JOHN SCALZI

AZ IRÁNYÍTÓ

a•'ave

JOHN
SCALZI

AZ IRÁNYÍTÓ

John Scalzi: The Dispatcher, Murder by Other Means, Travel by Bullet
Copyright © 2016, 2020, 2022 by John Scalzi
Hungarian translation © Farkas István, 2024

A fordítás az alábbi kiadások alapján készült:
John Scalzi: The Dispatcher, Murder by Other Means, Travel by Bullet
Subterranean Press, USA, 2016, 2020, 2022

Fordította: **Farkas István**

ISBN: 978 963 598 273 8 (epub)

Agave Könyvek

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője
A borítót készítette: Hegyi Péter
Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán
Szerkesztő: Bordás Veronika
Korrektor: Keszthelyi-Kiss Judit, Ligeti Szilvia
Tördelő: Tót Barbara

Műfaj: science fiction

ELSŐ FEJEZET

ADOTTSÁGNAK TEKINTEM, hogy senki sem örül túlságosan nekem, amikor a hivatalos minőségemben lát. De dr. Chao a legtöbb embernél jóval bosszúsabb volt, amikor felbukkantam a rá váró nyitott szívműtét előtt.

– Mondd, hogy ez az alak nem az, akinek gondolom! – szólt oda Sheila Reevesnek.

Sheila, az egyik kórházi adminisztrátor kísért be a bemosakodóhelyiségbe. Dr. Chao épp a műtét előtt mosakodott be, és az első pillantás után nem volt hajlandó rám nézni. A műtőcsapat többi tagja szintén jelen volt, ők is a műtétre készültek, és boldogan foglalatoskodtak mindenféle egyébbel.

– Helen... – kezdett bele Sheila.

– Tudod, hogy mi nálam a szabály, ami a nem létfontosságú személyzet jelenlétét illeti a műtőmben.

– Őrá éppen nem lehet azt mondani, hogy nem létfontosságú.

– Tényleg? – kérdezett vissza dr. Chao, aztán anélkül hogy rám nézett volna, odaszólt nekem. – Maga! Mi a neve?

– Tony Valdez.

– Maga orvos, igaz? Szívspecialista?

– Nem.

– Akkor biztosan aneszteziológus.

– Nincs semmilyen orvosi képesítésem.

– Akkor ápoló. Sebészeti szakápoló.

– Nem. Ápoló sem vagyok.

– Szóval nem orvos, és nem is ápoló. – Dr. Chao a könyökével megnyomta az adagoló karját, hogy még egy kis szappant csurgasson a kezére. – Akkor úgy tűnik, semmi keresnivalója a műtőmben, Sheila.

– Te is tudod, hogy ez nem így működik, Helen.

– Ez az én műtőm. Ez *pontosan így* működik.

– A biztosítótársaság ragaszkodik hozzá. Ha nincs bent a műtőben, nem fizetnek.

Dr. Chao némán, mogorván bámult hosszú másodpercekig. Én meg csak álltam, nem törtem meg a csendet. Sok év gyakorlata verte belém, hogy ilyen pillanatokban a legjobb meg sem szólalni, csak ha kérdeznek. És hamarosan ez is történt.

– Hol van Jimmy Albert? – kérdezte tőlem egy másik nő. Ott álldogált Chao mellett, amiből arra következtettem, hogy ápoló vagy asszisztens lehetett. – Általában Jimmy az, aki maguktól ebben a kórházban dolgozik.

– Elhívták egy személyes, sürgős ügyhöz – feleltem. – Legalábbis nekem ezt mondta. Én vagyok ügyeletes a hétvégén, úgyhogy nekem jutott ez a mostani.

– Dolgozott már kórházakban és műtéteknél ezelőtt is? – segített ki a kórházi adminisztrátor.

– Természetesen. Legalább egy tucat kórházban és sok száz műtétnél. Manapság ez az elsődleges feladatunk.

– És hány embert ölt már meg a „munkáját” végezve? – kérdezte dr. Chao.

Szinte hallottam a hangjában az idézőjeleket, amikor a munkámat említette.

– Eddig még egyet sem. Igazából pont ez a munkám *lényege,* dr. Chao. – A nevét az aktában olvastam, amelyet fél órája kaptam meg. Az ügyeletben az embernek gyorsan kell képbe kerülni. Azok, akik dolgoztak már vele, hagytak megjegyzéseket az iraton, jelezve, hogy olykor ellenségesen viselkedik, én pedig pont ezért kanyarodtam Sheila Reeves irodája felé, és kértem meg, hogy kísérjen el a bemosakodóba.

– Baromság, Sheila! – jelentette ki dr. Chao. Végzett a bemosakodással, és a könyökével elzárta a vizet. – Te is tudod, hogy baromság! Nézd végig a kartonomat! Soha, egyetlenegyszer sem volt szükségem, hogy egy is *ezekből* – a fejével felém biccentett – beavatkozzon a munkámba.

A Sheila Reeves arcáról sugárzó higgadt türelem arra utalt, hogy nem először vitatja meg ezt a kérdést dr. Chaóval.

– Nem rajtam múlik, és ezzel te is tökéletesen tisztában vagy, Helen. A biztosító ragaszkodik hozzá. A család írásban hagyta jóvá. A törvény kimondja, hogy lehetővé kell tennünk, hogy ott legyen a műtőben.

– És hogy belepiszkálhasson a műtétbe.

– Közbeléphet, ha szükséges, igen.

– Közbeléphet, egy frászt. *Belepiszkálhat*. – Dr. Chao a könyökével felém bökött. – Ennek a taplónak nincs semmiféle egészségügyi tapasztalata! Még csak nem is ápoló. Ezt nem sértésnek szántam – vetette oda gyorsan a mellette álldogáló ápolónak, aki alig észrevehetően biccentett. – És te ezek után még azt mondod nekem, hogy valami módon mégis képes megalapozott orvosi döntést hozni?

– Ellenőriztem a minősítését, Helen. Kiemelkedő, minden kategóriában. Minden területen.

– Ami szart se ér, mert nem orvos. Te meg megvonod a jogomat, hogy a betegeimnek a lehető legjobb kezelést nyújtsam, és csak annyit tudsz mondani erre, hogy „a biztosító ragaszkodik hozzá”. Ez egy nagy lószar, Sheila. Lószar, és nem így kellene dolgoznom. Egyetlenegy sebésznek sem kellene így dolgoznia.

– Helen, én nem ellenkezem veled. Éppen ez a lényeg: nem számít, hogy egyetértek veled, vagy sem. Az sem számít, hogy neked nem tetszik a szabályzat. *Be kell engednünk* a műtőbe. Ha ezt nem engedjük, és valami balul sül el, a kórházat beperelhetik gondatlanságért. És téged is. Ezt minden egyes alkalommal megvitatjuk, de ettől az eredmény nem változik.

– Megváltoztathatnád a kórházi szabályokat, hogy egyáltalán ne engedjük be őket a műtőkbe.

– Megtehetnénk, ó igen. És utána szépen becsődölnénk, mert a biztosítók nem küldenék ide a betegeiket, az

egészségügyi kormányzat meg nem engedné, hogy Medicaid-eseteket vigyünk. Ezt te is nagyon jól tudod.

Dr. Chao egy darabig dühösen bámult Reevesre, végül rám nézett.

– Mit is mondott, mi a neve?

– Tony Valdez.

– Hol a felszerelése?

– Azt mondták, már van egy készlet bekészítve a műtőben. – Ránéztem a dr. Chao mellett álló ápolóra, aki bólintott.

– Amikor bent lesz a műtőben, azt akarom, hogy maradjon a lehető legtávolabb.

– Mindig ezt teszem.

– Egy nyikkanást sem akarok magától hallani. Nem beszél senkihez, csak ha megszólítják.

– Rendben.

– Ha bármelyikünket zavarni fogja, olyan gyorsan fogom a vizsgálóbizottság elé penderíteni, hogy azt sem fogja tudni, mi találta el.

– Értettem.

– Ha bármi olyat csinál, amit zavarónak ítélek, kihajíttatom a műtőből.

– Helen! – figyelmeztette Reeves.

Felemeltem a kezem, és a kórházi adminisztrátorra néztem.

– Minden rendben. – Újra dr. Chao felé fordultam. – Doktornő, értem én. Nem akarja, hogy itt legyek, és nem akarja, hogy a lába alatt legyek. Igazat is adok magának. Nem leszek láb alatt, sem magának, sem a kollégáinak. Megígérem, hogy nem fogom zavarni magukat. Mint azt már említettem, sok száz műtétnél voltam jelen. Nagy gyakorlatom van már abban, hogy észrevehetetlenné váljak. Nem az a dolgom, hogy az útjában legyek. Maga mondta, hogy még sohasem volt szüksége egyikünkre sem. Ebben az esetben azt sem fogja tudni, hogy ott vagyok. Bemegy, elvégzi a munkáját, és kijöhet anélkül, hogy egy

fikarcnyit is törődne azzal, hogy ott vagyok a műtőben. Engem nem zavar.

Még szúrósan méregetett egy ideig.

– Mit fog csinálni, amíg mi dolgozunk?

– Általában könyveket olvasok a telefonomon.

– Nem hozhat be telefont a műtőmbe. Elvonja a figyelmet, és kórokozók juthatnak be rajta a műtőbe.

– Ebben az esetben csöndben fogok álldogálni.

Dr. Chao készen állt, hogy bemenjen a műtőbe. Ránézett Reevesre, a lehető legkisebbet biccentette felém, majd elfordult, és tetőtől talpig fertőtlenített műtősruhába öltözve elvonult. Szemmel láthatólag azt tervezte, hogy a nap hátralévő részében már nem vesz tudomást rólam.

A kórházi adminisztrátor rám nézett.

– Elnézését kérem.

– Hozzá vagyok szokva – mosolyogtam.

– Gondolom. Nem tudom elképzelni, hogy túlságosan népszerű lenne a sebészek körében.

– Nem, nem vagyok az.

– Azért, mert a kudarcaikra emlékezteti őket?

– Azért, mert arra emlékeztetem őket, hogy egyikük sem Isten – feleltem. – És mert ha létezik Isten, akkor én közelebb vagyok hozzá, mint ők.

•••

A hetedik órában aztán a műtőben fordulatot vettek az események.

Ahogy meg tudtam ítélni, nem dr. Chao hibája volt. A beteg betöltötte a hetvennyolcat, és amennyire a kórelőzményéből következtetni tudtam, nem volt éppen ideális alany erre a műtétre. Öreg volt már, megviselt, túl már jó pár másik beavatkozáson. Véleményem szerint ez a műtét már nem sokat segített volna rajta. Egy dologra lett

volna jó, hogy a hátralévő ideje bizonyosan sokkal rettenetesebb legyen, mint egyébként. Egy megerőltető invazív sebészeti beavatkozásból kellett volna felépülnie, ahelyett, hogy azt csinálta volna az életével, amit akar. Jó eséllyel minden mást.

De dr. Chaónak igaza volt. Nem vagyok sem orvos, sem ápoló. Elképzelhető, hogy teljességgel tévesen értékeltem ezt a bizonyos műtétet. Nem voltam bevonva, és nem is tettem úgy, mintha érteném, mi mindent művelt a beteg felnyitott mellkasában.

Nem hagyatkoztam másra, csak a tapasztalataimra. Sok száz műtétet néztem már végig, és több tucat olyat is láttam már, mint amilyenre dr. Chao készült. Amikor a pácienst begurították a műtőbe, és megfigyeléseimet összevethettem mindazzal, amelyeket a kórelőzményéből kiolvashattam, az ösztöneim azt súgták, hogy a jó doktor szériája, amely szerint nincs szüksége egy magamfajtára a műtőben, hamarosan megszakad.

Hogy igazságos legyek hozzá, hat óra hosszan meglehetősen hozzáértően cáfolt rám.

De a hetedik órában a páciens szervezete ráerősített arra a vélekedésre, hogy a hozzáértésnek is van határa, ha történetesen egy beteget sem a gyógyszerek, sem a műszerek nem képesek már sokáig életben tartani. A páciens elkezdett rosszul reagálni a narkózisra. Majd görcsök kezdték rángatni a testét. Aztán pedig világossá vált, hogy a beteg, amint az néha előfordul nyitott szívműtéteknél, sztrókot kapott.

Mindez öt perc leforgása alatt történt.

Amennyire avatatlan szemmel meg tudtam ítélni, dr. Chao jó sebész volt. Ügyesen bánt a szikével, jól boldogult a mellkasban, és ha kicsit szigorúan is, de jól bánt a csapatával. De pár perc után ez már nem róla és a nyilvánvaló tehetségéről szólt. Hanem arról, hogy bárki, bárhol képes lenne-e megmenteni a beteget a fenyegető haláltól.

A felfordulás öt perce alatt ugyanazt csináltam, mint az ezt megelőző hat órában: csendesen álldogáltam, pont olyan észrevehetetlenül, ahogyan azt dr. Chaónak megígértem. A különbség csak az volt, hogy már nemcsak álltam, hanem várakoztam. Vártam a jelre, amelyik azt mondja, ideje közbelépni.

Nyugodtan várakoztam. Már nem tart soká.

Egy perccel később a műtősnő, Jenny Soto, felém pillantott. Ez a pillantás szinte bizonyosan ösztönös volt, úgy is mondhatnánk: önkéntelen. De ettől még nekem szóló jelzés is volt egyben. Egy műtőben senki sem néz rám, soha nem néznek a szakmámbéliekre – egészen addig a pillanatig, ameddig *tökéletesen bizonyossá nem válik,* hogy szükségük lesz ránk.

Soto rám nézett, és én tudtam. Itt az idő.

Odaléptem a műtő egyik tárolóasztalához, ahhoz, amelyiken az én műszerem feküdt. A műszer vagy negyvenöt centiméter hosszú volt, vékony és ívelt, lefóliázva, hogy a használat előtti utolsó pillanatig steril maradhasson. Mellette, ugyancsak lefóliázva, egy sűrített nitrogént tartalmazó patron hevert, és egy apró kapszula, amelyet egyszerűen csak töltetnek hívtunk. Az összes általunk használt elnevezés olyan semleges volt, amennyire az csak emberileg lehetséges. Megfogtam a műszer darabjait, az asztal tetejére tettem őket, és elkezdtem lehántani róluk a fóliát.

Mögöttem a műtőben nagyon felgyorsultak az események, ahogyan dr. Chao és a csapata küzdeni kezdett a beteg életéért. A páciens szemlátomást más véleményen volt a dologról. Hallottam a műszerek zörgését, ahogy a test meg-megrándult a műtőasztalon. Hogy a korábbi, az altatószer által okozott roham lecsengéseként rándulnak-e össze egyszer-egyszer még az izmai, vagy a sztrók következményeként, azt nem tudtam volna megmondani. Megfordultam, kezemben a már teljesen összeszerelt

műszerrel, és pár percig figyeltem a többieket. Azután, amikor az idejét éreztem, odaléptem a műtőasztalhoz.

Dr. Chao látta, hogy jövök, és nem volt boldog.

– Tűnjön el innen!

– Engedje el, doktornő!

– Takarodjon a műtőmből!

– A betege már menthetetlen, dr. Chao. El kell engednie.

– Azt mondtam, takarodjon!

– Doktornő, ameddig maga nem engedi el, nem tudom a munkámat végezni.

– Nincs szükségem arra, hogy maga a kurva munkáját végezze!

– Dr. Chao – szóltam olyan finoman, amennyire csak tudtam –, ez nem magáról szól. És épp megöli a betegét.

Dr. Chao elkáromkodta magát, és távolabb lépett a műtőasztaltól. Egy pillanatig süket csönd volt. Azután káromkodott még egyet, és belerúgott egy tárolóasztalba. A rázkódástól összekoccantak a műszerek.

Azután a sebész visszafordult, és szembenézett a csapatával.

– Ennyi volt – jelentette ki, és a faliórára nézett. – A pácienst menthetetlennek ítélem, 15:13-kor, délután 3:13-kor.

– Köszönöm, doktornő – mondtam. Majd az aneszteziológusra, dr. Osirióra néztem. – Kérem, távolítsa el a csöveket a szájából és a torkából!

Megtette.

Soto műtősnő felé biccentettem.

– Maga asszisztál. A többieket arra kérem, lépjenek hátra.

Soto a műtőasztal mellett maradt. Mindenki más hátralépett.

Újra Sotóra néztem.

– Csinált már ilyet korábban?

– Igen, természetesen.

– Akkor gyors lesz. Nyissa ki a szájat, kérem!

Soto odanyúlt, és finoman kinyitotta a férfi száját, amely ernyedt volt, és leginkább élettelen.

– Elmozdítsam a nyelvet az útból? – kérdezte.

Megráztam a fejem.

– Nem fog számítani. – Úgy helyezkedtem, hogy a legjobban hozzáférjek, majd becsúsztattam az applikátort a páciens szájába, és a végét megtámasztottam a lágy szájpadon. Az applikátor közelebbi végét megtámasztottam az alsó állkapcson, hogy legyen egy kis nyomaték. Felnéztem Sotóra.

Bólintott, és egyet hátrébb lépett.

– Beküldöm a töltetet – jelentettem be, és megnyomtam egy gombot, hogy előkészítsem a nitrogénpatront. Az újabb applikátorok már automatikusan végzik az eljárást, az egészet egy telefonos app intézi, de én jobban szeretem kézzel vezérelni az eseményt. Vártam öt másodpercet, hogy a kapszula is élesre álljon, majd megint megnyomtam a gombot.

Az applikátor nitrogénpatronja felszisszent, és a kapszulát a lágy szájpadon keresztül egyenest a páciens agyába lőtte. Két másodperccel később az applikátor csippant egyet, jelezve, hogy megkapta az adatokat a kapszulától, megerősítve, hogy az mélyen beágyazódott az agyba.

– Aktiválom a töltetet – mondtam, és harmadjára, egyben utoljára is megnyomtam a gombot.

Az aprócska töltet felrobbant a páciens agyában, és azonnal végzett vele.

Szándékosan és céltudatosan megöltem egy embert. Én voltam a halálának a közvetlen oka és előidézője.

Ez vagyok én. Ez a munkám.

Irányító vagyok.

Soto visszajött a műtőasztalhoz.

– Még mennyi idő kell?

Már épp nyitottam a számat, hogy válaszoljak, amikor a beteg eltűnt. Csak egy pukkanás volt, ahogy a levegő

beáramlott a térbe, amelyet az előző pillanatig még egy test foglalt el. Csak az tűnt el. Minden más – az intubációs csövek, a katéterek, az intravénás tűk, a vékony műtőslepedők, amelyekbe becsavarták a testet – visszahullott a műtőasztalra.

Nyolc éve csinálom ezt, de még mindig fura.

Elővettem a mobiltelefonom, és tárcsáztam.

Dr. Chao, aki méterekre állt tőlem, majd felrobbant a dühtől.

– Megmondtam, hogy a műtőben tilos a mobiltelefon!

Ránéztem.

– Doktornő, minden tisztelettel, ez már aligha számít bármit is.

Dr. Chao arca eltorzult, és a doktornő kiviharzott a műtőből. Mindenki más bent maradt.

– Ügynökségi visszakeresés – szólalt meg a hang a telefonban.

– Tony Valdez – jelentkeztem be. – 1717-es irányító.

– Hallgatom.

– Megerősítést kérek egy kliensre. A neve Allen Ostergard. Körülbelül egy perce irányítottam haza.

– Kérem, tartsa a vonalat! – Egy kattanás, és halk dzsesszzene szólt a telefonból.

Sotóra néztem.

– Várakoztatnak.

– Ez gyakran történik?

– Általában kell pár perc, hogy megerősítsék a célba juttatást.

Soto bólintott. Úgy tűnt, érti.

A hang újra megszólalt a telefonban.

– 1717-es irányító!

– Igen?

– Megerősítem, hogy az ügyfelet sikeresen elirányította. Otthon van, éber, öntudatánál van, és pihen. Gratulálok a sikeres végrehajtáshoz.

– Köszönöm. – Bontottam a vonalat, és a csapat maradékához fordultam. – A páciens túlélte. Remekül érzi magát. Azt tippelem, nemsokára viszontlátják.

Soto mosolygott.

– Talán nem akkor, amikor dr. Chao lesz az ügyeletes sebész.

Visszamosolyogtam.

– Nem, talán nem.

Pár perccel később mindannyian elhagytuk a műtőt, én pedig megkerestem magamnak a személyzeti étkezdét. Ugyan nem tartozom a szorosan vett kórházi személyzethez, de a sikeres irányítás után úgy éreztem, megérdemlek egy csésze kávét. És kellett egy hely, ahol elintézhetem a papírmunkát.

Ahogy kiöntöttem magamnak a kávét, Sheila Reeves lépett be a helyiségbe egy másik nővel.

Rámosolyogtam.

– Megnyugodhat. A beteg túlélte a műtétet, bár nem egészen úgy, ahogy akár ő, akár dr. Chao remélte.

Nem viszonozta a mosolyomat. Csak rám mutatott, és a másik nőre nézett.

– Ő az – mondta neki, rám nézett, és távozott.

– Tony Valdez? – kérdezte a másik nő.

– Személyesen.

– Nona Langdon nyomozó vagyok a chicagói rendőrségtől. – Megvillantotta a jelvényét, nem mintha meg tudtam volna különböztetni egy igazit egy olyantól, amelyet egy jelmezboltból lehet szerezni.

Az ajtóra néztem, amelyen keresztül Reeves épp az imént távozott, majd vissza Langdonra.

– Arról az irányításról lenne szó, amelyet az előbb hajtottam végre?

– Egy kicsit.

– Nézze, értem én. Dr. Chao a sebészgúnyájában kicsit a szívére vette a dolgot, de minden pontosan úgy zajlott, ahogyan az a nagykönyvben meg van írva. Megkérdezhet

bárkit a műtőcsoportból. Kezdve, mondjuk, Sotóval, a műtősnővel.

– Nem erről szeretnék beszélni, Mr. Valdez.

– Maga mondta, hogy az irányításról akar beszélni.

– James Albertről szeretném kérdezni, az irányítóról, akit helyettesített.

Pislogtam.

– Rendben. Mi van Jimmyvel?

– Eltűnt, Mr. Valdez.

– Micsoda?

– Amikor a felesége hazaért, feltörve találta a házukat. Odabent dulakodás jelei voltak, és a szőnyegen vér. Egyelőre úgy gondoljuk, hogy Mr. Albert vére.

– Jézusom!

– Beszélt ma Mr. Alberttel?

– Hát persze. Felhívott, hogy ugorjak be helyette.

– Úgy gondoljuk, maga volt az utolsó ember, aki beszélt vele, mielőtt eltűnt.

– Jézusom! – csúszott ki megint a számon.

Belekortyoltam a kávémba, és elfintorodtam.

Langdon észrevette a grimaszt.

– Milyen a kávé?

– Pocsék.

– Tudok egy helyet, ahol nyugodtan beszélgethetünk. Ígérem, ott a kávé is jobb. Jöjjön! Az első kört én fizetem.

MÁSODIK FEJEZET

– MIÓTA ISMERI James Albertet?

Letettem a kávémat, és Langdon nyomozóra néztem. A kórháztól egysaroknyira délre, a North St. Clair utcában ültünk, egy kávézó teraszán – ami annyit tett, hogy a kávézó elkerítette a járda egy részét a saját használatára.

– Jimmy – feleltem. – Rühelli, ha Jamesnek hívják.

– Szóval eléggé ismeri, hogy ezt tudja róla.

– Bárki, aki több mint öt perce ismeri, tudja ezt róla. Konkrétan ez volt az első dolog, amit nekem elmondott magáról.

– És mikor mondta ezt az első dolgot?

– Amikor elkezdtük az irányítóképzést. Nagyjából nyolc éve.

– Maguk akkor az első irányítók közül valók?

– Mi voltunk a második csoport itt Chicagóban, igen.

– Jóban vannak?

– Baráti a viszonyunk – feleltem.

Újra felemeltem a csészét, és megfújtam a kávémat.

Langdon még hozzá sem nyúlt a saját csészéjéhez.

– Pontosan mit ért azalatt, hogy „baráti”?

– Voltam már nála, és ő is volt nálunk. Ismerem a feleségét. Ismeri a feleségemet, pontosabban a volt feleségemet, mert elváltunk. Jártunk együtt bowlingozni. Ilyesmi.

– Baráti, de nem túl szoros.

– Igen, lehet így mondani.

Kortyoltam egyet a csészémből.

– Akkor miért magát hívta, hogy ugorjon be helyette a kórházban?

– Nincs semmi személyes oka. Én voltam az ügyeletes.

– Elmagyarázná?

– Nos, maga is tudja, hogy mit jelent az, ha valaki ügyeletes.

– Általában tudom, mit csinál egy ügyeletes. Kérem, magyarázza el, hogy mit jelent ez a maguk szakmájában!

Egy busz gördült mellénk, és jókora zajjal fékezett le előttünk. Megvártam, míg továbbhalad.

– Az irányítók kórházakban dolgoznak. A biztosítótársaságok kapcsolatban állnak az Ügynökséggel, és gondoskodnak róla, hogy a magas kockázatú műtéteknél, mint amilyen például a mai is volt, mindig legyen tőlünk ott valaki. Egyébként gyakran vagyunk kirendelve a kórházakhoz, ha véletlenül szükség lenne ránk, mondjuk, a sürgősségi osztályon vagy valahol másutt.

– Értem.

– Szóval általában egy irányító egy darabig ugyanarra a kórházra dolgozik. Így egy kicsit egyszerűbb, és mindenki bekerül egy váltásba. Jimmy a Northwesternt csinálta már vagy három hónapja. Persze előfordul néha, hogy valakinek valami közbejön, és nem tud odaérni a műszakjára. Ilyenkor az az irányító megy, aki éppen ügyeletes. Ma ez én voltam. Jimmy felhívott, hogy megkérdezze, tudok-e jönni, és hogy megkaptam-e a beteg kórelőzményét.

– Magának nincs saját kórháza, amire dolgozik?

– Általában a Chicagói Egyetem kórházait csinálom, de most nincs rendszeres beosztásom. Így aztán ügyeletet adok. Olyasmi, mint a helyettesítő tanár.

– Hát igen, kivéve, hogy maga embereket öl.

– Visszajönnek – feleltem. – A legtöbbször.

Kortyoltam még egyet a kávémból.

Langdon hosszasan nézett.

– Na és milyen?

– Mi milyen?

– Embereket ölni.

Megvontam a vállam.

– Maga zsaru. Lőtt már le embert?

– Nem – felelte Langdon. – Még csak elő sem kellett vennem a fegyverem soha.

– De egyszer majd lehet, hogy kell.

– Bizonyára.

– És ezt hogy éli meg?

– Már nem annyira problémás, mint tíz évvel ezelőtt lett volna.

– Mert most már visszajönnek.

– Pontosan. A legtöbbször.

– Az ugyanaz.

– *Lehetséges,* hogy egy nap nekem fegyvert kell rántanom. Maga minden egyes nap, amelyet munkával tölt, embereket öl. Azért van különbség.

Elmosolyodtam, és letettem a csészémet.

– Ez kezd nagyon hasonlítani egy randevúra.

– Mire céloz?

– Sokat megyek első randira. Tudja, társkeresőzés. Randikra járok, és előbb-utóbb arra terelődik a szó, mivel foglalkozunk, mi a munkánk. És aztán kapok egy csomó kérdést a szakmámmal kapcsolatban. Az emberek megöléséről.

– És mit szokott ilyenkor mondani?

– Semmit. Inkább megmutatom ezt. – Belenyúltam a zsebembe, elővettem három aprócska tárgyat, amiket Langdon elé tartottam.

Ő hosszasan nézte őket.

– Feladom – mondta végül. – Mik ezek?

– Tízoldalú dobókockák. – Leraktam őket eléje.

– Maga tényleg három, tízoldalú dobókockával a zsebében mászkál?

– Igen. A legtöbbünk magánál tartja őket. Mert nagyon sokszor kell erre a kérdésre felelnünk. Vegye őket kézbe, kérem!

Megtette.

– És most?

– Játszani fogunk. Maga valaki, akinek irányítóra van szüksége. Az irányító fejbe fogja lőni magát. Ha három nullást dob, akkor halott. Ha bármi mást dobna, akkor öt másodperccel azután, hogy fejbe lőtték, újra materializálódik az otthonában, valószínűleg az ágyában. Teljesen pucéran, de ettől eltekintve tökéletes állapotban. – A dobókockákat tartó kezére mutattam. – Dobjon!

– Hat, kettő, egy.

– Túlélte. Dobjon még egyet!

– Kettő, kilenc, kilenc.

– Túlélte. Dobjon egy újat!

– Hat, öt, három.

– Még mindig él. Na még egyet!

– Mr. Valdez, én történetesen *értek* a valószínűségszámításhoz.

– Akkor érti, hogy mit akarok mondani. Amikor egy irányító a munkáját végzi, annak az esélye, hogy megöl valakit, igazából meglehetősen kicsi.

Langdon kinyújtotta a karját, hogy visszaadja a kockáimat.

– Azt mondja, hogy az esélye egy az ezerből.

Fogtam a kockáimat, és zsebre vágtam őket.

– Az Ügynökség ezt állítja.

– És mik a saját tapasztalatai?

– Már nyolc éve csinálom ezt. Több mint ezer embert irányítottam el. Inkább olyan ezernégyszázat-ezerötszázat. Mindannyian hazaértek, a legtöbbször az ágyukba, meztelenül.

– De mindig van egy kis esély, hogy valaki halott marad.

– Igen, van. És ezért léteznek az irányítók. Hivatalos engedéllyel, felelősségbiztosítással, kamarai tagsággal. Ráadásul át kellett esnünk egy rakás pszichológiai teszten, hogy lássák, tudjuk-e kezelni egy rosszul sikerült irányítás következményeit.

– Maga hisz ebben? Hogy mentálisan felkészült arra, hogy kezelje a tényt, hogy megölt valakit? Hogy valaki

meghalt, konkrétan maga miatt?

Újabb busz érkezett, ittam egy kortyot a kávémból, és megvártam, míg elhajt.

– Tudja, mi történt, amikor először visszajött valaki?

– Nem igazán.

– A tagot Taylor Barnesnak hívták. A feleségével együtt elutaztak Izlandra, hogy megünnepeljék a házassági évfordulójukat, vagy valami ilyesmi. Elmentek sziklás helyre túrázni. A nőnek viszonya volt valakivel, nem akart már a férjével élni, de azt sem tudta, hogyan hozakodhatna elő a témával. Aztán amikor meglátta, hogy a férje egy szikla pereméről nézelődik, úgy döntött, hogy egyszerűbb lelökni a szikláról, mint belemenni egy kínos beszélgetésbe. A fickó átesett a peremen, zuhant vagy hatvan métert, becsapódott a kövekre, és a következő, amire emlékezett, hogy otthon van, Glendale-ben, Kaliforniában, és azon agyalt, hogy mi a fészkes fene történhetett.

– Ez jó kérdés.

– Ez *nagyon* jó kérdés. Tudta, hogy a felesége lökte le a szikláról, tudta, hogy lezuhant, tudta, hogy *meghalt,* és mégis, otthon volt a saját lakásában, Dél-Kaliforniában. És nem halt meg, hanem csak teljesen össze volt zavarodva. Felhívta a 911-et, és bejelentette a saját meggyilkolását, Izlandon. Amitől mindenki más is teljesen összezavarodott, beleértve a feleségét is.

– Egészen addig, ameddig nem történtek hasonló esetek mindenfelé.

– Így, így. Az Egyesült Államokban naponta olyan negyven-ötven gyilkosság történik, és egyszer csak azok az áldozatok… már nem haltak meg többé. Pontosabban egyszer csak meghalnak, de utána felbukkannak otthon, meztelenül és teljesen kiakadva. Az a bomba, amelyik Athénban robbant fel, nyolcvan turistával végzett a Parthenonnál, és egy kivételével mind a saját országában találta magát. Afganisztánban több százan haltak meg egy kabuli támadásban, és mindenki a saját otthonában

bukkant fel pár másodperccel később, anyaszült meztelenül. És a végén valaki észrevette a mintázatot.

– Valakinek meg kell ölnie az illetőt, hogy az visszajöjjön.

– Pontosan. – Intettem a pincérnek, hogy hozzon még kávét. – Ha természetes halállal hal meg, akkor halott is marad. Ha öngyilkos lesz, akkor is. Ha véletlenül lezuhan egy liftaknába, vagy beleejti a rádióját a fürdővizébe, akkor neki csöngettek. De ha valaki *belelöki* abba a liftaknába, vagy valaki más dobja bele a rádiót a kádba, akkor vissza fog jönni. Ezer esetből kilencszázkilencvenkilencszer.

– Rendben – mondta Langdon. – De hogy jön ez ahhoz, hogy maga mentálisan fel van készülve arra, hogy embereket öljön?

A pincér odaért a friss kávéval.

– Csak a gyilkosságok áldozatai jönnek vissza – emeltem fel a csészémet. – Senki más. *Kivéve,* ha az irányítók is benne vannak. – A kórház felé intettem. – Pont most irányítottam haza egy hetvennyolc éves férfit, mert épp készült meghalni a műtőasztalon. Nem sikerült jól a műtét. Nem kizárt, hogy a sebész végül meg tudta volna menteni, de milyen áron? A páciens szervezetét akkora trauma érte, hogy gyakorlatilag kizárt, hogy a beteg valaha is visszajusson a műtét előtti állapotba, már ami az életminőségét illeti. Emberi roncs lett volna, a biztosítását teljesen fel kellett volna élnie, még a családja is belerokkant volna, mire kifizeti a kórházi költségeket meg az utána beeső számlákat. *Ha* emberünk egyáltalán túléli.

Langdon elmosolyodott.

– Látom már, mire akar kilyukadni.

– Akkor ossza meg velem!

– Elmesélte ezt a pokoli forgatókönyvet, és most az a rész következik, hogy maga egy vonzóbb alternatívát ajánl.

– Eltalálta. Én elirányítom a pácienst. Igen, van egy kis esélye annak, hogy meghal, de sokkal valószínűbb – épp,

mint ahogy ebben az esetben is történt –, hogy otthon köt ki.

– Szétnyitott mellkassal és operációra feltárt szívvel.

Megráztam a fejem.

– Nem, mert a traumák közvetlenül az irányítás előtt érték a beteg testét. A páciens ebben az esetben már otthon van, egyetlen vágás nélkül. Még mindig szüksége van egy szívműtétre, sikeres beavatkozás nélkül szerintem valószínűleg meghalna. De ha újra kés alá fekszik, a sebésznek nem kell az előző műtét maradványait kerülgetnie. Tiszta lappal indul. Ráadásul tudni fogják, hogy mi ment félre korábban, és ezzel számolhatnak a következő alkalommal.

– Maga azt állítja, hogy azért van mentálisan felkészülve erre a munkára, mert az életeket meghosszabbítja, és nem elveszi?

– Nem. Azért vagyok mentálisan felkészülve erre a munkára, mert akárki is veszi igénybe a szolgálataimat, az már eleve haldoklik. Én javítom az esélyeit a túlélésre. Ha mégis meghal, az nem azért hal meg, mert nem adtam nekik egy jobb esélyt az életre.

– Szóval nem a maga hibája lesz.

– Nem terhel több felelősség, mint egy orvost, ha egy súlyosan sérült páciens mégis meghal a műtőasztalon.

– De egy orvos az élet megmentésén dolgozik.

– Pont, mint én.

Belekortyoltam a kávémba.

Langdon figyelte, ahogy iszom.

– És ez működik?

– Micsoda működik?

– Ez a fajta ideológia.

– Eddig működött.

– De eddig még nem veszített el senkit.

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Ismer egyáltalán olyan irányítót, aki már veszített el pácienst?

– Persze. Két volt csoporttársammal már előfordult.

– Ők hogyan birkóztak meg vele?

– Az egyikük kilépett – feleltem. – Utoljára azt hallottam róla, hogy elment dolgozni egy árvaházba Mexikóban, vagy valami ilyesmi. A másik csoporttársam teljesen jól feldolgozta. A legtöbbször a Mercy kórházban dolgozik.

– És mi a helyzet Jimmyvel?

– Úgy érti, veszített-e már el pácienst?

– Igen.

– Tudtommal nem.

– Elmondta volna magának?

– Talán nem. Ha egy kórházban történt volna, akkor jelentést kellett volna írnia annak a biztosítónak, amelyik megbízta az Ügynökséget, és maga lekérhetné ezt a jelentést a Szabad Információelérési Törvénynek megfelelően. Az Ügynökség állami szervezet. Kötelező kiadniuk magának. Ez persze nem jelenti azt, hogy Jimmy nekem is beszélt volna róla, és én nem kérdeznék rá.

– És ha ez egy magánmegbízatás volt?

– Úgy érti, hogyha közvetlenül dolgozott volna egy ügyfélnek, és nem az Ügynökségen vagy egy biztosítótársaságon keresztül?

– Igen. Amennyire tudom, ez megtörténik néhanap.

– Persze. De arról biztosan nem tudnék.

– Miért nem?

– Mert ez egyfajta szürkezóna, már ami a törvényességet illeti.

– Magának vannak magánügyfelei?

– Az „egyfajta szürkezóna, már ami a törvényességet illeti” megfogalmazás melyik része nem volt érthető?

– Nekem nyugodtan elmondhatja. Bizalmasan fogom kezelni.

Megemeltem a csészém Langdon felé.

– Nagyon köszönöm a kávét, de ennyire nem vagyok olcsó. Sem ostoba.

– Ez tiszta beszéd – felelte Langdon. – Ki tudhat arról, hogy Jimmynek van-e magánügyfele?

– Talán Katie. A felesége. Beszélt már vele?

– Csak röviden – bólintott Langdon. – Megkérdeztük, tud-e olyanról, aki ártani akarna a férjének. Nem jutott senki az eszébe.

– Megkérdezhetné még egyszer. Lehet, hogy azt gondolta, hogy maga olyanok után érdeklődik, akik talán haragszanak Jimmyre, és nem valamelyik magánügyfelére.

– Elmondaná nekünk?

– Talán igen. Jimmy nem helyeselné, de Jimmy most nincs itt.

– Eljönne velem?

– Megkérdezni Katie-t?

– Igen.

– Miért?

– Maga ismeri a férjét. Maga ismeri őt is. Talán segít.

Megráztam a fejem.

– Nem tartom jó ötletnek.

– Miért nem?

– Nem vagyok zsaru, és nem tudom, be akarok-e vonódni ebbe az ügybe.

– A barátjáról van szó.

– A kollégámról, akivel baráti a viszonyunk. Ez nem teljesen ugyanaz.

– Van más oka is?

– Több időbe telne elmesélni, mint amennyink van.

Langdon elmosolyodott.

– Nagyon finoman fejezi ki, hogy a mi kis randevúnknak vége.

– Vár egy csomó papírmunka. És utána vannak még más tennivalóim is a naptáramban.

– A többi randijához képest ez milyen volt?

– Nem rossz. Az alapok nagy részét végigvettük. De a munkám teológiai aspektusaiig nem jutottunk el.

– A munkájának vannak teológiai aspektusai?

– A legtöbb randevúmon megkérdezik, nem gondolom-e, hogy a meggyilkolt emberek visszatérése bizonyítja Isten létét.

– Ez egy elég komoly kérdés egy első randira.

– Nekem mondja?

– Merő kíváncsiságból, erre mit szokott válaszolni?

A hátam mögül fékcsikorgás hallatszott, aztán egy tompa puffanás, mint amikor valami nagyobb és puhább dolog talál el valami keményet. Végül valaki felsikított. Langdon és én is a hangok felé kaptuk a fejünket.

Húszméternyire egy busz állt, szélvédője jókora felületen betörve, a pókhálóminta közepén szétkenődött vérnyomok. A busz előtt pár méternyire egy nő hevert az aszfalton.

Mindketten felpattantunk az asztal mellől, és a nő felé szaladtunk.

A kék ruhás buszvezetőnő már kiszállt a járműből, mentegetőzve tárta szét a karját, ahogy közeledtünk feléje.

– Lelépett a busz elé! – kiabálta. – A fedélzeti kamera is felvette! Próbáltam megállni, de már nem tudtam!

– A magáé – mondtam Langdonnek, aki bólintott, és a kék ruhás nő felé indult. Én a földön heverő mellé térdeltem le, és felmértem az állapotát.

A sérült úgy festett, mint akit bal oldalán talált el a busz, ami egyébként megfelelt annak, ahogy kilépett elé. A bal karja péppé zúzódott, kilátszott vagy a sing- vagy az orsócsontja, de nem volt meg a képzettségem, hogy el tudjam dönteni, pontosan melyik. A koponyája a bal halántéka felett szintén betört, és be is lapult, valószínűleg ez hagyta azt a pókhálómintát a busz szélvédőjén. Felpillantottam, körülnéztem az utcán, és meg is találtam, amit kerestem: egy repedt kijelzőjű mobiltelefont. A kijelző még mindig be volt kapcsolva, és látszott rajta a félig megírt szöveg.

– Idióta – morogtam magamban.

– Hogy van? – lépett oda Langdon hozzám.

A buszvezetőnő ott állt a busza mellett, tanácstalanul, hogy most mit is kellene csinálnia.

– Még él, de már nem sokáig – feleltem. – Többszörös csonttörés, komoly koponyatrauma, a légzése alapján szerintem a tüdeje is kilyukadt, és biztosan van belső vérzése.

– Van magának képesítése egyáltalán egy ilyen helyzetértékelésre?

– Az irányítókat elsősegélynyújtásra is kiképzik a felkészítéskor. Én tavaly újítottam meg a minősítésemet. Egyébként meg nézzen rá.

– A kórház itt van egysaroknyira.

– Addig nem marad életben.

– Akkor mit akar csinálni?

– Adja ide a fegyverét!

Langdon csak pislogott.

– Egy lófaszt!

– Komolyan mondom.

– Dehogy adom oda a fegyverem, Valdez! Ezért kirúgnának.

Megráztam a fejem.

– A fegyveres testületek tagjai számára engedélyezett, hogy segítsenek az irányítóknak. Magát védi a törvény. Adja ide a pisztolyát!

– Nem adom.

– Nézze, Langdon, neki már nincs sok hátra. Ha nem adja ide a pisztolyát, másféleképpen kell elirányítanom. Itt és most csak a kézi módszer lehetséges. Szóval ha azt akarja, hogy itt fojtsam meg a szerencsétlent az utca közepén, hát rendben van. De a pisztolya gyorsabb lenne. És könyörületesebb.

Langdon egy pillanatra elgondolkozott.

– Velem jön Katie Alberttel beszélgetni.

– Mi van?

– Én odaadom magának a pisztolyom, maga meg eljön velem Katie Alberttel beszélgetni, amikor itt végeztünk.

– Maga most konkrétan *alkudozik* velem, bassza meg? De frankón?

– Ez az ajánlatom.

– Jézusom! Legyen! Na adja már ide azt a kurva pisztolyt!

Langdon elővette a tokjából a kézifegyverét, és felém nyújtotta. Ellenőriztem, és megnéztem, mi hol van rajta. Azután felálltam és körülnéztem.

– A nevem Anthony Valdez, irányító vagyok, érvényes engedéllyel és felelősségbiztosítással Illinois államban – jelentettem be hangosan az addigra már észrevehető méretűre gyűlt tömegnek. – Úgy ítélem meg, hogy ez a nő halálközeli állapotban van. Mivel nem képes válaszolni, Illinois állam törvényei alapján feltételezem, hogy a beleegyezését adja abba, hogy biztonságosan és humánusan elirányítsam. Mindannyian végignézhetik és rögzíthetik az eseményt, de kérem, vegyék figyelembe, hogy éles lőszert fogok használni! – A tömegből néhányan hátrébb léptek az utolsó mondat hallatán. De senki nem ment el.

Letérdeltem, Langdon pisztolyának csövét a földön heverő nő halántékához illesztettem, és tüzeltem.

A nő teste összerándult, és nem mozdult többet.

Csend lett, szó szerint halálos csend.

Majd a beáramló levegő ismerős, halk pukkanása, és a nő nem volt sehol.

Szórványos taps érkezett a tömegből, ahogy pár embernek leesett, hogy a baleset áldozata életben maradt. Aztán a közönség elkezdett szétoszlani.

Visszaadtam Langdonnek a fegyverét, mire leellenőrizte, és elrakta a tokjába. A balesetet szenvedett nő véres ruháira mutattam: az utcán hevertek, mint nem olyan régen még a gazdájuk.

– Keresse meg bennük az iratait!

– Csak maga után.

– Maga itt a rendőr.

– Igen, az vagyok, és most írhatok egy jelentést, mert elsütötték a pisztolyom.

– Isten hozta a klubban. Nekem is írnom kell erről egy jelentést, és még ott van a másik, a kórházi irányítás, arról is kell. Szóval most épp nem tudom sajnálni.

– De azért még a szaván fogom. Megígérte, hogy eljön velem Katie Alberthez.

– Jó nagy szemétség volt magától, hogy megígértette velem.

Langdon bólintott.

– Hát, ha ez segít abban, hogy megtaláljuk Jimmy Albertet, akkor együtt tudok élni vele.

Zaj támadt az utcán. A baleset áldozatának a telefonja volt, hangosan elkezdett csörögni a földön. Mindketten csak bámultuk, hosszú másodpercekig.

– Nem akarja felvenni? – kérdeztem Langdontől.

A nő nagyot sóhajtott, és elindult, hogy felvegye a telefont.

HARMADIK FEJEZET

– JÓL ÉRZI MAGÁT? – kérdezte Langdon, ahogy ott álltunk a bérház előtt. Ebben a házban lakott Jimmy Albert a feleségével, és arra vártunk, hogy beengedjen bennünket.

– Rendben vagyok – feleltem.

– Egy kicsit feszültnek látszik.

– Általában nem kísérgetek zsarukat, amikor azok mennek emberekkel beszélgetni.

– Igen, de mintha nem pont ettől lenne feszült. Ez valami más lesz.

– Mondtam már, hogy ez bonyolult.

A zár felberregett, jelezve, hogy Katie beengedett bennünket. Langdon megragadta az ajtókilincset, hogy kinyissa a kaput.

– Lefeküdt vele, vagy mi?

– Hogy mi van?

– Jimmy Albert felesége. Szokott szexelni vele?

– Nem.

– Pedig ez megmagyarázná, mitől ilyen feszült.

– Nem erről van szó.

– Biztos benne? – Langdon fogta a kaput, hogy bemehessek rajta.

– Azt hiszem, emlékeznék rá, ha Katie szeretője lennék – jegyeztem meg epésen, és beléptem a lépcsőházba.

– Az biztos, az viszont nem, hogy el is mesélné nekem.

– Maga a zsaru. Ki kellene szúrnia, hogyha hazudok.

Langdon is belépett a lépcsőházba.

– De az is lehet, hogy maga jól tud hazudni.

– Ezt a véleményt alakította ki rólam?

– Nem, de ez jelentheti azt is, hogy ügyesebb hazudozó, mint azt gondoltam.

Felgyalogoltunk a lépcsőn a harmadik emeletre, ahol Katie Albert már várt ránk.

A lakásuk ajtajában találkoztunk, és amikor meglátott, elsötétedett az arca.

– Hát ez meg mit keres itt? – kérdezte Langdont.

– Úgy gondoltam, a segítségemre lehet – felelte a nyomozó. – Valaki, akinek ugyanaz a hivatása, mint a férjének, talán észrevesz olyan dolgokat is, amelyek felett én átsiklanék.

Katie rám pillantott.

– Aha.

– Jobban szeretné, ha Mr. Valdez kint várakozna, ameddig mi beszélgetünk?

Katie pár másodpercig hallgatott, mielőtt válaszolt volna.

– Nem.

Kinyitotta a bejárati ajtót, és beengedett bennünket. Végigment az előszobán, hátra a konyhába, nem is figyelte, hogy követjük-e. Langdon sokatmondóan pillantott rám, *„erről még el fogunk beszélgetni, ebben biztos lehet”* – jelezte a pillantása. Vállat vontam. Végigmentünk az előszobán, el a nappali mellett, amelyben még látható volt a felfordulás, még mindig ott sötétlett a vér a padlón és a szőnyegen. Egy pillanatra elgondolkodtam, vajon ki tudják-e szedni valaha is a vérfoltot a szőnyegből.

A konyhában Katie a csap mellett állt meg, és megfogott egy csészét.

– Megkínálhatom egy kávéval, nyomozó? – kérdezte Langdont.

Teljes mértékben tisztában voltam vele, hogy ebből a körből kihagyott.

– Köszönöm, nem – felelte Langdon. – Nem akarjuk sokáig feltartani.

– Tudnak már valamit Jimmyről?

– Még nem, de a kollégáim jártak az Ügynökségnél. Azon dolgozunk, hogy összeszedjük a férje hivatalos

megbízatásait és ügyeleteit, hogy lássuk, van-e ott valami. És bizonyára jártak itt egyenruhás rendőrök végigkérdezni a lakóközösséget arról, hogy mit láttak, mit tapasztaltak.

– Találkoztam velük.

– Azon dolgozunk, hogy megtaláljuk a férjét, asszonyom.

– Köszönöm.

– Igazán nincs mit. – Langdon felém biccentett a fejével. – Mielőtt idejöttünk volna, elbeszélgettünk Mr. Valdezzel a szakmájuk közös dolgairól. Beszélgettünk a hivatalos, ügynökségi megbízatásokról, és arról is, hogy vannak magánügyfelek.

Katie felhorkant.

– Na igen. Tony *tudna* mesélni azokról.

Langdon rám nézett. Üres tekintettel viszonoztam a pillantását.

– Azon gondolkodtam, tudott-e ön arról, hogy volt-e a férjének magánügyfele vagy nem hivatalos megbízatása mostanság? – fordult vissza a nyomozónő Katie felé.

– Régebben volt néhány – ismerte el Katie. Felém bökött. – Párat ez a jómadár szerzett neki. Ritka szaros melókat, mindenféle hátborzongató népeknek. Hozta a pénzt, de megmondtam a férjemnek, hogy fejezze be egyszer és mindenkorra.

– Mi volt ennek az oka, Mrs. Albert?

– Az éjszaka közepén csöngettek fel, mert épp szükségük volt Jimmyre mindenféle munkákhoz. Kicsempészték, aztán meg csak reggel hatkor került elő, és nem mondhatta el, merre járt. Egyszer itthon voltam én is, amikor egy ilyen seggfej hazahozta, és feljött a lakásba, hogy kifizesse. Csupa gyűrött százdollárossal. Aztán rám nézett, és azt mondta Jimmynek, hogy én leszek az első, akit hazavágnak, ha a férjemnek valaha is eljárna a szája arról, hogy mire készülnek. Akkor kértem meg, hogy szálljon ki. Bármennyi pénzt keres is vele, ennyit nem ér.

– Szóval voltak olyanok, akik ártani akarhattak a férjének?

Katie megrázta a fejét.

– Ennek már jó pár éve.

– És a férje azóta nem vállalt sem különmegbízatásokat, sem magánügyfeleket.

– Nem. Tudtommal nem.

– Nem állt pluszpénz a házhoz. Nem voltak gyanús távollétek. Senki sem csöngetett fel az éjszaka közepén.

– Nem, semmi ilyesmi nem történt.

– Biztos benne?

Katie arca eltorzult.

– Nem, természetesen *most már* nem vagyok biztos benne. – Felém bökött. – Kérdezze meg *ezt* a nyomorultat itt! Ha valaki tudhatja, hogy Jimmy valahol fusizik, akkor ő biztosan. Eleve tőle szerezte az ilyen melókat.

Langdon rám nézett.

– Semmit sem tudok arról, hogy Jimmy mostanság mivel foglalkozott – mentegetőztem.

– De régen *tudtál* – szúrta oda Katie. – Te, Jimmy meg az a rohadt „bowlingcsapatod", Tony.

– Annak már ezer éve, Katie.

– A *lófaszt!* – A kávéscsészéjét a konyhapultra csapta. – Szemét gazember vagy! Mindig is az voltál! És most talán pont azért ölték meg Jimmyt, amibe te rángattad bele.

– Katie, tiszta vagyok. Ugyanakkor szálltam ki a rázós bulikból, amikor te parancsoltál rá Jimmyre. Tudom, hogy nem hiszel nekem, tudom, hogy nem *akarsz* hinni nekem, de attól még ez az igazság. Ha Jimmy belekeveredett valamibe, akármi is legyen az, ahhoz a világon semmi közöm.

Katie felkapta a kávéscsészét a pultról, és felém hajította. Kávé repült a levegőben. Lekaptam a fejem, hogy elkerüljem a csészét, és kávécseppek hullottak a nyakamba.

– Te voltál az, aki először belerángattad! – kiabálta Katie. – Te voltál az, aki ezt a szart ideborítottad a küszöbünkre! És ígérek én valamit neked, Tony! Ha Jimmynek egy haja szála is meggörbül, mert belekeveredett valamibe miattad,

ha végül holtan találjuk, imádkozz, hogy ne lássalak meg egy zebrán, miközben vezetek! Mert esküszöm, hogy még a kurva járdára is fel fogok hajtani, hogy kinyírjalak.

– Nem tudná megölni – vetette közbe Langdon, miután Katie fenyegetése elsuhant a levegőben. – Legalábbis nem véglegesen.

– Nem – értett egyet Katie. – De mocskosul fájna neki.

•••

– Na, meséljen! – szólított fel Langdon.

– Ez bonyolult.

– Ez nekem is átjött. De azért csak magyarázza el!

Egy görög étteremben ültünk a Damenen, közel Alberték lakásához. Két perccel zárás előtt estünk be, és a tulajdonos a vendéglátósok egyezményes jelével adta a tudtunkra, hogy „a konyha már zárva". Langdon megvillantotta a rendőrjelvényét, rendelt két kávét, és egy bokszra mutatott. A tulaj sóhajtott egyet, bólintott, kihozta a kávékat a bokszba, és tovább pakolta az étterem felszerelését.

Ide-oda forgattam a bögrémet a kezemben.

– Nem gondoltam volna, hogy Katie még ennyire zabos rám.

– Szerintem ez nem igaz. Különben nem tiltakozott volna olyan elszántan, hogy eljöjjön velem. Biztos vagyok benne, hogy maga tudta, Katie még mindig dühös lesz magára, sőt, megpróbálja magát hibáztatni.

– Igen, elismerem.

– És igaza volt?

– Mármint abban, hogy ez az én saram lenne?

– Igen.

– Nem volt igaza.

Langdon szúrósan nézett rám.

– Valószínűleg nem – engedtem végül.

– Azt hiszem, a legjobb lenne, ha most visszamennénk az elejére, és elmagyarázná nekem ezt a dolgot.

– Azt mondtam már, hogy a magánmegbízatások egyfajta szürkezónában vannak, már ami a törvényességet illeti.

– Igen, említette.

– Hát, az a helyzet, hogy vannak világosabb szürkék meg sötétebb szürkék.

– Mondjon példákat! Kezdjünk valami világosszürkével!

– Például elvállalok egy melót egy filmes stábnak itt a városban. Csináltam már ilyesmit. Egy bonyolult és veszélyes kaszkadőrmutatványt vesznek fel, és én kéznél vagyok, ha valami balul sülne el. Ez a része teljesen törvényes és jogszerű. A stúdió, a biztosítótársaság és a producerek is örülnek nekem, mert így nem történhetnek halálos balesetek a forgatáson.

– Ez eddig még csak nem is szürke.

– Nem, egészen addig, ameddig valami nem sikerül, és a kaszkadőr eltöri a nyakát. A sérülés súlyos, a kaszkadőr a hátralévő életét minimum tolószékben töltheti, de nem fog belehalni. Az én dolgom az, hogy haláleseteket előzzek meg. Hogy *elirányítsak* olyan embereket, akik egyértelműen meghalnának, ha én nem lépnék közbe. *Nem* az a dolgom, hogy rettenetesen, borzalmasan megsérült embereket irányítsak el, ha konkrétan nem haldokolnak.

– Érzem, hogy itt mindjárt egy „de” fog következni.

– A „de” ebben az esetben a következő. Egy ilyen helyzetben *senki,* sem a stúdió, sem a biztosító, sem a producerek, sem a szakszervezet, és főleg nem a szerencsétlen flótás, akit baleset ért, nem akarja, hogy az illető így töltse a hátralévő életét. Ez rossz sajtót jelentene a filmnek, a kaszkadőr soha többé nem dolgozhatna a szakmájában, a szakszervezet biztosítójának dollárszázezreket kellene kifizetnie a kórházi számlákra, és a végén valakit valahol beperelnének.

– Mi történik ilyenkor?

– Az történik, hogy a rendezőasszisztens vagy a stábbal dolgozó producer odahívatja magához az irányítót, és csöndben a kezébe nyom egy borítékot, benne negyvenezer dollárral, majd megkéri, hogy intézze el az ügyet. És akkor odamegyek a csóró kaszkadőrhöz, felmérem az állapotát, és – micsoda meglepetés – úgy találom, hogy a sérülései bizony halálosak, úgyhogy fejbe küldöm annak rendje és módja szerint. A kaszkadőr felbukkan az otthonában, a nyaka ép és egészséges. Emberünk hat órával később felpattan egy gépre Chicago felé, és másnap reggel mindenki szépen ott folytatja a munkát, ahol abbahagyta.

– Maga pedig gazdagabb negyvenezer dollárral.

– A lelkiismeretem pedig patyolattiszta, hiszen ez így a legjobb mindenkinek.

– Hacsak nem az az egy valós halál következik be az ezerből.

– Ez benne a kockázat. De ha be is következik, az csak nekem fáj, meg a kaszkadőrnek. Mindenki más nyugodtan alhat, legalábbis ami az esetleges felelősségre vonást illeti.

– És maga már csinált ilyet.

Mosolyogtam.

– Szigorúan csak elméleti lehetőségekről beszélek.

– Akkor meséljen valami sötétebb szürkéről!

– Úgy érti, elméleti lehetőségről.

– Hívja, aminek akarja!

– Rendben. Szóval a South Side távolabbi szélén, csak pár utcányira a városhatáron belül, van egy évek óta bezárt étterem. És minden csütörtök éjjel megy ott egy „harcosok klubja” összejövetel.

Langdon elvigyorodott.

– Mi, olyan, mint a filmen? „A klub első szabálya: senkinek egy szót se a klubról”-féle dolog?

Visszamosolyogtam.

– Nem teljesen. Ebben a harcosok kalapácsokkal és baseballütőkkel esnek egymásnak.

– Jézusom!

– És nem Brad Pitt és Edward Norton viszi a bulit. Hanem egy marék kemény tökű nehéz vagány, akik korábban kutyaviadalokat rendeztek, mielőtt rá nem jöttek, hogy ebben kevesebb a kockázat és több a lóvé.

– Eddig oké, de ki a fasz jelentkezik *ilyen* bunyókra?

Langdonra néztem.

– Maga chicagói? Itt született?

– Igen, az vagyok, de mi köze van ennek bármihez is?

– A South Side-ról való?

– Ó, Valdez, ne jöjjön már nekem ezzel a rasszistadumával! A saját fekete énem épp most kezdte megkedvelni magát.

– Azt akarom mondani, hogy Chicagóban még mindig elképesztően erős a szegregáció és a rasszizmus, és egy csomó fiatal férfi ezért nem talál magának munkát. Ezt maga is tudta volna, ha a South Side-on nőtt volna fel. A kemény tökű nehéz vagányok, mint amilyenek ezt a harcosok klubját is viszik, boldogan adnak egy menetért ötven dodót ezeknek a fiatal csávóknak, hogy kalapáccsal csapják szét egymás agyát. Azok meg elvállalják, mert ez az egyetlen lehetőségük.

– Jézusom! – csúszott ki újra Langdon száján, és belekortyolt a kávéjába. – És irányítók is vannak valahol ebben a foscirkuszban?

– Bizony ám. Mert *mindenkit,* aki benne van ezekben a bunyókban, még a győzteseket is, szarrá verik. Törött csontok, széttépett inak, szemüregből kilógó szemek, van ott minden. És senki sem megy kórházba, hogy ellássák a sérüléseit, de nem ám. A klub első szabálya, pont, ahogy maga idézte.

– És akkor mi történik? Az irányító csak simán *mindenkit* fejbe lő a bunyó végén?

– Ez a szokásos eljárás, igen.

– De ehhez nincs szükségük irányítóra. Elég, ha egy samesznek a kezébe nyomnak egy pisztolyt.

– Ezek a tagok pont ugyanazért használnak irányítókat, amiért drága verdákat vezetnek, vagy amiért névre szóló üvegeket tartanak menő klubokban.

– *Státuszszimbólumnak?* Maga most viccel velem.

– Vannak más okaik is. De igen. Ez a fő érvük.

– És mennyit szakít egy irányító egy ilyenért?

– Ötszázat egy éjjel, plusz a borravaló.

– Borravaló? *Borravaló?*

– Ha mindenkit biztonságban elirányít, leesik még egy százas. Vagy több.

– Mondja, hogy maga sosem csinált ilyen szart!

– Csak egy elméleti lehetőséget vázoltam.

– Elméleti a *tököm,* Valdez! Mondja, hogy sosem csinált ilyet!

– Sosem csináltam ilyet.

– De csinált *ilyesmiket*.

– Azt hiszem, innentől élnék az ötödik alkotmánykiegészítés jelentette jogommal.

Langdon undorodva nézett rám.

– Mi a helyzet Jimmy Alberttel?

– Mi van vele?

– Dolgozott ilyen kalapácsos bunyókban?

– Nem gondolom, hogy erre a kérdésre nekem kellene válaszolnom.

– Szóval igen.

Békülékenyen széttártam a kezem.

– Én soha nem mondtam ilyet. Ez a maga feltételezése.

Langdon dühösen nézett rám.

– Miért? – kérdezte végül.

– Miért vállal el valaki ilyesmit?

– Igen.

– Pénzért, természetesen. Miért, mit gondolt?

– Szóval ez a szar magát nem zavarja?

– A magánmegbízások? Nem. – Felemeltem a kezem, mert láttam, hogy rögtön felrobban a dühtől. – A legtöbb magánmegbízás távolról sem ilyen. A legtöbb privát

megbízásomnál kőgazdag emberek bérelnek fel, hogy menjek velük lovaspólómeccsekre vagy vitorlásversenyekre, hogyha leesnének a lóról vagy a hajóról, biztonságban haza tudjam őket irányítani. A múlt héten szabad stílusban ejtőernyőztem, csak azért, hogy hazairányíthassak egy pénzes tagot, ha véletlenül nem nyílna ki az ejtőernyője. Az összes, általam elvállalt magánmegbízatás kilencven százaléka ilyesféle volt.

– De ott van még a maradék tíz százalék.

– Azzal pont az van, amit Katie-nek is mondtam. Olyanokat már nem csinálok. Kiszálltam.

– Mert már nem vicces végignézni, ahogy csóró fekete férfiak szétverik egymás agyát, és szét kell lőni a fejüket, amikor végeztek?

Erre nem volt jó válasz.

– Valami ilyesmi. – Nem vitatkoztam.

– Említette, hogy maga meg Jimmy Albert eljártak bowlingozni. Aztán ma este Katie Albert mondott valamit a maguk „bowlingcsapatáról". Ha jól sejtem, maguk nem igazán bowlingoztak, igaz?

Megráztam a fejem.

– Eredetileg tényleg egy bowlingcsapat volt. Jimmy, én, Judd Montgomery és Mason Schilling.

– Mindannyian irányítók voltak?

– Igen. Jimmyvel ugyanabban a csoportban végeztünk, Judd és Mason a közvetlenül utánunk következőben.

– Folytassa!

– Mason mindig azon nyavalygott, hogy milyen nehezen lehet kijönni az állami fizetésből, és elkezdett különmegbízatások után nézelődni. Nem volt válogatós, úgyhogy talált ilyeneket. Egyre többet. És amikor már több melót hajtott fel, mint amennyivel elbírt volna egymaga, elkezdett lepasszolni nekünk ezt-azt, elsősorban a bowlingra szánt estéken. Végül aztán teljesen leálltunk a bowlinggal, és csak azért jártunk össze, hogy felmarkoljuk a melót Masontől.

– Szóval ez a Mason figura volt a bandavezér.

– A „bandavezér” egy kicsit erős arra, amit csinált, de igen.

– De Katie Albert mégis magát hibáztatja.

– Én hívtam el Jimmyt a bowlingcsapatba. Még amikor tényleg csak bowlingoztunk.

Langdon erre elmosolyodott.

– De a bowlingcsapat már nem létezik.

– Nem. Már nem vállalok el bizonyos megbízatásokat, és Katie megmondta Jimmynek, hogy ő is álljon le velük. Judd teljesen kiszállt az irányításból, és elment jogot tanulni. Manapság a legtöbb magánmegbízatásomat úgy kapom, hogy az ügyfeleim egymásnak ajánlgatnak. Ezért dolgozom annyi gazdag emberrel. Lehet rám számítani, és megőrzöm a titkokat.

– Mi a helyzet Mason Schillinggel?

– Elég biztos vagyok benne, hogy továbbra sem válogatós.

– Lehetséges, hogy még mindig passzolt le melókat Jimmynek?

– Fogalmam sincs. Már nem nagyon beszélgetünk Masonnel.

– Összevesztek?

– Inkább csak különböző körökben mozgunk.

– És a magáéban nincsenek kalapácsok.

– Valahogy így.

Langdon felnézett a vendéglősre, aki már nagyon elkeseredett pillantásokat vetett ránk.

– Szeretnék beszélni ezzel a Masonnel.

– Nem fog kiszedni belőle semmit.

– Nagyon meggyőző vagyok.

– Egy pillanat alatt elbújik az ügyvédei mögött, ha meglátja magát. Erre mérget vehet.

– Nagyon meg tudom nehezíteni az életét, ha nem áll velem szóba. Nehéz úgy dolgozni az árnyékos oldalon, ha egy zsaru folyton a rivaldafényben tartja az embert.

– Mason ezer éve ezt csinálja. Jó eséllyel ki tudja bekkelni magát.

– Akkor beszéljen vele maga! Kérdezze meg, adott-e munkát Jimmy Albertnek mostanság! Magával szóba áll, hiszen maga egy régi haverja.

– Nem akarok ennél jobban belekeveredni az ügybe.

– Valdez, figyeljen ide, egy nő azt tervezi, hogy áthajt magán, ha legközelebb meglátja az utcán. Én azt mondom, már eléggé belekeveredett. És sajnos nincs másik nyomunk, amin elindulhatnánk.

– Azt mondta Katie-nek, hogy a kollégái együtt dolgoznak az Ügynökséggel.

– Igen, de nem találtak semmit. Meg azok a rendőrök sem, akik végigkérdezték a teljes szomszédságot. És a helyszínelők se jutottak valami sokra. De ezt már azelőtt tudtam, hogy Mrs. Alberttel beszéltünk volna.

– Maga hazudott neki.

– Nem láttam okot rá, hogy elrontsuk a napját. A lényeg, hogy ez a Mason jelenti az egyetlen lehetőséget, amin most elindulhatnánk. Ha nincs más választásom, rápróbálok izomból. Ha nem esik ki belőle egy hang se, akkor nem marad nekünk semmi. Csak játszhatunk a kollektív cerkánkkal, és reménykedhetünk abban, hogy Jimmy egyszer csak felbukkan. De ha úgy gondolja, hogy magának többet mondana, mint nekem, akkor arra kérem, segítsen. És ez talán Katie Albertet is visszatartja attól, hogy matricát csináljon magából a motorháztetőre.

Ezen vagy egy percig gondolkodtam, azután elővettem a telefonomat.

– Mindenkinek jobb lenne, ha maga nem lenne itt, amikor telefonálok.

– Elmegyek pisilni – jelentette ki Langdon, és a fejével a tulajdonos felé intett. – És egyébként is mennünk kellene. Rendőrjelvény ide vagy oda, attól tartok, a jóember mindjárt kihívja ránk a zsarukat.

NEGYEDIK FEJEZET

– MOST NÉZD MEG ezeket a balfaszokat! – mutatott ki Mason Schilling a széles fasorról nyíló rétre.

A hajnali ködben két fiatal fickó állt egymástól nem messze, és kardokkal hadonásztak összevissza. Állt mellettük két másik fickó is, minden bizonnyal két segéd, bár néha le kellett bukniuk a levegőt hasogató pengék elől. Az ötödik tag, akiről azt feltételeztem, hogy ő a bíró vagy a döntnök, igyekezett távolságot tartani a többiektől.

– Azok micsodák a kezükben? – kérdeztem a ködbe meredve. – Csak nem pallosok?

– Egészen pontosan hosszúkardok – felelte Mason.

– Mi a különbség?

– Faszom se tudja. Csak azt mondom neked, amit nekem is mondtak, amikor pallosnak hívtam a vasaikat. Elég nagyképűen dörgölték az orrom alá. Majdnem le is puffantottam őket ott helyben, csak hogy tanítsak nekik egy kis jó modort.

Megint belebámultam a ködbe.

– Szóval ez egy párbaj. Egy frankó párbaj.

– Eltaláltad. Ezek az egyetemista csávók teljesen rácsavarodtak. Valakinek megsértik a becsületét, valaki elégtételt követel, és már jönnek is ki hajnalban, hogy addig kaszabolják kardokkal egymást, ameddig valamelyik halálos sebet nem kap, vagy a zsarukat ki nem hívják.

– Sűrűn járnak errefelé zsaruk?

– Errefelé ugyan nem. Ez a Chicagói Egyetem campusa. Van saját biztonsági szolgálatuk. Nekem meg van egy megállapodásom azzal a nővel, aki kiküldi a járőrkocsikat.

– És mennyibe fáj manapság egy ilyen megállapodás?

– Egy százasért az első öt bejövő hívásra még nem küldi ki a járőröket. Utána már igen. Szerintem ez így rendben

van. És nem akarom, hogy kirúgják. Ez a párbajtéma egész jövedelmező mellékkereset lett. Holnap is csinálok egyet a Northwesternen.

Valaki felkiáltott odakint a réten. Mindketten odakaptuk a fejünket, és láttuk, ahogy az egyik segéd a karját markolászva ugrál el. Az ő párbajozója hangosan mentegetőzött.

– Nem tűnnek valami ügyesnek – véltem.

– Kibaszott idióták ezek, nem mások. De gazdagok és hülyék, úgyhogy nekem így működik. Hé! Chad! Vagy mi a fenének hívnak! – A bíró megfordult, és Masonre nézett. – Csináljátok már! És mondd meg nekik, extra pénzt fizettetek velük, ha az egyik segédet is el kell irányítanom!

Chad, vagy mi a fenének hívják, bólintott, megfordult, és megpróbálta felhívni magára a párbajozók figyelmét.

– Tényleg ráfizettetsz velük?

– Ha mást is el kell irányítanom a párbajozókon kívül? Hát hogy a faszba ne! Nagyobb a kockázat. – A suhancok felé intett, akik próbálták összekapni magukat a füvön. – És az a helyzet ezekkel az egyetemista nyikhajokkal, hogy gazdagok ugyan, de piszok smucigok. Előre ki kell velük fizettetnem az egészet, különben megpróbálnának visszatáncolni, és nekiállnak jogászkodni meg alkudozni. Úgyhogy mindenki előre fizet. Kettőötven mindegyik párbajozó, a segédeknek meg fejenként egy százas. A bíróért nem kérek pénzt. Az általában nem szokott meghalni.

– Általában?

– Egyszer a Wheaton College-ben egy szúrás félrecsúszott. A bíró pont a szemébe kapta. Kibaszott gáz volt.

– Fogadjunk, hogy a tag, aki összehozta, szarul érezte magát miatta.

– Ja, legalább két másodpercig. Csak állt, és tátogott, mint hal a szatyorban. Aztán a fickó, akivel párbajozott,

kihasználta a helyzetet, és gyakorlatilag lehasította a karját.

– Ez törvényes?

– A „törvényes” nagyon képlékeny fogalom ezekben a körökben. Ezt te is tudod, Tony.

– Készen állnak! – kiáltott oda Masonnek Chad, vagy mi a fenének hívják, aki visszaintett neki, hogy *oké, frankó, csináljátok csak,* majd visszafordult felém.

– De ha jól sejtem, nem azért jöttél ki a Chicagói Egyetem campusának messze földről híres Midway fasorába hajnalok hajnalán, hogy párbajokról beszélgess, nem igaz?

Vigyorogtam.

– Miért, nem gondolod, hogy esetleg én is be akarnék szállni ebbe a buliba?

Mason megvonta a vállát.

– Ez ugyanaz a pénzes népség, mint akikkel te szeretsz dolgozni. De ami a törvényességet illeti, szürkébb zóna ez annál, mint amiben te mostanság jól éreznéd magad.

Figyeltem a párbajozókat, ahogy kiáltozva, a kardjaikat lengetve újra egymásnak estek.

– Valószínűleg – ismertem be.

– Nagy kár. Ez egy növekvő piac.

– A párbajozás.

– Igen. De a többi szürkezónára gondoltam.

– Megvagyok, köszönöm.

– Ahogy gondolod. De ne tegyél úgy, mintha nem tudnám, hogy régen benne voltál!

– Igazából azért jöttem, hogy Jimmy Albertről kérdezzelek.

Mason rám nézett, aztán visszafordult a rét felé.

– Mi van vele?

– Tegnap délután eltűnt.

– Tényleg?

– A lakásában dulakodásnyomok. A szőnyegen vér. Meg effélék.

A kardcsattogás alábbhagyott. A két párbajozó, akik szemmel láthatóan sem a víváshoz nem értettek igazán, sem az erőnlétük nem volt a csúcson, kicsit lelassult. A segédeik ott keringtek körülöttük, de nem igazán tudták, mit is kellene csinálniuk.

– Ha azt kérdezed, tudok-e erről bármit is, természetesen nem.

– Nem gondoltam, hogy tudsz róla.

– Akkor mit keresel itt?

– Azt szeretném tudni, hogy passzoltál-e melókat Jimmynek mostanság.

– Tudod, hogy Katie megtiltotta Jimmynek, hogy magánmelókat csináljon.

– Persze hogy tudom. De azt is tudom, hogy Jimmy nem mindig csinálta azt, amit Katie mondott neki.

Mason csak egyetértően mordult egyet, aztán újra a rétre figyelt, ahol az egyik párbajozó felemelte a kezét, hogy időt kérjen. Chad, vagy mi a fenének hívják, bejelentette a szünetet, mire a másik párbajozó nekiállt panaszkodni emiatt.

– Ó, ezek a balfaszok, de tényleg – nyögött fel Mason.

– Gyerünk, Mason! Ki vele!

– A zsaruknak dolgozol, Tony?

– Miféle kérdés ez már? Naná, hogy igen.

Mason erre elnevette magát.

– Rendben. Mit akarsz ezzel elérni?

– Mason, ha rád akarnák húzni a vizes lepedőt, akkor mostanra már egy kihallgatószobában üldögélnél, és egy nyomozó vagy a kerületi ügyész próbálna szóra bírni, miközben az ügyvéded ott ülne melletted, neked meg ott lenne az az önelégült vigyor a pofádon.

– Nem is szoktam önelégülten vigyorogni.

– Folyton önelégülten vigyorogsz. Az önelégültség rá van vésve az arcodra.

– Ez a véleményed? Nem is tudom, mit gondoljak róla.

– Azt akarom mondani, hogy azért én vagyok itt, mert őket nem érdekled, sem te magad, sem bármi, amit csinálsz. Ezek mellékes dolgok. Jimmyt akarják megtalálni. Szóval ha passzoltál neki valami melót, arról jó lenne tudniuk. Akkor beszélhetnénk a megbízóival.

– Csak éppen megtudnák, hogy tőlem hallottál róluk. És az nem tenne jót az üzletnek.

– Nem fogják megtudni, Mason.

– Jézusom, Tony! Gondold már végig, hogy kikkel dolgozom! Gondold már végig, hogy mit beszélsz! Naná, hogy össze fogják rakni a képet.

Odakint a réten a párbajozó, aki Chaddel, vagy mi a fenének hívjákkal, veszekedett, felüvöltött a csalódottságtól, majd visszarántotta a kardját, és minden teketória nélkül hasba szúrta Chadet, vagy mi a fenének hívják.

– Ó, *bassza meg!* – nyögött fel Mason, és futni kezdett a rét felé.

Követtem.

Mason odaért a párbajhőshöz, aki már ott tornyosult az ellenfele, az időt kérő felett, kardját két kézzel markolta a feje felett, készült, hogy lesújtson az áldozatára. Az hanyatt esett a rémülettől, és próbált távolabbra kecmeregni. Mason nagyot lökött a támadón, amitől az elvesztette az egyensúlyát, és a földre zuhant. A kard is kiesett a kezéből, szinte teljes csöndben ért le a fűbe. Mason felvette a fegyvert. Én odamentem a bíróhoz, aki a földön ült, és motyogva a hasát markolászta.

– TE NORMÁLIS VAGY, BAZMEG?? – üvöltötte a párbajozó arcába, aki még mindig azt próbálta feldolgozni, hogyan került a földre. – Leszúrtad a kibaszott *bírót!!*

– Figyelj, haver, az szabályellenes, ha megállít…

– A bíró szerinted nem döntött szabályosan, erre te *leszúrod,* bazmeg?? – ordított Mason. – Szerinted ez így *rendben van??*

– Haver… – kezdte a párbajozó, de aztán sikolyba fulladt a hangja, mert Mason keresztülszúrta a tüdejét a saját kardjával.

– Ó, bocsi, ez *szabályellenes lenne?* – kérdezte Mason, és kirántotta a kardot.

A párbajozó nem válaszolt, már persze csak ha a sikolyt nem tekintjük válasznak. Mason hagyta még egy kicsit sikoltozni, aztán belevágta a kardot a fejébe, az orrnyeregig kettéhasítva a koponyáját. A sikítozás azonnal abbamaradt, majd öt másodperccel később a párbajozó teste köddé vált.

– Seggfej – adott hangot a véleményének Mason, ahogy felemelte a kardot. Felém és Chad, vagy mi a fenének hívják, felé fordult. – Hogy fest?

– Nem néz ki jól. – Chad, vagy mi a fenének hívják, néhány belső része egyre gyorsabban jött kifelé.

– Nem, szerintem sem – állapította meg Mason. Odajött, és felvette a baseballjátékosok klasszikus ütő testtartását. – Bocs, Chad. Vagy mi a fenének hívnak.

– Mi van? – Chad, vagy mi a fenének hívják, felnézett, és már csak ennyit tudott kérdezni, mielőtt Mason egy meglepően tiszta mozdulattal a fejét vette. A test összecsuklott, a fej még gurult pár métert, aztán a testtel együtt eltűnt.

Mason a földön remegő párbajozóra és a segédekre nézett, akik rettegve tapadtak egymáshoz.

– Na tűnjetek a faszba! – dörrent rájuk.

Azok feltápászkodtak, és hanyatt-homlok futásnak eredtek, a párbajozó még a kardját is elhagyta.

Mason felém fordult.

– Tuti, hogy nem akarsz ebbe a buliba beszállni?

Szégyellem, de nagyot nevettem.

– Hát ez parádésan véresre sikerült.

– Most már tudod, hogy miért kérem előre a dohányt. – Odament, és felvette a földről a másik kardot is. Megállt, mindkét kezében egy karddal. – Kéred az egyiket?

– Köszi, kihagyom.

– Rendben. – Mindkét kardot elhajította a fűbe. – Gyere, sétáljunk egyet! Biztosra veszem, hogy most elhasználtam az öthívásos keretemet.

– Már egy névnek is örülnék – próbálkoztam be Masonnél néhány perccel később, amikor már jó messzire jártunk a Chicagói Egyetem campusától.

– Senkinek a nevét nem fogom elárulni, akivel dolgozom. Még azt sem fogom megmondani, hogy passzoltam-e új melót Jimmynek, vagy sem.

– Mason...

Felemelte a kezét.

– Orval Wooldridge.

– Ki az?

– A Google a barátod. Kérdezd meg!

– Mi köze van Jimmyhez?

– Egy szóval sem említettem, hogy bármilyen köze is lenne Jimmyhez. Te egy nevet akartál, én pedig nem fogom neked senkinek a nevét megadni, akivel közvetlenül dolgozom. Szóval találd ki, mire tudod használni ezt a nevet! Csak ennyit tehetek érted, Tony.

– Rendben. Köszönöm, Mason.

– Egy szót se többet! Ezt komolyan mondom.

Erre elvigyorodtam.

– Van még egy csomó melóm, amire kéne ember – mondta Mason.

– Köszi, de elég boldog vagyok az utca felém eső oldalán.

– De csak addig, ameddig rá nem jössz, hogy ugyanabban az utcában dolgozunk.

•••

– Szóval ki az emberünk? – kérdezte Langdon.

Egy utcai hot dog árus mellett álldogáltunk, és éppen ebédelni készült.

– Az AltiStar Investments elnök-vezérigazgatója.
– Sosem hallottam róluk.
– Ha nincs épp pár százmillió befektetni való dollárja, akkor nem is fog. Magántársaság, kizárólag a feltörekvő piacokon érdekelt nagypályás befektetőknek dolgozik. Komoly a kitettségük Délkelet-Ázsiában, Afrikában, Közép-Amerikában, és nem annyira kicsi Kelet-Európában.

– Micsoda szakértő lett magából.

– El tudok olvasni egy Wikipédia-szócikket meg egy rakás bejegyzést a Google Newson.

– És miket mesélt még magának a Google News? – Langdon beleharapott a hot dogba, elfintorodott, és kipiszkált egy jalapeño paprikát. – Megmondtam, hogy nem kérek bele jalapeñót! – teremtette le a hot dog árust, aki megvonta a vállát. A nyomozó visszafordult felém. – Ezt nem olyan nehéz megjegyezni, nem?

– Mélységesen együttérzek.

– Mer' igen. Wooldridge. Mit tudunk még róla?

– Most halt meg a felesége. Elaine Wooldridge. Rák.

– Igen. És?

– Ez lehetett Jimmy magánmegbízatása.

Langdon összeráncolta a szemöldökét.

– Mi az? – kérdeztem.

– Olyan volt, mint amikor először találkoztam magával? Amikor ügyeletben volt annál a majdnem tragikusan végződő műtétnél?

– Lehetséges, de nem feltétlenül. Lehet, hogy visszaállító munkát csinált neki.

– Nem tudom, az mit jelent.

– Ha valaki nagyon beteg, de még nem haldoklik, kipróbálhat kísérleti kezeléseket és módszereket, amelyeknek elvileg azonnal hatniuk kellene. Ha beválnak, remek. Ha nem, és a páciens csak rosszabbul érzi magát utána, az irányító megoldja. Ez a visszaállítás.

– Ebben mi a jó a betegnek?

– Az irányítás visszaállítja a kezelés előtti állapotot.

– Nem értem.

– Amikor az embert elirányítják, a teste visszaáll abba az állapotba, amelyben több órával az irányítás előtt volt. Erről meséltem tegnap, amikor arról a szívműtétről beszélgettünk.

– Van egy bizonyos időhorizont? Hogy például mindig a hat órával korábbi testi állapotba térünk vissza?

– Nem gondoljuk, hogy ez ennyire pontos lenne. A tapasztalatok olyan tizenkettő és harminc óra közötti időket mutatnak. Attól függ.

– És ez hogy működik?

Kérdőn felemeltem a kezem.

– Hogy a francban működik ebben *bármi* is? Ha egyszer meghaltunk, nem kellene visszajönnünk. Semmilyen tudományos magyarázatot nem találtunk erre. Annyit tudunk róla, amennyit megfigyelünk. És ezt figyeltük meg.

Langdon harapott még egyet a hot dogjából.

– Tudja, azért ez elég nyugtalanító.

– Micsoda? Hogy fogalmunk sincs arról, hogyan működik ez az egész?

A rendőrnő bólintott, és körbemutatott a világon, ami az esetünkben magában foglalta a Wrigley Buildinget és a Michigan Avenue Bridge-et a Chicago folyó felett.

– Egy észszerű világban élünk. Van benne fizika. Meg tudomány. Meg egy büdös nagy csoda, amit senki nem tud megmagyarázni, és amiről senki sem szeret beszélni.

– *A csudálatosságok napjait éljük.*

Langdon gyanakodva nézett rám.

– Most egy Paul Simon-dalt idézett nekem.

Elmosolyodtam.

– Ja, igen.

– És magát nem zavarja?

– Hogy a csodák korát éljük?

– Igen.

Egy lazát rántottam a vállamon.

– Ez csak egy csoda.

– Valdez, ne hülyéskedjen! Ez egy *kurva nagy* csoda. Visszajönni a halálból igenis nagy dolog. Tíz évvel ezelőttig csak egyvalakiről tudtunk, hogy megcsinálta.

– Kettőről. Lázárt is bele kell számolni.

– Érti, hogy mit akarok mondani.

– Értem, persze. És nem értem. Az első pár alkalommal csodálatos volt, amikor láttam megtörténni. Furának most is fura. De ez a munkám. A saját munkáját illetően az ember nem nagyon tud misztikus élményeket megélni.

Langdon megint harapott egyet, és egyetértően bólintott.

– Rendben. Nézzük ezt a visszaállítós témát.

– Nézzük. Ha Jimmy ezzel foglalkozott, akkor az egy hosszú megbízatás lehetett.

– És amelyik a végén befuccsolt, mert Elaine Wooldridge meghalt.

– Hát igen.

– Megbizonyosodhatunk erről valahogy?

– Nem. Ez magánmegbízatás volt, így Jimmynek nem kellett róla beszámolnia, ahogy az ügynökségi munkáiról köteles.

– Oké, és akkor mi van? Úgy véljük, hogy ennek a Wooldridge arcnak köze lenne Jimmy Albert eltűnéséhez?

– Nem igazán.

Langdon erre úgy intett, mint aki tanúul idézi az égieket.

– Akkor meg mi a fészkes fenéért mesélte ezt el nekem?

– Mert Wooldridge biztonságáról az AltiStarnál és a magánrezidenciáján is a Tunney Security Solutions gondoskodik.

– Ó. Ó!

– Bizony, hogy ó.

Langdon az utolsó falatot lassan megrágva befejezte a hot dogját.

– A Tunney család elvileg mostanra már csak törvényes üzletekkel foglalkozik.

– Maga ezt elhiszi?

– Természetesen nem, de azokat a dolgaikat, amelyek nem törvényesek, manapság nagyon csöndben intézik.

– Csöndesen, igen, de attól még léteznek.

– Dolgozott valaha nekik?

– Én nem, de tudom, hogy Mason igen. Talán még most is, de valószínűbb, hogy már nem, mert nem adta volna meg Wooldridge nevét, ha majdnem közvetlenül kapcsolatba hozható lenne vele. Jimmy viszont dolgozott Tunney-éknak, éppen Masonön keresztül.

– Úgy véli, hogy Jimmy bevállalt egy melót nekik, és valami félresiklott?

– Nem tudom. De ha dolgozott nekik, és valami félrement, akkor a Tunney-k nem szeretnék őt mint szemtanút a környéken látni.

– Oké, akkor vegyük ezt végig. Jimmy elvállal egy munkát Wooldridge-nek, újra kapcsolatba kerül a Tunney családdal, annak a törvényes cégén keresztül, bevállal nekik egy melót svarcban...

– ...aztán valami valahol elreccsen, mire a Tunney-k eltüntetik Jimmyt annyi időre, amennyire szükségük van, hogy ne legyen szem előtt.

– De nem ölik meg.

– Nem, nem hinném. De ez nem jelenti azt, hogy különösebben kesztyűs kézzel bánnának vele.

– Hát ez így elég karcsú. Még azt sem tudjuk biztosan, hogy Jimmy Albert dolgozott-e Wooldridge-nek.

– Van valami acélosabb elmélete?

– Nem, nincs. – Langdon megtörölte a kezét, aztán összegyűrte a szalvétát, és bedobta a hot dog árus kukájába. – Rendben, kezdjünk el nézelődni Wooldridge háza táján!

– Hogy érti azt, hogy *kezdjünk?* Én végeztem. Megzsarolt, hogy menjek el magával Katie-hez. Elmentem Katie-hez. Megkért, hogy beszéljek Masonnel. Beszéltem Masonnel. Végeztem. Kiszállok. Van más munkám, amivel haladnom kell.

– Még mindig szükségem van magára. Már eddig is nagyon sokat segített. Magával sokkal messzebbre jutott ez a nyomozás, mint amire egyedül képes lettem volna.

– Szerintem egyedül én vagyok az, aki itt nyomoz.

– Ez ebben a formában nem igaz, de értem, miért látja így.

– Köszönöm, de nem. Van saját munkám.

– Megfizetem.

– Tényleg?

– Hát persze. Lehetne a Chicagói Rendőrkapitányság tanácsadója ebben az ügyben. Amúgy is állami alkalmazott, gond nélkül tudnánk egy megbízási szerződést kötni.

– Nem vagyok olcsó.

Langdon vállat vont.

– Ez csak az adófizetők pénze.

– Maga komolyan beszél.

Langdon bólintott.

– Együtt bejutunk mindenféle helyre. Szeretem, ha haladnak a dolgok. Meg akarom találni ezt az embert, mielőtt valami szar dolog történne vele. És nem akarom, hogy magát elgázolja egy dühös feleség.

– Hadd gondoljam végig ezt ebéd közben!

– Épp most ebédeltem.

– De én nem.

– Rendben. – Langdon a hot dog árus felé intett. – Egyen egy hot dogot! Meghívom.

ÖTÖDIK FEJEZET

– NAGYON SZÉP – állapította meg Langdon, amikor beléptünk Wooldridge rezidenciájára a North Dearborn Parkwayen.

– Nagyon drága – feleltem.

– Mit gondol, mennyi idős lehet ez az épület?

– Itt állhat már a századforduló óta.

– Szerintem ennél azért idősebb.

– Úgy értem, az *előző* századforduló óta.

– Ó. Értem.

Felsétáltunk a külső lépcsőn, amelynek a tetején egy komornyiknak öltözött biztonsági őr és egy öltönyös férfi már várt bennünket.

– Üdvözlöm, Langdon nyomozó – nyújtotta az öltönyös a kezét, és Langdon fogadta a kézfogást –, a nevem Garrett Trimble. Én vagyok Mr. Wooldridge személyi titkára. – Felém fordult. – És ön?

– A társam, Anthony Valdez. Az Ügynökségtől jött, és segít nekem a nyomozásban.

– Á, igen. Természetesen. Üdvözlöm, Mr. Valdez. – Kezet fogtunk. – Mr. Wooldridge a feleségét gyászolja. Bízom benne, hogy számíthatok a megértésükre. Elaine csak néhány napja hagyott itt bennünket.

– Hallottuk – felelte Langdon. – Mélységesen együttérzünk Mr. Wooldridge-dzsel és önnel is.

– Köszönöm, ez nagyon kedves.

– Ugye tisztában van, miért vagyunk itt? Szeretnénk kérdéseket feltenni Mr. Albertről. Ő az irányító, aki Mrs. Wooldridge-dzsel dolgozott.

– Igen, ezt egyértelművé tette, amikor időpontot kért. – Erre a mondatra láttam egy apró mosolyt felvillanni Langdon arcán. Trimble ugyan nem tudta, de a telefonhívás

során a titkár igazolta a sejtésünket, mely szerint Jimmy Wooldridge-nek dolgozott. – A megjegyzésem Elaine elhunytáról nem azt a célt szolgálta, hogy eltántorítsa önöket a nyomozástól. Pusztán fel szerettem volna hívni a figyelmüket arra, hogy lehetséges, hogy Mr. Wooldridge némiképp... zaklatott lesz.

– Természetesen ezt megértjük.

– Köszönöm. – Trimble az épület belseje felé intett. – Mr. Wooldridge a látogatókat az emeleti szalonban szokta fogadni. Erre jöjjenek, kérem!

A ház belsejét többhektárnyi keményfa parketta borította, a színezett üvegablakok valószínűleg öregebbek voltak, mint jó néhány szövetségi állam. Egy lépcsőn Trimble felvezetett bennünket az emeletre, ott pedig egy nagy, az 1910-es évek stílusában bebútorozott helyiségbe kísért. Orval Wooldridge egy akkora bőr füles fotelben ült, amelyben könnyűszerrel el lehetett veszni, és úgy festett, mint aki tényleg nagyon szeretne eltűnni.

Trimble bocsánatkérően pillantott felénk, majd odament a fotelhez, és valamit súgott a főnöke fülébe. Wooldridge ingerülten arrébb hessegette. Trimble hátralépett.

Wooldridge felnézett ránk.

– Langdon nyomozó. Mr. Valdez.

– Mr. Wooldridge – köszöntötte Langdon. – Kérem, fogadja őszinte részvétünket a felesége halála miatt!

Wooldridge egy egészen aprót biccentett, a lehető legkevesebb udvariassággal fogadva a részvétnyilvánításunkat. Nem kínált bennünket hellyel. Ezt Trimble tette meg, aki némiképp feszélyezetten rájött, hogy a főnökének nincs szándékában akár csak egy kicsit is udvariasan viselkedni velünk. Leültünk egy szófára, amely ugyanazon asztal mellett állt, mint Wooldridge fotelje.

Wooldridge felnézett a titkárára.

– Nincs valahol máshol dolga?

– De van, természetesen – felelte Trimble, és kisietett a helyiségből.

Wooldridge ismét ránk nézett.

– Térjünk a tárgyra!

Langdon elővett egy diktafont, és lerakta az asztalra közénk.

– Mr. Wooldridge, ugye ön alkalmazta mostanában James Albertet?

– Igen.

– Mr. Albert a felesége gondozásában segített.

– Igen. És akkor mi van?

– Mr. Albert két napja eltűnt, Mr. Wooldridge. Feltételezzük, hogy elrabolták.

– Mi köze van ennek akár hozzám, akár Elaine-hez?

– Nem gondoljuk, hogy bármi köze lenne.

– Akkor csak az időmet vesztegetik.

– Úgy gondoljuk, hogy a Tunney-khoz van köze.

Wooldridge egy pillanatra elhallgatott, emésztette a hallottakat.

– Folytassa!

– Hogy került Mr. Albert az ön alkalmazásába?

– Megkértem Garrettet, hogy keressen egy irányítót Elaine mellé. Nem mondtam meg neki, hogy pontosan kit. Nem érdekelt. Garrett találta Mr. Albertet.

– Mióta dolgozott önnek?

– Három vagy négy hónapja. Egyszer vagy kétszer hetente. Amikor az onkológusok befejezték a szerencsétlenkedésüket.

– Ez idő alatt mennyire mozoghatott szabadon Mr. Albert a házban?

– Semennyire. Vagy bent volt Elaine szobájában a harmadikon, a kezelés alatt, vagy kint a hallban, ameddig Elaine-t átöltöztették, vagy olyasmit csináltak vele, amihez nem volt szükség Mr. Albertre. Csak a harmadik emeleti mosdót használhatta. Ennyi.

– Beszélt Mr. Albert valaha is az ön biztonsági szolgálatának az embereivel?

– Honnan tudhatnám? Nem követtem, merre járt a házban. Kérdezze meg Garrettet, ő talán tudja.

– Meg fogjuk, köszönöm. Megkérdezhetem, miért választotta a Tunney Security Solutionst a háza őrzésére?

– Ehhez a világon semmi köze.

– Nem akartam tolakodó lenni. De bármilyen információ segíthet nekünk megtalálni Mr. Albertet.

– Nem látom be, hogyan is lehetne ez hasznos magának – mondta Wooldridge, és a beszélgetés során először felém fordult. – Maga. Vasquez, ugye?

– Valdez, uram.

– Valdez. Maga irányító?

– Igen, uram.

– Veszített már el valakit is?

– Úgy érti, volt-e már sikertelen irányításom? Nem volt, uram.

– Soha nem történik ilyen.

– De megtörténhet. Eddig szerencsém volt.

Wooldridge legyintett egyet, és előrehajolt.

– A szerencse egy nagy baromság. Az ember vagy elvégzi a munkáját, vagy nem. És maga soha nem veszített el senkit.

– Eddig még nem.

– Mennyi ideje irányító?

– Nyolc éve, uram.

– Hadd kérdezzek valamit! Ez alatt a nyolc év alatt, ameddig maga egy pácienst sem veszített el, hallott már valaha olyan irányítóról, aki *egymás után kettőt?*

– Két sikertelen irányítás egymás után?

– Igen! Figyeljen már oda, az istenit!

– Nem, uram. Még soha nem hallottam, hogy ilyen történt volna.

– Soha.

– Nem, uram.

– Mi ennek a valószínűsége? Kettőnek egymás után?

Hirtelen nagyon is tudatában lettem a három dobókockának a zsebemben.

– Körülbelül egy a millióhoz.

Wooldridge összecsapta a kezét.

– Igen. Pontosan. Nekem is ezt mondták. Azt mondták, hogy nagyobb eséllyel vág az emberbe egy villám.

– Mr. Wooldridge, a feleségéről beszélünk? – kérdezte Langdon. – Mr. Albert sikertelenül irányította el?

Wooldridge elengedte a füle mellett a nyomozó kérdését, és csak rám figyelt.

– Mit gondol Istenről, Valdez? Maga megöl embereket, és aztán visszahozza őket. Nem gondolja, hogy ez bizonyíték Isten létezésére? A maga munkája valami újféle papot csinál magából? Papot, aki felkínálja a pisztolygolyó szentségét?

– Nem tudom, hogy létezik-e Isten, Mr. Wooldridge.

– Ez elszomorítóan kétértelmű válasz, Valdez. Maga nem igazán hisz benne, ugye? Embereket gyilkolnak meg, és ők varázslatosan újra felbukkannak a haláluk után! Otthon! A saját *otthonaikban*, Valdez! Akárhol is veszik el az életüket a világban, ott bukkannak fel újra, ahol éltek. Nincs az az érzése, hogy a *kvantumfizika* tisztában van az emberek lakcímével? Mi lehetne ez más, mint maga Isten?

– Próbálok nem kétértelmű lenni, uram – feleltem. – Azért mondom, hogy nem tudom, létezik-e Isten, mert tényleg nem tudom. Nem teszek úgy, mintha érteném, mi történik, kivéve, hogy elfogadom, hogy természetfelettinek tűnik, és megértem, hogy az emberek ebben miért látják Isten keze munkáját. De nekem úgy tűnik, hogy ha bizonyítékot szeretnénk Isten létezésére, vagy ha Isten szeretné bizonyítani, hogy van, hogy létezik, akkor a meggyilkolt emberek visszahozása nem a legjobb módszer.

– Nem? Maga szerint mit kellene Istennek tennie?

– Isten először is rávehetné az embereket arra, hogy ne akarják meggyilkolni egymást.

Wooldridge csak nézett rám, az állkapcsa megfeszült, mintha kiabálni akarna. Azután ugyanolyan hirtelen,

ahogyan felpörgette magát, le is eresztett, és egy nagy sóhajtással visszadőlt a foteljébe. Egy pillanatig hallgatott, majd Langdonhoz fordult.

– Azért választottam a Tunney Securityt, mert Fintan Tunney régi barátom – felelte a nyomozónak, mintha az indulatos közjáték a kérdés és a válasz között meg sem történt volna. – Együtt jártunk középiskolába. Az útjaink nyilvánvalóan elváltak néhány évtizedre. De amikor a vállalkozásai törvényessé váltak, nem láttam okát annak, hogy ne bízzam meg őket. Előítélet az embereket a múltbéli tetteikkel egyenlőnek értékelni.

– Úgy véli, hogy a Tunney-k mostanra már csakis törvényes dolgokkal foglalkoznak? – kérdezte Langdon. Vetett rám egy gyors „mi a fene történt itt?” pillantást, majd ugyanolyan gyorsan visszafordult Wooldridge felé.

– Úgy vélem, hogy ha lennének illegális ügyeik, arról tudna az FBI. Mivel nekik ez idő tájt nincs kifogásuk Tunney-ék ellen, nekem sincs. Langdon nyomozó, ön úgy érzi, Tunney-ék nem csak törvényes vállalkozásokban érdekeltek?

– Nincs okom ilyesmit feltételezni. De minden lehetséges irányt megvizsgálunk.

– Az ön érdeklődése, amely Mr. Albert és a biztonsági személyzetem közötti kapcsolatra irányult, arra utal, hogy ön feltételezi Mr. Albert részvételét valamilyen megkérdőjelezhető törvényességű ügyletben?

– Csak egy kérdés volt.

– Semmi sem „csak egy kérdés”, Langdon nyomozó. És csak a jegyzőkönyv kedvéért, az ilyen irányú vizsgálódás felesleges ostobaság. Mr. Albert még ha akarta is volna, akkor sem volt sem ideje, sem módja részt venni Tunney-ék kétes üzelmeiben, ha ugyan léteznek ilyenek egyáltalán. Az itteni elfoglaltsága és az Ügynökségtől kapott kötelezően elvégzendő feladatai minden idejét kitöltötték.

– Mr. Wooldridge, mikor látta utoljára Mr. Albertet?

– Azon a reggelen, amikor Elaine… – Wooldridge hangja egy csuklásra emlékeztető zajjal elakadt, és a férfi még mélyebbre süppedt a foteljébe.

– Aznap reggel, amikor a felesége eltávozott – segítette ki finoman Langdon.

Wooldridge bólintott, nem szólt semmit. Azután megjött a hangja.

– Miután Elaine eltávozott, odajött, hogy részvétet nyilvánítson.

– Mit mondott neki?

– Hogy vegye át az utolsó fizetését Garrett-től. Utána elengedtem, mert magától értetődően más dolgokra kellett koncentrálnom.

– Kérem, fogadja részvétünket, uram!

– Rendben, rendben. – Wooldridge elbocsátólag intett egyet. – Végeztünk, nyomozó?

– Jelenleg nincs több kérdésünk, uram. Ha lesz még, keresni fogjuk.

– Garrettet keressék! – felelte Wooldridge. – Elaine temetéséig nem lesz időm ilyesmire.

Langdonnel együtt felálltunk.

– Köszönjük, hogy időt szánt ránk – mondta Langdon Wooldridge-nek.

– A biztonsági őr a hallban majd kikíséri magukat.

– Köszönjük, de azt hiszem, magunktól is letalálunk a lépcsőn.

– Rendben. Ha látják Garrettet odalent, küldjék fel. Feladatom van a számára.

– Így lesz, uram.

– Akkor minden jót, nyomozó. – Wooldridge rám nézett. – És minden jót magának is, Mr. Valdez.

– Minden jót, uram – köszöntem el én is.

– Maga tévedésben van, ugye tudja?

– Tessék, uram?

– Isten létezik. Isten létezik, és látja, mit csinálnak az emberek, és mit nem csinálnak. És ez alapján ítéli meg őket,

Mr. Valdez. Ha majd újra találkozik Mr. Alberttel, ezt mondja el neki. Isten mindent tud. Isten ítél. És Isten büntet.

•••

– Nem tudom, hogy mi a fene folyt itt, de a szart is kiijesztette belőlem – vallottam be, távozóban a Wooldridge-rezidenciából.

– Szedje össze magát! – dörrent rám Langdon.

– A fickóval tutira nincs rendben valami.

– Ezzel nem vitatkozom. De ha itt parázik nekem, nem sokra megyek magával. Arra van szükségem, hogy koncentráljon.

Kiléptünk az utcára.

– Koncentrálok. Most épp arra koncentrálok, hogy innom kell egyet.

– A Szivattyúterem itt van háromsaroknyira. Ott megihatunk valamit.

– Be fogom állítani a költségelszámolásomba.

– Nincs is költségelszámolása.

– Most már van.

– Lazítson, Valdez! Az első kört én állom. Így rendben van?

– Rendben.

– Akkor mesélje el nekem, de részletesen, mi ijesztette ki magából a szart!

– Hát ezek az istenes dumák, például.

– Maga mondta, hogy a randijain elő szoktak kerülni a teológiai témák.

– Az teljesen más.

– Miben más?

– Azok olyan baráti, flörtölős csevegések egy koktél felett, hogy „ó, szerinted létezik valójában Isten?”. Amit

Wooldridge nyomott, az „a bűnösök ott vannak egy dühös isten kezében” szintű duma volt. És a fickó dühös.

– Épp most halt meg a felesége.

– Igen, és azt hiszem, Jimmyt hibáztatja miatta.

– Úgy gondolja, Jimmy elirányította, és kudarcot vallott.

– Valahogy így fest a dolog.

– Megnéztem a halotti bizonyítványt, mielőtt idejöttünk. Egy szót sem írt semmi ilyenről.

– Sosem írnak ilyet. A „sikertelen irányítás” soha nem hivatalos halálok. A halál oka mindig az, ami miatt irányításra lett szükség.

– Úgy gondolja, Wooldridge érintett lehet Jimmy eltűnésében?

– Nem tudom. Lehetséges. Elég dühösnek látszott, az biztos.

– Megvan már vagy nyolcvanéves. Ötvenöt évet vagy hasonlóan nevetségesen hosszú időt töltött házasemberként. Ha nem lenne dühös a felesége halála miatt, már jó eséllyel megszakadt volna a szíve a gyászba.

– Nem gondolja, hogy benne lehetett a keze Jimmy eltűnésében?

– Azt mondom, megértem, miért indulatos, ha egyszer a feleségének sikertelen volt az elirányítása.

– És ott van a másik dolog.

– Micsoda?

– Az, amikor megkérdezte, hogy tudok-e olyan irányítóról, aki két embert veszített el egymás után.

– Nem kimondva, hogy Jimmy Alberttel pont ez történt.

– Igen.

– Átnéztem Jimmy aktáját az Ügynökségnél. Olyan, mint a magáé. Hivatalosan egyetlenegy páciensét sem vesztette el.

– Csakhogy ez nem mond nekünk semmit a magánmegbízatásairól.

– Igen, és? Úgy véli, Jimmy betlizett egyet mostanában?

– Talán igen.

– Honnan tudnánk kideríteni?

– Még mindig úgy gondoljuk, hogy a Tunney-k benne vannak, igaz?

– Momentán ez a legjobb elméletünk, igen.

– Van valami nyilvántartása Tunney ismert embereiről? Olyan figurákról, akik gyaníthatóan a család sötétebb ügyeiben érintettek?

– Éppen van, de gondolja végig, mit kért! Ez több száz piti bűnöző csak az elmúlt évtizedből.

– Nem kell mindet lenyomozni.

– Hát kiket kellene lenyomoznunk?

– Csak azokat, akik az elmúlt pár hétben köthettek ki a hullaházban. Kezdve azokkal, akiknél a halál feltételezett oka öngyilkosság.

•••

Araceli Fuentes, a kórboncnok, kinyitotta a hűtőtárolót, és kihúzta a benne lévő holttestet.

– Brodie Calhoun – mondta. – Tegnap este húzták ki a Michigan-tóból.

– Tegnap halt meg? – kérdezte Langdon.

– Nem, öt vagy hat napja. Csak tegnap halászták ki.

– Megfulladt?

Fuentes a férfi halántékára mutatott.

– Golyó a fejbe.

– Szóval öngyilkosság.

– Annak látszik, nyilvánvaló okokból. A lövedék röppályájának a szöge és a bőrbe égett lőpornyomok arra utalnak, hogy a kezében volt a pisztoly, amikor az elsült.

– De a pisztoly nincs meg.

– Nincs. Valószínűleg ott hever a tó fenekén.

– Jelentkezett valaki érte? – kérdeztem.

– Van egy nővére, aki eljön a holttestért – felelte Fuentes. – Repülővel utazik Bostonból, holnapra ér ide. Addig a tiétek.

– Kösz, Ara – mondta Langdon.

– *De nada*.* Toljátok vissza, ha végeztetek!

Fuentes kiment, hogy a dolgai után nézzen.

– Nos? – kérdezte tőlem Langdon.

– Nos, micsoda?

A nyomozónő a holttestre mutatott.

– Sikertelen irányítás?

– Lehetséges. – A fejsebre mutattam. – Ez a seb beleillik a képbe.

– Magyarázza el!

– Ha valaki nem tökéletesen törvénytisztelő embereknek dolgozik, és megsérül, olyannyira, hogy egy irányító szolgálataira szorul, akkor az irányító úgy fogja intézni, hogy a dolog öngyilkosságnak tűnjön. Így, ha véletlenül nem sikerülne, senki sem fog kellemetlen kérdéseket feltenni arról, mi is történt.

– Ezt pontosan honnan is tudja?

– Ugyan már, Langdon! Eleget lógtunk már együtt, hogy ne kelljen eljátszanom, micsoda egy angyal voltam világéletemben.

– Maga már csinált ilyet.

– Legalábbis tudom, hogyan intézik az ilyesmit. Mit tudunk erről a feltételezett öngyilkosságról?

– A fickónak hosszú priusza van, tele egy rakás piti balhéval. Pár garázdaság, pár lopás, és néhányszor kábítószert találtak nála. Tizennyolc hónapot húzott le a Graham Correctional Centerben az egyik ilyen narkós lebukás miatt. Mintaszerű rab volt, végigcsinált egy elvonót odabent, hamarabb szabadult.

A holttest bal karjához nyúltam, és megmozdítottam. Telis-tele volt tűnyomokkal.

– Attól tartok, visszaeshetett.

– Na szóval, emberünk túladagolja magát, megtalálják, kihívnak egy irányítót. Az elirányítás nem sikerül, mire összecsomagolják a fickót, és bedobják a tóba. Úgy állítják be, mintha fejbe lőtte volna magát egy mólón.

– Talán épp így történt. Tudjuk, mi köze volt Tunney-ékhez?

– Vagy egy éve már, hogy irányítóként dolgozott nekik. *Másik fajta* irányítóként: a teherautóik telephelyén intézte a fuvarokat. Akárki meg tudja csinálni. És a rendelkezésükre állt, ha beesett valami izommeló.

– Hogyan akar ezen dolgozni?

– Először is visszamegyek, aztán átnyálazom a róla készült feljegyzéseket, és végignézem az adatokat. Jó sok aprómunkával összerakom, merre mozgott. Utána megcsinálom ugyanezt Jimmy barátjának az adataival is, és megnézzük, van-e benne közös pont.

– Nagy mókának tűnik.

– A jó hír az, hogy mindenki gyakorlatilag folyamatosan bekapcsolva tartja a mobiltelefonját. Csak egypár hivatalos adatigénylést kell elküldenem a mobiltársaságoknak a cellainformációkról, és máris meg tudom mondani, hogy ők ketten az elmúlt hat hónapban hol ettek, hol aludtak, és hol mentek vécére. Ha bárhol is találkoztak, meg fogom találni.

– Ehhez nincs rám szüksége, ha jól gondolom.

– Nincs. Az este a magáé. Menjen… és csinálja azt, amit az irányítók csinálni szoktak, amikor nem ilyesmivel foglalkoznak!

– Azt hiszem, hazamegyek, és lefekszem aludni.

– Bátor döntés. Majd mondja el, magának hogy jött be. Holnap találkozunk. – Langdon búcsút intett, és nekilátott Calhoun testét visszapakolni a fiókjába.

Ahogy kiértem az utcára, elindultam, és egy taxi után kezdtem nézelődni. Egy fekete Mercedes gurult mellém, és leengedte az ablakot.

– Köszi, nem limót keresek – szóltam oda. Jobban szeretem a rendes taxikat, mint ezeket a kevésbé törvényes

fajtákat. Ez mindig hatékony módszernek tűnt, hogy az embert ne rabolják ki.

A férfi az ablak túloldaláról rám mosolygott. Szép, egészséges fogai voltak, jó öltönye és olyan kicsi pisztolya, hogy ne tűnjön tolakodónak, de még így is elég nagy volt ahhoz, hogy jókora lyukakat üssön rajtam.

– Szerintem maga be szeretne szállni ebbe a kocsiba, Mr. Valdez – mondta a férfi.

Megálltam.

– Maga kicsoda?

– Olyasvalakinek dolgozom, akinek a dolgairól ma olyan sokat kérdezősködtek Langdon nyomozóval. Ez a valaki szeretne önnel beszélni, ha nem bánja.

– És ha bánom?

– Akkor is szeretne önnel beszélni.

– És ha visszautasítom?

– Akkor meg fogom önt győzni.

– Ez mit jelent?

– Azt, hogy így vagy úgy, de be fog szállni ebbe a kocsiba, Mr. Valdez. Utazhat a hátsó ülésen vagy a csomagtartóban. Nekem teljesen mindegy. Szóval válasszon! És lehetőleg gyorsan, különben én fogok választani magának. És annak nem fog örülni.

HATODIK FEJEZET

A TALÁLKOZÓM A WABASH és a Van Buren sarkán emelkedő felhőkarcoló negyvenharmadik emeletén volt. Az emeletet még nem fejezték be, az esti szél átfújt az ablakok helyén. Két kempingszék volt mindössze az emeleten. A férfi, aki kocsikázni hívott, leültetett az egyikbe. Negyedórával azután, hogy helyet foglaltam, egy másik férfi érkezett, és leült a másik székre. Elegánsan volt öltözve, mindkét oldalán nagydarab emberek kísérték, akik állva maradtak, ameddig ő ült. Az egyik halványan ismerősnek tűnt.

– Igazán örvendek, Mr. Valdez – köszöntött az illető. – Köszönöm, hogy elfogadta a meghívást.

– Nem hagyhattam ki.

– Nem, szerintem sem hagyhatta ki. Feltételezem, kényelmesen utazott.

– Eltekintve a ténytől, hogy elraboltak és megmotoztak, igazán kellemes volt.

– Remek.

– Az egyik embere elvette a tárcámat, a kulcsaimat és a telefonomat.

– Ennek is megvan a maga oka. Biztosíthatom, hogy a beszélgetésünk után hiánytalanul vissza fog kapni mindent.

– Ha gyanús terheléseket találok majd a hitelkártyámon, szomorú leszek.

A férfi elmosolyodott.

– Nem, nem lesz az. De most kérdeznék valamit. Tudja, hogy ki vagyok?

– Nem. – A fickó felé pillantottam, aki megfenyegetett, hogy üljek be a kocsiba. – Az ön elbűvölő munkatársa mintha arra utalt volna, hogy Fintan Tunney-val lesz találkozóm. De maga túl fiatal, hogy ő lehessen.

– Igaza van. A nevem Brennan Tunney.

– Ezek szerint ön a fia lenne?

– Ismét csak igaza van. A fia vagyok, egyben a Tunney Holdings ügyvezető igazgatója.

– Szóval ön képviseli a család törvényes ügyeit.

– A családnak mára már az összes ügye törvényes.

– Folyamatosan ezt hallom. És mégis itt találkozunk egy félkész épületben, miután egy fegyveres fickó elrabolt a nyílt utcán.

– A találkozónk meglehetősen sürgős természetű.

– Megkérhetett volna, hogy keressem fel az irodájában.

– Az nem lett volna elég biztonságos.

Körülpillantottam az ablakok és falak nélküli negyvenharmadik emeleten.

– És *ez itt* az?

– Igen.

– Ha maga mondja. Azt hiszem, ha tényleg a biztonság miatt aggódna, nem szervezett volna találkozót egy olyan épületbe, ami a magáé.

Tunney elmosolyodott.

– Ami azt illeti, ez az épület nem a mienk. Valaki teljesen más építteti. Csak kértem egy szívességet. Még csak nem is örülök annak, hogy ez itt épül. Itt volt a kedvenc parkolóhelyem a Loopon.** A legjobb helyen volt, hogy az ügyeimet intézhessem. Most ez is csak egy kurva felhőkarcoló lesz, parkolni meg nem lehet sehol.

– Fogadja a mélységes együttérzésemet a veszteségéért!

– Köszönöm. Valahogy majd túlteszem magam a fájdalmon. – Tunney a mellette álló, halványan ismerős férfi felé intett. – Cody mesélte nekem, hogy ma maga az üzletünk után tudakozódott. Maga és az a nyomozó.

Felnéztem Codyra, és rájöttem, miért tűnt ismerősnek: ő volt a komornyiknak öltözött biztonsági őr a Wooldridge-rezidencián.

– Így igaz – feleltem. – Arról kérdeztük Orval Wooldridge-et, hogy beszélgetett-e Jimmy Albert a

biztonságiakkal.

– Jimmy Albert volt az irányító, aki a feleségével dolgozott?

– Így van.

– És Wooldridge mit mondott erre?

– Azt, hogy honnan tudná, és hogy kérdezzük meg a titkárát.

– Miért kérdezősködtek Jimmy után?

– Mert eltűnt. Már vagy három napja.

– És maguk úgy gondolják, hogy nekünk valami közünk van ehhez?

– Hát, tudja azt maga. Mielőtt elraboltak, ez még csak egy feltételezés lett volna. De most már elég biztos vagyok benne.

Tunney elnevette magát.

– Naná, hogy biztos benne. De téved.

Kinyújtottam a kezemet magam elé, és körülnéztem.

– Győzzön meg!

Tunney újra felnézett Codyra, aztán vissza rám.

– Cody azt is mondta, hogy maguk megkérdezték Wooldridge-et, hogy beszélt-e Jimmy Alberttel a felesége halála után.

– Igen. Azt mondta, hogy vegye fel az utolsó fizetését, és ennyi volt.

– Cody – szólt oda az emberének Tunney.

– Nem így volt – ellenkezett Cody. – Ott voltam. Végignéztem az egészet. És hallottam is mindent.

Felnéztem Codyra.

– Pontosan mi történt?

Cody lenézett a főnökére, aztán újra rám.

– Hosszú. Úgy értem, sokkal többet kell elmeséljek, mint csak az utolsó napot.

– Felőlem.

– Jimmyt azért alkalmazták, hogy Mrs. Wooldridge irányítója legyen. Már csinálta korábban is, és egészen megszokták a dolgot. Mindig ugyanúgy történt. Jimmy

használta azt az applikátor nevű izét, Mrs. Wooldridge meg eltűnt a harmadik emeleti kezelőből, és felbukkant a fő hálószobában, a másodikon.

– Hányszor irányította el Jimmy az asszonyt?

– Negyvenszer-ötvenszer, talán kicsit többször.

– Jézusom!

– Ez szokatlan? – kérdezett közbe Tunney.

– Ó, igen.

– Hogyhogy?

– Úgy tűnik, mintha Jimmy visszaállításokat csinált volna. Akkor szokták visszaállítani az ügyfelet, amikor valamilyen orvosi kezelés vagy terápia nem válik be. Megtörténhet kétszer-háromszor is, néha többször. De olyat még soha nem hallottam, hogy valakinél több mint tízszer alkalmaztak volna visszaállítást.

– Miért nem?

– Mert ez kibaszottul és kurvára *kegyetlen,* azért. Ilyenkor valakit megölünk. Ha Jimmy applikátort használt, akkor minden egyes alkalommal egy apró robbanótöltetet küldött bele a nő fejébe, és a töltetet fel is robbantotta! Magát már irányították el?

– Nem.

– Engem igen – szólalt meg a Tunney másik oldalán álldogáló fickó.

Felnéztem rá.

– Emlékszik rá, igaz? Az egészre. Egészen addig a pillanatig, ameddig meg nem halt.

– Ja.

– Na és hogy élte meg?

– Kibaszott szarul. – Lepislantott Tunney-ra. – Bocs, főnök.

Tunney konkrétan felnyúlt, és megveregette a tag kezét, aztán visszafordult Cody felé.

– Folytasd csak!

– Szóval ez ment – mesélte Cody. – Az orvosok kipróbáltak valamit, az nem működött. Jimmy meg

elirányította az asszonyt. Aki a másodikra tért vissza. A szolgálatos társammal lementünk érte. Visszahoztuk a harmadikra. Aztán egy vagy két nappal később a dokik próbálkoztak valami mással. De egy nap, miután Jimmy elirányította, az asszony nem bukkant fel a másodikon.

– Micsoda? – hitetlenkedtem.

– Mi is pont ezt mondtuk. Nem volt ott a hálószobában, és fogalmunk sem volt, hogy hová lett. Mr. Wooldridge kiakadt, és elkezdett üvöltözni mindenkivel, különösen Jimmyvel. Elkezdtük tűvé tenni az épületet, hogy megtaláljuk az asszonyt. Aztán jött egy telefon a Columbia Jacht Club biztonsági szolgálatától. Mrs. Wooldridge ott volt a *Tündérmesé*n. Az a vitorlás jachtjuk. Ott volt a fedélzeten, anyaszült meztelenül, nekünk meg mennünk kellett összeszedni.

– Mi történt?

– Hát én meg egy váltótársam felkaptuk az egyik göncét, és elmentünk összeszedni.

– Nem. Úgy értettem, miért bukkant fel a jachtkikötőben, és nem a hálószobájában a második emeleten?

– Ember, fogalmam sincs. De annyit mondhatok, amikor elmentünk érte, olyasmit csinált, amit még soha nem láttunk tőle azelőtt.

– Mit csinált?

– Mosolygott. Ott feküdt anyaszült meztelenül a hajó fedélzetén, keze széttárva, a szeme csukva. És vigyorgott, mint a vadalma. Én meg odamentem hozzá a ruhájával, és azt mondtam, „Mrs. Wooldridge, ideje hazamennünk”.

– És erre ő mit válaszolt?

– Azt, hogy „Ó, még ne! Olyan boldog vagyok itt.”

Nem szóltam semmit. Egy perc után Codynak leesett, hogy ezt most nem fogom kommentálni, és folytatta a történetet.

– Úgyhogy végül felöltöztettük, kocsiba raktuk, és hazavittük. Mr. Wooldridge komolyan be volt pöccenve,

kiabált vele, velünk meg üvöltözött. Jimmy végignézte az egészet, aztán amikor kicsit lecsillapodtak a dolgok, odajött hozzám, és megkérdezte, mi történt.

– És hogyan reagált rá?

– Sehogy. Csak állt ott, aztán megköszönte nekem, hogy hazahoztuk az asszonyt, és továbbállt. És a következő alkalommal Mrs. Wooldridge meghalt. Ezután Wooldridge szabályosan nekiesett Jimmynek. Ordibált vele, megátkozta, és elhordta mindennek. Megfenyegette. Megpróbálta megütni, de az egyikünk lefogta. Persze sok kárt azért nem tudott volna tenni Jimmyben. Maga is látta az öreget. Nincs abban a formában, hogy bárkinek is ártani tudjon. De nem úgy történt, ahogy magának elmesélte. Egyáltalán nem.

Bólintottam, és visszafordultam Tunney felé.

– Miért mesélik el ezt nekem?

– Most rajtam van a sor, hogy elmeséljek magának egy történetet – felelte erre Tunney.

– Hallgatom.

– Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember, aki Chicagóban nőtt fel, és akinek az apja és a nagyapja is az ír bűnbandáknak dolgozott, méghozzá olyan régieknek, amelyek már a szesztilalom előtt is részei voltak a városképnek. Ez az ember elég okos és elég szerencsés volt, és mire harmincéves lett, ő irányított mindent, ami az ír bandák dolgaiból megmaradt szerte a városban és az államban. Eddig tud követni?

– Igen.

– Az jó. Mert ennek az embernek egyszer csak született egy fia. És a fiú egyszer azt mondta az apjának: „Ugyan már, fater, mostantól ne a szerencsére bazírozzunk, hanem a tudásra!” Úgyhogy apa és fia elkezdte átmozgatni a család dolgait a törvényes oldalra. Eltartott egy jó darabig, nem is volt zökkenőktől mentes… – Ennél a pontnál Tunney elmosolyodott, mintha tudomásul vette volna a jelen

helyzetet. – És bizonyos régi dolgokról nehezen szokik le az ember.

– Mint például pisztollyal meghívni valakit egy találkozóra.

– Igen, mint ez is. Vagy hogy egy másik példát mondjak, feketén megbízni egy irányítót, hogy segítsenek egy nagy bajba keveredő alkalmazottat megmenteni önmagától.

– Például valaki túl is adagolhatja magát.

– Kiváló példa. És mint azzal ön is tisztában van, az irányítás nem éppen egy egzakt tudomány. Néha az emberek meghalnak, és halottak is maradnak.

– Igen, ez megesik.

– És ez meglátszik az irányító kartonján.

– Feltételezem.

– Nos, szóval, mondjuk azt, hogy ebben a történetben a cég, amely pár apróságtól eltekintve már jellemzően törvényesen működik, ugyanazt az irányítót alkalmazza néhanap, mint egy bizonyos idősebb úriember, akinek a felesége történetesen beteg. Ez a bizonyos összefüggés, mint az kiderült, teljesen a véletlen műve, az irányító tökéletesen különböző csatornákon keresztül jutott a két megbízatáshoz.

– Ez ám a véletlen.

Tunney erre felkapta a fejét.

– Igen, véletlen. Vagy esetleg, törvényes és kevésbé törvényes üzletek ide vagy oda, kicsi a világ, és előbb-utóbb mindenki megismer mindenkit. Maga már látta az üzleti világ színét és fonákját is, Mr. Valdez. Ki merné jelenteni, hogy létezik egy fényes határvonal, amelyik elválasztja a kettőt egymástól? Vagy csak egy jó széles szürkezóna terpeszkedik a kettő között. És ebben a szürkezónában maga is jó sok időt eltöltött.

– Értem a célzást.

– Reméltem is, hogy érteni fogja. Szóval, véletlen ugyan, de ez alig bír jelentőséggel. Mert a majdnem törvényes társaság igazgatótanácsának az elnöke és az idős úriember,

akinek beteg a felesége, jóbarátok. Már a középiskola óta. És miután az öregúr felesége meghal, és az elnök elmegy meglátogatni a barátját, rájönnek, hogy az irányító, aki nem tudta megmenteni az öregúr feleségét, ugyanaz, aki nem tudta megmenteni a társaság alkalmazottját. Ennek mekkora az esélye? Két sikertelen irányítás egymás után?

– Egy a millióhoz.

– Egy a millióhoz – értett egyet Tunney. – Vagy valami ilyesmi. És ekkor ezt a férfiút, ezt a tiszteletre méltó öregurat, aki elveszítette a feleségét, az egyetlen embert, akit mindennél és mindenkinél jobban imádott, elönti a düh. Lehetetlen, hogy az történhessen, ami történt. Nem lehetett baleset. Valahogy ez az irányító hibája volt. Ő a felelős. És meg kell büntetni.

Erre megint nem szóltam. Tunney Wooldridge saját szavait visszhangozta, amelyeket alig pár órával korábban hallottam.

– És azután mi történik? – kérdeztem Tunney-t, amikor végre megjött a hangom.

– Azután az öregúr, aki épp akkor veszítette el a feleségét, kér a barátjától egy szívességet. Egy *életre szóló* szívességet.

Rámutattam Tunney-ra.

– Szóval maga *mégiscsak* benne van.

Tunney megrázta a fejét.

– Nem figyelt. Emlékezzen rá, mit mondtam! Az öregúr a *barátjától* kér egy szívességet. Nem a barátja cégétől. Csak a barátjától.

– Egy hajszálnyi csak a különbség.

– Csak egy hajszálnyi, igen.

– Nem vagyok biztos benne, hogy a bűnüldöző szerveket nagyon érdekelné ez a hajszálnyi különbség.

Tunney szélesre tárta a karját.

– És most már tisztában van azzal, hogy miért vagyunk itt.

– Befejezhetnénk a mesélgetést, és rátérhetnénk a lényegre, Mr. Tunney?

– Természetesen. – Tunney előredőlt, és karba tette a kezét. – Térjünk a lényegre!

– Maga azt mondja, hogy az apja segített Orval Wooldridge-nek elrabolnia Jimmy Albertet, mert Jimmy nem tudta elirányítani Elaine Wooldridge-et?

– Igen.

– És azt mondja nekem, hogy az apja ezt a saját szakállára tette, anélkül, hogy bármilyen céges *erőforrást* is igénybe vett volna?

– Igen.

– És vélhetőleg maga ezt azért mondja el nekem, mert azt akarja, hogy ezt az egészet verjem rá valahogy Wooldridgre, és ne a maga apjára.

– Igen, valahogy így.

– Miért?

– Úgy érti, azon túl, hogy ő a faterom, és én imádom?

– Igen.

Tunney döbbentnek látszott.

– Ez nem elég?

– Nem. Bocs. Még csak most ismerkedtünk meg. Nem.

Tunney elmosolyodott.

– Tiszta sor. Mondjuk úgy, épp most készülünk kötni a városi önkormányzattal egy megállapodást, és ha sikeresen teljesítjük a szerződést, az lehetővé teszi a családomnak, hogy felszámoljuk a törvénytelen ügyleteknek az utolsó morzsáit is. Minden törvényes lesz, minden kint a napvilágon, minden a fehérgallérosok köreiben, ahol ha az ember valami rosszat csinál, a legkomolyabb, ami történhet vele az, hogy megbírságolják. Magunk mögött hagynánk a sötét múltat, egyszer és mindenkorra. *Finito*. Az, hogy Wooldridge egy életre szóló szívességre kérte apámat a héten, hát ez igen *kényelmetlen* pillanatban jött.

– Lehetek önnel egészen őszinte, Mr. Tunney?

– Természetesen.

– Már vizsgáljuk az önök cégét. Már van egy kapcsolódási pont. Brodie Calhoun, az ön alkalmazottja a hullaházban van.

– Öngyilkosság volt.

– Ugyan már!

– Maga irányító, Mr. Valdez. Méghozzá etikailag nem feddhetetlen irányító, ha a szakmai múltját nézzük. Maga is tudja, hogy megy ez. Pontosan tudja, hogy nem fognak találni semmit, ami ne az öngyilkosságra utalna. Minden szépen el van rendezve, és bármi más, ami nem ezt az elméletet támasztaná alá, pár nap alatt felismerhetetlenné válik a tóban. Tudja ezt maga.

– Talán.

– Ami pedig a céget illeti, menjenek, és vizsgálják át olyan alaposan, amilyen alaposan csak akarják. Sőt, jobbat mondok. Azt *akarom,* hogy a chicagói rendőrség vizsgálja át a céget, ahogyan csak akarják. A fenébe is, én magam fogom nekik kinyitni az irattárat. Mert a cég tökéletesen ártatlan ebben az ügyben.

– És ha a céget vizsgálják, nem fognak az apjával foglalkozni.

Tunney összecsapta a kezét.

– Pontosan. Mindenki, aki benne van az üzletben, ismeri a múltunkat. Tisztában vannak vele, hogy időről időre átvizsgálnak bennünket. Olyan kiadás ez, amelyre nem szabad terveket alapozni, ahogyan ezt a mi köreinkben mondják. Nem lesz ebben semmi rendkívüli. És patyolattisztán fogunk kijönni a vizsgálatokból.

– Csakhogy a maga apja az igazgatótanács elnöke, és ha valami kiderülne *róla,* mindenki azt fogja hinni, hogy a cég a velejéig romlott.

– Így van. Természetesen semmit sem lehet majd bizonyítani. Soha semmit sem tudtak rábizonyítani a faterre. A városiak és a szövetségiek is *évtizedekig* vadásztak rá. De a látszat igenis számít. A cég tiszta. Az apám viszont nem. El akarom terelni róla a figyelmet.

– Van egy hiba az elgondolásában.

– Meséljen!

– Jimmy Albert még mindig nem került elő. Nem találjuk. És ha csak a maga apján keresztül tudjuk megtalálni, akkor maga bajban lesz.

Tunney újra Codyra pillantott.

– Mi az? – kérdeztem. – Miről van szó?

– Adni fogok magának valamit, ami kisegíti – mondta Tunney. – De a szavát kérem érte cserébe.

– A micsodámat?

– A becsületszavát. Arra, hogy ezzel a valamivel Wooldridge felé indul el, és nem az apám felé.

– Mik vagyunk mi, gyerekek?

Tunney felsóhajtott.

– Nem, Mr. Valdez, nem vagyunk gyerekek. Morálisan kompromittált üzletemberek vagyunk, és megpróbálunk valamiféle alkut kötni. Maga meg akarja találni a barátját. Én meg akarom óvni az apámat a börtöntől és a cégemet az összeomlástól. Nem vagyok elég ostoba ahhoz, hogy megpróbáljam magát megvesztegetni, és maga nem lenne eléggé ostoba ahhoz, hogy hagyja magát megvesztegetni. A fenyegetés nem szolgálná az érdekeimet, és nem állítaná magát az én oldalamra. Nem maradt más a számunkra, mint hogy megbízzunk egymásban. Szóval, adja nekem a becsületszavát, én pedig megígérem, hogy amikor elmegy innen, magánál lesz az információ. Én pedig tartozni fogok magának egy szívességgel. Ez az ajánlatom.

– És ha megszegem az egyezségünket?

Tunney arcára visszatért a mosoly.

– Maga tisztában van azzal, hogy manapság igen nehéz valakit megölni. Úgy értem, tudom, hogy tisztában van vele, a szakmájából kifolyólag. De nem lehetetlen. Ó, nem, egyáltalában nem lehetetlen. Nem kell más hozzá, mint türelem, idő és csend. És biztosíthatom magát, Mr. Valdez, hogy én türelmes vagyok. Időm is van. És *nagyon jól* tudok hallgatni.

– Azt hittem, nem lesz semmiféle fenyegetés.

– Ó, ezt nem nevezném fenyegetésnek. Pusztán csak felsoroltam az erényeimet. Szóval? Áll az alku?

– Ez az információ valóban értékes? Mert nézzük csak, mit vár el tőlem cserébe. Ha az, amit magától kapok, olyan lesz, mintha egy szerencsesütiből húztam volna elő, akkor mindketten elégedetlenek leszünk a következményekkel. *Valójában* én nem vagyok képes megakadályozni a chicagói rendőröket abban, hogy elkezdjenek a maga apja után nyomozni. Az egyetlen módja annak, hogy ez a megállapodás működjön, az, ha olyasmit kapok magától, ami segít megtalálni Jimmyt, méghozzá gyorsan.

– Az információ megfelelő. Ha maga ügyes.

– Mit ért az alatt, hogy „ügyes”?

– Reméljük azt, hogy „pont olyan, mint maga, Mr. Valdez”.

– Megállapodtunk.

Tunney mosolygott.

– Nagyon jó. – Felállt.

– Hová megy? – kérdeztem.

– Lesz még ma este néhány megbeszélésem – felelte, és rámutatott azokra a férfiakra, akik idehoztak az épületbe. – Ők ketten majd beavatják a részletekbe.

– Rendben.

– Körülbelül tizenöt percet kellene várnia, mielőtt hazamegy. Remélem, megérti.

– Ó, hogyne.

– Köszönöm. – Tunney kinyújtotta a kezét, én pedig megráztam. – Öröm önnel üzletet kötni, Mr. Valdez. – Megveregette a vállam, és távozott.

Tizenöt perccel később odafordultam a sameszokhoz, akik idehoztak a találkozóra.

– Oké, letelt a tizenöt perc. Milyen részletekről van szó?

– Az ígért információ az otthonában várja – mondta az egyikük. Ő volt az, aki az elején pisztolyt fogott rám. – A telefonjával, a kulcsaival és a tárcájával együtt.

– Maguk betörtek a lakásomba? Te jó ég!

– Nem kellett betörnünk – így a második. – Nálunk voltak a kulcsai.

– Tényleg. De buta vagyok. Nos, akkor én most hazamegyek.

– Ami azt illeti... – kezdte az első ember.

– Mi az?

– Nem láthatják meg, ahogy kilép az épületből.

– Miért nem? A főnökük már elment.

– Ez igaz, de valószínűleg követték ide. Most pedig valószínűleg valaki ott dekkol odalent, hogy kiderítse, ki jön ki az épületből. Amikor maga kiteszi a lábát, tudni akarják majd, hogy miről beszélgettek.

– A zsaruknak dolgozom.

– Annál inkább tudni akarják majd, uram.

– Hát, ebben az esetben mit ajánl, hogyan jussak haza?

Az első samesz előhúzta a fegyverét.

– Ó, bassza meg, maga most... – Eddig jutottam, mert a másik samesz, aki eltűnt a látóteremből, mialatt a társával vitatkoztam, megragadott hátulról, felemelt, és odacipelt a lifthez. A liftajtó ki volt támasztva. És rajta túl nem volt semmi, csak az üres liftakna.

A tudatom mélyén igen bosszús lettem, hogy korábban elsiklottam e felett a részlet felett.

Üvöltöttem, ahogy lehajítottak a liftaknába.

Nem üvöltöttem egészen az akna fenekéig. Azért, mert körülbelül két másodpercen belül bevágtam a fejem valamibe. Éreztem, ahogy a koponyám felső része leszakad, és hirtelen minden elsötétült.

És aztán ott találtam magam az ágyamon, meztelenül.

– FASZOM! – kiáltottam fel.

Felpattantam, de a matracom nem volt valami stabil, nem tudott megtartani, és ahogy kell, végigvágódtam a padlón. Kis híján szétloccsantottam az agyam a gardróbom ajtaján.

Ebben azért lett volna némi irónia, ha mindent számításba veszünk. Meggyilkolnak, visszajövök, csak hogy kinyírjon egy ajtófélfa.

Kurvaélet, gondoltam. *Engem megöltek, bazmeg!*

Talán egy tizedmásodperccel korábban döbbentem rá, hogy hányni fogok. Meg sem próbáltam eljutni a fürdőszobába. Csak elfordítottam a fejem, és végighánytam a paplanomon. Amikor befejeztem, elgyötörten egy csomóba fogtam a paplant, kivittem a fürdőszobába, és bedobtam a kádba. Megnyitottam a vizet, és ahogy tudtam, a zuhanyrózsával lecsapattam a paplan felületét. Később majd leviszem a bérház alagsorában található mosókonyhába, ott van mosógép.

Piszkosul fájt a fejem, és egy pillanatra megrémültem, hogy egy darab még mindig hiányzik a koponyámból.

Megtapogattam a fejem, csak a biztonság kedvéért.

Oké, megvan.

Ünneplésképpen hánytam még egy sort. Ezúttal eljutottam a vécéig. A végén már csak száraz levegő jött belőlem.

Szükségét éreztem egy piának.

A tárcám, a kulcsaim és a telefonom ott volt a konyhaasztalomon, egy jegyzetfüzetből kitépett cetlivel együtt.

A papírra meredtem.

Felsóhajtottam, és felemeltem az asztalról.

– Remélem, hasznodat látjuk – dünnyögtem a cetlinek.

Elolvastam.

Azután felkaptam a mobilt, és Langdont tárcsáztam.

– Nem találtam semmit – vette fel a telefont Langdon, még annyit sem mondott, hogy helló. – Jimmy telefonja és Calhouné sohasem találkozott.

– Ez azért van, mert elveszik tőlünk a telefonunkat, amikor valami rázós irányítást csinálunk – feleltem. – Tudják, hogy maguk képesek visszakövetni a telefonokat.

Egy kis csönd támadt a vonal túlsó végén.

– És nem gondolt rá, hogy erről tájékoztasson, mielőtt elcsesztem volna az egész kurva estémet?

– Kiment a fejemből.

– Csökkentem a szakértői díját.

– Figyeljen, Langdon! – mondtam, és megdörgöltem a homlokom. A fejfájásom erősödött. – Szerintem el kellene mennünk Jimmy lakásába. Kábé most azonnal.

– Miért?

– Mert elég biztos vagyok benne, hogy találunk ott valamit, amire szükségünk van.

– Mit? Valamit, ami elárulja nekünk, hol van Jimmy?

– Nem. De ezzel a valamivel talán meg tudunk győzni valakit, hogy elmondja, hol van Jimmy.

HETEDIK FEJEZET

– MI VAN MAGÁVAL? – kérdezte Langdon.

Útban voltunk Alberték lakása felé. Ő vezetett; én nem voltam olyan állapotban, hogy egy járművet az úton tudjak tartani.

– Ezt hogy érti? – kérdeztem vissza.

– Úgy értem, hogy alig szólalt meg, mióta összeszedtem. Csak bámul maga elé az ezeryardos nézéssel. Nem is tudom, nem kellene-e magát kiraknom egy sürgősségin, hogy megvizsgálják.

– Jól vagyok.

– Elég régóta ismerem már magát ahhoz, hogy tudjam, pocsékul hazudik.

– Csak hosszú volt a nap.

– A nap nekem is elég hosszú volt. Pont most pocsékoltam el jó pár órát teljesen értelmetlen cellaadatok böngészésével. Ezzel maga már természetesen előtte is tisztában volt, de nem vette a fáradságot, hogy ezt nekem is elmondja, úgyhogy ezt külön is nagyon köszönöm.

– Bocs.

– Arra célzok, hogy még ha nem is szeretné elmondani, mi jár a fejében, szerintem maga jön nekem eggyel. Az elvesztegetett időmért cserébe.

– Rendben. Meggyilkoltak.

Langdon azonnal beleállt a fékbe, lekormányozta a kocsit az útról, és bekapcsolta a vészvillogót.

– Hogy *mi van??*

– Megöltek, oké? Bebasztak egy kurva liftaknába.

Langdon hosszú másodpercekig emésztette a hallottakat. Majd kérdezett.

– Miért pont egy liftaknába?

– Mert ha nem élem túl, úgy nézett volna ki, mint egy öngyilkosság. Úgy értem, egy *rendes* öngyilkosság, Langdon. Hol volt maga egész nap?

– Ki csinálta ezt magával?

– Nem mondhatom meg.

– Dehogynem. Elmondhatja, és el is fogja mondani nekem, most azonnal.

– Nem *tehetem* – feleltem. – Kötöttem egy megállapodást.

– Maga megállapodást kötött olyan emberekkel, akik belökték egy kibaszott liftaknába?!

– Ja.

– A szerződések elhalálozás esetén érvényüket vesztik, Valdez.

– Ez nem.

– El kell mondania nekem, ki csinálta ezt.

– Nem.

– Társak vagyunk.

– Nem vagyunk *társak*. Tanácsadó vagyok. És ha visszaemlékszik, már a legelején is kurvára ki akartam maradni ebből a nyomozásból. Mert sejtettem, hogy esetleg problémák adódhatnak. És igazam is lett, mert valaki épp most hajított le negyvenhárom kurva emeletnyi mélységbe.

– Bocs.

– Igazából szerintem olyan negyvenöt emeletnyi lehetett, mert biztos vagyok benne, hogy abban a rohadt épületben többszintes mélygarázs is volt!

– Maga most kiabál.

– Naná, hogy kiabálok! Mert szétbasz az ideg! Ma kurvára *meghaltam!*

– Igen. De visszajött. Úgyhogy szedje össze magát, Tony! – Langdon rátette a kezét a vállamra.

Összefüggéstelenül üvöltöztem, és elkezdtem ököllel ütni a műszerfalat. Pár perc után csillapodtam le.

– Le vagyok nyűgözve – mondta Langdon.

Zavartan néztem rá.

– Attól, hogy péppé püföltem a műszerfalát?

– Attól, hogy nem sütötte el a légzsákot.

Erre elnevettem magam.

– Jobban érzi magát?

– Nem – feleltem. – Most meg a kurva kezem fáj.

– Nem így értettem.

– Tudom, hogy értette.

– Akkor mondja el, hogy érzi magát!

– Jól vagyok. Rendben leszek.

– Még mindig tudni akarom, ki tette ezt magával.

– Nem fogja megtudni. Még jó ideig nem.

– Akkor legalább egy dolgot mondjon el nekem! Mondja azt, hogy megérte! Akármit is kapott tőlük. Megérte, hogy behajítsák érte egy liftaknába.

Nekinyomtam a tarkóm a fejtámasznak.

– Még nem tudom. Majd kitaláljuk.

Csend volt. Egyszer csak tudatosult bennem, hogy már túl régóta van csend, és kinyitottam a szemem. Langdon némán figyelt.

– Mi az?

– Milyen volt?

– Mi volt milyen?

– Halottnak lenni, maga elmebajnok! Mi történt? Érzett valamit? Látott valamit? Hallotta az angyalok kórusát? Ilyesmi?

– A zuhanás közben bevertem a fejem, elájultam, felébredtem, és fájt a fejem.

– Ez volt minden?

– Ez.

– Szóval a halál alapjában véve olyan, mintha agyrázkódást kapna az ember.

– Többé-kevésbé.

Langdon szünetet tartott, hogy ezt végiggondolja.

– Hát ez őszintén szólva eléggé kiábrándító.

– Bocs.

– Nem, nem baj, hogy kiderült. Így legalább nem lesznek nagy elvárásaim. – Langdon újra beindította az autót, és visszakanyarodott az útra. – Na ide figyeljen! Amikor odaérünk Albertékhez, azt szeretném, hogy maradjon a kocsiban. Nem hinném, hogy most a helyén tudná kezelni Katie Albert ellenségességét.

Újra becsuktam a szemem.

– Egyetértek.

– Akkor viszont itt az ideje, hogy elmesélje nekem, mit is kell keresnem pontosan.

– Egy memóriakártyát. Számítógépekbe meg fényképezőgépekbe valót. Tudja. Akkora, mint egy bélyeg.

– Tudom, hogy mi az a memóriakártya. Egy bizonyos memóriakártyát keresünk?

– Igen. Egy fájl lesz rajta. Egy videó.

– Van még valami a kártyán?

– Talán. Nem tudom.

– Oké, szóval egy memóriakártyát kell keresnem, rajta egy videóval. És ez elég lesz nekünk, hogy továbblépjünk.

– Higgye el, ha az a videó az, aminek gondolom, akkor fel fogja ismerni, amikor meglátja!

Langdon megtalálta a videót. Felismerte, amikor látta. És már úton is voltunk, hogy elbeszélgessünk Orval Wooldridge-dzsel.

•••

Garrett Trimble nem tapsikolt az örömtől, amikor meglátott bennünket.

– Éjjel fél tizenkettő van, nyomozó – tette szóvá.

Pólót és bő vászonnadrágot viselt, gyanítottam, hogy a számára ez volt a pizsamában parádézás megfelelője. A biztonsági őr, illetve komornyik, nem Cody, hanem valaki más, makulátlan öltözetben feszített. Ahogyan kellett.

– Tökéletesen tisztában vagyunk vele, mennyi az idő – biztosította Trimble-t Langdon.

– Akkor talán azzal is tisztában van, hogy Mr. Wooldridge már nem fiatal, és nem marad fent sokáig. Különösen most, hogy elveszítette a feleségét, több pihenésre van szüksége, mint valaha. Arra kell kérnem önöket, hogy egyeztessünk egy megfelelő időpontot holnapra.

– A holnapi nap nem lesz megfelelő a számunkra.

– Kérem, bocsássa meg, hogy nem köntörfalazok, Langdon nyomozó, de nem érdekel, megfelelő-e magának a holnapi nap. Lester – nézett fel a komornyikra –, kérem, kísérje vissza a látogatóinkat az autójukhoz!

– Lassan a testtel, Lester! – mondta Langdon, és nem vette le a szemét Trimble-ről. – Mr. Trimble, amikor egy rendőrtiszt éjjel fél tizenkettőkor bekopogtat az ajtaján, az nem egy társasági esemény. Ugye érti? Azért jöttünk, hogy beszéljünk Mr. Wooldridge-dzsel. Most. – Langdon felemelte a telefonját. – Nos, Mr. Valdez és én kellemesen elbeszélgetünk Mr. Wooldridge-dzsel, csak így hármasban, nyugodtan és kötetlenül, vagy megnyomom azt a gyorstárcsázó gombot, amire Kuznia bíró számát programoztam, és szerzek egy házkutatási végzést. Kuznia bíró még nem látott olyan házkutatási kérvényt, amely ne tetszett volna neki. Legfeljebb öt perc kell hozzá, és a kezemben lesz a házkutatási végzés. Utána pedig gondoskodni fogok arról, hogy az összes zsaru egy tíz mérföldes körön belül itt trappoljon a koszos bakancsával ezeken a folyosókon. Elég biztos vagyok benne, hogy erre Mr. Wooldridge is fel fog ébredni.

– Az a végzés miről is szólna pontosan?

– Hogy kutassuk át az ingatlant információk és bizonyítékok után, amelyek James Albert eltűnésével és feltételezett meggyilkolásával állnak összefüggésben.

Langdon leengedte a telefonját. Trimble elszörnyedve nézte.

– Mr. Wooldridge-nek a világon semmi köze sincs Mr. Albert eltűnéséhez.

– Mr. Trimble, ugye mindketten tudjuk, hogy ez egyszerűen nem igaz? És ahogyan *maga* dönt, itt és most, attól függ, hogyan kezeljük ezt a helyzetet. Csöndben és higgadtan, mint civilizált felnőttek, vagy pizsamában visszük be Mr. Wooldridge-et a rendőrőrsre, és a fényképe hajnali háromra kint lesz a *Trib* és a *Sun-Times* weboldalán. Maga dönt.

Trimble úgy festett, mint aki komolyan fontolóra veszi a lehetőségeit.

– Lester – szólalt meg végül –, kérem, mutassa meg a vendégeinknek Mr. Wooldridge magánirodáját! – Lester bólintott. A személyi titkár felénk fordult. – Megyek, és felébresztem Mr. Wooldridge-et. Lehetséges, hogy beletelik egy-két percbe, hogy összeszedje magát. Bízom benne, hogy nem árasztják el egyenruhásokkal az előcsarnokot, amennyiben ez egy kicsit tovább tart annál, mint ahogy várták.

Trimble elmasírozott. Lester intett nekünk, hogy kerüljünk beljebb, és kövessük.

– Tényleg tudott volna szerezni egy végzést öt percen belül? – kérdeztem Langdont.

A nő megrázta a fejét.

– Nem, természetesen nem. A legjobb időm hét perc volt.

Erre elmosolyodtam.

Wooldridge magánirodájába két ajtón keresztül lehetett bejutni. Mi azon keresztül mentünk be, amelyik a főfolyosóra nyílt. Leültünk két székre egy jókora mahagóni íróasztallal szemben. Wooldridge tíz perccel később jött be a másik ajtón, ami az íróasztal túloldala felé esett. Trimble ott lépkedett közvetlenül mögötte. A nyitott ajtón keresztül egy fürdőszobára vethettem egy gyors pillantást, amelybe minden bizonnyal Wooldridge hálószobája felől is be lehetett jutni. A fürdőszoba durván akkorának tűnt, mint az én egész lakásom. Csak a kádjába belefért volna az

komplett fürdőszobám. Beismerem, egy pillanatra elkapott az irigység.

Wooldridge már a belépése pillanatában elkezdett kiabálni velünk.

– Maguk eléggé ráijesztettek Garrettre, hogy kirángasson engem az ágyamból, de biztosíthatom róla, Langdon nyomozó, Mr. Valdez, hogy engem nem olyan egyszerű befolyásolni vagy megfélemlíteni. – Megállt az asztala mellett található széknél, de nem ült le, jelezve, hogy nem szándékozik annyi időt eltölteni velünk, hogy érdemes legyen helyet foglalnia. – Pontosan két percet kapnak rá, hogy elmondják, milyen ügyben jöttek. És elhiheti nekem, Langdon nyomozó, hogy holnap reggel az első dolgom lesz telefonálni Hammond rendőrfőnöknek. És maga nem lesz boldog, amikor majd ő hívja *magát*.

– Mr. Wooldridge, el kell nekünk mondania, hogy merre van James Albert – mondta Langdon.

– Ezért jöttek ide? Már megmondtam, hogy fogalmam sincs, mi történt vele. Akkor láttam utoljára, amikor itt elvette a csekkjét Garrett-től.

– Amikor utoljára látta Jimmyt, megpróbálta megtámadni, Mr. Wooldridge – jelentettem ki. – Úgy kellett magát lefogni. Őt hibáztatta a felesége halála miatt.

– Ez egyszerűen nem igaz.

– Az nem igaz, hogy ő volt a felelős a felesége haláláért, uram.

– Dehogynem. Nem végezte elég jól a munkáját.

Megráztam a fejem.

– Nem, Mr. Wooldridge. Emlékszik, hogy korábban, amikor itt voltunk, arról kérdezett engem, hogy hallottam-e már olyan irányítóról, aki egymás után két kliensét veszítette el. Azt kérdezte, mennyi ennek az esélye. Azt feleltem, hogy egy a millióhoz. Emlékszik rá.

– Naná, hogy emlékszem! – vágta rá ingerülten Wooldridge. – És már csak egy percük maradt.

– Maga azt mondta, hogy gyakorlatilag lehetetlen, hogy egy irányító egymás után kétszer veszítse el a kliensét. És igaza volt. Ez gyakorlatilag lehetetlen. Soha nem történt ilyen. És most sem. Nem ez történt Jimmyvel.

Biccentettem Langdonnek. Ő végighúzta az ujját a telefonján – a képernyőn egy videóból kimerevített kép látszott. Odatartotta Wooldridge-nek, hogy lássa.

A férfi bosszúsan felsóhajtott.

– Nincs rajtam a szemüvegem. Mondja el, mit kellene látnom!

– A feleségét, Mr. Wooldridge – felelte Langdon. – Elaine az. És hagyott magának egy üzenetet, mielőtt meghalt volna. Jimmynél.

Wooldridge egy pillanatra zavartnak és nagyon boldogtalannak tűnt, aztán Trimble-re pillantott, és elfogta a remegés. A titkár villámgyorsan átszelte a köztük lévő távolságot, és az íróasztal mögött álló székhez vezette a főnökét. Azután felnézett Langdonra.

– Ez nagyon kegyetlen trükk.

Langdon megrázta a fejét.

– Nem trükk. Ez egy üzenet Mr. Wooldridge-nek a feleségétől. Néhány órával a halála előtt készítette.

– És mit üzen?

– Azt hiszem, a legjobb lenne lejátszani azt a videót, Mr. Trimble.

A személyi titkár lenézett a hirtelen nagyon is törékenynek tűnő Wooldridge-re.

– Nem gondolom, hogy ez itt és most jó ötlet lenne.

Wooldridge abban a pillanatban felhorgadt.

– Fogd be, Garrett! Elaine az.

Garrett befogta, felegyenesedett, és egy pontot kezdett el nézni a távolabbi falon. Wooldridge a telefonért nyúlt.

– Hadd lássam!

Langdon odaadta neki. A férfi elvette a készüléket, és megérintette a „lejátszás” gombot a kijelzőn.

– Orval – kezdte mosolyogva Elaine. A mosoly vékony volt, és nagyon gyenge. Nem láttam rá a kijelzőre, de tudtam, hogy mosolyog, mert Langdonnel már megnéztük a videót. Elaine-nek a hangja is olyan volt, mint a mosolya: vékony, gyenge és fáradt. – Megkértem Jimmyt, hogy segítsen megcsinálni ezt a felvételt neked, mert tudom, hogy boldogtalan leszel a döntésem miatt. Tudom, hogy másokat akarsz majd hibáztatni miatta. És azt is tudom, miért akarsz így tenni. Ezért kérlek, ha szeretsz, most hallgass végig. Évek óta harcolok a rák ellen, Orv. És ez a rák felfal. Elfáradtam. Már teljesen üres vagyok belülről. Nem adtam fel a küzdelmet, mert arra kértél, hogy ne adjam fel. Harcoltam, mert tudtam, hogy mennyire hiányoznék neked. Nem akartam feladni, mert tudom, hogy szeretsz. Érted tettem. Folyamatosan harcolok és meghalok, visszahoznak, és újra harcolok. Már évek óta. De elfáradtam, Orv. Fáradt vagyok, és már nem akarok többé küzdeni. Nem maradt miért, szerelmem. Már vesztettem. Már hónapokkal ezelőtt vesztettem, és ezt körülötted mindenki tudja. Mindenki látja, csak te nem. Képtelen vagy látni. Nem akarod látni. És ez megijeszt engem, Orv. Ez olyanná változtat téged, akinek nem tudom elviselni a látványát. Valakivé, aki öreg. Valakivé, aki rémült. Valakivé, aki dühös. Tudom, hogy te nem tudsz elengedni. Ezért úgy döntöttem, én magam megyek. Ma, amikor Jimmy segít nekem, én fogok irányítani. Ide fogja nekem adni a telefonját, amellyel az applikátort szokta vezérelni. Én leszek az, aki megnyomja a gombot. Ez az én választásom. Jimmy beleegyezett, hogy segít nekem. Nem akarom, hogy őt hibáztasd emiatt, vagy hogy dühös legyél rá. Ha őt hibáztatod, engem hibáztatsz. Jimmy nekem segít. És *neked is,* Orv. Ó, Orv, annyira szeretlek! És tudom, hogy félsz. Félsz attól, hogy elveszítesz engem. Hogy örökre elveszítesz. De tudnod kell, hogy ez nem így van. Ebben a világban, vagy a következőben, de soha nem fogsz elveszíteni. Melletted vagyok. Itt vagyok melletted most is,

amikor ezt nézed. És mindig is itt leszek. Szeretlek, férjem, én drága Orvalom.

A videó véget ért, és nem maradt más a szobában, csak egy vén, nagyon fáradt férfi zokogásának a hangja, ahogy a felesége nevét suttogja.

– Közvetlenül a halála előtt készítette? – kérdezte Trimble, aki mintha csak azért beszélt volna, hogy kitöltse az űrt a helyiségben.

Bólintottam.

– Igen.

– Erről mi miért nem tudtunk? Jimmy miért nem mondta el nekünk?

– Szerintem el akarta mondani. Szerintem épp ezt próbálta kitalálni, hogy hogyan fogjon hozzá, amikor Mr. Wooldridge rátámadt. Utána viszont maga meg a biztonságiak kihajították a házból.

– Honnan tudta? Honnan tudott a videóról?

– Hagytak nekem egy üzenetet. Az állt benne, hogy Jimmy megkérte az egyik biztonságist, hogy szerezzen neki egy kamerát egy memóriakártyával. És amikor Jimmy visszaadta a kamerát, a memóriakártya már nem volt benne. Azt ma este találtuk meg a lakásában.

– Ez nem lehet – nyöszörögte Wooldridge. – Ez nem lehet. Ő nem volt fáradt. Nem volt szomorú. Nem akart elmenni.

– Mr. Wooldridge – szólítottam meg. – Emlékszik a felesége utolsó elirányítására, mielőtt meghalt volna?

– Mi? – nézett fel rám Wooldridge.

– Az utolsó előtti irányítás. Emlékszik rá?

– Mi van vele?

– Hol bukkant fel az elirányítás után?

– A *Tündérmesé*n. A hajónkon.

– És ő szerette azt a hajót, ha jól gondolom.

– Igen. Szeretett vele kimenni a tóra. Ki szoktunk hajózni, csak kettesben. Néztük a lenyugvó napot. Néha az egész éjszakát kint töltöttük.

– Uram, amikor utoljára beszélgettünk, ön rámutatott, hogy amikor az embereket elirányítják, azok mindig az otthonukba térnek vissza.

– Igen.

– Nos, ez nem egészen így van, uram. Az emberek mindig visszatérnek. De arra a helyre térnek vissza, amelyet szeretnek. Arra a helyre térnek vissza, ahol biztonságban érzik magukat.

– Nem értem.

– A felesége már nem tudott többé visszatérni ide, Mr. Wooldridge. Ezt a helyet már nem szerette többé. Itt már nem érezte magát biztonságban. Azért kezdett el így érezni...

– ...mert nem tudtam őt elengedni.

– És amikor Jimmy rájött, mi történt voltaképpen, akkor dönthetett úgy, hogy segít a feleségének. Hogy véget vessen a saját életének.

Wooldridge fejével az íróasztalra borulva újra nyöszörögni kezdett.

– Azt hiszem, most már hagynunk kellene – vélte Trimble.

Langdon a fejét csóválta.

– Még meg kell tudnunk, mi történt James Alberttel. Meg kell tudnunk, hogy hol van.

Trimble tétovázott.

– Azt hiszem, ehhez a részhez már szükségünk van egy ügyvédre.

– Mr. Trimble, már így is tudunk mindent. Hívjon egy ügyvédet, ha szükségét érzi! Valószínűleg szüksége is lesz rá. De ebben a pillanatban nem azon aggódom, hogyan dughatnám Mr. Wooldridge-et rácsok mögé, hanem azon, hogy megtaláljam Jimmy Albertet.

Trimble bizonytalannak látszott. Kezdtem rájönni, hogy ez az ő alapvető hozzáállása a világhoz. Wooldridge-hez fordultam.

– Mr. Wooldridge, figyeljen rám! Most már tudja, hogy Jimmy nem ölte meg a feleségét. Igaza volt. Az esélye pontosan nulla volt. Jimmy nem hibázott. A maga feleségének segített. Tudom, hogy megvan az oka, hogy dühös legyen Jimmyre. De hallotta Elaine-t. Ha maga Jimmyt bántja, Elaine-t bántja. És Jimmynek van saját felesége. Valaki, aki pontosan ugyanúgy szereti, mint amennyire maga szerette Elaine-t. Valaki, aki szeretné, ha Jimmy otthon lenne. Otthon, mellette. Mondja el nekem, hogy hol van Jimmy, hogy hazamehessen a feleségéhez!

Wooldridge motyogott valamit.

– Hogy mondta? – kérdeztem vissza.

– Kenosha – ismételte meg Wooldridge valamivel halhatóbban.

Trimble elindult felénk, megkerülve az íróasztalt.

– Oké. Most azonnal szükségünk van egy ügyvédre.

– Fogd be, Garrett! – szólt rá Wooldridge aznap este már másodjára. Garrett másodjára is befogta. – Vége van. – Felém és Langdon felé fordult. – Van egy nyári lakunk Kenoshában. Elaine-nel fel szoktunk oda hajózni, elférnek ott a gyerekek és az unokák is. Az alagsorban van egy játszószoba a kölyköknek, és egypár hálószoba. Mindegyik hangszigetelt, hogy a kölykök olyan hangosak lehessenek, amennyire csak bírnak, olyan sokáig maradhassanak fönt, ameddig csak akarnak, és mindenki más tudjon aludni. Az évnek ebben a részében senki sem használja. Le van zárva.

– És Jimmy Albert ott van – szólt közbe Langdon.

– Igen. Ott van. Az egyik hálószobában. Összekötözve. Hogy meghaljon. Ott van. Ott megtalálják. – Langdon bólintott, felállt, elvette a telefonját az íróasztaltól, és elkezdett telefonálni.

Bólintottam Wooldridge-nek.

– Köszönjük.

Wooldridge keserű pillantást vetett rám.

– Nem magukért tettem. Hanem a feleségem kedvéért. De maga megtehetne valamit értem.

– Igen, uram.

– Amikor találkozik a barátjával, mondja meg neki, hogy sajnálom! Félreértettem, és nem hagytam neki, hogy átadja a feleségem üzenetét. Ezt rosszul tettem. Az én hibám volt. Sajnálom, hogy nem hallgattam meg, és mindent, ami utána történt. Mondja el neki, hogy ezt mondtam!

– Jobb lenne, ha ezt magától hallaná, uram.

– Nem leszek ott, hogy elmondhassam neki. Személyesen kell Elaine-től bocsánatot kérnem. – Azzal Wooldridge kihúzta az íróasztala fiókját, elővett belőle egy tömpe csövű revolvert, az álla alá szorította, és főbe lőtte vele magát.

– Jézusom! – Trimble odaugrott a főnökéhez, aki a padlóra rogyott.

Az irodán kívülről hallottam, ahogy a biztonságiak rohannak felfelé a lépcsőn. A szoba sarka felé mozdultam, mindkét kezemet a levegőben tartva. Langdon ugyanezt tette, az egyik kezében a jelvényével.

– Még életben van! – kiáltott fel Trimble az íróasztal mögül, és rám nézett. – Maga meg tudja menteni.

Megráztam a fejem.

– Már késő.

– De maga megmenthetné!

– Ő nem akarja, hogy megmentsék.

A helyiséget elözönlötték a fegyveres biztonságiak.

NYOLCADIK FEJEZET

– HÁT, NEM HALT MEG – állapította meg Langdon.
A Kenosha Medical Centerben voltunk, az intenzív osztályon, és Jimmy Albertet néztük egy üvegfalon át. Nem volt eszméleténél, intravénás csövek lógtak belőle.

– Nem halt meg – értettem egyet. – Veszélyesen kiszáradt, és fizikai sérülései is vannak attól, hogy három napig meg volt kötözve. De él.

– Áruljon el nekem egy dolgot, mert valamit nem értek.

– Micsodát?

Langdon Jimmy felé intett.

– Ha Jimmy meghal abban a hangszigetelt hálószobában, az még mindig gyilkosság lett volna. Visszatért volna az otthonába. Még mindig életben lenne.

– Nem az a kérdés, hogy életben lenne-e, hanem hogy életben *maradna-e*.

– Ezt fejtse ki!

– Amikor az embert megölik vagy elirányítják, és visszatér, a teste visszaáll a halált pár órával megelőző állapotba. A legtöbb embernek ez tökéletes. Amikor valakit megölnek, a legtöbbször ez gyorsan lezajlik. A trauma maga nem túl hosszú. – Jimmy felé intettem. – De ez itt lassú volt. A test éhezik, az egyes szervrendszerek egymás után omlanak össze, és ha sikerül ezt a folyamatot kellően elnyújtani...

– ...akkor, amikor az ember végül meghal, és utána visszatér, a test még mindig ott van egy hajszálnyira a haláltól.

– Pontosan. És amikor másodjára meghal, akkor az valódi halál lesz, mert senki nem öli meg szándékosan. Egyszerűen csak cserben hagyják a saját összeomló szervei.

– Szóval ez volt Wooldridge terve. Hogy összekötözi, és hagyja, hogy az éhezés és a kiszáradás megtegye a magáét.

– Igen. Az éhezés, a kiszáradás, a veseelégtelenség, a tüdővizenyő vagy bármi más, ami azért következik be, mert az illetőt összekötözték, és behajították egy sötét szobába megdögleni.

– Ez olyan, mint egy kiskapu. Úgy értem, mint egy kiskapu az egész „ha megölnek valakit, akkor az visszatér” dolgon.

– Azért tűnik kiskapunak, mert az is. És ne gondolja, hogy a rosszfiúk nem tudnak róla! Ma már gyorsan nem lehet megölni senkit. De ha valaki türelmes, és ideje is van, az meg tudja csinálni. Türelem, idő és csönd.

Langdon rám meredt.

– Ez úgy hangzott, mint egy idézet.

– Hát igen. Talán mondhattak nekem valami ilyesmit mostanság.

– Erről viszont eszembe jutott valami, amit meg akartam beszélni magával... – kezdett bele Langdon, de elhallgatott, ahogy két chicagói egyenruhás rendőr lépett be az intenzív osztályra, közrefogva Katie Albertet.

A nő meglátott bennünket, otthagyta az egyenruhásokat, és futni kezdett felénk. Amikor odaért hozzánk, Langdon nyakába borult, és zokogásban tört ki.

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm, köszönöm – hálálkodott szipogva.

Langdon elmosolyodott, és ő is megölelte. Egy idő után Katie el tudta engedni Langdont, vetett rám egy gyors pillantást, és bement a kórterembe a férjéhez. Az egyenruhás zsaruk követték.

– Szívesen – mondtam halkan.

Langdon rám mosolygott.

– Azt hiszem, még mindig mérges magára.

– Ez nem hit kérdése.

– Talán majd elmagyarázom neki, hogy maga milyen sokat segített a férje életét megmenteni.

– Ameddig meg van győződve arról, hogy eleve én rángattam bele ebbe az egészbe, addig ez nem sokat fog számítani.

– De magának a világon semmi köze ahhoz, hogy Jimmy Albert pontosan hogyan keveredett ebbe az ügybe.

– Nem, nincs, de ez szerintem Katie-t soha az életben nem fogja érdekelni.

– Ezt sajnálom.

– Nem érdekes. Jimmy életben van, engem meg nem igazán érdekel, hogy ezért végül ki fog piros pontot kapni. Vannak más aggódnivalóim is azonkívül, hogy Katie Albert a hátralévő életünkben dühös lesz rám.

Néztük a kórtermet, ahol Katie az öntudatlan férje kezét fogta, és potyogtak rá a könnyei.

– Szóval még mindig nem akar beavatni – állapította meg Langdon egy jó perc hallgatás után.

– Nem tudom, mire gondol.

– Amikor Wooldridge-nél voltunk, maga arról beszélt, hogy mi történt valójában Elaine Wooldridge halála után. Hogy Wooldridge hogyan támadta meg Jimmyt. Korábban nem nagyon törte össze magát, hogy ezt a kis részletet megossza velem.

– Ez az infó elég későn került elő.

– Gondolom. Meg az a cetli is, amelyből kiderült, hogy létezik az a videó. Amiről megint csak soha nem tett nekem említést. És persze merőben misztikus okokból hajították le abba a liftaknába.

– Az egy roppant izgalmas nap volt.

– Tényleg az volt, de magának izgalmasabb, mint nekem. Szóval hagyjuk a süket dumát, rendben?

– Rendben.

– Mindketten tudjuk, hogy a nyolcvanéves koporsószökevény Orval Wooldridge nem lopakodott be Jimmy Albert lakásába, nem verte porhanyósra, nem hurcolta el Kenoshába, és nem vágta be egy alagsori játszószobába.

– Ez meglehetősen nyilvánvaló, igen.

– Erős a gyanúm, hogy a Tunney-k, akiket, ha visszaemlékszik rájuk, először gyanúsítottunk, szóval ők szolgáltathatták ehhez a kis kalandhoz az izomerőt.

– Ez egy teljesen észszerűnek látszó feltételezésnek tűnik.

– Szerintem mindaz, amit én csak sejtek, azt maga konkrétan *tudja*.

– Hát...

– És szerintem el kellene mondania nekem.

Bólintottam, és Jimmyre mutattam.

– Kezdjük azzal, hogy Jimmy életben van.

– Igen, életben.

– És magának meg nekem van egy beismerésünk Orval Wooldridge-től, hogy ő állt Jimmy elrablása és a gyilkossági kísérlet mögött. Van egy tanúnk erre a vallomásra Garrett Trimble személyében.

– Igen, van.

– Megvan az eszköz, az indíték és a lehetőség. Minden szépen becsomagolva és átkötve egy masnival.

– Igen.

– Ezért szerintem nem kellene ezt az egészet túlgondolnia, egyszerűen legyen nagylelkű, és karcolja be a „győzelmek” oszlopába, Langdon.

Ezen gondolkodott egy sort.

– Szóval így áll a dolog, Valdez.

– Igen, így.

– Aha. Én meg itt aggódtam, hogy maga tényleg hisz abban a maszlagban, amit az utca világosabbik oldalán való melózásról nyomott le.

A telefonom felzümmögött. Szöveges üzenetem jött egy ismeretlen számról.

TARTOZOM EGY SZÍVESSÉGGEL – olvastam. – VÁLASSZON JÓL! VÁLASSZON OKOSAN!

Visszanéztem Langdonra.

– Tisztában vagyok vele, hogy az utca melyik oldalát szeretem jobban. De az ember nem mindig választhat, hogy hol akar járni.

Langdon egy pillanatig engem nézett, aztán visszafordult Jimmy felé.

Az intenzív osztály ajtaja megint kinyílt, és egy zsaru meg egy műtősruhát viselő nő jött be rajta. A zsaru körülnézett, észrevett, és megmutatott a nőnek. Az odajött hozzám.

– Maga Tony Valdez?

– Igen, én vagyok.

– Maga irányító?

– Igen.

– Szükségünk van magára. Van egy gyalázatos állapotban lévő áldozatunk egy autóbalesetből. Magának tartjuk életben. Jöjjön!

Langdonra pillantottam, aki elmosolyodott.

– Menjen! – mondta. – Mentsen meg egy életet!

És így is tettem.

JOHN SCALZI

AZ IRÁNYÍTÓ II.

MÁSFÉLE GYILKOSSÁGOK

Dorothy Milne-nek, az első embernek, aki megmutatta nekem Chicagót.

És Steve Feldbergnek, aki okot adott nekem arra, hogy írjak róla.

ELSŐ FEJEZET

– MR. VALDEZ, ha főbe lövi, Mr. Peng tízezer dollárt fizet önnek készpénzben.

Ebben nem az volt a nagy szám, hogy valaki tekintélyes summát ajánl azért, hogy kapjak fel egy fegyvert, és lyukasszam ki vele a koponyáját. Még csak nem is az volt nagy dolog, hogy ez már nem az első ilyen kérés volt a hónap folyamán.

De most először kértek ilyesmire egy patinás chicagói ügyvédi irodában. Ezzel azért együtt tudtam élni, nem jött ez rosszul.

Ez a bizonyos Mr. Peng, a sarkában egy fiatal tolmáccsal, Lloyd Barnes íróasztala mellett állt. Lloyd Barnes a Wilson, Barnes, Jimenez és Park rangidős partnere volt. A cég a North Michigan Avenue 875. alatt álló felhőkarcoló három legfelső emeletét foglalta el (az épületet a legtöbben csak John Hancock Center néven emlegették, pontosan ugyanazért, amiért Chicago másik igen magas toronyházát Sears Towernek hívják, függetlenül attól, épp ki gyakorolja a névadás jogát). Maga Barnes a nagyon nagy és nagyon modern íróasztala mögött ült, amelyen számos izgalmas emléktárgy és csecsebecse volt megtalálható, közöttük a gyerekei bekeretezett fényképe és egy Smith & Wesson M&P rendszeresített rendőrségi pisztoly.

Körülnéztem az irodában, és Barneshoz fordultam. Ő hívott ide egy megbízási lehetőség miatt. Kezet fogott velem, amikor beléptem az irodájába, bemutatkoztunk, és semmiségekről fecsegtünk, ameddig rá nem tért a konkrét megbízatás részleteire. Úgy tűnt helyénvalónak, hogy vele egyeztessek először.

– Az irodájából meseszép a kilátás a tóra, Mr. Barnes. Nagy kár lenne összevérezni a berendezést.

– Ha minden jól megy, csak pár másodpercig lesz véres.

– Lehet, hogy nem megy minden jól.

Barnes elmosolyodott.

– Szeretném, ha vállalná ezt a kockázatot.

– Lehet, hogy ön szeretné – feleltem –, de én nem vagyok biztos benne, hogy el is vállalom.

– De hát ez a *munkája*.

Sóhajtottam egyet, és Pengre néztem. A tolmácsa halkan duruzsolt a fülébe, ő maga csendesen álldogált.

– Van valami oka arra, hogy azt akarja, hogy főbe lőjem? – kérdeztem.

Amint Pengnek lefordították a kérdést, úgy tűnt, feszengeni kezd.

– Nem szeretnék meghalni. Csak azt szeretném, hogy lőjön le – fordította le a válaszát a tolmács némi gondolkodás után.

A Smith & Wessonra mutattam.

– Az ott nem egy sebészszike. Az egy fegyver. Ez a vas leviszi a fél fejét, és függetlenül attól, utána mi fog történni, ön *meg fog halni*. És az nem lesz sem egyszerű, sem kellemes. Önnek minden bizonnyal nagyon nyomós oka van arra, hogy megöljem. Nekem pedig pontosan tudnom kellene, hogy mi ez az ok.

Pengnek lefordították a mondandómat. Barnesra nézett, mire az biccentett neki.

– Pekingbe kell jutnom – fordította a tolmács.

– Erre vannak a *repülőgépek* – feleltem. – Tizennégy óra alatt ott van, és az agya végig a helyén marad.

– Az nem elég gyors – szólt közbe Barnes.

Visszafordultam felé.

– Magyarázza el, miért! Különben már itt sem vagyok.

– Mr. Peng egy nagyon fontos üzletet szeretne elnyerni a Kínai Népköztársaságban, és egy komoly amerikai pénzintézettel szerződött le, hogy a szükséges pénzügyi hátteret biztosítsa – mondta Barnes, miközben Peng felé intett. – Sajnálatos módon Mr. Peng egyik vetélytársának is

eszébe jutott ez az ötlet, és kötött egy igen hasonló finanszírozási szerződést egy másik chicagói bankkal. Ez a vetélytárs már repülőgépen ül, amely – Barnes az órájára pillantott – húsz perccel ezelőtt szállt fel az O'Hare-ről. A következő pekingi gép csak órák múlva indul. Az üzletet konkrétan az nyeri, aki először odaér. Nincs másik lehetőség.

– Azé az üzlet, aki először ér oda? A teljesen törvényes üzleteket, főleg, ha nagyok, nem így szokták megkötni – jegyeztem meg.

Barnes újfent elmosolyodott.

– Érdekes időket élünk az üzleti világban, Mr. Valdez. Szólíthatom Tonynak?

– Egyelőre maradjunk a Mr. Valdeznél.

– Rendben. Amint mondtam, érdekes időket élünk. És mint Mr. Peng egyesült államokbeli jogi képviselői, minden elképzelhető módon segítjük őt az üzleti céljai elérésében.

– Bármi történik, magát akkor is kifizetik – mutattam rá.

– Természetesen. De ha ő sikerrel jár, többet fogunk kapni.

Peng újra megszólalt, érezhetően feszültebben.

– Mr. Peng tudni óhajtja, mi a probléma – közvetített a tolmács. – Arra számított, hogy mostanra végez.

– A probléma az, hogy az önök kérése nem igazán törvényes – feleltem. – Ha most kisegítem önöket, és valami balul sül el, akkor én leszek az egyetlen felelősségre vonható személy.

– Erre már gondoltunk – próbált megnyugtatni Barnes.

– Nem mondja.

– Ha valami balul sülne el, én és Mr. Chen is – mutatott a tolmácsra – tanúsítani fogjuk, hogy Mr. Peng összeomlott, miután nem volt képes meggyőzni önt arról, hogy segítsen rajta.

Elkaptam az óvatosan a sorok közé szőtt mondandót.

– Mr. Peng is tisztában van ezzel? – kérdeztem Chent.

– Igen.

– Legyen szíves, kérje meg, hogy erősítse ezt meg nekem!

Chen feltette a kérdést. Peng válaszolt.

– Azt mondja, hogy ha ön most nem segít, akkor neki befellegzett.

Peng közvetlenül a szemembe nézett, miközben Chen fordított, és a végén bólintott. Visszabiccentettem. Megértettük egymást.

– Tízezer dollár, készpénzben, Mr. Valdez – tért újra Barnes a tárgyra.

– Huszonötezer.

Barnest egy kicsit megrázta az összeg.

– Hogy mondja?

– Ennyi a tarifám. A fegyverhasználatért és a kockázatért.

– Pont most mondtam el magának a fedőtörténetet.

– Nem elég jó. – Peng felé intettem. – Ebben a hónapban már két ilyen ajánlatot is kaptam, hasonló összegért, mint ez. Úgy tűnik, ez a slágertéma most a turizmusban. Nem nagyon vállalok el ilyen megbízatásokat, Mr. Barnes. Mert ha ezek az ajánlatok megtalálnak engem, akkor másokat is megtalálnak ezen a területen. És ha többünket is megtalálnak ezek az ajánlatok, akkor egyszer csak előfordulhat, hogy valaki óvatlan lesz. Akkor pedig a rendőrség nagyon hamar megjelenik.

A tolmács felé fordultam.

– Mr. Chen, magának van állampolgársága?

– Tessék?

– Maga amerikai állampolgár? – fogalmaztam át a kérdést.

– Kínai vagyok – felelte. – Hároméves korom óta itt élek. Van zöldkártyám.

Visszafordultam Barneshoz.

– Abban a másodpercben, amikor a chicagói rendőrség itt találja Mr. Chent, szemrebbenés nélkül rá fogják küldeni a bevándorlási hivatalt, de nagyon.

– Nem mondok el nekik semmit – védekezett Chen.

– *Most* könnyű ezt mondani. De vajon akkor mit fog csinálni, amikor egy nyomozó megszorongatja, hogy maga bűnrészes egy előre megfontolt gyilkosságban, és a legjobb esetben is kitoloncolják egy országba, amelyre nem is emlékszik, és amelyet nem ismer?

Chen némán összehúzta magát.

– És mi történt azzal a másik két ajánlattal? – kérdezte Barnes.

– Visszautasítottam őket. Úgy, mint ahogyan ezt is visszautasítom. Amennyiben nem fogadják el az árajánlatomat.

– Fizesse ki! – vakkantotta oda Peng Barnesnak.

– Nagyon sok – felelte Barnes.

Peng mondott valamit Chennek, ami az angol szókincsét szemmel láthatóan kimerítette.

– Nevetséges összegen vitatkozunk – mondta Chen. – Tízezer vagy huszonötezer, kit érdekel? Azonnal Pekingbe kell jutnia. Csak vesztegetjük az időt.

Barnes rám nézett.

– Rendben, Mr. Valdez. Megkapja a kért összeget.

– Készpénzben.

– A faliszéfben van. Utána elrendezzük.

– Remek. Már csak egy kérdésem van.

– Mi lenne az?

– Miért pont én? Még sohasem dolgoztam önnek, Mr. Barnes.

– Valaki ajánlotta. Egy közös ismerősünk. Azt mondta, maga arra fog hivatkozni, hogy ritkán teljesít ilyen megbízatásokat, de csak mert becsapja önmagát az indoklással. – Barnes hátradőlt a székében, és széttárta a karját. – De én nem azért vagyok itt, hogy bárkiről is ítéletet mondjak. Mindössze örülök annak, hogy önnel meg lehet egyezni.

– Az a pisztoly nagyon hangos lesz – hívtam fel a figyelmét.

– Az asszisztensemet már figyelmeztettem, hogy leadunk egy lövést egy vaktölténnyel egy bizonyítási eljáráshoz. Nem fognak zavarni bennünket.

– Kivéve, ha valami balul sül el.

– Ezen majd aggódjunk akkor, ha bekövetkezne!

Erre már nem volt mit mondanom. Felvettem a pisztolyt, ellenőriztem, hogy töltve van-e, és körülnéztem. Az iroda az emelet sarkában volt, két fala gyakorlatilag teljesen üveg. Egy harmadik fal egy másik irodától választotta el. Ez így nem fog menni. A negyedik fal egy része kiemelkedett a falsíkból, egy polc volt rajta, könyvekkel és díjakkal.

– Annak a falnak mi van a túloldalán? – kérdeztem.

– Van ott egy külön fürdőszobám.

– Kérem, jöjjön velem! – szóltam Pengnek, és bementem a fürdőszobába.

Ő követett, mögötte szorosan Chen.

– Miért jöttünk ide? – kérdezte Chenen keresztül Peng.

– Mert ezt a helyiséget könnyű folyó vízzel átmosni.

Chen elzöldült, és dadogva lefordította a válaszomat.

– Talán jobb lesz, ha odakint várok – mondta, miután befejezte a fordítást. Úgy festett, mint aki mindjárt elhányja magát.

– Valószínűleg ez lesz a legjobb – feleltem.

A tolmács még mindig kissé merev mozdulatokkal kiment a fürdőszobából.

A szakmai pályafutásom alatt már talán sok száz embert is megöltem, és minden egyes alkalom más-más nehézséggel járt. Jelenleg az volt a probléma, miképpen tudjuk a leginkább csökkenteni az okozott kárt úgy, hogy olybá tűnjön, mintha Peng, és nem én húztam volna meg a ravaszt. Gondolkodtam a dolgon, méregettem a fürdőszobát, szögeket számolgattam, kinyitottam a zuhanykabin ajtaját, ide-oda pakolásztam dolgokat. Peng némi érdeklődéssel figyelte, ahogy teszek-veszek. Meg kell hagyni, nem volt éppen szívbajos.

Amikor kitaláltam, mit akarok, beállítottam Penget, aki együttműködőnek bizonyult. A padlón hevert egy fürdőköpeny, amelyet Barnes használhatott a zuhanyozáshoz. Levettem az ingemet, és belebújtam a köpenybe, a pisztolyt fogó kezemet meg egy törülközőbe csavartam, hogy a lehető legkevesebb lőpornyom maradjon a kezemen, ha nem jönne össze a dolog. Peng némán figyelte a készülődést, de láttam, hogy azért kezd türelmetlenkedni.

– Mennyire tud angolul? – kérdeztem.

– Egy kicsit.

Felemeltem, és a fejéhez fogtam a pisztolyt, a törülközőbe tekert mutatóujjamat a sátorvasra támasztottam.

– Háromig fogok számolni, és lövök. Megértette? Egy, kettő, három, bumm.

– Igen – bólintott egy aprót Peng.

– Jó. Egy – mondtam, és meghúztam a ravaszt.

És Peng már halott is volt, én meg egy időre süket, csak a rettenetes csöngés visszhangzott a fülemben, amit a zárt térben elsülő kézifegyver okozott. Így visszagondolva számíthattam volna rá, nem ez volt az első alkalom, hogy valakit zárt térben lőttem le.

Peng teste élettelenül padlóra rogyott. Hosszú másodpercekig feküdt ott.

Azután eltűnt, és nem maradt ott más, mint a ruhái.

Nemcsak a tetem tűnt el, hanem a falat beterítő agyvelődarabok és a koponyaszilánkok is, meg a fejsebből kiömlő vér. Mindez egy pillanat alatt köddé vált, mintha soha nem lettek volna ott egyáltalán. Csak a zuhanyfülke falába fúródott pisztolygolyó emlékeztetett arra, hogy itt valami erőszakos dolog történt. Még a lövedék is tiszta volt, mintha varázslat tüntette volna el a vér minden nyomát.

Ez nem mindig van így. Néha a sebek után vér marad a ruhákon. Az az elmélet, hogyha a vér nem egy halálos sebesülésből származik, akkor hátramarad.

Peng sérülése abszolút halálos volt. Nem maradt utána semmi.

Ezek persze csak anekdotikus megfigyelések. Rendes tudományos vizsgálatra nem igazán volt lehetőség. Amikor megöltek valakit, ezer esetből kilencszázkilencvenkilencszer az illető visszatért, megjelent meztelenül az otthonában, vagy ahol biztonságban érezte magát, függetlenül attól, hol végeztek vele. De ezerből egyszer halott maradt. Ez elnyomott minden, a kutatások iránti lelkesedést.

És persze ezért volt a magamfajtáknak munkája. Mi jogosítvánnyal, biztosítással és kamarai tagsággal rendelkező gyilkosok voltunk. Természetesen nem így neveztük magunkat. Hanem *irányítóknak*. Azzal segítettük a természetes halálra várókat, hogy előtte megöltük őket. Adtunk nekik esélyt a visszatérésre és az életben maradásra. Már több mint tíz éve csináltuk, azóta, hogy egy gyilkosság áldozata felbukkant a saját otthonában, meztelenül és igencsak összezavarodva.

Azzal mentettük meg emberek életét, hogy meggyilkoltuk őket.

És persze alkalmanként más dolgokat is csináltunk. Például kínai üzletembereket lőttünk főbe, hogy varázslatos gyorsasággal bukkanjanak fel a pekingi otthonukban, és megelőzhessék a versenytársaikat a szerződéskötéssel.

Ez persze szigorúan véve nem szerepelt a munkaköri leírásunkban. Az alapján az embereknek a természetes halálukon kellett lenniük, vagy egy hajszállal előtte, mielőtt „elirányíthattuk” volna őket. A tökéletes egészségnek örvendő személyek megölésére nem terjed ki a jogosítványunk. Utazási célból meggyilkolni valakit – ez ki volt zárva. Ha egy irányító ilyesmivel lebukott, szerencsés esetben csak a jogosítványát vonták be. Ha nem volt szerencséje, akkor az előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság vádjával számolhatott.

Szerencsére ez most nem más kategória volt. Ebben a pillanatban kizárólag tűzfegyver gondatlan elsütésével vádolhattak meg. Természetesen erről szó sem lesz. Barnes nem fog ezzel törődni. Szolgáltatást nyújtottam neki és az ügyfelének. Specialista voltam: elvégeztem egy munkát, amelyet ő nem csinált volna meg, a tolmács Chen még kevésbé, Peng pedig nem tudta volna magának megcsinálni.

– Már kezdtem kíváncsi lenni, mikor kerül elő – fogadott Barnes, amikor kiléptem a fürdőszobájából, tisztára mosakodva, újra a saját ingemben. A pisztolyt ott hagytam a fürdőszobában, rátettem a fürdőköpenyre. – Peng épp most hívott. Otthon van, valahol Peking mellett. Megérkezett, épen és egészségesen. Csak a macskáját ijesztette meg.

– Ez mindenkinek jó hír, a macskát leszámítva.

– Igen, az. – Barnes felkelt, és a faliszéfhez ment. Útközben a fürdőszoba felé intett. – Mekkora a kár?

– Szüksége lesz egy új zuhanyfülkére.

– Ha ez minden, nem fogok panaszkodni. – Barnes kinyitotta a széfet, és elővett három százdolláros köteget, tíz-tíz ezer dollárt ért mindegyik. Visszament az íróasztalához, feltépte az egyik bankjegyköteg összekötő szalagját, és nekiállt leszámolni ötven darabot. Ameddig ezzel foglalatoskodott, Chen bement a fürdőszobába. Hamarosan Peng holmijával tért vissza, takarosan összehajtogatta, és letette Barnes asztalára. Feltételeztem, hogy majd postán utánaküldik Pengnek.

Barnes az íróasztalfiókjából elővett két iratösszefogó kapcsot, és mindkét, az imént leszámolt, egyforma bankjegyköteget összetűzte. Az egyik köteget rárakta a két bontatlanra, és az egészet a kezembe nyomta.

– Huszonötezer magának. – Fogta a maradékot, és Chennek dobta, aki ügyetlenül ugyan, de elkapta. – A többi a magáé. Ha valaki kérdezné, ezek szakértői díjak. De a legjobb lenne mindenkinek, ha nem kérdeznék. Azzal

tisztában vagyok, hogy magának ez nem újdonság – bökött felém, majd Chennek intett –, de szeretnék biztos lenni abban, hogy maga is megértett, Mr. Chen.

– Megértettem, uram – felelte a tolmács.

– Remek. Ez esetben végeztünk.

Chen idegesen begyűrte az ötezer dollárját a zsebébe, és olyan sebességgel hagyta el az irodát, hogy az ajtón áthaladva kis híján hasra esett a saját lábában.

– Gondolja, hogy problémát fog okozni? – kérdezte a tolmács után nézve Barnes.

– Neki nincs semmi problémáznivalója – feleltem.

– Na és magának?

– Én hálás vagyok, hogy ön és Mr. Peng felkértek mint szakértőt, hogy egy nemzetközi kezdeményezés keretében vegyek részt amerikai és kínai irányítók közötti tapasztalatcserében. Hogy ebből a kezdeményezésből lesz-e valaha valami kézzelfogható, még nyitott kérdés.

– Remek. És megtarthatom a dossziéját, hogyha a jövőben esetleg megint szükségünk lenne egy szakértőre ezen a területen?

Már majdnem rávágtam, hogy „nem”, de aztán lepillantottam a huszonötezer dolláromra.

Egy ideje nem vállaltam efféle nem teljesen törvényes melókat. De az volt a helyzet, hogy éppen most oldottam meg egy csomó problémámat azzal, hogy elirányítottam Penget. Törvényes megbízatásokat egyre nehezebb volt találni manapság, a bejáratott csatornáim már egy ideje teljesen kiszáradtak. A problémák viszont gyülekeztek, és a legtöbbnek voltak pénzügyi vonzatai.

– Hát persze – mondtam végül.

– Kiváló. – Barnes a kezemben tartott bankjegykötegre mutatott. – Kér egy borítékot?

– Köszönöm, igen.

Három perccel később már a liftben álltam Chennel, aki öntudatlanul azt a zsebét paskolgatta, amelybe a pénzt tette. A saját pénzem egy sima barna papírú borítékban

volt, a zakóm belső zsebében. Nem éreztem szükségét, hogy bárhogy is hozzáérjek.

– Ezt abba kellene hagynia – figyelmeztettem. – Hogy a pénzes zsebét tapogassa.

Chen azonnal leengedte a kezét.

– Észre se vettem, hogy tapogatom.

– Tudom. Azért szóltam.

– Mihez kezdjek vele? Úgy értem, a pénzzel.

– Én az enyémet berakom a bankba.

– De...

– Nincs itt semmi de. Ez szakértői díj. Teljesen normális, teljesen legális. Nincs semmilyen oka annak, hogy ne tegyem be a bankba. Legalábbis nekem egy sem jut az eszembe. Hát magának?

Chen vagy egy percig gondolkodott.

– Nekem sem.

– Akkor jó.

– Még sohasem csináltam ilyesmit – bukott ki Chenből egypár másodperc múlva.

Tisztán látszott, hogy nagyon szeretne beszélni arról, ami az előbb történt. Együttéreztem vele, ugyanakkor azt kívántam, bárcsak lennének még mások a liftben, mert akkor Chen idegességében nem hozná fel a témát.

Szembefordultam vele.

– Mr. Chen, adhatok egy tanácsot?

– Én, öööö... persze.

– Maga tolmács. Mi a munkájának a legfontosabb része?

Chen zavartnak látszott.

– Hogy pontosan lefordítsam, amit az ügyfelem...

Felemeltem a kezem.

– A bizalom. A munkája legfontosabb része a bizalom. Ha az ügyfele nem bízik meg önben, akkor nem számít, mennyire pontosan fordítja le, amit mond. Ha ön nem megbízható, nem fog munkát kapni. A bizalom a körülményektől függően sokféle dolgot jelenthet. A jelen helyzetben, ha szabad így fogalmaznom, a bizalom azt

jelenti, hogy bizonyos dolgokról nem beszélünk. Hanem megtartjuk magunknak. Függetlenül attól, hogy mennyire akarunk róla beszélni, vagy hogy mennyire érezzük szükségesnek, hogy beszéljünk róla. Ért engem?

Chen bólintott.

– Akkor jó.

Leértünk az előcsarnokba, a lift ajtaja kinyílt. Kiléptünk a liftből, és elhagytuk az épületet. Leintettem egy taxit.

– Csak halálra rémültem – szólt utánam Chen, ahogy beszálltam a taxiba.

– Hát persze. Csak azt ne felejtse el, hogy manapság sokkal rosszabb módjai is vannak a rémületnek!

Becsaptam az autó ajtaját, és a taxi elindult. Chen pedig ott maradt a járdán.

MÁSODIK FEJEZET

AMI AZT ILLETI, nem voltam teljesen őszinte Chennel, a tolmáccsal. Nem terveztem betenni a teljes huszonötezer dolláromat a bankba. Az Egyesült Államokban ha az ember több mint tízezer dollárnyi készpénzzel sétál be egy bankba, hogy ott elhelyezze, a banknak jelentést kell írnia, hogy felhívja a kormányzati szervek figyelmét a tranzakcióra. Néhány ilyen ügylet, és az adóhatóság, sőt még a pénzügyminisztérium is gyanakodni kezd.

Az igazat megvallva ez az én bizonyos ügyletem igenis adott okot gyanúra. Persze nem a „komoly drogcsempészet", sőt még csak nem is a „homályos multilevel marketing" méretű gyanú volt ez. Ahhoz viszont a szakmámat figyelembe véve elég komolynak számított, hogy ha az adóhatóságnál felkelti valaki figyelmét, rám szállhattak volna. És erre pillanatnyilag egyáltalán nem volt szükségem. Piti ügyekkel foglalkoztam a kétes törvényességű vállalkozások dzsungelében. De az adóhatóság szeretett piti ügyek után menni. A piti ügyeket felgöngyölíteni sokkal kevesebb hercehurcával jár.

A jó hír csak az volt – amennyire lehetett jó hírről beszélni egyáltalán –, hogy irányítói pályám korai szakaszában eléggé kitanultam a pénzügyek csínját-bínját egy ilyen helyzet kezeléséhez. Ha olyan sok készpénz hullik az ölünkbe, hogy azt már a kormányzat is gyanúsnak tekintené, akkor először is el kell költeni belőle minél többet.

Az első megálló a főbérlőmhöz vezetett, aki boldogan fogadott el háromhavi lakbért előre. Nem ez volt az első eset, hogy előre fizettem, vagy hogy készpénzben. Mindkettőnek szokott örülni. Mindketten boldogok

voltunk, mert hat órával korábban még arról sem volt fogalmam, hogy az e havi lakbért miből fogom rendezni.

A második körben befizettem a számláimat a Divisionön. Ezúttal a befizetések között ott volt a negyedéves adóelőlegem is, amelyet mint szabadúszó vállalkozónak kötelező volt rendszeresen megfizetnem. Igen, van abban valami ironikus, hogy az adóhatóságot éppen abból a pénzből fizettem ki, amelyről nem szeretném, hogy az adóhatóság érdeklődni kezdjen utána. Másfelől nézve persze az adóhatóság akkor is felfigyelne rám, ha nem fizetném be nekik azt, ami szerintük nekik jár. Az adóhatóság szeszélyes egy bestia.

A harmadik fordulóban betértem egy Jewel-Oscóba, és feltöltöttem a kiürülőben lévő spájzomat. Után még gyorsan bevásároltam a környékbeli üzletekben: beszereztem pár új ruhát és más, a háztartásban szükséges apróságot. Nem flancoltam, nem vettem semmi hivalkodó dolgot, csak a szükséges holmikra szorítkoztam, és megengedtem magamnak pár olyasmit is, amit már régóta szerettem volna.

Megálltam a fogorvosomnál, hogy kifizessem a töméseimet. Eddig részletekben törlesztettem a számlát, és örültem a ténynek, hogy már nem kell a zápfogaim lefoglalása miatt aggódnom.

Azután a Milwaukeen beugrottam egy könyvesboltba. Nem akartam sok könyvet venni, a lakásomban már alig volt hely. Csak ötöt. Na jó, hatot.

Mire végeztem, a készpénzkészletem észrevehetően megcsappant, és megszabadultam a legtöbb fenyegető pénzügyi problémától. De még mindig maradt nálam egy enyhén gyanús méretű bankjegyköteg. A felét beraktam a lakásomban található tűzbiztos széfbe. Itt tartottam az útlevelemet, a születési anyakönyvi kivonatomat, néhány más fontos és személyes dokumentumot meg a GPS-nyomkövetőt, ha valakinek eszébe jutna ellopni. Általában

szoktam némi készpénzt is tartalékolni itt, vészhelyzet esetére. De már jó ideje nem volt benne pénz. Most lett.

A megmaradt pénz másik felével elmentem a Cermak Takarékbankba. A bankfiók a Damenen, közvetlenül a magasvasút megállója mellett volt.

– Helló, Mr. Valdez – köszönt Clari Santos, ahogy odaléptem a pénztári ablakhoz. Kis bankfiók volt, nem dolgozott benne más, csak a két pénztáros és a fiókvezető, Ted Gross, akinek csupán egy aprócska iroda jutott a pénztárak mögött. – Megint készpénzbefizetés a folyószámlájára?

– Maga már ismer engem – feleltem, és átadtam a bankjegyeket a bizonylattal.

A pénztárosnő lepillantott a bizonylatra írt összegre, hogy ellenőrizze, nem kell-e további nyomtatványokat kitöltenie, és láthatóan boldog volt, hogy nem kell. Elvette a pénzt, elrakta, majd begépelt valamit a számítógépébe.

– Már jóvá is írtuk. Nem szeretné esetleg egy részét a megtakarítási számlájára tenni?

– Már el is felejtettem, hogy van megtakarítási számlám.

Lenézett a képernyőjére.

– Pedig van. Egy ideje már nem volt rajta forgalom, és inaktív állományba helyeztük. De újra tudjuk aktiválni. Most remek kamatokat tudunk kínálni.

Már éppen azon voltam, hogy rákérdezzek, pontosan mennyi manapság az a remek kamat, amikor észrevettem, hogy kerekre tágult szemmel a hátam mögé bámul. Megfordultam, hogy megnézzem, mi keltette fel a fegyelmét.

Négy maszkos férfi lépett be a bankfiókba, kezükben pisztoly volt, és sporttáska.

És be kell vallanom, hogy abban a pillanatban az első gondolatom ez volt: „Hál' istennek Clari már elvette a pénzem, innentől a betétbiztosítási alap felel érte."

A második gondolatom kicsit jobban illett a helyzethez: „Ó, kurvaélet!"

A harmadik gondolatom a tárgykörben egy másodperccel később abból a megfigyelésből fakadt, hogy kétszer annyi rabló van a bankban, mint ügyfél. Én álltam egyedül a pénztárnál. Egy idősebb hölgy a bank közepén található pultnál elmélyülten dolgozott egy befizetési bizonylat kitöltésén. Fogalma sem volt arról, mi történik éppen.

Legalábbis addig, ameddig az egyik rabló el nem köhögte magát mögötte. A nő felnézett, és sikítani kezdett, szerintem talán vietnamiul.

Ettől úgy tűnt, a rablóknak eszébe jutott, miért is jöttek. Az egyik odalépett az idős hölgyhöz, a földre kényszerítette, és fegyvert fogott rá. A második engem parancsolt a földre, Clarinek és a másik pénztárosnak csak fel kellett emelniük a kezüket. A harmadik rabló megállt a bejáratnál, és az utcát figyelte. A negyedik társuk hátratrappolt, be Ted Gross irodájába. A padlóról nem láttam sem a rablót, sem Tedet, csak egy rémült kiáltást hallottam, és az irodaajtó csapódását.

Tíz másodpercig nem hallatszott más, csak az idős hölgy szipogása.

– Hé, haver – mondta a rabló, aki az idős hölgyet tartotta sakkban, annak a társának, aki rám fogta a pisztolyát –, mi a faszra várasz?

A rabló, akinek a fegyverével éppen farkasszemet néztem, egy pillanatig csak állt, azután Clari felé fordította a pisztolyát, és odadobta neki a sporttáskát.

– Rakja tele! – parancsolt rá, aztán a másik pénztáros felé intett a fegyverével. – Ha végzett, adja oda a barátjának, és ő is pakolja meg! – A férfi hangja izgatott volt, és el-elcsuklott beszéd közben.

Ameddig ő másfelé figyelt, nekem döntenem kellett.

Egy bő évtizeddel korábban megváltozott a matek az ilyesféle helyzetekben. Előtte a fegyveres bűnözök kezében ott volt a biztos halál fenyegetése. Ha valaki nem működött együtt velük, könnyen kaphatott egy golyót a fejébe vagy a

mellkasába, és már meg is halt, visszavonhatatlanul. Ez elég hatásos ösztönzés volt mindig is arra, hogy az ember ne tegye kockára az életét.

Ám ez a szabály már nem volt érvényes. Ha egy rabló megölt valakit, az szinte soha nem maradt halott, majdnem mindig visszatért – pucéran ugyan, de biztonságban – a saját otthonába. Így a halálos fenyegetés már egyáltalán nem volt olyan vérfagyasztó. Sőt, a körülményektől függően, ha az ember megölette magát, az volt a legbiztonságosabb módja annak, hogy kikerüljön a veszélyzónából.

Amikor ez kezdett szélesebb körben tudatosulni, az ilyen balhék, mint például a bankrablás, egyre kockázatosabbá váltak – az elkövetőknek. Az emberek egyre kevésbé féltek nekirontani a rablóknak, és megzavarni magának a rablásnak a lefolyását. A népesség egy bizonyos része, egy nem túl intelligens része, kifejezetten kereste a lehetőséget arra, hogy hőssé váljon, és leterítsen rablókat, banditákat és más bűnözőket, akik korábban a saját oldalukon tudhatták a halálos erő ígéretét.

Meg kell hagyni, a legtöbbükben nem tudatosult, hogy túlnyomórészt, amikor valakire rálőnek, az illető nem hal meg. A lövedékek borzalmas, ám nem halálos sérüléseket okoztak, az áldozatok egy időre, sőt olykor végleg megnyomorodtak, és persze ott voltak még a horribilis kórházi számlák. Akik viszont égtek a vágytól, hogy hőssé váljanak, soha nem gondoltak arra, milyen lehet láb vagy éppen hasnyálmirigy nélkül élni.

Mindezzel együtt abban a pillanatban lehetségesnek tűnt, hogy ha kitörök, és megindulok, le tudnám dönteni a rablót a lábáról. Ha megpróbáltam volna, a rablási matekot újra kellett volna számolni.

Ez az újraszámolás vajon jobb eredményt hozna-e nekem és a rablás többi áldozatának? – ezt a kérdés kellett gyorsan megválaszolnom. Vajon javítok a helyzeten, vagy ellenkezőleg, és csak fokozom a zűrzavart és a káoszt, és

rontok a dolgokon? Nem akartam hőssé avanzsálni. Én – sokkal jobban, mint a többiek – tisztában voltam azzal, miféle árat fizethetek a valóságban egy ilyen hősködésért.

És persze ott volt a tény, hogy miként akárki más, meg is halhatok. Erre mindig megvolt az egy az ezerből esély.

A rabló kitalálhatta, hogy mit forgatok a fejemben, mert visszafordította rám a pisztolyát.

– Maradj a földön, Tony! – mondta. – Nem foglak megölni. De ha megmozdulsz, hidd el, az nagyon fog fájni!

Mielőtt bármit is válaszolhattam volna, egy fegyver dörrenése hallatszott Ted Gross irodájából. Mind a két pénztáros és az idős hölgy is felsikított. A rablók összerezzentek. És az ezt követő csöndben hallottuk, ahogy a távoli szirénák egyre közelebb vijjognak.

Ajtónyitást hallottam, a negyedik rabló ismét megjelent a látóteremben.

– Megcsináltad? – kérdezte az ajtónál figyelő rabló.

– Ja, megcsináltam.

– Akkor lépjünk!

A negyedik rabló bólintott, és ránézett a másik pénztárosra. Az dermedten állt, egyik kezében egy sporttáska, a másikban egy köteg pénz. A rabló elvette tőle a táskát, belenézett, és behúzta rajta a cipzárt.

– Le a földre! – vezényelt. – Feküdjenek a padlóra! – Clari és a másik pénztáros is eltűnt a pult mögött.

Ahogy ők lehasaltak, az összes rabló odagyűlt körém. Fekve maradtam. A negyedik rabló rám nézett, és intett a fegyverével.

– Hasra! Kezeket-lábakat szét! – Szétterültem a padlón. Közben az ablakon keresztül láttam, hogy befutottak a chicagói rendőrség első egységei.

A rablók is látták.

– Itt vannak – jelezte az ajtónál figyelő.

– Készen álltok? – kérdezte a negyedik rabló.

A másik három egyetértően hümmögött és bólogatott.

Erre a negyedik mind a hármat főbe lőtte. Egy, kettő, három.

Ugyanebben a sorrendben – egy, kettő, három – összerogytak.

Majd eltűntek. Egy, kettő.

De a harmadik nem.

A hármas ott feküdt a padlón, és csorgott belőle a vér meg az agyvelő.

Egyre több rendőri egység gyűlt össze odakint, és a rendőrök elkezdtek kiszállni az autókból. A negyedik rabló egy pillanatra a holttestre meredt, aztán belelőtt még egyet a harmadik rablóba. Aztán megint. És megint. És még egyet.

Hármas ott feküdt a padlón. Holtan. És nem készült visszatérni.

– Picsába! – kiáltott fel a negyedik rabló.

Rohanva indult a kijárat felé. Kirúgta az ajtót, stabilan szétvetette a lábát, felemelte a fegyverét, megeresztett egy lövést, aztán úgy kezdett el rángatózni, akár az a bizonyos marionettbábu. Vagy egy tucat rendőrségi lövedék fúródott bele a testébe.

Eltűnt, még mielőtt földet érhetett volna.

Másodpercekkel később a rendőrök bejutottak a bank bejárati ajtaján, és elözönlötték a helyiséget. Hamarosan az egyikük, egy nő a harmadik rabló holtteste felett állt.

– Meghalt – segítettem neki.

– Biztos benne? – kérdezett vissza.

– Főbe lőtték, azután nyakon, végül kétszer mellbe. Egészen biztos.

– És maga hogy érzi magát?

– Jól vagyok. Felkelhetek?

A rendőrnő bólintott. Felültem, és jól megnéztem a halott rablót. Már amennyire a megtépázott maszk miatt egyáltalán meg tudtam nézni.

– Ki lőtte le? – kérdezte a zsaru.

A rommá lyuggatott ajtóra és az azon túl, a járdán heverő sporttáskára és ruhakupacra mutattam.

– Ő.

– Miért csinált volna ilyet?

– Azt hiszem, ez volt a menekülőtervük.

A zsaru a pénzes táskára, majd a harmadik rabló tetemére nézett.

– Szerintem nem gondolták át rendesen ezt a menekülőtervet.

– Szerintem sem. – A holttestre mutattam. – Van rá esély esetleg, hogy levegyük a maszkját?

A zsaru megriadt.

– Meg kell várnunk, míg a nyomozók ideérnek. Miért szeretné, ha levennénk?

Megint rámutattam a holttestre.

– Mert ez itt tudta a nevemet. Akárki is, ismertem. Vagy legalábbis ő ismert engem.

HARMADIK FEJEZET

MÁSNAP EGY GREG BRADLEY nevű fiatal nyomozó egy fényképet dobott elém a konyhaasztalra. Egy mosolygó férfi volt rajta, aki átölelve tartott egy gyereket, vélhetőleg a sajátját.

– A neve Doyle Hill.

Felvettem a fényképet.

– Igen. Doyle.

– Szóval maga *valóban* ismerte – csapott le Bradley.

– Irányító volt. Ez kis közösség. Egész Illinois-ban pár százan vagyunk. Van egy online csoportunk. Tartjuk a kapcsolatot.

– Jól ismerte? – kérdezte a másik nyomozó a helyiségben. A hátam mögött állt, a hűtőszekrénynél.

Megfordultam, hogy ránézzek. Nona Langdon volt az – őt történetesen jól ismertem.

– Mit jelent pontosan, hogy „jól”? – kérdeztem, és visszatettem Doyle fényképét az asztalra.

– A „jól” ebben az esetben azt jelenti, hogy szokott tőle üzeneteket kapni, hogy érdekli-e egy megbízatás – felelte Bradley.

Láttam már, hová akar kilyukadni.

– Ó, szóval átnézték a telefonját.

– Át bizony. – Bradley odament az asztalhoz, és rábökött a fotóra. – És tudjuk, hogy pár napja küldött magának egy üzenetet, és megkérdezte, érdekli-e egy meló.

– Ha ezt tudják, akkor azt is tudják, hogy egy órával később küldtem egy választ, és nemet mondtam.

– Igen, ezt tudjuk – értett egyet Bradley. – Meg azt is, hogy a két üzenet között maga felhívta, és öt percig beszélgettek.

– Igen. Megkérdeztem, milyen melóról van szó.

– Bankrablás esetleg? – próbálkozott Bradley.

Langdonra néztem, és rámutattam Bradley-re.

– Még új, igaz?

– Ez az első hónapja.

– Oké. – Visszafordultam Bradley-hez. – Szó sem volt semmiféle rablásról. Egy fojtogatóklubról beszélgettünk.

Bradley Langdonra nézett, azután vissza rám.

– Az meg mi a fene?

– Bradley nyomozó, hallott már maga a fojtogatós szexről?

– Persze. Amikor valaki addig fojtogatja a másikat, ameddig az el nem élvez.

– Ez nem egészen pontos meghatározás, de valami ilyesmiről van szó. Ahogyan azt ön is el tudja képzelni, az ilyesfajta tevékenység során a szokásosnál magasabb az esélye a komoly sérülésnek vagy akár a halálnak. Néhányan, akik a szexnek ezt a formáját gyakorolják, esküsznek rá, hogy ezt lehet tökéletesen biztonságosan csinálni. Na, őket kell nagyon nagy ívben elkerülni. Vannak mások, akik azt hiszik, hogy ezt lehet biztonságosabban csinálni, ellenőrzött körülmények között. Ők összejönnek egy előre egyeztetett időpontban, hogy hódoljanak a szenvedélyüknek. Ez a fojtogatóklub.

– És ők alkalmaznak irányítókat, hogy kezeljék a… „baleseteket” – mondta Bradley.

– Érti ezt maga.

Bradley pislogott, és látszott, hogy elgondolkodik.

– Ennek nem sok értelme van – szólalt meg végül. – Ha már úgyis kiszorongatják a szart is a partnereikből, mi szükségük van olyasvalakire, mint maga?

– Azért, Bradley nyomozó, mert hatalmas ám a pszichológiai távolság aközött, hogy valaki holmi erotikus hókamóka miatt fojtogat valakit, vagy hogy fel kell dolgoznia a tényt, hogy valakinek maradandó, sőt esetleg halálos agykárosodást okozott. A legtöbben nincsenek arra felkészülve, ami ezután jön. Egy irányító igen. És persze ott

vannak azok, akik az önkielégítést próbálják meg fojtogatással. Abból nem lehet visszajönni.

Bradley pont olyan képet vágott, mint amilyenre számítottam.

– Miért kérdezte magát Doyle Hill erről a melóról? – kérdezte Langdon.

– Mert nem túl sok olyan irányító van, aki olyan munkára vágyik, aminek részeként néznie kell, amint meztelen emberek kefélés közben egymást fojtogatják, vagy maszturbáló alakokat, ahogy épp egy szekrényrúdra akasztják fel magukat egy övvel. – A fényképre böktem. – Szerintem Doyle azt gondolta, hogy én talán ilyen vagyok.

– Na és ilyen? – kérdezte Bradley.

– Ott van a válaszom az üzenetek között.

– Miért hívta fel a megbízással kapcsolatban, ahelyett hogy csak üzenetet küldött volna?

– Azt hiszem, erre a kérdésre maga is meg tudja tippelni a választ, Bradley nyomozó. Mert néha ezek a megbízatások nem egészen törvényesek.

– Mint például megölni embereket, akiket megfojtottak szex közben?

– Az igazat megvallva *ez* a megbízatás tökéletesen legális lenne. A fojtogatós szex jó nagy hülyeség, de ha konszenzuális, akkor semmi törvénytelen nincs benne. Ha a dolgok balul sülnek el, az áldozat közvetlen életveszélybe kerül, és ilyenkor egy irányítónak törvény adta joga beavatkozni. A legrosszabb dolog, ami történik, feltéve, hogy az elirányítás sikeres, hogy az irányítónak jelentést kell leadnia az esetről, és ez a jelentés az információszabadságra vonatkozó törvény miatt visszakereshető.

– Szóval az ember ne menjen fojtogatós buliba, ha majd egyszer választott képviselő akar lenni – állapította meg Langdon.

– Én, mondjuk, pontot raktam volna azután, hogy „az ember ne menjen fojtogatós buliba”, de igen – értettem

egyet.

– Van valamije, amivel alá tudja támasztani ezt az egész „fojtogatós buli” magyarázatot? – kérdezte Bradley.

– Nem voltam ott, szóval nem tudom megmondani, megtörtént-e végül – feleltem –, de megadhatom annak az illetőnek a nevét, akiről Doyle azt állította, nála lesz a buli. – Megmondtam a nevet, Bradley pedig leírta a kis nyomozófüzetébe.

– Nem értem – mondta, amikor becsukta a jegyzetfüzetét. – Miért vállalna el bárki is ilyen melót? Minek?

Langdon felé intettem.

– Ő tudja.

– Ugyanazért, amiért a rendőrök nem kaptak fizetésemelést két éve – felelte a nő.

– És amiért a pedagógusok és a köztisztaságiak sem kaptak fizetésemelést – tettem hozzá. – Költségvetési megszorítások. Nekünk, irányítóknak ez annyit jelent, hogy kevesebben kapunk állandó kórházi megbízatásokat, márpedig a mi munkánkban ezek jelentik a biztos állásokat. Amikor elfogadták az új költségvetést, már csak telefonos ügyeletet adtam, nem volt teljes állásom. Régebben voltak szakértői felkéréseim a rendőrségtől – ennél a mondatnál Langdonra néztem, aki rezzenéstelen arccal nézett vissza –, de ezek is elmaradoztak. Így aztán sok magánmegbízatást vállalok.

– Mindig el lehet menni csaposnak – javasolta Bradley.

Elnevettem magam.

– Persze. Zsaruknak és tűzoltóknak. Maguk csinálják az összes pultos és kidobómelót. Nekünk a fojtogatóbulik jutnak.

– És a bankrablások.

– Bradley nyomozó, maga tényleg azt hiszi, hogy szóba állnék magukkal az ügyvédem nélkül, ha bármi közöm lenne ehhez a bankrabláshoz, vagy tudnék róla bármit?

– Magának van ügyvédje?

– Ismerek párat. A legtöbb közülük mostanra már leüvöltötte volna a fejem, amiért bármelyikőjükkel is beszéltem a távollétében. Úgyhogy magának egyelőre nem mondok többet, Bradley nyomozó. – Langdonra mutattam. – Magával esetleg még beszélgethetek egy kicsit.

Bradley Langdonra nézett, aki a fejével a bejárati ajtó felé intett.

– Van egy kávézó innen egy sarokra. Hozna nekünk egy kávét? Mindjárt jövök.

Bradley nyomozó úgy festett, mint aki ellenkezni készül. De aztán ment, csak az ajtót csukta be a kelleténél kicsit hangosabban maga után.

– Egész kedvesnek látszik – állapítottam meg.

– Rendben van – értett egyet Langdon. – Még úgy érzi, mintha bizonyítania kellene valamit nekünk.

– És kell?

– Nem igazán. Ameddig nem kezd el saját zsebre dolgozni, le se szarjuk, mit hogy csinál. – Langdon felém intett. – Ez persze nem jelenti azt, hogy csak úgy simán be fogja kajálni az alibijét. Ami, ha már itt tartunk, egyáltalán nem valami acélos.

– El tudom mondani, merre jártam egész nap, mielőtt elmentem volna a bankba.

– Remek. Merre járt?

– Délelőtt csináltam egy kis szakértői munkát egy jogi tanácsadó cégnek, aztán befizettem a számláimat, és elmentem vásárolni.

– Szakértői munka – tamáskodott Langdon.

– Pont ezért mentem a bankba. Hogy berakjam a szakértői díjamat.

– Készpénzzel fizettek?

– Semmi baj a készpénzzel. Könnyű elkölteni.

– Mi a helyzet a hét többi napjával?

– Már lekérték Doyle telefonadatait. Meg tudom mutatni az enyém GPS-naplóját a teljes elmúlt hónapról. A világon semmilyen fedés nem lesz Doyle adataival. Azon a két

üzeneten és egy híváson kívül nem volt semmilyen kapcsolatunk.

– Bradley erre azt mondaná, hogy vannak más módjai is a kapcsolattartásnak.

– Naná, hogy ezt mondaná. De ez nem jelenti azt, hogy valóban kapcsolatban is voltunk. Langdon, maga ismer engem. A bankok felnyomása nem az én stílusom.

– Tony, maga elég sok dologról nem beszélt nekem akkor, amikor nekünk dolgozott szakértőként. Egy csomó mindent nem tudtam a stílusáról. Vagy most sem tudok.

– Nem veszek részt rablásokban. Vagy épp fojtogatós bulikban. Kezdjük, mondjuk, innen.

Langdon úgy döntött, témát vált.

– Egyvalamit nem értek ebben a rablásban.

– Micsodát?

– Négy ember benyomul a bankba, elszedik a pénzt a pénztárosoktól és a fiókvezetőtől, és a nagy szökési terv az, hogy főbe lövik egymást.

– Az benne a logika, hogy így nem lehet őket üldözőbe venni. Elméletileg, miután megölték őket, eltűnnek, és maguknak fogalmuk sem lesz, hová lettek. Jó kis terv ez, legalábbis addig, ameddig valaki nem marad halott.

Langdon megrázta a fejét.

– Jó kis terv ez, de csak egy bizonyos pontig. A tárgyak nem tűnnek el. A ruhák. A tárcák. A sporttáskák.

– Ez nagyjából így van. A testbe ágyazott idegen tárgyak a testtel együtt tűnnek el. Ha valakinek pacemakere van, és megölik, a pacemakerével együtt jön vissza. Ugyanez a helyzet a csípőprotézissel és a fogászati dolgokkal.

– Ez hogy működik?

Megvontam a vállam.

– Hogy működik ebben bármi? Azért tudjuk, hogy így működik, mert ezt látjuk, amikor ez történik. Pont, mint amikor valakit főbe lőnek, a vér és az agyvelőcafatok eltűnnek az emberrel együtt. Találtak DNS-nyomokat a többi rabló ruháin?

Langdon összeráncolta a homlokát.

– Nem.

– Na látja.

– De pont erre akartam kilyukadni – folytatta Langdon. – A rablók tisztában voltak vele, mit csináltak. Tudták, hogyan szökjenek el, és hogyan ne hagyjanak hátra bizonyítékot. De az utolsó ott marad.

– És Doyle – mutattam rá.

– Az baleset volt. Nem volt szándékos. Ha minden a terv szerint történik, akkor ő is ugyanúgy eltűnik, mint a társai. Végignéztük a biztonsági kamera felvételét. Az utolsó rabló átvette a táskát, lelőtte a többieket, és kitört a bankból, csőre töltött pisztollyal, padlógázzal, mire a mieink szitává lőtték.

– Rendőrös öngyilkosság.

– Ezért nem értem, mi volt ennek az egésznek az értelme. Semmi esélye nem volt arra, hogy a pénzzel együtt tűnjön el. A pénz nem volt a *testébe ágyazva*. Szóval akkor mi volt a terve *valójában?*

– Tudja, van az a régi mondás, hogy az okos emberek nem fegyverrel rabolnak bankot.

– Ezt még sohasem hallottam.

– Pedig ez tényleg egy mondás.

– Nem azt mondtam, hogy nem igaz. Csak azt, hogy még sohasem hallottam. Maga azt mondta, hogy ez egy régi mondás.

– Az is. Egy régi mondás.

– Persze. Egy régi mondás, amelyet talán három ember ismer.

– Azt akarom ezzel mondani – folytattam a gondolatot –, hogy talán ezek a rablók nem tudták pontosan, mit csinálnak, és amikor minden gellert kapott, bepánikoltak. Főleg az utolsó, aki ott ragadt a pénzzel, és nem volt kiút.

– Talán. Vagy talán épp sokkal okosabbak voltak, mint ahogy gondoltuk. Vagy legalábbis ahogy maga gondolta.

– Ezt miért mondja el nekem?

– Próbálom megtalálni a logikát ebben az egészben. – Langdon az ajtó felé intett, amelyen át Bradley kiment. – Bradley-vel korábban ma mindenkit kihallgattunk a bankban.

– Mindenki jól van?

– Ki vannak akadva, de egyébként megvannak – felelte Langdon. – Csak hogy tudja, a fiókvezetőt konkrétan megölték. Az utolsó rabló főbe lőtte. De azt tervezi, hogy holnap bemegy dolgozni, amikor újra megnyitják a fiókot. Azt mondta, arra van szüksége, hogy visszaüljön a lóra.

– Ez tiszteletre méltó. Nagy ostobaság, de tiszteletre méltó. A törvény lehetőséget biztosít arra, hogy ilyenkor szabadságot vegyen ki. Hogy helyre jöjjön, meg hogy kapjon egy kis pszichológiai segítséget.

– Ezt én is elmagyaráztam neki. Azt mondta, neki az most a legjobb pszichológiai segítség, ha visszamegy dolgozni.

– Ez valójában nem igaz.

– Tudom, de nem én vagyok a pszichológusa. Kikérdeztük a rablásról, és válaszolt is nekünk, de nem mentünk sokra a válaszaival. Még mindig meg van zavarodva, és azt hiszem, meg is ijedt tőlünk, zsaruktól.

– Igen, és?

– Maga ismeri. Ő vezeti azt a bankfiókot, ahol maga a pénzügyeit intézi.

Összehúzott szemmel néztem Langdonra.

– Igen, és...?

– És talán bemehetne hozzá, és beszélhetne vele.

– Miért tennék ilyet?

– Mert nem vagyok száz százalékig meggyőződve arról, hogy ezek a rablók ennyire ostobák voltak. Mert valamit súgnak az ösztöneim. És mert nagyra értékelném.

– Aha. Szóval szabadúszó szakértői szolgáltatásra van szüksége.

– Igen – ismerte el Langdon.

– Ingyen.

– Chicagónak visszavágták a költségvetését.

– Eközben a maga társa, a jó kiscserkész azon dolgozik, hogy gyanúsítottként kezeljen – intettem az ajtó felé.

– Ő nem a társam, csak együtt dolgozunk ezen az ügyön.

– Ez pont a „társ” egyik meghatározása.

– Valójában nem – ellenkezett Langdon. – És különben is: lehet, hogy ő gyanúsítja magát, én viszont nem.

– Valóban? A sok süket duma után arról, hogy nem ismeri a stílusom?

– Ez nem stílus kérdése.

– Hát akkor mié?

– Nem maga ölte meg az utolsó rablót.

Csak pislogtam.

– Hogy micsoda?

– Nem maga ölte meg az utolsó rablót. Ha maga benne lett volna a balhéban, amikor az utolsó rabló csapdába esett, maga kicsavarta volna a pisztolyt a kezéből, és lelövi. És amikor ő meghalt, és eltűnt volna, maga lett volna a hős. De maga nem ezt tette. A mostani dolgaiban semmi nem utal másra, mint hogy rosszkor volt rossz helyen. Maga szépen ott maradt a földön. Gyáván.

– Nem érzem magam valami fényesen ezzel a „gyáván” kitétellel.

– Nincs azzal baj. Mint rendőrségi nyomozó én azt szeretném, hogy maga gyáván viselkedjen. A hősöktől csak sokkal több lesz a vér meg a húscafat a tetthelyeken. A lényeg, hogy maga úgy tett, mint ahogyan egy értelmes, ijedt személytől elvárható. Előbb-utóbb erre Bradley is rá fog jönni. De nem látom, hogy nekem miért kellene ezt megvárni.

– Tudja, azért eszembe jutott, hogy leszedem az egyik rablót – ismertem be egy perccel később.

– Efelől meg voltam győződve – felelte Langdon. – De örülök, hogy végül nem tette. Mert akkor nem tudnék megbízni magában. De így nagyon is megbízom. És szükségem van a segítségére. Kérem.

NEGYEDIK FEJEZET

– MR. VALDEZ, ÖRÜLÖK, hogy újra látom – üdvözölt Ted Gross, kidugva a fejét az irodája ajtaján. Intett, hogy menjek be hozzá. – Jöjjön csak, jöjjön!

Bementem, és körülnéztem. Az iroda aprócska volt, akárcsak maga a bankfiók, épphogy csak elfért benne Gross íróasztala, rajta a számítógép, egy kis irattartó szekrény, két szék az ügyfeleknek és valami jellegtelen díszítés a falon. Csak a padlót borító vadonatúj ipari padlószőnyegből áradó szag utalt arra, hogy két napja rettenetesen erőszakos jelenet játszódott le itt; gondolom, az előző ipari padlószőnyegben volt egy golyó ütötte lyuk.

Gross hellyel kínált.

– Úgy hallottam, azon gondolkodik, hogy befektetési jegyeket vegyen. – Leült az asztalához.

– Így igaz – feleltem, és én is leültem. A szék pont ugyanolyan halkan reccsent meg, mint bármilyen névtelen irodai szék. – Azt hiszem, időszerűvé vált.

– A befektetési jegy egy remek megtakarítási forma – helyeselt Gross. – Biztonságos, kiszámítható, és szövetségi biztosítás védi. – Egy pillanatra kizökkent a szerepéből. – Apropó, erről eszembe jutott valami. Szeretném, ha tudná, hogy a nálunk a minap elhelyezett összeget teljes mértékben jóváírták, és már ott is van a számláján. Még az események előtt átadta Clarinek, és ez a mi szempontunkból azt jelenti, hogy már mi tartoztunk érte felelősséggel, még ha nem is futott teljesen végig a befizetési folyamat. Így bármi is történt az ön által átadott fizikai fizetőeszközökkel, az *ön* pénze biztonságban volt.

– Köszönöm.

– Szívesen. A Cermak Takarékbank küldeni fog majd egy hivatalos levelet is mindarról, amit most elmondtam, de azt

szerettem volna, ha tőlem hallja először.

– Ezt nagyra értékelem.

– Természetesen, természetesen. – Gross a képernyője felé fordult. – És tudja már, hogy pontosan miféle befektetési jegy érdekli?

– Többféle is van?

– Vannak a normál befektetési jegyek, amelyeket több különböző futamidővel kínálunk hat hónap és öt év között. Vannak a likvid befektetési jegyeink, amelyeknél külön díj nélkül férhet hozzá bármikor a pénzéhez, de ezekre alacsonyabb kamatot fizetünk. Vannak a diszkont befektetési jegyeink, ha hajlandó hosszabb időre lekötni a pénzét... – Gross elhallgatott, és rám nézett. – Túlságosan szakmai voltam, ugye?

– Azt felfogtam, hogy az anyanyelvemen beszél hozzám.

Gross elmosolyodott.

– Kezdjük akkor újra! Mennyi pénzt szeretne nagyságrendileg befektetni?

– Két-, esetleg háromezer dollárt. – Reméltem, hogy Langdon kellően értékelni fogja, hogy az ő érdekében vonom ki az ellenőrzésem alól a saját pénzemet, de ezt nem mondtam ki hangosan.

– Ezzel az összeggel számolva azt hiszem, a legjobban az egyik normál befektetési jegyünkkel járna. Milyen a likviditása pillanatnyilag? Úgy értem, mekkora tartaléka marad a számlák kifizetése és a normál napi kiadások után?

– Elegendő, de álltam már jobban is – ismertem be.

– Hát, ezt mindannyian elmondhatjuk magunkról. – Gross valamit begépelt a számítógépébe, aztán felém fordította a monitort. A képernyőn befektetésijegy-típusok voltak felsorolva a kamataikkal együtt. – Mi lenne, ha egy hat hónapos normál befektetési jeggyel indítanánk? Ennyi idő alatt már látszana valamennyi előny a folyószámlával szemben, de annyira nem hosszú, hogy pénzügyi értelemben véve beszűkítse a mozgásterét. És ha elégedett a hozammal az időszak végén, egyszerűen csak újra

lekötjük az összeget a következő hat hónapra, vagy akár hosszabb időre is, ha készen áll rá.

– Ez jól hangzik.

– Remek! – Gross elmosolyodott, és munkához látott. Látszott, hogy elemében van, amint a számítógépén pötyögött, és az agyam egyik sarkában már ott mocorgott a lelkiismeret-furdalás, amiért a következő kérdésemmel jó eséllyel el fogom rontani a napját.

– Milyen volt így elsőre? – kérdeztem.

– Elsőre micsoda?

– A minapi.

Gross felnézett rám, enyhén megriadva.

– Hogy kirabolták.

Gross megkönnyebbültnek látszott. Valószínűleg arra gondolt, hogy arról kérdezem, milyen volt átélni azt, hogy lelövik, és meghal.

– Ó, nem. Nem, nem, nem. Hat évvel ezelőtt hitelügyintéző voltam a Julietben, és valaki megpróbált kirabolni minket. – Elgondolkodva ráncolta a homlokát. – Valójában nem is volt igazi rablás. Egy kölyök be volt állva, mint a gerely, besétált a bankba, az egyik keze egy mcdonald'sos papírzacskóban, és azt mondta, hogy fegyver van nála, meg hogy adjuk oda a pénzt a pénztárból. Azután a zacskóból elkezdett potyogni a sült krumpli, a srác pedig elvesztette a fonalat. Elkezdte felszedni a sült krumplit a szőnyegről, aztán elterült, és elaludt. Mire kiértek a rendőrök, már horkolt.

– Ez a lehető legjobb forgatókönyv, már ami a bankrablásokat illeti – mondtam.

– Igen, az volt – értett egyet Gross. – Nem úgy, mint tegnapelőtt.

– A tegnapelőtt jó sűrű volt.

– Igen. – Gross egy pillanatra abbahagyta a gépelést, mintha megpróbálna kitalálni valamit, aztán tovább verte a billentyűket. – Igen, az volt.

– Jól van? – kérdeztem gyorsan.

– Mi? – Gross megrázta a fejét. – Jól vagyok. Jól. Illetve nem *jól,* de tudja, hogy értem, igaz?

– Nem vagyok benne biztos – feleltem.

– Olyan jól vagyok, amennyire az ember jól lehet egy ilyen után. Egy ilyen rablás után. Azután, hogy… – Elhallgatott.

Nem szóltam semmit, csak vártam.

Nem vagyok sem pszichológus, sem terapeuta. De rendszeresen foglalkozom a halállal. Amikor az emberek rájönnek, hogy irányító vagyok, megnyílnak, és beszélni kezdenek a halálról. Az ismerőseikről, akik meghaltak, vagy akiket elirányítottak. A saját félelmeikről, és arról, hogy mit gondolnak a halálról. És arról, hogy mit gondolnak arról, ami a halál után történik.

Szerintem azért nyílnak meg, mert azt hiszik, hogy nekem mint irányítónak különleges kapcsolatom van a halállal. Hogy én tudok valamit, amit ők nem, különösen most, ebben a világban, ahol minden észszerűség ellenére bizonyos emberek olyan megbízhatóan térnek vissza a halálból, hogy egy külön szakma jött létre ennek a folyamatnak a megkönnyítésére. Az én szakmám.

Az igazság ezzel szemben az, hogy semmivel sem tudtam többet, mint akárki más. Egyetlenegy irányító sem tudott többet. Nem tudjuk, hogy tizenkét éve azok, akiket meggyilkolnak, miért nem maradnak halottak. Nem tudjuk, hogy azok, akik természetes halált haltak, miért maradnak halottak még most is. Nem tudnánk megmondani, miért működik az, amit mi csinálunk. Egyszerűen csak működik.

De az emberek azért csak akarnak beszélgetni velünk. A legtöbbször ez leginkább csak kellemetlen. Az összes irányító, akit csak ismerek, már belefáradt abba, hogy a halálról beszélgessen a családdal és a barátokkal, idegenekkel és a randijain. Mire az ember eltölt pár évet irányítóként, valószínűleg a halálról már az összes létező beszélgetésen túl van. Valószínűleg ugyanazokat a

mondatokat fogja hallani és megismételni is a hátralévő természetes életében.

És mivel az ember már az összes beszélgetést átélte újra és újra és újra, irányítóként pontosan tudja, hogy ezek a beszélgetések mikor kezdődnek el. Hogy a másik hogyan néz, mielőtt belekezdene. Hogyan hajol bizalmas módon közel, ugyanakkor kényszeredetten, mintha valami olyasmiről kérdezné, amiről tudja ugyan, hogy tabu, de neki tudnia *kell*. Hogyan kezd halkabban beszélni, hogy senki más ne hallhassa, mi hangzik el, még akkor sem, ha a beszélgetés egy lakatlan szigeten történik, sok ezer kilométernyire mindenki mástól.

Ted Gross így kezdett el nézni.

Kurvára ideje volt már, gondoltam. Már kezdtem azt hinni, hogy sosem jutunk el idáig.

Gross közelebb hajolt.

– Kérdezhetek valamit?

– Hát persze – feleltem.

– Maga irányító, igaz?

– Igen, az vagyok.

– Így aztán folyamatosan közelről látja a halált. A munkája során.

– Nem, nem folyamatosan. Amit mi a legtöbbször csinálunk, az olyan, mint a biztosítás. Így ha félresiklanak a dolgok, van egy lehetősége az illetőnek, hogy visszajöjjön.

– De maga már *ölt meg* embereket – erősködött Gross.

– Igen, természetesen.

– Nem félt? Tegnapelőtt, itt a bankban?

– Természetesen féltem.

– Még úgy is, hogy maga tudja, az emberek visszajönnek? Még úgy is, hogy maga ölt embereket?

– A kettőnek nem sok köze van egymáshoz. Amikor a munkámat végzem, a legtöbbször ellenőrzött környezetben dolgozom. – Egy pillanatra megálltam, és az jutott eszembe, milyen volt aznap Penget elirányítani. Az nem volt az a kimondott ellenőrzött környezet. De nem lett volna értelme

Ted Grosst ezzel összezavarni ennél a pontnál. Úgyhogy folytattam. – A rablás nem ilyen. Túl sok dolog üthet ki balul. És különben is, nem voltam szolgálatban. Nem irányító voltam a rablás idején, hanem csak egy banki ügyfél.

– Nagyon sajnálom – mentegetőzött Gross.

– Nem tehetett róla.

Gross elhallgatott, és valami átsuhant az arcán. Egy villanás, vagy valaminek az árnyéka. Nem adtam jelét annak, hogy észrevettem volna. Elég biztos voltam benne, hogy nem nekem szánta.

– Ó, tudom, hogy nem én tehettem róla – mosolygott a fiókvezető. – Senki sem tehetett róla.

– Szerintem a rablók igen – vetettem fel.

Gross egy kicsit túl hangosan nevetett fel.

– Jó meglátás.

– És legalább az egyikük megfizette az árát.

Újabb árnyék jelent meg Gross arcán, és ezúttal nem is tűnt el.

– Ennek nem kellett volna bekövetkeznie – közölte Gross egy másodperc hallgatás után.

– Ezt hogy érti?

– Úgy értem, nem hiszem, hogy ez volt a terv. – A fiókvezető rábökött az asztalára. – Már az *ő* tervük. A rablóké.

– Azt hiszem, az ő menekülési tervük az volt, hogy lelövik egymást. Szerintem nem számoltak azzal, hogy az egyikük halott marad. Ez valószínűleg nagyon kellemetlenül érintette őket.

– Mire céloz? – kérdezte Gross.

– Ha a halott rabló is eltűnt volna, úgy, mint a többiek, akkor mindenki szökése teljesen tiszta lett volna. Nem maradt volna tárgyi bizonyíték, kivéve a ruhákat és a fegyvereket, és van egy érzésem, hogy elég okosak voltak ahhoz, hogy az ujjlenyomatokkal és hasonlókkal ne hagyjanak nyomokat. Csakhogy a rendőrségnek lett egy

halott rablója, azt hiszem, Hill volt a neve, és látom a lelki szemeimmel, ahogyan épp most nézik át a dolgait, és beszélgetnek el mindenkivel, aki ismerte őt. – Vállat vontam. – Még engem is kihallgattak a bankrablásról, pedig csak egy vétlen szemlélője voltam.

– Velem is elbeszélgettek – ismerte be Gross.

– Ebben biztos voltam.

– Gondolja, hogy ennyivel ennek vége is van?

– Valószínűleg. Ahogyan azt maga is mondta, magának semmi köze nem volt a rabláshoz. Akárcsak nekem. Rosszkor voltunk rossz helyen, mind a ketten.

– Így igaz – értett egyet Gross.

– Az igazat megvallva én a maga helyében valószínűleg beperelném Hillt és a többi rablót, ha végül megtalálják őket. Vagy legalábbis Hill örököseit.

Gross ezen megakadt.

– Pereljem be őket? Milyen alapon?

– Szándékos emberölésért.

Ezen Gross kicsit habozva elmosolyodott.

– Hát nem vagyok halott.

– De az *volt*, nem igaz? – mutattam rá. – Itt voltam. Hallottam a fegyverdörrenést, és láttam utána a híreket. Ha csak megsebesült volna, és nem ölik meg, akkor most valószínűleg nem a munkahelyén lenne, hanem kórházban. Vagy legalábbis be lenne kötve valamije.

Gross végignézett a makulátlan ingén, és halványan rám mosolygott.

– A fején találta a szöget.

– Szóval magát megölték. Ami annyit tesz, hogy törvény szerint megáll a szándékos emberölés vádja. Az, hogy visszatért, ebből a szempontból lényegtelen. Illinois állam ilyen szempontból nem változtatta meg ezt a törvényt.

– Honnan tudja? – kérdezte Gross.

– Része volt a tananyagnak, amikor az irányítói minősítésemet csináltam. Az irányítókat kifejezetten kivonták az előre megfontolt emberölési vádak alól,

amennyiben a szolgálatukat a törvényes keretek között látják el. – Gross számítógépére mutattam. – Ha tehát egyszer egy elirányításom sikertelen lenne, nem kell majd kiváltanom azokat a befektetési jegyeket, amelyeket épp most készül nekem megvenni.

– Volt már erre példa?

– Hogy voltam-e már beperelve?

– Volt már... sikertelen irányítása?

– Nekem még nem. De néha megtörténik. Mint tegnapelőtt. Az ugyan nem volt hivatalos irányítás, de érti, hogy gondolom.

Gross megint elhallgatott, azon töprengett, hogyan folytathatná.

– Tudom, mit akar kérdezni – nyugtattam meg. – Gyerünk, kérdezzen nyugodtan!

– Maga már halt meg? – törtek ki belőle a szavak.

– Egyszer.

– Hogyan?

– Erről inkább nem szeretnék beszélni. – Lehajítottak egy liftaknába, aminek akkor nagyon nem örültem.

Gross felemelte a kezét, jelezve, hogy tiszteletben tartja az általam meghúzott határt.

– Rendben. De... hogyan kezelte?

– Nem valami jól – ismertem be. – Rémisztő volt meghalni, és azt sem tudtam, hol vagyok, amikor visszatértem. El is hánytam magam. Kétszer.

– És hogy tette túl magát rajta?

– Nem tettem magam túl rajta. Csak próbálok nem gondolni rá.

– Nem tudom, én mit vártam. Soha nem gondoltam arra, milyen lehet *odaát* lenni.

– Soha nem gondolkodott el azon, milyen lehet halottnak lenni?

– De igen, gondolkodtam rajta – mondta Gross. – Úgy, mint ahogy az éjszaka közepén elmereng az ember. Hogy van-e élet a halál után, hogy van-e mennyország meg

pokol. Apám zsidó volt, anyám katolikus, szóval gyerekként megkaptam mindkét változatot. Nem tudom, mit vártam. De azt biztosan nem, hogy…

– Nem várta a semmit.

– Igen. Ez az – intett Gross. – Halott voltam, és nem volt semmi. Se mennyország, se pokol, se semmi más. És azután ott voltam az ágyamban. És arra gondoltam, hogy ez a semmi akár örökké is tarthatott volna. És hogy ez a semmi vár rám a következő alkalommal. Most már azt kívánom, bárcsak ne tudtam volna meg.

– Talán amikor valójában bekövetkezik, másmilyen lesz – próbáltam megnyugtatni. Rendszeresen mondom ezt. Néha működik.

Grossnál nem működött.

– De ebben nincs több. *Valóban* bekövetkezett, nem igaz? – A fiókvezető az ügyféltér felé mutatott. – Én is lehettem volna ott… hogy is mondta, Hill helyett?

– Doyle Hill.

– Lehettem volna én, és nem ő. Örökre halott, nem ő.

Megráztam a fejem.

– Ez nem így működik. Minden egyes halál a többitől elválasztva értelmezendő.

– Talán. De még mindig azt érzem, hogy lehettem volna én is. És nem éri meg. Semmi nem ér annyit, hogy halott legyek. Semmi. – Gross lenézett az asztalára, én pedig hosszú másodpercekig úgy tettem, mintha nem vettem volna észre, hogy a könnyeivel küszködik.

– Jól érzi magát? – kérdeztem, amikor már úgy gondoltam, elég idő telt el.

– Jól vagyok – nézett fel. – Elnézést. Az elmúlt pár nap elég rázós volt.

– Talán elmehetne egy időre szabadságra – ajánlottam.

– Igen, az események után ez nekem is eszembe jutott. De azután egész éjjel ébren voltam, és a semmin gondolkodtam, ami rám vár, miután ennek az egésznek vége lesz. – Széttárta a karját, mintha minden létező dolgot

át akarna fogni. – Ha most szabadságra mennék, csak erre tudnék gondolni. Ezért aztán, ha megegyeztünk a részletekben, igazából szeretném befejezni a maga hat hónapos befektetési jegyeinek a kiállítását. Nem sok ez, de mégis valami. Egy létező dolog. És ez segít, itt és most.

ÖTÖDIK FEJEZET

KILÉPTEM A LAKÁSOMBÓL. Langdonnel volt találkozóm, de az épület előtt az ott őgyelgő Greg Bradley nyomozót pillantottam meg.

– Oké, káprázтasson el! – mondtam, ahogy leballagtam a lépcsőn. – Mit keres maga itt?

– Azért jöttem, hogy elmondjam a jó híreket. Megerősítették a maga fojtogatóklubos történetét. Átnéztem Hill üzeneteit és e-mailjeit, és megtaláltam az ügyfelét. Az emlékezett rá, hogy Hill név szerint említette magát mint lehetséges „biztonsági szakembert”. Ezt az ügyfél mondta így, nem én.

– Milyen érdekes eufemizmus! – Elindultam. Langdonnel a helyi sörfőzde kocsmájában beszéltünk meg találkozót, a North Avenue-n, pár saroknyira a lakásomtól.

– Valóban az – értett egyet Bradley, és tartotta a lépést. – Arról azért tudjon, hogy az ügyfél szomorú volt maga miatt. Mivel maga nem vállalta el a megbízatást, le kellett mondaniuk a havi klubösszejövetelt.

– Azt hiszem, ez volt a lehető legjobb.

– Nem téved.

– Ezek szerint így lekerültem a maga gyanúsítottjai listájáról?

– Van ezzel egy kis probléma. – Bradley előhúzta a noteszét, és végigpörgette, hogy megtaláljon egy bizonyos lapot. – Amennyire meg tudjuk állapítani, nem hazudott arról, hogy nem találkozott Hill-lel, csak telefonáltak, és üzenetet váltottak, szóval ez rendben van. De attól még, hogy maga elmesélte nekünk ezt a fojtogatós bulit, másról is beszélgethettek.

– Most szórakozik velem.

..

– Öt perc hosszú idő telefonon. Csak nézze meg a következő hívását, látni fogja, hogy mire gondoltam. Végigellenőrizzük az összes lehetséges irányt, és igen sok az irányítói – azt hiszem, maga úgy mondaná –, irányítói „közösség” felé mutat. Ennek maga is része, úgyhogy megnézzük, milyen összefüggéseket találunk még.

– Ez nagyon akkurátusnak hangzik.

– Ismerem ám ezt a szót.

– Nem szándékoztam lebecsülni a szókincsét, nyomozó.

Bradley megvonta a vállát.

– Halvány nyom addig, ameddig már nem annyira halvány. Néha nagy halat is ki lehet fogni egy pecatúrán, ha érti, mire célzok.

– Erősen kétlem, hogy ezen a túrán bármilyen halat találjon.

– Nem vártam volna, hogy bármi mást mondjon. És ez rendben is van. Csak abban, hogy vannak közös ismerőseik, nincs semmi bűnös. Például maga ismeri Langdon nyomozót. Még dolgozott is vele. Nem feltételezem, hogy benne lenne bármilyen megkérdőjelezhető dologban, csak azért, mert ismeri magát.

– Köszi – jegyeztem meg szárazon.

– Sőt, nagyra értékelném, ha adna néhány tanácsot, hogyan lehet vele kijönni.

– Maguk ketten nincsenek jóban?

– A kapcsolatunk szakmai. Nagyon-nagyon szakmai.

– Ez teljesen Langdonra vall.

– Szóval mindig ilyen volt.

– Teljesen rendben voltunk egymással, amikor együtt dolgoztunk. Jóban voltunk, vagy legalábbis baráti volt a viszonyunk. Persze nem voltak illúzióim, hogy nem használ fel a saját céljaira, vagy hogy túl romantikus elképzelései lennének arról, én ki vagyok.

– Ez nem zavarta magát?

– Ameddig a Chicagói Rendőrkapitányság fizette a szakértői díjamat, ezzel együtt tudtam élni.

– És ő semmilyen más módon nem közeledett magához?

Megálltam, és Bradley-re néztem.

– Nyomozó, most úgy kellene tennem, mintha maga nem tudná, hogy éppen egy találkozóra igyekszem Langdonnel?

Bradley elmosolyodott.

– Csak meg akartam győződni arról, hogy ugyanazon tények alapján dolgozunk, ez minden. És ha van valami, amit meg akar osztani Langdonnel, arról én is szeretnék tudni.

– Ha tudok valamit, arról maga is tudni fog, amikor ő akarja. Ha megbízik magában annyira, hogy tájékoztassa magát.

– Ez azt jelenti, hogy maga nem bízik bennem.

– Nem is ismerem magát.

– Mit szeretne tudni? – Bradley széttárta a karját. – Egy nyitott könyv vagyok, Valdez.

– Mit tud a rablásban részt vevő többi emberről? – kérdeztem.

– Erről nem beszélhetek.

Elvigyorodtam, és újra elindultam.

– Ennyit a nyitott könyvekről, nyomozó.

– Azt hittem, a *személyemről* beszélgetünk – szabadkozott Bradley felzárkózva. – Harmincegy éves vagyok. Egyedüli gyerek. Elvált. Egy hónapja vagyok nyomozó, de ezt már tudja. Azelőtt hat évet töltöttem el az ötödik és a tizenhatodik kerületben. A személyi aktám tiszta.

– Gratulálok.

– Azt akarom ezzel mondani, hogy nem *kell* Langdonon keresztül intéznie a dolgot, ha valamit meg akar osztani.

– Köszönöm. Majd észben tartom. – Elértük a North Avenue-t, és nyugatnak fordultunk.

– Tegyen így! – mondta Bradley. – És ameddig maga ezt észben tartja, nekem is van valami a tarsolyomban, és

szeretném, ha ezt *maga* osztaná meg Langdonnel. A nyitottság jegyében, meg hogy megalapozzuk a bizalmat, meg ilyesmi.

– Mi lenne az?

– Hát ami azt illeti, magával kapcsolatos. – Bradley megint elővette a jegyzetfüzetét. – Amint azt már említettem, maga nem hazudott, amennyire meg tudom állapítani. Nem lépett kapcsolatba Hill-lel mostanság, leszámítva azt az egyeztetést a fojtogatóklubbal kapcsolatban. De van itt egy érdekes egybeesés, Valdez. Maguk mindketten jártak a Hancock Centerben, ráadásul huszonnégy órán belül.

– Az egy nagy épület, nyomozó.

– Persze, és ő talán csak a Cheesecake Factorybe ugrott be. Nagyon népszerű hely. Csakhogy Hill e-mailjei között volt pár a Wilson, Barnes, Jimenez és Parktól.

– Igen, és?

– És Langdon elmondta nekem, a nyitottság jegyében, hogy aznap maga szakértői tevékenységet végzett egy ügyvédi irodának. Hogy azért ment a bankba, hogy berakja a szakértői díját. A GPS-napló, amelyet átadott, apropó, ezt amúgy nagyon köszönöm... Szóval a GPS-napló szerint aznap délelőtt maga a Hancock Centerben volt. És a Wilson, Barnes, Jimenez és Park az egyetlen ügyvédi iroda abban az épületben.

– Az egy jókora társaság.

– Minden bizonnyal az – értett egyet Bradley. – Annak is kell lenniük, hogy meg tudják fizetni azt a helyet, főleg manapság. Vagy két tucat szakmai területet sorolnak fel a tevékenységi körükben. Még a hírekben is benne voltak pár napja. Hallott erről esetleg?

Megráztam a fejem.

– Nem.

– Az egyik nemzetközi ügyfelük. Éppen le akarták tartóztatni mindenféle fehérgalléros bűncselekmény miatt, amikor hirtelen nyoma veszett. Amennyire tudom, a

versenyhivatal és a tőzsdefelügyelet is nagyon szomorú lett emiatt. Kína nem fogja őt kiadni, ha sikerülne visszajutnia oda valahogy. Ennek persze természetesen semmi köze sem Hillhez, sem magához.

– Valószínűleg nincs – értettem egyet.

– De az érdekes, hogy maga és Hill is járt ugyanannál az ügyvédi irodánál, időben ennyire közel egymáshoz.

– Véletlen egybeesés.

– Ebben biztos vagyok – jelentette ki Bradley. – Egybeesés. Akkurátus. Egy halvány nyom addig, ameddig már nem annyira halvány. Ugye el fogja ezt mondani Langdonnek? Mert ha ő számít magára, ami az információkat illeti, valószínűleg az lesz a legjobb, ha tisztában van minden apró részlettel. – Bradley felnézett az árnyékolóra a söröző bejárata felett; éppen megérkeztünk. – Maga ide jött.

– Maga nem jön be? – kérdeztem. – Személyesen oszthatná meg Langdonnel a felfedezéseit.

– Van még pár másik irány, amelyeket le kell ellenőriznem. Elmondhatja neki maga. És azt is tegye hozzá, hogy én kértem meg, hogy meséljen róluk! Rá fogok majd kérdezni, hogy mindent hallott-e. – Bradley elrakta a jegyzetfüzetét. – Jó étvágyat az ebédhez. Biztos vagyok benne, hogy van mit átbeszélniük.

•••

– Tudja, Bradley-nek igaza van – mondta Langdon. A pizzánkra vártunk. Én sört ittam. Langdon, aki szolgálatban volt, Sprite-ot. – Kibaszott véletlen egybeesés, hogy maguk Hill-lel ketten ugyanannál az ügyvédnél járnak, és utána ugyanannál a bankrablásnál futnak össze, ráadásul egy napon belül.

– Csak nem gondolja, hogy Bradley készül valamire, ugye?

– Nem hiszem, hogy magának és Hillnek bármi köze lenne egymáshoz. De azt is gondolom, hogy ez a véletlen egybeesés valószínűleg nem véletlen.

– Nem tudom követni.

– Magamat sem tudom követni – ismerte el Langdon. – Megérzés. De semmilyen bizonyítékom nincs rá.

– Hát, emiatt nem kell aggódnia. Bradley rajta van az ügyön.

Beleittam a sörömbe.

Langdon figyelt.

– Ugye nem aggódik Bradley miatt?

– Annyit tudok, hogy a zsaruk meg szokták találni azt, amiben hinni akarnak.

– Ez nem valami kedves.

– Mondja, hogy nincs igazam!

– Mint zsaru, annyit mondok, hogy nem azt találjuk meg, amiben hinni akarunk. De nem hisszük azt sem, hogy a dolgok annyira bonyolultak lennének, egyszerűen, mert az emberek sem annyira bonyolultak. Általában a legegyszerűbb magyarázat igaz.

– Occam borotvája – foglaltam össze.

– Pontosan. – Langdon rám mutatott. – Maga ismerte Doyle Hillt. Ott volt a rablásnál. Ugyancsak járt ugyanannál az ügyvédnél, akinél Doyle is megfordult egy nappal korábban. A legegyszerűbb magyarázat, hogy magának valahogy köze van ehhez az egészhez.

– Nagyszerű érvelés, leszámítva, hogy nem igaz.

– Lehet, hogy csak nem tud róla.

– Nem gondolja, hogyha közöm lenne egy bankrabláshoz, tudnék róla?

– Talán maga nem is annyira okos.

– Köszi.

Kortyoltam még egyet.

– Csak annyit akarok mondani, hogy Bradley kapcsolódási pontokat keres, és jól teszi. Még abban sem követ el hibát, hogy gyanúsítja magát. Amikor utoljára találkoztunk, azt mondtam, hogy vannak még más módszerek is az sms-en és a telefonon kívül arra, hogy maga és Doyle tartsák a kapcsolatot egymással. Egy ügyvédi iroda is lehet ilyen.

– Én meg azt mondtam, hogy nem stílusom bankokat felnyomni.

– Hiszek magának. Bradley viszont jól teszi, hogy szaglászik. Hacsak nincs szándékában egy kicsivel több részletet elmondani a „szakértői" megbízatásról annál az ügyvédi irodánál.

– Azt hiszem, azok a részletek az ügyvédi titoktartás védelme alatt állnak.

Langdon grimaszolt egyet. Még mielőtt válaszolni tudott volna, kihozták a pizzánkat – egy masszív, lapos, négyszögforma tésztát. A nyomozó rámeredt.

– Mi a fene! – csúszott ki a száján, és felnézett rám.

– Figyelmeztettem, hogy ez egy New Haven-i pizza.

– Mint tősgyökeres chicagói, tiltakozom.

– Akkor több marad nekem.

Elvettem egy szeletet, és beleharaptam. Egy perc múlva Langdon is kivett egyet magának, és onnantól már nem úgy tűnt, mintha bármi kifogása lenne a pizza ellen. Csöndben ettünk egypár percen keresztül.

– Maga elment meglátogatni azt a fiókvezetőt – kezdett bele Langdon, miután végzett a pizzaszeletével.

– Így van. Vettem egy adag befektetési jegyet. Nem volt rájuk szükségem, de ürügyet adtak a beszélgetésre. Szívesen.

– Köszönöm, hogy körültekintően intézi a befektetéseit. Mi a véleménye a fiókvezetőről?

– Benne volt.

– Ezt ő vallotta be magának?

– Természetesen nem. Attól, hogy rám sózott egy pénzügyi terméket, még nem ismerte be a részvételét egy bűncselekményben. De amikor beszélgettünk, voltak jelek.

– Miféle jelek?

Langdon egy következő szeletért nyúlt.

Egy pillanatra átfutott a fejemen, hogy megkérdezzem, hová lett a tősgyökeres chicagói berzenkedése.

– Azt mondta, hogy a rablás nem a terv szerint ment, és arról elmélkedett, hogy semmi sem ér annyit, hogy meghaljanak érte.

– Ez nem tűnik valami soknak.

– Nem, ez nem sok – értettem egyet. – Ott kellett volna lennie a szobában. Úgy beszélt, mintha tudta volna, hogy minek kell történnie, és nem is volt kifogása ellene, de aztán nem olyannak bizonyult, mint amire számított. És persze így is volt. Valaki meghalt. Maradandóan.

– Nem rögzítette ezt a beszélgetést?

– Nem. Erre nem is gondoltam.

– Szóval gyakorlatilag semmit sem szedtünk ki belőle.

– Bizonyítékot nem szereztem. De az ösztöneim súgnak valamit. Talán hallott már ilyenről.

– Az ösztönei nem segítenek abban, hogy meggyőzzek egy bírót, adjon egy végzést, amivel hozzájuthatok Gross pénzügyei adataihoz és telefonhívásaihoz.

– Mit várt ingyen?

Langdon a pizzára mutatott.

– Az ebédet én fizetem.

– Ó, hát így állnánk?

Magam elé húztam még egy szeletet.

– Most komolyan, Tony, nem sok nyomunk van, amin elindulhatunk.

– Tény, nem sok – mondtam, miután lenyeltem a falatot. – De attól ez még igaz. Maga évek óta zsaru, a rendőrségen dolgozik, vannak megérzései. Nekem is megvannak a saját megérzéseim, mert irányító vagyok, és hallgatom, ahogy az emberek a halállal kapcsolatos tapasztalataikról beszélnek.

Az emberek megnyílnak nekem. Vannak dolgok, amelyeket elmondanak nekem, és vannak dolgok, amelyeket elmondanak nekem, de észre sem veszik. Tudja maga, hogy megy ez.

– Naná.

– Ted Gross úgy döntött, elmondja nekem, milyen érzés volt, amikor meggyilkolták, és hogy mit gondol a halálról. De nem vette észre, hogy közben azt is elmondja: benne volt a rablásban, és hogy semmi sem úgy sült el, mint ahogyan várta. És ettől borult meg, nem pedig attól a ténytől, hogy meghalt, és visszajött. És szerintem maga már tudta ezt, és ezért kért meg, hogy beszélgessek el vele.

– Igen – ismerte be Langdon. – Azt reméltem, hogy Gross talán jobban megnyílik magának, mint nekünk. Maga nem zsaru, ő pedig nem lesz annyira óvatos.

– Ezt talán némi túlzás volt elvárni valakitől, aki épp részt vett egy bűncselekményben.

– Egy próbát megért.

– Maga azt akarta, hogy valaki erősítse meg a gyanúját. Nos, ezennel megerősítem: Ted Gross benne volt a rablásban.

– Most már csak azt kell kitalálnom, pontosan hogyan.

– Ez a maga munkája – helyeseltem. Ettem még a második szeletből. – Hogy halad a nyomozás többi része?

– Haladgat. Bradley csinál egy csomó gyalogmelót, én szerzem meg a bírói végzéseket. Lekövettük Hill minden mozgását az elmúlt hónapban, de nem volt teljesen hülye. Vannak hézagok, amikor a telefonja ki volt kapcsolva, vagy úgy nézett ki, mintha otthon lenne, pedig valahol máshol járt.

– Ezt honnan tudja?

– Lekértük a biztonsági kamera felvételeit a legközelebbi magasvasúti állomásról. Előfordult, hogy ő ott volt az állomáson, a telefonja viszont nem.

– Ha egy irányító elvállal egy cinkes megbízatást, akkor a telefonját otthon hagyja.

– Nagyon ravasz.

Megvontam a vállam.

– Apró szakmai fogások. Irányítóként annyit mondhatok, hogy a telefont otthon hagyni nem igazán szokatlan.

– Ezzel együtt magánál ott volt a telefonja, amikor meglátogatta azt az ügyvédi irodát.

– Hill is magával vitte – mutattam rá. – Ez azért üt egy lyukacskát Bradley összejátszási elméletén.

– Nagyon apró lyukat – mondta Langdon. – És ő csak magától tudja, hogy ez bevett gyakorlat az irányítóknál.

– Nem gondolnám, hogy ez egy jottányit is eltántorítaná.

– Szeretné, hogy elbeszélgessek vele?

Csak pislogtam.

– Ha maga megkérné Bradley-t, hogy szálljon le rólam, attól *rám* biztosan nem gyanakodna kevésbé. Ezzel csak azt érné el, hogy onnantól jobban gyanakodna *magára*.

– Örülök, hogy ezt maga is összerakta. Csak biztos akartam lenni benne, hogy így látja.

– Bradley úgy véli, maga nem kedveli őt túlságosan.

– Mostanság senkit sem kedvelek túlságosan – jegyezte meg Langdon.

– Én azt hittem, engem kedvel – feleltem. – Még ebédre is meghívott.

– Sőt még azt is megengedem, hogy ezt a rettenetet hazavigye – mutatott Langdon a pizza maradékára.

– Maga is megevett két szeletet. Ne tegyen úgy, mintha nem ízlett volna!

– Erről nem akarok többet beszélni.

– Rendben. – Intettem a pincérünknek, hogy csomagolja be a maradékot, azután visszafordultam Langdonhoz. – Szeretné, ha még csinálnék valamit ezzel az üggyel kapcsolatban?

– Nem. Ted Gross volt az egyetlen vonal, ahol azt gondoltam, esetleg hozzá tudna tenni a dolgokhoz. A többit én is tudom intézni. Különben sem tudnám megfizetni.

– Pizzáért dolgoztam.

– Tudom, hogy arra pályázik, hogy megint a fizetett szakértőm legyen. – Langdon röviden intett a kezével. – Tudja, az ügyosztály már nem hagy jóvá ilyesmit.

– Tudom. Nem valami jó idők járnak manapság a zsarukra meg az irányítókra.

– Nem valami jó idők. Nem ért valami más, piacképes dologhoz?

– Azért lettem irányító, mert nem értettem más, piacképes dologhoz.

– Örülök, hogy maga viszi haza a pizzát – kortyolt Langdon a Sprite-jából.

És így ért véget a részvételem az ügyben.

Egészen addig, ameddig elő nem került Bradley nyomozó holtteste.

HATODIK FEJEZET

– VAN AZ UTCÁMBAN egy zárt furgon, benne két zsaruval – mondtam Langdonnek, ahogy ott állt a társasház kapujában.

Lejöttem hozzá, pedig csak simán beengedhettem volna a kaputelefonnal. Három napja láttam utoljára. Bradley az előző nap halt meg. A zárt furgon nem sokkal azután érkezett.

– Magának nem lett volna szabad észrevennie őket.

– Akkor messzebbre kellett volna parkolniuk.

– Rövid az utca.

– Egyébként is, *egyáltalán nem* kellene itt lenniük.

Langdon felsóhajtott, és előhúzta a telefonját, hogy üzenetet küldjön valakinek. Húsz másodperccel később a furgon kikanyarodott az útra a parkolóhelyéről, és elhajtott. A sofőr menet közben Langdont és engem is végigmért.

Langdon visszafordult felém.

– Most boldog?

– Nem igazán. Először is azt szeretném tudni, mit kerestek itt.

– Ez hosszú.

– Remélem is.

– Bejöhetek?

– Nem is tudom. Be van poloskázva a lakásom?

– A lakása? Nincs.

– Ez nem hangzott valami bizalomgerjesztően.

– Nézze, hadd menjek be! Beszélnünk kell.

Beengedtem.

– Volt valami Bradley halála ügyében – kezdett bele. Ott állt a konyhámban, én leültem az asztalhoz. – Megnéztük a jegyzetfüzetét. Az utolsó bejegyzés arról szólt, hogy maga

meg fogja látogatni tegnap este hétkor. Úgy gondoljuk, hogy tegnap este nyolc és tíz között halt meg.

Összehúztam a szemem, és hitetlenkedve néztem Langdonra.

– Hogy micsoda?

– Azt mondom, hogy Bradley megemlítette, hogy maga tervezi, meg fogja látogatni őt. És nem sokkal később meghalt.

– Tegnap este hétkor itt voltam – mutattam körbe a lakásomon.

Langdon bólintott.

– A telefonja itt volt. És maga olyat is mesélt, hogy az irányítók néha otthon hagyják a telefonjukat.

A telefonomra pillantottam az asztalon. Hát, akkor legalább azt tudom, hogy a rendőrök követik.

– Ellenőrizze a biztonsági kamera felvételét az előcsarnokban!

Langdon az előszoba felé intett.

– Van egy hátsó kijárat.

– Este hatkor jött hozzám egy futár, kínai kaját rendeltem. Rajta vagyok az előcsarnoki kamera felvételén.

– Még így is elég ideje lett volna eljutni Bradley-hez innen a Wicker Parkból a Rogers Parkba.

– Akkor nézzék meg az *ő* épületében lévő biztonsági kamerák felvételeit!

Langdon megrázta a fejét.

– Egy háza van. Abból az időből, amikor még együtt volt a feleségével. Nincsenek biztonsági kamerák. Még csak közös fal sincs a szomszédokkal, nehogy bármilyen zajt meghalljanak.

– Jézusom!

– Sokat segítene, ha a telefonján és az ételrendelésen kívül mással is alá tudná támasztani, hogy itt volt.

Tanácstalanul széttártam a karom.

– Itt ültem ennél az asztalnál, kínait ettem, és olvastam. Egyedül.

– És nem volt semmilyen terve, hogy beszéljen Bradley-vel, vagy meglátogassa?

– Utoljára akkor láttam, és akkor beszéltem vele, mielőtt magával találkoztam.

– Azóta semmilyen módon nem lépett kapcsolatba vele?

– Nem. Azon dolgozott ezerrel, hogy összefüggésbe hozzon egy félresikerült bankrablással. Nem állt szándékomban támogatni ezt a tevékenységet.

– Úgy érti, hogy Bradley próbálkozása, hogy összekapcsolja magát a rablással, nem vet magára túl jó fényt?

Az utca irányába intettem.

– Mivel zsaruk kempingeznek a házam előtt, úgy vélem, igen, ez a helyzet.

– A furgonos zsaruk miatt ne aggódjon!

– Már miért ne aggódnék? Hogy tudnék nyugodt maradni a zsaruk miatt, amikor úgy kezelnek, mint egy bűnözőt?

– Azokat a zsarukat *én* küldtem ide.

Ezt nem hittem el.

– *Maga* tényleg azt hiszi, hogy bármi közöm is van Bradley halálához?

– Nem – felelte Langdon. – De azt hiszem, akárkinek is volt valami köze hozzá, talán a következő lépésként maga után indul.

Ettől elcsendesedtem.

Langdon kihúzott egy széket, és leült az asztalhoz.

– Nézze, Tony, én mondtam, hogy ez hosszú történet.

– Azok a zsaruk azért voltak itt, hogy megvédjenek – állapítottam meg.

– Igen.

– És ez volt az indok, amivel kivezényelte őket ide az utcára.

– Nem – ismerte be Langdon. – Chicagóban az összes zsaru azt hiszi, hogy magának valahol benne van a keze Bradley halálában.

– A Chicagói Rendőrkapitányság azt hiszi, hogy rendőrgyilkos vagyok. – A levegőbe emeltem a kezem. – Hát ez egyszerűen parádés.

Langdon megrázta a fejét.

– Nem pontosan ez a helyzet.

– Ezt fejtse ki, kérem!

– Bradley öngyilkos lett.

Itt elakadtam.

– Ez nem logikus.

Langdon figyelmesen nézett rám.

– Mondja el, miért!

– Bradley-t csak annyira ismertem, amennyi időt eltöltöttem vele, meg amit maga mesélt róla. De semmi nem utalt arra, hogy öngyilkos hajlamai lennének. Imádta a munkáját, ennyit biztosan tudok. Nem díjaztam a lelkesedését, amivel össze akart kapcsolni azzal a rablással, de jól végezte a munkáját. Azt akarta kitalálni, mi volt a terv következő lépése.

– Így igaz.

– Nem voltak sötét ügyek a múltjában?

– A személyügyi dossziéja patyolattiszta.

– Említette, hogy elvált, és hogy van egy gyereke. Zűrös volt a válás?

Langdon a fejét rázta.

– Baráti. Azt mondta, azért mentek szét, mert a felesége rájött, hogy leszbikus.

– Egy csomó férfi ezt elég rosszul viseli.

– De nem ő. Azt mondta, a nő még mindig a legjobb barátja. A lányuk az anyjával él, de Bradley minden hétvégén meglátogatta őket Oak Parkban.

– Nem volt depressziós, vagy ilyesmi?

– Nem tudok róla.

– Szóval nem volt oka rá, hogy megölje magát.

– Nem – értett egyet Langdon. – De mégis megtette.

– De *maga* mégis azt hiszi, hogy nem lett öngyilkos – mutattam rá. – És a chicagói rendőrség egyetlen rendőre

sem hisz az öngyilkosságában.

– Igen.

– Ugye belátja, hogy ez a logika sántít?

– Ha megölték volna, még mindig életben lenne.

– Pontosan. Ha bárki megölte volna, azonnal vissza is tér.

– Az otthonában végeztek vele – mutatott rá Langdon. – Amikor meghalt, a házába tért vissza. Ahol ott voltak a gyilkosai. És újra meg újra megpróbálták, addig, ameddig össze nem jött.

Megráztam a fejem.

– Ez nem így működik.

– Elég biztos vagyok benne, hogy ez *pontosan így* működik.

– Nem. Úgy értem, hogy ha ezt megpróbálták volna, valószínűleg még most is ezt csinálnák – magyaráztam. – Azt szoktuk mondani, hogy amikor megölik az embert, ezer esetből egyszer halott is marad. De ez nem jelenti azt, hogy az esélyek *összeadódnak*. Ez nem úgy működik, hogy valakit addig ölnek, ameddig elfogy az esélye az életben maradásra. Minden egyes alkalommal újradobjuk a kockákat.

– Akárki is gyilkolta meg, valószínűleg nem tudta ezt – vélte Langdon.

– Talán nem – fogadtam el az érvét. – De ez nem változtat a tényeken. És van még egy bökkenő.

Langdon összevonta a szemöldökét.

– Miféle bökkenő?

– A köztudatban az van, hogy amikor valakit megölnek, akkor az illető az otthonába tér vissza, de ez nem teljesen igaz. Az ember oda tér vissza, ahol *biztonságban* érzi magát. Ha a gyilkosok Bradley házában voltak, akik azonnal megölik, amint visszatér, előbb-utóbb nem oda tért volna vissza. Hanem a szülei házába. Vagy a volt felesége házába Oak Parkban, mert még mindig jóban vannak, és mert szereti a lányát.

– Ez több tucat kísérletbe is beletelhet – mondta Langdon.

Valószínűleg eszébe jutott az első eset, amelyen együtt dolgoztunk pár évvel ezelőtt. Egy férfi kísérleti stádiumban lévő onkológiai kezeléseket erőltetett a feleségére, és minden egyes alkalommal, amikor nem javult az állapota, a feleséget elirányították. Végül amikor utoljára irányították el, nem az otthonukban bukkant fel, hanem a hajójukon, ahol nagyobb biztonságban érezte magát.

– Meglehet. De az is lehet, hogy sokkal kevesebb is elég, mert ebben az esetben a feltételezett tettesek tényleg végezni akartak vele. Ez elég félreérthetetlen lehetett.

– Maga azt állítja, hogy elhiszi, hogy Bradley öngyilkosságot követett el?

– Azt állítom, amit maga már úgyis tud. Manapság szinte lehetetlen valakit úgy megölni, hogy halott is maradjon. Ha úgy néz ki, mintha Bradley öngyilkosságot követett volna el, akkor az valószínűleg azért van, mert tényleg öngyilkos lett.

– De pont maga mondta, hogy ez nem logikus.

– Mert nem is az.

Langdon bólintott, és visszaült.

– Na most már tudja, hogy a Chicagói Rendőrkapitányság miért akarta, hogy egypár zsaru figyeljen magára egy zárt furgonból. És hogy miért akartam én is.

– Nem fogok hazudni. A maga motivációját nagyobbra értékelem, mint az övékét. – Langdonra néztem. – Nem fog azért bajba kerülni, mert idejött?

Langdon elmosolyodott.

– Utasításba kaptam. Maga megbízik bennem, Tony. Így elszólná magát előttem.

– Így tettem volna?

– Nem tudott meggyőző alibit bemutatni, merre járt Bradley halála előtt. Maga volt az utolsó személy Bradley szerint, akivel találkozót tervezett. Bradley egy

bűncselekménnyel összefüggésben nyomozott maga után. Maga is tudja, hogy ez több mint elég, hogy érdeklődjünk maga iránt.

– Annak ellenére, hogy kozmikusan kicsi annak a valószínűsége, hogy Bradley halálát nem öngyilkosság okozta?

– Igen, annak ellenére. Nem hiszem, hogy öngyilkosság volt. Egyetlen más zsaru sem hiszi, aki ismerte Bradley-t. És maga sem hiszi.

– Csak az idejét vesztegeti.

– Talán.

– És magával mi a helyzet? – kérdeztem.

– Mi most végeztünk – jelentette ki Langdon. – Egyelőre.

– Maga nem hisz abban, hogy nekem bármi közöm lenne Bradley halálához.

– Tony, ebben a pillanatban egyáltalán nem számít, hogy én mit hiszek.

– Az nem ugyanaz.

– Nem. Ebben a pillanatban nem hiszek semmit. Azzal dolgozom, amink van. És amink most van, az maga és Bradley notesze. Aki a rendőrök közül ismerte Bradley-t, nem hiszi, hogy öngyilkos lett volna. Főleg akkor nem, ha létezik az ügyre egy másik elmélet.

– És ez a másik elmélet lennék én.

– Pontosan. – Langdon felállt. – Azért küldtem ide ezeket a zsarukat ma, mert azt akartam, hogy védjék meg magát, ameddig nem tudunk személyesen beszélni, Tony. Innentől kezdve a jelenlétük talán megvédi magát mindenkitől, aki magára vadászna. De tudja, *mitőlünk* nem tudom megvédeni. Magára van utalva.

– Valamilyen utolsó jótanács esetleg? – kérdeztem Langdontől.

– Van. Ne álljon szóba többet zsarukkal! Velem se! Szerezzen magának egy ügyvédet! És mivel biztos vagyok benne, hogy sokkal kevesebb dolga lesz, mint most, mert a Chicagói Rendőrkapitányság értesíteni fogja az

Ügynökségét, hogy egy haláleset miatt vizsgálat alá vontuk, esetleg találhatna valaki mást, akire a figyelmünket fókuszálhatnánk.

– Még akkor is, ha ez egy öngyilkosság volt, és nincs senki más, akit okolni lehetne.

– Az van, amit mondtam, Tony. Ezt senki sem hiszi el, még maga sem.

– Azt mondta, hogy a nevem ott volt Bradley noteszében – közöltem, ahogy Langdon elindult kifelé. – Ugye a többi ott szereplő név tulajdonosa után is nyomoznak?

Langdon visszafordult.

– Erről nem beszélhetek. Annyit mondhatok, hogy Bradley spirálos noteszt használt. Amikor egy ilyen jegyzetfüzetből lapokat tépnek ki, maradnak papírdarabkák a spirálban. A lapok nincsenek már ott, de meg lehet állapítani, hogy valaha ott voltak.

– Igen, és?

– És Bradley noteszéből téptek ki lapokat. Nem tudom, pontosan mennyit, és azt sem, hogy mi állt rajtuk. A kitépett lapok nem voltak a szemetesben, sem az asztalánál álló papírkosárban, sem a mosogató alatti szemetesben. És egyik sem nézett ki úgy, mint amelyet az utóbbi pár napban ürítettek volna ki. Azok a lapok egyszerűen csak nincsenek meg. Érdekes lenne megtudni, mi van rajtuk. Mert ebben a pillanatban az, ami a jegyzetfüzetben van, magára mutat.

– Ha érintett lennék, miért hagynék ott olyan bizonyítékot, amely saját magamra utal? – kérdeztem.

– Ez nagyon érdekes kérdés, Tony. Remélem, hogy elő tud állni egy jobb válasszal annál, mint ami pillanatnyilag a rendelkezésünkre áll.

– Ami pontosan mi is?

– Nem tudjuk, csak örülünk neki, hogy így tett. És, Tony, tegyen meg nekem egy utolsó szívességet!

– Mi lenne az?

– Csináljon úgy, mintha nem venné észre a következő két zsarut! Nagyon nem veszik jó néven, ha kiszúrják őket, és

jelenleg nem akar felbosszantani senkit sem közülünk.

HETEDIK FEJEZET

TED GROSST OTT TALÁLTAM egy koktélbárban a Damenen, egysaroknyira a Cermak Takarékbanktól. Olyasfajta hely volt ez, ahol látványosan tiltják a mobiltelefon-használatot, és bonyolult koktéljaik vannak, olyan neveken, mint például „Küldd el a részleteket sms-ben”, vagy „Ez a valódi élet”. Gross az ízlésesen tompa fényekkel bevilágított bárpultnál üldögélt, és egy hosszúkás pohárban dajkált valamit. Tudtam, hogy itt lesz a bárban, mert figyeltem, és láttam, hogy idejött a fiók bezárása után. Miután eleget vártam, magam is bementem.

A mellette álló szék üres volt, oda ültem le. Nem nézett fel. Úgy meredt az italába, mintha elvesztett volna benne valamit.

– Mi az? – kérdeztem a poharára mutatva.

Erre már felpillantott. Beletelt egy jó másodpercbe, mire felismert.

– Valdez, igaz? Tony Valdez.

– Igen. Befektetési jegyeket adott el nekem egypár napja.

Gross bólintott, és újra az italába bámult. Egy percig azt gondoltam, megfeledkezett rólam, de aztán összevonta a szemöldökét.

– Nem emlékszem a nevére – dünnyögte. A csaposra nézett, aki épp egy poharat mosott. – Mit is mondott, mi ennek a neve?

– „Gyere vissza, ha dagadni kezd” – felelte a csapos.

Nagydarab volt, és szakállas, a karján egy Popeye-tetoválással. Egy pillanatra elgondolkodtam, hogy ebbe a bárba a csaposokat álláshirdetésre vagy szereplőválogatásra hívják-e be.

– Ez az – mondta Gross, és visszafordult felém. – Tojásfehérje van benne.

– És milyen?

– A legjobb ital, amit valaha ittam, és amiben van tojásfehérje – jelentette ki Gross. – Maga mit iszik?

– Azt hiszem, maradok egy Old Fashionednél – mondtam, és úgy helyezkedtem, hogy a csapos is hallja a rendelésem.

– Írja az enyémhez! – utasította Gross.

– Semmi szükség rá.

– Ragaszkodom hozzá. Maga befektetési jegyeket vett. Ez csak az alapszintű ügyfélkapcsolat ápolása.

– Mindig meghívja az ügyfeleit inni?

– Csak akkor, ha ugyanabban a bárban vannak, mint én.

– Ha tudom, hogy ez így megy, sokkal hamarabb vettem volna befektetési jegyeket.

Gross elmosolyodott, és megemelte a poharát. Csendesen vártuk, hogy a csapos megcsinálja az Old Fashionedömet.

– Egészségére! – emeltem rá a poharam.

– Egészségére! – Gross megint belekortyolt, szinte teljesen kiitta a tojásfehérjés italát.

– Rendszeresen szokott ide járni munka után? – kérdeztem.

– Életemben nem voltam még itt. Mindig láttam a cégért, amikor reggelente leszállok a magasvasútról, és arra gondoltam, ki kellene próbálnom ezt a helyet. De ebédidőben nincsenek nyitva, és zárás után már mennem kell hazafelé.

– De nem ma.

– Nem, ma nem. – Gross egy kicsit elfintorodott, és megrázta a fejét. – Na jó, de. Majd egyszer. De ma úgy döntöttem, bassza meg, ma bejövök ebbe a bárba. És itt vagyok. – Kiitta a maradékot a poharából, azután koppantott vele egyet a bárpulton, hogy felhívja magára a pultos figyelmét. – Még egyet!

– Ugyanezt? – kérdezte a csapos.

– Nem. Válasszon nekem valami mást! Amit mindig is szeretett volna megcsinálni, de soha nem kérte senki.

– Rendben, de az drágább lesz – figyelmeztette a csapos.

– És megéri?

– Hogy a fenébe ne!

Gross intett egyet.

– Akkor csinálja!

A csapos elvigyorodott, és nekilátott.

Gross visszafordult hozzám.

– És maga? Ez a kedvenc bárja?

– Nem járok ide valami sűrűn – ismertem be. – Egy kicsit túl menő a mostani anyagi lehetőségeimhez képest.

– Az élet mindenhol kemény, igaz?

– Valahogy úgy.

– De hát maga irányító. Az emberek folyton meghalnak. Az üzletnek pörögnie kellene.

Elmosolyodtam.

– Ez nem egészen így működik.

– Nem. Soha nem így működik. – Gross körbemutatott a helyiségen. – De mégis itt vagyunk. Mind a ketten.

– Igen, itt vagyunk.

– Igen. – Gross arca titokzatossá vált. – Bár hülye egy dolog betérni egy koktélbárba, csak hogy az ember kihúzhassa a bakancslistájáról.

– Senki nem mondta, hogy a bakancslistán csak nagy dolgok lehetnek – jegyeztem meg. – Nem kötelező az ejtőernyős ugrás, és hogy az ember megnézze Párizst.

– Soha nem voltam Párizsban.

– Én egyszer voltam.

– És milyen volt?

– Teli turistával. Köztük velem.

A csapos elé tette az újabb italt egy nagy koktélpohárban.

– Parancsoljon, uram!

Gross szemügyre vette.

– Van benne tojásfehérje?

– Ebben nincs.

Gross felemelte a poharat, finoman körbelötyögtette a tartalmát, majd belekortyolt. Elmosolyodott. A csapos visszamosolygott. Gross letette a poharat, előhalászta a tárcáját, és kivett belőle egy hitelkártyát és egy ötvendolláros bankjegyet.

– A számlát azzal fizetném – mutatott a hitelkártyára. – Ez pedig a magáé – bökött az ötvenesre.

A csapos bólintott, és elballagott a kassza felé.

– Ez aztán a borravaló! – szaladt ki a számon.

– Már miért ne? – Gross felemelte poharát. – Végül is csak egyszer élünk. – Szünetet tartott, és rám nézett. – Nem akartam megsérteni.

– Nem történt semmi.

– Szóval ha nem jár ide sűrűn, miért tért be ide pont ma? – tette le az italát Gross.

– Az igazat megvallva azért jöttem be, mert maga már itt volt.

Gross az ujját rázta felém.

– Tudja, valahogy *megéreztem*, hogy ez lehet az indoka. Maga tovább akar beszélgetni a rablásról.

– Így igaz.

– Azt hiszi, hogy én is benne voltam.

Pislogtam.

– Ezt miből gondolja?

– Mert az a nyomozó azt gondolja, hogy benne voltam. Magát is kihallgatta a rendőrség?

– Igen.

– Az egyikük egy fekete nő volt?

– Igen.

Gross bólintott.

– Na ő lesz az. Ő és egy másik nyomozó hallgatott ki a rablás napján, aztán tegnap a nő bejött a bankba, egyedül. Kérdéseket tett fel. Nagyon konkrét kérdéseket. Azt akarta tudni, milyen volt a kapcsolatom Doyle Hill-lel.

Már majdnem rákérdeztem, hogy *honnan ismeri maga Doyle-t,* de aztán beugrott, hogy ő nem tudja, hogy én ismertem Doyle-t. Aztán Gross rám meredt.

– Maga ismerte Doyle-t, nem igaz? Maga is irányító.

Döntöttem.

– Igen. Ismertem Doyle-t.

Gross bólintott.

– Gondoltam. Ezért jött ide. Mert maga is tudni akarja, mi történt Doyle-lal. – Belekortyolt a koktélospoharába.

– Elmondta a nyomozónak, hogy ismeri? – tettem fel a kérdést.

– Nem. Azt mondtam, hogy az ügyvédem nélkül nem fogok válaszolni.

– De akkor nekem miért mondja ez el?

– Mert maga nem zsaru. És mert ismerte Doyle-t. Jóban voltak.

A csapos visszatért a számlával, a hitelkártyával és egy tollal, azután megint elment.

– *Maga* honnan ismerte Doyle-t?

– Együtt jártunk középiskolába. Barátok voltunk. Nem mint *legjobb* barátok. Ugyanazokat az embereket ismertük, és ugyanazokba a bulikba jártunk. Jól kijöttünk egymással.

– És még mindig barátok maradtak?

– Ismerősök voltunk a Facebookon. – Gross oldalt billentette a fejét, hogy lássa, megértettem-e. – Én láttam az ő macskás képeit, ő látta a gyerekeim fényképét, ilyesmi.

– Tiszta sor.

– Nem tudom, talán a zsaruk szereztek engedélyt, és megnézték a Facebook-oldalamat, és látták benne esetleg Doyle egyik macskás képét. Mindegy, most már tudják, hogy ismertem.

– Csak azért, mert maga ismerte Doyle-t, nem következik, hogy a rablásban is benne volt – mondtam. – Lehet, hogy Doyle azért választotta a maga munkahelyét, mert már ismerte.

Gross rám mosolygott, és a poharát finoman felém billentette.

– Ez kedves. Maga nagyon kedves. Jólesik, hogy ezt gondolja. De nem. Benne voltam. – Megint ivott.

Vártam, hogy befejezze a kortyolgatást, mielőtt nekiszegeztem a magától értetődő kérdést.

– Miért csinálta?

– Mert szükségem volt a pénzre, természetesen! – tört ki hangosan Gross.

Körülnéztem, hogy lássam, felkapta-e a fejét bárki Gross kiabálására, de senki nem figyelt.

– A feleségem nem bízik az állami iskolarendszerben. Azt akarja, hogy a gyerekeink magániskolába járjanak. Én ötvenötezret keresek egy évben, ő meg illóolajokat ad el a barátnőinek. *Pocsékul*. A mi fiókunkban rakja le a napi készpénzbevételét a Vicker Park vállalkozásainak a fele. Az összes üzlet, amelyik szívesebben dolgozik egy kis közösségi bankkal az olyan nagyok helyett, mint például a Bank of America. – Körbemutatott a báron. – Mint például ez a hely.

– Szóval Doyle-nak és a haverjainak be kellett volna menni a bankba, megcsinálni a balhét, elvinni a készpénzt, és utána maga részt kapott volna a zsákmányból.

– Igen. Eleget egy év iskola-előkészítőre meg Montessorira. – Összeráncolta a homlokát. – De aztán a dolgok nem a terv szerint alakultak.

– Úgy érti, amikor Doyle nem tűnt el, miután lelőtték?

– Nem. Illetve igen, az is, de még előtte is. Amikor az a másik bejött az irodámba.

– A másik rabló.

– Igen.

– Nem tudja, ki volt?

– Csak Doyle-t ismertem. A másik bejött az irodámba, és azt mondta, oldjam fel a számítógépemet, hogy hozzá tudjon férni az adatbázishoz. Erről nem volt szó. A készpénz nem gond, nálunk nem tud annyi lenni belőle, hogy az ne

legyen a betétbiztosító által biztosítva. De ha ez a tag hozzányúl az ügyfélszámlákhoz, az emberek összes megtakarítását el tudja tüntetni. Sok millió dollárt.

– És aztán magát vennék elő, mert adott hozzáférést.

– Pontosan! – Gross a hatás kedvéért rám mutatott. – Próbáltam vitatkozni, de fültövön vágott, és azt mondta, hogyha nem oldom fel a képernyőzárat, akkor nem öl meg, de gondoskodik arról, hogy a hátralévő életemet lélegeztetőgépen töltsem.

– És maga feloldotta?

– Naná, hogy feloldottam. És mihelyst nyitva volt a gépem, az a faszfej agyonlőtt.

– Amibe persze maga soha nem egyezett bele.

– Amibe naná, hogy nem egyeztem bele! – Gross már megint kiabált. – Maga szórakozik velem? Ki a fene egyezik bele ilyesmibe? Az emberek beleegyeztek ilyenbe *valaha is?*

Nem ez volt a megfelelő pillanat arra, hogy elmeséljem neki, vannak olyanok, akik folyamatosan szerencsejátékot játszanak a halállal, és pont egy ilyen eset vezetett oda, hogy a betonba állt bankrablás idején ott legyek a munkahelyén. Ehelyett csak megráztam a fejemet: *nem*.

– Köszönöm – nyugodott meg Gross.

Kortyolt még egyet, kiitta az italát.

– Elmondta a zsaruknak, hogy a rabló hozzáfért a számítógépéhez?

– Nem. – Gross lerakta a poharát a bárpultra. – Napokig azt hittem, hogy elkapnak. De nem történt semmi. Egyetlenegy számlát sem ürítettek ki. Amennyire láttam, a fiókomban kezelt egyik számlához sem nyúltak hozzá. Lelőttek, *meggyilkoltak* a nagy semmiért!

– Ennek a világon semmi értelme.

– Semmi. – Gross felvette az üres poharát, megvizsgálta, aztán újra letette. – Semmi a világon. Az egésznek semmi értelme. – Rám nézett. – Semmi mást nem akartam, mint kifizetni a kölykeim tandíját.

– Mr. Gross, tudnia kell, hogy a rendőrség nem hagyta abba a vizsgálódást. Előbb vagy utóbb, de rá fognak jönni, mi történt.

– Meg fogják próbálni – ismerte el Gross. – De én tudok valamit, amit ők nem.

– És mi az?

Gross felállt a székéről, is intett nekem.

– Jöjjön! Kísérjen el a magasvasúthoz, és elmondom magának.

Haboztam.

– Csak egy perc az egész – bizonygatta Gross. – Már így is késésben vagyok.

Intett a csaposnak, és elindult kifelé az ajtón. Követtem. Észak felé indultunk a magasvasút dameni állomása felé. Másfél saroknyira Gross elővette a Ventra-kártyáját, kifizette a jegyemet, és együtt sétáltunk fel az észak felé tartó vonal peronjára.

– Hallott arról a nyomozóról? – kérdezte Gross.

– Amelyikről az előbb beszélgettünk? A nőről?

– Nem, a másikról. A férfiról. Meghalt.

– Honnan tudja?

– A másik, Langdonnek hívják talán, ő árulta el.

– Tudja, hogy mi történt? – kérdeztem.

Én ugyan hallottam Bradley-ről, de Gross ezt nem tudta.

– A nyomozó azt mondta, hogy gyanús halálesetnek tekintik. De ez nem logikus, nem igaz? Manapság már a halálesetek nem igazán tudnak gyanúsak lenni.

– Úgy véli, esetleg egy szívinfarktust kapott, vagy valami ilyesmi?

– Ó, nem. – Gross a fejét rázta. – Öngyilkosság volt, az biztos. Ehhez kétség sem férhet.

Gross lenézett a vágányokra, aztán vissza rám, és mosolygott.

– Tudja, miért beszélgetek magával, Mr. Valdez?

Visszamosolyogtam.

– Azt gondoltam, azért, mert én nem vagyok zsaru.

– Azért, mert maga is benne van.

Lefagyott a mosolyom.

– Tessék?

Gross elbocsátóan intett egyet.

– Ne aggódjon, nem vártam, hogy elismerje. De maga is irányító, és ők is azok voltak. Maga is ismerte Doyle-t. Minden összevág. Azért mondom el magának, mert már úgyis tudja. Úgyis tud mindent. Semmi olyat nem tudok mondani, ami meglepné, nem igaz?

– Nem – ismertem be. – Tényleg nem.

Gross megint elmosolyodott.

– Na látja! Csak egy dolgot nem tud, és el akartam mondani, mert magára is ez vár.

– És mi lenne az?

– Az, hogy nem kell magát megölniük ahhoz, hogy elhallgattassák – jelentette ki Gross. És tökéletesen időzítve lelépett a peronról az éppen beérkező szerelvény elé.

NYOLCADIK FEJEZET

– AZT HITTEM, mi már nem beszélgetünk egymással – mondtam Langdonnek, amikor odajött hozzám a magasvasút megállójának peronján.

– Nem hagyott nekem választási lehetőséget. Folyton felbukkan az ügyemben.

A peront ellepték a chicagói rendőrök. A tanúvallomásokat gyűjtötték be azoktól, akik jelen voltak, amikor Gross a vonat elé lépett. Szomorú számban mutogattak rám vallomástétel közben. Egy kisebb csoport mentős tett-vett mellettünk. Grosson már nem tudtak segíteni, de valakinek el kellett őt távolítania a sínekről. Már persze azután, hogy kivontatták a szerelvényt, amely még az állomáson vesztegelt. Jó pár ingázó chicagói polgár késett el behozhatatlanul Gross utolsó mutatványa miatt.

Az egyik zsaru felé intettem.

– Már tisztáztam velük, hogy nincs mit mondanom.

– Tudom. De talán a kedvemért kivételt tesz.

– Pont maga tanácsolta, hogy ne csináljak ilyet.

– Igen – értett egyet Langdon, és várt.

– Már maguknál vannak a biztonsági kamerák felvételei – mondtam végül. – Azon látható, ahogy a vonat elé lép.

– Ebben biztos voltam. Próbálta megállítani?

– Nem. Meg sem fordult a fejemben, hogy erre készül. Mire felfogtam, már a vonat alatt volt.

Langdon arckifejezése megváltozott egy kissé.

– Maga jól van?

– Nem igazán. De majd rendbe jövök. Hozzá vagyok szokva a halálhoz. Csak – a veszteglő szerelvény felé intettem – nem az ilyenekhez.

– Sajnálom.

– Köszönöm.

– Miért tette?
– Fogalmam sincs.
– Maguk beszélgettek, mielőtt lelépett volna a vonat elé.
– Igen, de nem erről.
– Hanem miről?
– Pénzügyekről.
Langdon kerek szemekkel nézett rám.
– Pénzügyekről?
– Ha még emlékszik, pár napja befektetési jegyeket vettem tőle.
– És ez olyan érdekfeszítő volt, hogy maga elkísérte ide, a magasvasút megállójába.
– Szemmel láthatóan.
– Hol kezdtek el beszélgetni?
A bár irányába mutattam, illetve amerre lennie kellett volna, ha nem takarja el a veszteglő vonat.
– Egy bárban voltam. Véletlenül ő is ott volt. Beszélgetésbe elegyedtünk.
– Miről?
– Kölykökről. Közlekedésről. Illóolajokról.
– Valaki meg tudja ezt erősíteni?
– Kérdezze csak meg a csapost! Gross jó nagy borravalót hagyott. Emlékezni fog rá.
– És ez lenne az a történet, ami mellé leteszi a garasát, Tony?
– Miért ne lenne az? – kérdeztem.
Langdon szúrósan nézett rám. Viszonoztam a pillantását.
– Nem vagyok benne biztos, hogy szeretem ezt az arcát – mondta végül a nyomozó.
– Nekem sem ez a kedvencem. De ez van.
– Ez van – ismerte el Langdon. – Azért ha bármikor visszatérne a másik arcához, szóljon!
– Szólnék én, de mi már nem vagyunk beszélő viszonyban.
Langdon sóhajtott.
– Ezt megérdemeltem.

– Igen, megérdemelte.

– Ebben az esetben maga nem hallotta, hogy mit mondok. – Karjával intett a feje mellett a peronon túlra, a lenti utcaszint felé. – Egy pasas ólálkodik ott. Drapp széldzsekiben.

– Láttam. Maga mondta, hogy tegyek úgy, mintha nem venném őket észre.

– Azt mondtam, hogy tegyen úgy, mintha nem venné észre az *enyéimet*. Ő nem az én emberem.

– Ó.

– De „ó" ám.

– Nem tartóztathatja le?

– Amiért a járdán álldogál? Nem. Tegyen meg nekem egy szívességet, Tony! Menjen haza! Menjen haza, és maradjon otthon! Valószínűleg tudják, hogy figyeltetem a lakását. Talán ott nem próbálkoznak valami ostobasággal.

Langdon távolabb ment, hogy megvitasson valamit egy másik zsaruval. Figyeltem, ahogy tovalépked, aztán még egyszer végignéztem az álló szerelvényen, mielőtt elindultam volna lefelé a lépcsőn, haza.

Drapp Széldzseki egy fánkbolt előtt álldogált, és fánkot evett. Láthatóan a követésem közben gyorsan esett a vércukorszint. Elővettem a telefonom, megnyitottam a fényképezőgép-alkalmazást, aztán a fülemhez emeltem a telefont, és úgy tettem, mintha beszélgetnék valakivel. Ahogy elsétáltam Drapp Széldzseki mellett, az ujjammal megnyomtam a hangerőcsökkentő gombot, amitől a fényképezőgép-alkalmazás exponált. A hamis fényképezőgép-kattanást már hónapokkal ezelőtt kikapcsoltam, mert a művi zárkattogás idegesítő. Jó pár képet lőttem, miközben úgy tettem, mint aki pizzát rendel.

Aztán a zebránál, Drapp Széldzsekivel a nyomomban, kikapcsoltam a fényképezőgépet, és tényleg rendeltem egy pizzát. Hosszú volt ez a nap, nem fogok elkezdeni főzni.

Hazaérve megnyitottam a galériaalkalmazást a telefonomon, és megnéztem a Drapp Széldzsekiről készült

képeket. Négy fotót csináltam, ebből három annyira életlen volt, hogy semmire sem lehetett őket használni, de a negyediken tökéletesen elkaptam. A férfi a késő harmincas vagy kora negyvenes éveiben járhatott, és olyan bajuszt viselt, amelyről az embernek a zsaruk vagy az alacsony szintű maffiózók jutnak az eszébe. Langdon elmondása szerint nem az ő emberük, úgyhogy valószínűleg a „maffiózó" kategóriába kell sorolni. Már jó pár napja felfigyeltem rá, de nem idegeskedtem miatta, mert feltételeztem, hogy zsaru. Az, hogy kiderült, hogy valami más, aggasztó volt.

De ez még nem jelenti feltétlenül azt, hogy veszélyes, jelentkezett be önként az agyam. Lehet, hogy csak egy környékbeli fószer. A Wicker Park nagyobb, mint gondolnád.

Ami tulajdonképpen igaz. Másfelől viszont nem egy ember halt meg a múlt héten, akikkel érintőleges kapcsolatban voltam, igencsak gyanús körülmények között, és ez az ember, akit még életemben nem láttam, nagyon feltűnően volt jelen arrafelé, amerre történetesen mászkáltam. Lehetséges, hogy nem jelent fenyegetést, de nem éreztem magam teljesen nevetségesnek, amiért némileg paranoid voltam.

Drapp Széldzseki képét néztem, és a szemöldököm ráncoltam. A bajuszt leszámítva jellegtelen figura volt. Ami valószínűleg hasznos, ha az ember gyalogmaffiózó, de ettől nem lett egyszerűbb beazonosítani. Azért adtam neki egy esélyt, és feltöltöttem a fotót a Google képkeresőjére. Csak a mögötte látható fánkboltra adott találatokat. Olyan névtelen volt, hogy még a fánkok is feltűnőbbek voltak nála.

A kapucsengő felberregett a falon. Megérkezett a pizzám.

– Maga a nagy hawaii? – kérdezte a pizzafutár, nekem meg beletelt pár másodpercembe, hogy leessen, a pizzámról beszél, nem rólam.

– Igen – odaadtam a borravalót, a pizzát már a rendeléskor kifizettem.

– Szeretném, ha tudná, volt némi vita, hogy elkészítsék-e a pizzáját.

– Mert hawaii?

– Ja. Van egy új szakács kolléga. Úgy véli, hogy ananászt rakni a pizzára ellenkezik az Úr és a természet törvényeivel.

A futár a kezembe nyomta a pizzát.

– De mégis ott van az étlapon – mutattam rá.

– Szerinte csak azért, mert ott van az étlapon, az nem azt jelenti, hogy valaha is meg kellene rendelni. Azt mondja, hogy ez a karakter egyfajta egzisztenciális próbatétele.

Erre lett volna válaszom, de mielőtt kimondhattam volna, megláttam Drapp Széldzsekit az utca túloldalán elhúzni.

– Megfogná egy pillanatra? – kérdeztem a láthatóan összezavarodott pizzafutártól, és a kezébe nyomtam a pizzámat.

Leszaladtam a bejárati lépcsőn, ki az utcára, Drapp Széldzseki felé. A telefonom a zsebemben volt, előkaptam, és videórögzítésre kapcsoltam a kameráját.

Drapp Széldzseki elsőre nem vett észre, de ahogy félig átértem az úttesten, beértem a perifériális látómezőjébe, amitől megugrott.

– Hé! – kiáltottam oda.

Drapp Széldzseki megszaporázta a lépteit.

– Hé! – kiáltottam megint, mire futásnak eredt. – Hová rohan? – kiabáltam a hátának, de már messze járt.

Figyeltem, ahogy elszalad, és eltűnik a sarkon. Akárki is volt, az álcájának annyi. Valójában annak már régen meszeltek, de ezt most már ő is tudta. Azon morfondíroztam, bölcs dolog volt-e a tudomására hozni, hogy kiszúrtam. Így visszagondolva valószínűleg nem volt az, de késő bánat ebgondolat.

Na szóval, gondoltam, ha már hazavágtam egy álcázást, hazavághatnék még egypárat.

Tíz másodperccel később már ott álltam az utca túloldalán, a lakásomtól három parkolóhelyre álló szedán mellett. A benne ülő két civil ruhás zsaru végignézte, ahogy odasétálok hozzájuk, és ez láthatóan felbosszantotta őket. Savanyúan figyelték, ahogy bekopogtatok a vezetőoldali ablakon.

Az ablak legördült, és a vezetőülésben üldögélő zsaru, akinek zavarba ejtően ugyanolyan bajusza volt, mint Drapp Széldzsekinek, felpillantott rám.

– Jézus Krisztus. Mit akar?

Az utca felé mutattam.

– Látták?

– Mit kellett volna látnunk?

– A tagot a drapp széldzsekiben.

– Mi van vele?

– Nem látták elszaladni, amikor megszólítottam?

– És akkor mi van? Odaszalad egy fickóhoz, mégis mire számított? – kérdezte a zsaru.

– Egész nap engem követett.

– Igen, és?

– Ugye tudja, hogy ő nem zsaru?

– És?

– Talán utána kellene nézniük.

– Mégis minek?

– Mert ő nem zsaru – ismételtem meg. – És egész nap engem követett. Nem találják ezt, nem is tudom, különösnek?

A zsaru a társára nézett, azután vissza rám.

– Nem a mi gondunk.

– Egy figura követ valakit, akit maguk nagyon szeretnének gyanúsítottként látni egy rendőr halálának az ügyében, és ez nem a maguk gondja?!

– Nem.

Hát ez elég szűkszavúra sikerült.

– Mi van, ha besétál a lakásomba, és rám lő? Akkor már a maguk gondja lenne?

A zsaru visszanézett a társára.

– Akkor esetleg elgondolkodnánk, hogy utánanézünk.

– Hé, vannak ám más ügyfeleim is – kiáltott oda a pizzafutár a kapuból.

Intettem neki, hogy rögtön jövök, és visszafordultam a zsaruhoz.

– Szeretném, ha tudná: maga pocsékul végzi a munkáját.

– Ember, húzzon már vissza a kibaszott lakásába! – felelte a zsaru, és felhúzta az ablakot.

– Hát ez meg mi volt? – kérdezte a futár, amikor újra a kezembe nyomta a vacsorámat.

– A hawaii pizzarendőrség.

Erre elvigyorodott.

Ahogy a pizzámat ettem, ami nagyon finom volt, még annak ellenére is, hogy olyasvalaki sütötte, aki megvetette a feltéteket, a Drapp Széldzsekiről készült jó fényképet vizsgáltam. Amikor nekiláttam a második szeletnek, előkerestem a Drapp Széldzsekiről készült videót, újraélve a rövid és céltalan izgalmat, ahogy a férfi megugrik, majd futásnak ered.

A bennem lakó profi már-már megsajnálta a tagot. Ha kiszúr a személy, akit követsz, az sosem jó jel. Akárki is Drapp Széldzseki, pokolian le fogják cseszni, ha visszatér az irodába, legyen is az bárhol. Az a részem viszont, amelyiket felbosszantotta, hogy zsaruk és névtelen maffiózók is követik, nem érzett iránta sajnálatot egy cseppet sem. *A pokolba ezzel az alakkal!,* gondoltam. *Remélem, a főnöke frankón eltöri majd az ujjait, vagy valami.* Bár lebuktattam Drapp Széldzsekit, ez nem jelentette azt, hogy az, aki ideküldte, hogy kövessen engem, leállna. Majd küldenek valakit, akit nem fogok felismerni, és aki vélhetőleg jobban fogja végezni a munkáját. Valakit, akit nem fogok kiszúrni, hogy követ. Ameddig nem lesz túl késő.

– Ki vagy te? – kérdeztem Drapp Széldzsekit, ahogy még egyszer végignéztem a videót.

Egy maffiózó volt, nyilvánvalóan. Kinek dolgozott? És miért?

Fogtam még egy szelet pizzát, és odamentem a lakásom egyik ablakához, amelyik az utcára nézett. Egy autó állt a helyi rendszámú szedán mellé, amelyben a civil ruhás zsernyákok ültek. Valaki kihajolt az ablakából, és a vezetőoldali zsaruval beszélgetett. Nem tűnt túlzottan kellemes csevegésnek, és azt gyanítottam, én vagyok a témája.

Az tisztán látszott, hogy az engem követő zsaruk nem fognak segíteni abban, hogy kitaláljam, kicsoda Drapp Széldzseki. Elküldhetném a képet Langdonnek, de világossá tettem a számára, hogy ragaszkodom a „nem vagyunk beszélő viszonyban” szabályhoz. És még nem akartam ezt feladni. Különben is, már látta őt, ő is felhívta rá a figyelmemet. Ha be tudta volna azonosítani Drapp Széldzsekit, akkor elmondta volna.

Talán.

Szerencsére ismertem még legalább egy embert, aki segíthetett nekem kitalálni, ki is Drapp Széldzseki.

KILENCEDIK FEJEZET

EGY FORD TRANSIT gurult be a Rosemont magasvasúti megálló parkolójába, és megállt mellettem. Az utasoldali ablakot leengedték, és a vezetőülésből Mason Schilling nézett rám.

– Nálad van a telefonod? – kérdezte, túlkiabálva a zenét, ami szerintem az egyik helyi rádióadóról szólt.

– Azt mondtad, hogy ne hozzam. Szóval nincs.

– Jó. Szállj be!

Beszálltam. Elindultunk.

– Ez elég tágas – állapítottam meg, miközben bekapcsoltam a biztonsági övet.

– Pelenkásokat szállítunk – felelte Mason, fejével finoman a mögöttünk található ülések felé intve. Tele volt vagy tíz huszonvalahány évessel, a legtöbbjük úgy festett, mint aki többé-kevésbé be van tépve. Mason olyan hangosan beszélt, hogy még hallottam, de csak éppenhogy. Biztosan szándékosan csinálta így, mert nem volt éppen az a csöndes típus. Azt akarta, hogy a hangját nyomja el a rádió.

– Ők kicsodák tulajdonképpen? – kérdeztem.

– Ők a mi ma esti ügyfeleink.

– A *mi* ügyfeleink?

– Kértél tőlem egy szívességet – mondta Mason. – Én is kérek egyet tőled.

– Látom már, hogy meg fogom én ezt még bánni.

Mason megvonta a vállát.

– Ha minden jól megy, akkor nem.

– És ha nem?

– Akkor így jártál.

– Legalább elmondod, hogy mit fogunk csinálni?

– Olyan egyedülállóan izgalmas élményben fogjuk részesíteni az ügyfeleinket, amelyet sehol máshol nem tapasztalhatnak meg.

– Ezen a ponton szeretnélek megkérni, hogy hadd szálljak ki a furgonból.

– Késő, most hajtunk fel éppen az autópályára. – Mason ráfordult az I-90-esre. Nyugatnak tartottunk.

– Különben is, mióta van neked furgonod?

– Nincs furgonom. Ez bérelt.

– *Te* béreltél egy furgont?

Masonhöz képest ez döbbenetes lazaság volt. Egy bérelt furgonban lehet GPS-nyomkövető meg mindenféle berendezés, ami minden kanyarról jelentést küld a Hertznek, a Nationalnek vagy akármelyik autókölcsönző társaságnak.

– Én ugyan nem – felelte Mason, és hátrafelé bökött a hüvelykujjával. – Ő.

Hátranéztem az első sorban ülő huszonvalahány évesre. Az utasok közül csak rajta nem látszott, hogy be lenne tépve. Az igazat megvallva kifejezetten szánalmasan festett.

A szánalmas csóka látta, ahogy Mason feléje int, és ebből arra következtetett, hogy ideje megszólalnia.

– Időben visszaviszi ezt a bérautót, igaz?

– Nem, nem fogom – felelte Mason, és a szánalmas csóka rendesen összezavarodott. – *Én* nem is vagyok itt. Ahogyan a társam sem. *Te* indultál el kifelé a városból egy kis esti szórakozásra, és holnap reggel meg fogod találni a furgont azon a helyen, amelyet később majd elárulok neked, és *te* fogod majd visszavinni is.

– És egy darabban lesz?

– Az csak a haverjaidon múlik, aranyapám – mondta erre Mason, mire a haverok erre boldogan hujjogatni kezdtek.

Szánalmas Csóka feléjük fordult, és próbálta lecsendesíteni őket. Kinevették.

– Rendes fickónak látszik – jegyeztem meg Masonnek.

– A többi seggfej azért tartja maga körül, mert van pénze, és kellően elszánt, hogy minden szart eltűrjön tőlük csak azért, hogy ne kelljen egyedül lennie. Ami nekem tökéletesen megfelel.

– Szóval hová is megyünk?

– Le a térképről. Majd meglátod, ha odaértünk.

– Ettől a sok rejtélytől nem vagyok lenyűgözve.

– Nyugi. Különben is, most van este tíz, ha minden jól megy, kettőre visszaérünk. Ha meg nem, akkor még korábban.

– Beszélhetünk arról a témáról, amiről kérdeztelek?

Mason rám pillantott.

– Ne a gyerekek előtt!

Már nyitottam volna a számat, hogy ellenkezzem.

– Te csak ne aggódj, barátom! – tette hozzá.

Tudatosult bennem, hogy a beszélgetésünk során egyszer sem használta a nevemet, és nem is hivatkozott rám másként, mint az üzlettársára.

– Megvan, amit kértél. Később megbeszélhetjük.

Az út hátralévő részében Mason csendben maradt. Én is hallgattam. Az út egy pontján az egyik huszonvalahány éves megkínált valami harapnivalóval. Udvariasan visszautasítottam.

Egy órával később a furgon elgurult az illinois-i Wonder Lake falucska mellett. Nem messze a falutól megállt, egy fűvel benőtt bekötőút végében, két viskó meg egy szemmel láthatóan már nem üzemelő víztorony mellett. A víztorony alja úgy festett, mint sok-sok nyomós érv a tetanuszoltás mellett.

– Tegyél meg nekem egy szívességet! – kért meg Mason, amikor leparkolta a furgont. – Tedd, amit kérek, ne lepődj meg, és ne beszélj sokat!

– Ez egyszerűen *csodásan* hangzik – jegyeztem meg.

Mason vigyorgott, leállította a motort, és intett a huszonvalahány éveseknek, hogy ideje kiszállni. Kinyitotta a középkonzolt, elővett belőle egy vászontáskát, egy

zseblámpát, aztán mélyebbre nyúlt, hogy előszedjen valamit, amit utána a kezembe nyomott. Egy walkie-talkie volt az. Felhúztam a szemöldököm, de ahogy kérte, nem szóltam egy szót sem.

Két perccel később mind a tíz huszonvalahány éves kint volt a furgonból, és ott állt Mason előtt, aki a zseblámpájával végigvilágított rajtuk. Mivel a furgon fényszórói már nem égtek, Mason zseblámpája volt az egyedüli fényforrás.

– Van valakinek még lámpája? – kérdezte Mason a huszonvalahány éveseket. – Most látom csak, hogy itt milyen sötét van.

Volt egy kis kacarászás, ketten elővették a telefonjukat, és bekapcsolták rajta a zseblámpát.

– Na, most követtétek el az első hibátokat – jelentette ki Mason, mire a huszonvalahány évesek elnémultak. – Megmondtam, hogy ezen az úton tilos a mobiltelefon, és tessék, legalább ketten csak magukkal hozták. Mondom, mi a pálya. – Mason felemelte a kezében tartott vászonszatyrot. – A telefonjaitok mennek bele ebbe a zsákba, különben ugrott a buli. Mindenki kikapcsolja a telefonját, és beleteszi szépen, még azok is, akik túl okosak voltak, hogy bedőljenek a lámpakérő kérdésemnek. – Odadobta nekem a szatyrot. – Szedd őket össze!

Odamentem mindegyik ügyfélhez, és összeszedtem a telefonokat. Négy volt összesen.

– Hozott magával valaki levéltárcát vagy pénztárcát? – kérdezte Mason, miután összeszedtem a telefonokat. – Ne próbáljatok hazudni, mert hamarosan meg fogom tudni. – Három kéz emelkedett a magasba. – Ez volt a második hiba. Adjátok oda őket a társamnak! Most.

Mentem még egy kört, és összeszedtem két brifkót és egy kis pénztárcát.

– Ugye ezeket majd visszakapjuk? – kérdezte az egyik huszonvalahány éves.

– Magától értetődően. Feltételezve, hogy valaki nem bosszant fel még jobban. Na most. A fizetségről. Kétszázötven dollár, fejenként, kápéban. Most. Elő vele, számoljátok le a társamnak, és dobjátok bele a zsákba! Akinél nincs ott a pénz, az ebből a körből kimarad. Lássuk!

Mentem még egy gyűjtőkört. Tízből kilencnél ott volt a pénz, borítékban. A tizedik félénken beismerte, hogy a pénz a tárcájában van. Előbányásztam a tárcáját a zsákból, ő kiszámolt belőle kétszázötven dollárt, majd a pénz és a tárca ment vissza a zsákba.

– Az utolsó kör a buli előtt – mondta Mason, miután összeszedtem a pénzt. – Lássuk a búcsúleveleket. Mindenkinél kell lennie egynek. Mindnek tökéletesen megfelelőnek kell lennie. Megmutatjátok őket a társamnak. Akiét nem fogadja el, az ezt a menetet most kihagyja. Elő velük!

– Ha nem fogadja el, visszakapjuk a pénzünket? – kérdezte az egyik.

– Nincs visszatérítés – felelte Mason. Erre lett egy kis morgás. – Ez nem a kibaszott sarki vegyesbolt, kispajtások. Elő a búcsúlevelekkel!

Odamentem az első huszonvalahány éveshez, aki elővette a búcsúlevelét, és átnyújtotta. Elolvastam, bár a kézíráshoz Mason zseblámpájának pocsék fényénél erősen kellett hunyorognom.

„Rachel szakított velem, és minden egyes napot olyan munkával töltök, amit gyűlölök. Most őszintén, mi értelme az egésznek? Elhagyom ezt a bolygót. Anya, apa, szeretlek benneteket! Sajnálom.”

Búcsúlevél. Rövid, édes és lényegre törő.

Hirtelen és meglehetősen későn belém vágott, hogy miért is gyűltünk össze egy használaton kívüli víztorony lábánál Chicago elővárosi övezetének legkülső szélén.

A kilenc másik búcsúlevél hasonló hangvételű volt, és többé-kevésbé ugyanilyen rövid, kivéve az egyiket, amelyik hét oldal volt, apró betűkkel sűrűn teleírva.

– Haver – hüledeztem a huszonvalahány évesnek.

Ő volt az, aki kibérelte a furgont.

– Tudom. Bocsi. Kicsit elragadott a hév.

Bólintottam Masonnek. Mind rendben volt.

– Mindenki tegye zsebre a búcsúlevelét! – adta ki az utasítást Mason. A zseblámpájával körbevilágított, és a fény a víztoronynak nekitámasztott rozoga létrán állapodott meg. – Na mármost. Odafent van egy járda korláttal, végig a torony körül. A létra felvezet addig. Felmegyünk a létrán. Először ti mindannyian, azután én. Azt szeretném, hogy mindenki *tökéletesen tisztában* legyen vele, hogy ha felmentek, onnan csak egy út vezet lefelé. És abban nincs létra. Szóval ha valakit elkapott volna a frász, az most szálljon ki! Aki elindul a létrán felfelé, annak már nincs kiszállás. És aki kiszáll, annak sem jár vissza a pénz. Na? Van itt nyuszi?

Senki sem volt nyuszi, még a szánalmas csóka sem.

– Akkor indulás felfelé! – vezényelte Mason.

A huszonvalahány évesek felsorakoztak a létránál, és elkezdték felcibálni magukat, nevetve és hujjogatva.

– Ezek azért fizetnek neked, hogy lehajítsd őket a víztoronyról – állapítottam meg, miközben odasétáltam Masonhöz.

– Így bizony. És ők még csak nem is az első csoport seggfej, akikkel megcsinálom.

Megrázogattam a vászonzsákot.

– És nem fogják visszakapni a telefonjaikat és a tárcáikat sem, igaz?

– Nem vagyok én FedEx! Ha kéred az extra zsetont vagy a hitelkártyákat, a vendégem vagy.

– Passzolok. Merő kíváncsiságból, hogy találtad meg éppen ezt a víztornyot?

– Egy barátom mesélt róla. A helyi vízhálózatra volt kötve valamikor, de amikor a falu beruházott egy új víztisztító létesítménybe, leválasztották, és itt hagyták szétesni. Egyszer majd biztosan le fogják bontani. Addig is,

minden alkalommal amikor használom, fizetek egy százast a faluban annak, aki a karbantartásokért felel. – Mason felmutatta a saját walkie-talkie-ját. – Ezt felviszem magammal. Találd ki, mi lesz a te dolgod!

– Ó, ne már! Nekem kell lent megnéznem őket.

– Vágod ezt. Amikor leérnek, ellenőrzöd őket. Amikor eltűnnek, összeszeded a ruháikat és a cuccaikat a zsákba, én meg küldöm a következőt.

– És ha nem tűnnek el?

– Nos, azért van mindegyiknél egy búcsúlevél.

•••

Nem egészen egy órával később Masonnel együtt visszafelé tartottunk a városba. Egyedül ültünk a furgonban, egy nagy vászonzsák volt nálunk, tele ruhákkal, cipőkkel, tárcákkal, telefonokkal és fel nem használt búcsúlevelekkel.

– Mihez kezdesz a zsákkal? – kérdeztem.

– A kérdés inkább az, hogy *te* mihez kezdesz a zsákkal – felelte Mason.

– Jó, rendben.

Mason azt tervezte, hogy kirak egy reggelizőnél Ravenswoodban, ott be tudom hajítani a zsákot az étterem szemeteskonténerébe, és még haraphatok is valamit, mielőtt hazaindulnék.

Az este üzleti része elég hatékonyan zajlott le. Mason sorba állította a huszonvalahány éveseket a korlátnál, aztán egyesével lelökte őket. Sikítva és üvöltve zuhantak le, majd a gyomorforgató placcsanással vagy puffanással értek földet. Csak egy párocska problémázott, mert együtt, egymás kezét fogva akartak menni. Mason egy percig vitatkozott velük, mielőtt beadta volna a derekát. Ezután megragadta a hozzá közelebb álló lányt, és áthajította a korláton, mielőtt akár ő, akár a párja bármit is tudott volna

csinálni. A földet érés és az elpárolgás közötti pár másodpercben láttam a lány arckifejezését, meglepett volt, és mélységesen csalódott.

– Nem is tudom, miért vállalsz el ilyen szarokat – mondtam Masonnek.

– A meló az meló – felelte.

Ezzel nem tudtam vitatkozni. Amit azok a huszonvalahány évesek kértek Masontől, nem volt törvényes, de nem lehetett mondani, hogy ne tudták volna, mire vállalkoznak. Izgalmat kerestek, és olyan közelről akartak a halál szeme közé nézni, amennyire az csak lehetséges – és Mason pont ezt adta meg nekik, nem többet és nem kevesebbet.

– Pár hét múlva megint csinálok egy ilyet, ha be akarsz szállni. Akkor is kell majd egy figyelő. És a mostani alkalommal ellentétben még meg is fizetlek.

– Passzolok.

– Ahogy gondolod – fogadta el a válaszomat Mason. – Bár úgy hallottam, manapság már nem vagy olyan válogatós a megbízásokat illetően, mint pár évvel ezelőtt. Tudom, hogy elvállaltál egy bulit, amire én ajánlottalak.

Szúrósan néztem Masonre.

– A Wilson Barnesnál.

– Igen, azt. Olyannak gondoltam, amit te is elég tiszteletre méltónak találnál. Amiben egy fehérgalléros ügyvédi iroda van, meg minden.

– Hogyan jutottam az eszedbe?

– Mert régóta ismerjük egymást. És mert ha már nincs időm, hogy személyesen foglalkozzam egy ügyféllel, akkor a második legjobb dolog, ha olyasvalakit ajánlok, aki maga is jó. Ettől az ügyfél boldog lesz, és a boldog ügyfél a visszatérő megbízatások titka. És mert kíváncsi voltam, hogy mi fér bele neked mostanság. Most már tudom.

Visszafordultam az út felé.

– Úgy látszik, mostanság már egész sok dolog fér bele nekem.

– Ugyan, ugyan. A ma esti helyzetbe én kényszerítettelek, mert neked szükséged volt valamire tőlem. Ez azért nem ugyanaz. Még mindig próbálod magad távol tartani a mocskos melóktól. Ami rendben is van. Butaság ugyan, de rendben van.

– Ha már itt tartunk, hogy valamit szeretnék tőled… – váltottam témát.

– Ken Harrison – felelte Mason. – A tagot a drapp széldzsekiben Ken Harrisonnak hívják.

– Oké, de *kicsoda* Ken Harrison?

– Nagyon érdekes fickó. Alapvetően a gerhardi húspiacon dolgozik, disznókat darabol. Egy kibaszott fűrésszel zenél, bazmeg, minden hétfőn Bernice-nél a Halsteden. Rendszeresen vállal mindenféle maszek megbízásokat. Ezek törvényessége elég vegyes, de manapság melyikünk nem csinál ilyesmit? És néhanap elvállal melókat egy családi vállalkozástól, amivel neked is volt már alkalmad megismerkedni.

Egy pillanatra elgondolkodtam.

– Tunney-ék. – A Tunney család volt az egyik legismertebb chicagói gengszterdinasztia a szesztilalom óta, bár a legutolsó generáció Brennan Tunney vezetésével állítólag azon dolgozott, hogy a tevékenységüket teljesen kifehérítse. A hangsúly az *állítólag*on van.

– Én olyat nem mondtam, hogy Tunney-ék – tiltakozott Mason. – Még csak nem is utaltam Tunney-ékra. Ha te az általam elmondottakból Tunney-ékra következtetsz, az a te dolgod.

– Ez így nem logikus. – Valóban volt már dolgom Tunney-ékkel, de amikor utoljára találkoztunk, tettem egy szívességet Brennan Tunney-nak, emiatt ő jött nekem eggyel. Az elgondolás, hogy a Tunney-k céltáblájára kerültem, legalábbis felkavart.

– Nem emlékszem, hogy azt kérted volna, hogy a dolgok logikusak legyenek. Csak azt kérdezted tőlem, ki az a tag a drapp széldzsekiben.

– És *te* honnan tudtad, kicsoda?

Mason vetett rám egy oldalpillantást.

– Te komolyan azt kérdezed, hogy egy ember, aki ügyesen bánik a fűrészekkel, legyen szó zenéről vagy másról, hogyan lehet a számomra hasznos? Mintha nem tudnád, milyen ügyfélkörrel dolgozom, és mire vágynak a kuncsaftjaim!

Már nyitottam a számat, hogy válaszoljak, de aztán úgy döntöttem, hogy *tényleg* nem akarok egy fikarcnyival sem többet tudni annál, mint amennyit már tudtam. Úgyhogy becsuktam a számat. Mason csak felmordult válaszul. A Chicagóig hátralévő úton már jobbára csak hallgattunk.

Mason kitett Ravenswoodban. Megragadtam a vászonzsákot, és kirángattam a furgonból.

– Mihez kezdesz a furgonnal? – kérdeztem.

– Megyek vele még egy kicsit, és egy olyan környéken rakom le, amitől majd összefossa magát az a nyafogó kis szarfaszú.

Ezen elvigyorodtam, aztán elkomorodtam.

– Mit gondolsz, mit akar tőlem Brennan Tunney?

– Halvány fogalmam sincs. De ha azt mondta Ken Harrisonnak, hogy tartsa rajtad a szemét, az nem jó jel. Én a helyedben megpróbálnám kitalálni, mielőtt Ken úgy dönt, kipróbálja rajtad a fűrészét, barátom. – A vászonzsákra mutatott. – Azért először azt intézd el!

Mason sebességbe rakta a furgont, és elhajtott.

Elsüllyesztettem a zsákot a szemétgyűjtőben, rendeltem egy kávét elvitelre a reggelizőben, és hívtam egy taxit, hogy hazavigyen.

Nem jutottam haza. Az utcába nem lehetett behajtani, a kereszteződésben rendőr- és tűzoltóautók álltak. Kifizettem a taxit, és a hátralévő utat gyalog tettem meg.

A ház, ahol addig laktam, egy füstölgő romhalom volt. A téglahomlokzat mögött az épület szinte porig égett.

TIZEDIK FEJEZET

– HOGY ÉRZI MAGÁT? – kérdezte Nona Langdon.
– Mint egy hajléktalan. És maga?
A járdaszegélyen üldögéltem, kicsit távolabb a lakóház maradványaitól. Közelebb nem lehetett menni a tűzoltó- és rendőrautók tömegétől. Itt talált meg Langdon nem sokkal azután, hogy ideértem.

– A rendőrség és a tűzoltóság is szeretne magától egy nyilatkozatot. Önként jelentkeztem, hogy megszerzem.

– Nem voltam otthon a tűz idején.

– Nem akarja elmondani, merre járt?

– Nem igazán – feleltem, mire Langdon a homlokát ráncolta. – Miért? Gyanúsított vagyok?

– Mennyire ismerte Angel Nicholst?

Erre én ráncoltam össze a homlokom. Angel Nichols volt az alsó szomszédom.

– Köszöntem neki, amikor összefutottunk, de nagyjából ennyi. Miért?

– A nyomozóknak még van vele némi munkájuk, de a rendelkezésre álló adatok és bizonyítékok fényében most az a feltevésünk, hogy nagyjából éjfélkor az alsó szomszédja úgy döntött, végiglocsolja benzinnel a lakását és a belső lépcsőházat, majd meggyújt egy gyufát. Ő megboldogult, a ház meg porrá égett.

– Meghalt?

– Teljesen meghalt.

– És Spencerék? A házaspár a harmadikról?

– Ők kijutottak a vészkijáraton. A macskájuk is. Ők hívták ki a tűzoltókat. Meg mindenki más az utcából. Azt mondták, amikor jöttek lefelé a tűzlépcsőn, bedörömböltek magához a vészkijáraton, de nem hallottak semmit. Amikor engem értesítettek, próbáltam hívni magát, de csak a

hangpostájáig jutottam. Egészen addig azt hittük, hogy maga is bennégett, ameddig fel nem bukkant az utca végében. Miért nem vette fel a telefonját?

A leégett épületre mutattam.

– Ott volt bent.

– A telefonja nélkül ment valahová?

– Előfordul néha.

– Ha jól emlékszem, az irányítók olyankor tesznek ilyet, amikor valami olyat csinálnak, amit nem kellene.

– Nem terveztem semmi törvénytelent, amikor este elindultam otthonról – biztosítottam róla Langdont, és ez szigorúan véve igaz is volt. – Egyszerűen csak otthon felejtettem a telefonom.

Langdon erre megint megemelte a szemöldökét, de szó nélkül hagyta.

– Nem tudja, hogy Angel Nicholsnak voltak esetleg pénzügyi természetű problémái?

– Már mondtam, nem igazán ismertem. Ha voltak is ilyen gondjai, nekem nem szólt róla. De még ha lettek is volna, ő is bérlő volt. Attól, hogy leég az épület, még nem nyert volna sokat az ügyön, legfeljebb a bérlői biztosítását, feltéve, hogy volt neki.

– Magam is erre gondoltam – biccentett Langdon.

– Biztos benne, hogy ő csinálta?

– Ott vannak a maradványai meg egy csomó benzineskanna a lakásában. Most intézzük, hogy hozzáférjünk a biztonsági kamerák felvételeihez, amelyeket a rendszer már feltöltött a szolgáltató szervereire. Ebben a pillanatban kilencvenkilenc százalékig biztosak vagyunk abban, hogy ő tette.

– Szóval öngyilkosság – állapítottam meg.

– Erre van egy csomó kevésbé fájdalmas és sokkal tisztább megoldás is. Feltehetnék egy szakmai kérdést, Tony?

– Mi lenne az?

– Ha maga otthon tartózkodott volna, amikor az épület kigyulladt, és nem tudott volna kimenekülni a lakásából, visszatért volna?

– Amiatt, mert Angel gyújtotta volna fel az épületet?

Langdon bólintott.

– Úgy értem, nem én hozom a szabályokat. De ezt tudja.

– Ezzel tisztában vagyok. A véleménye érdekel, a szakmai tapasztalatai alapján.

– Azt mondanám, ez a szándékától függött volna – válaszoltam. – Ha azért gyújtotta volna fel az épületet, mert azt *akarta volna,* hogy én vagy Spencerék meghaljunk a tűzben, akkor valószínűleg visszatértünk volna. De ha feltételezte volna, hogy kimenekülhetünk a vészkijáraton, ahogyan azt Spencerék tették, akkor a halálunk balesetnek minősült volna. A szándék nem lett volna ott. Ebben az esetben halott lennék.

– Jól el van ez így baszva – csúszott ki Langdon száján. – Maga akkor lett volna halott, ha ő *nem akarta* volna magát megölni.

– A világegyetem iróniaszintje az elmúlt pár évben jócskán túl lett tekerve, igen – értettem egyet Langdonnel.

– Azért is gondoltuk, hogy még az épületben van, már azon túl, hogy nem vette fel a telefonját, mert az embereink nem látták, hogy elhagyta volna a házat.

Langdon a civil ruhás zsaruk kocsija felé intett. A zsaruk az autónak támaszkodtak, és olyan csúnyán néztek rám, mintha az én hibám lenne, hogy még életben vagyok.

– Ez azért lehet, ha már az iróniánál tartunk, mert tegnap este a vészkijáratot használtam.

– Miért?

– Mert az az ajtó volt hozzám a legközelebb, amikor úgy döntöttem, hogy elindulok.

– Csak ezért?

– Az érdekli, hogy szándékomban állt-e észrevétlenül elsurranni a haverjai mellett?

Langdon vállat vont.

– Nem ezért csináltam, bár tisztában voltam vele, hogy lehet ilyen következménye. Nem volt szándékomban ellopakodni mellettük. Így jött ki a lépés. Miért?

– Szóval amennyire ezt tudni lehet, maga otthon volt tegnap éjjel.

– Felteszem, igen. Nem osztottam meg a közösségi médián, hogy megyek valahova. Miért?

– Kérem, jöjjön velem egy pillanatra! – kérte Langdon.

Kételkedve néztem fel rá, de felálltam. Elsétáltunk az utca végéig, lefordultunk az utcánk mögötti kis mellékutcába. Megtorpantunk a leégett ház mellett: a téglafalak kormosak voltak, de álltak, az acél tűzlépcsők masszívan kapaszkodtak a falba. A nyomozó a második emeletre mutatott, ahol az én lakásomból nyíló vészkijárat vezetett a tűzlépcsőre.

– Mondja el nekem, mit lát!

Hunyorogtam.

– Hát az meg mi a fene?

– Majd maga megmondja.

– Fogalmam sincs. – Megnéztem újra. – Egy hordó?

– Nekem úgy néz ki, mintha egy százliteres acélhordó lenne – jelentette ki Langdon. – Spencerék azt mondták, át kellett nyúlniuk felette, hogy be tudjanak dörömbölni magához. Neki van szorítva az ajtónak. Így nem igazán lehet kinyitni.

– Nem én vittem oda. És nem is volt még ott, amikor tegnap este elmentem itthonról.

– Szóval valamikor az éjjel, miután elment, valakik odaraktak egy acélhordót a vészkijárata elé, és ezzel gyakorlatilag bezárták az ajtót.

– Ennek így semmi értelme.

– Kivéve, ha valaki azt gondolta, hogy maga otthon lesz, és meg akarta nehezíteni a menekülését. Nem teljesen *lehetetlenné tenni,* azt hiszem. Némi erőfeszítéssel talán sikerült volna arrébb lökdösnie annyira a hordót, hogy ki tudjon jutni a lakásból. De egy ilyen gyorsan terjedő tűz

esetén pár másodperc dönthet aközött, hogy valaki kijut, vagy elveszíti az eszméletét a füsttől. Szóval hadd kérdezzem meg még egyszer! A maga szakmai véleménye szerint ez a helyzet gyilkosságnak tekinthető?

– Őszintén szólva fogalmam sincs.

– Ha *meghalt* volna, akkor nyilvánvalóan mindenki azt feltételezte volna, hogy maga tette oda azt az acélhordót. Mert maga akkora bolond, hogy még a tűzlépcsőt is telerakja a holmijával – foglalta össze Langdon. – Mert ha halott lenne, akkor az azt jelenti, hogy nem gyilkossági kísérlet volt.

– Igen. – Még mindig az acélhordót bámultam.

– Természetesen könnyen lehet, hogy idáig el sem jutott volna. A tűzoltóparancsnok szerint a szomszédai beszámoltak egy robbanásról. Angel Nichols ablakai simán kirobbantak, és a mennyezete, ami a maga padlója, szinte azonnal beomlott. Ha Spencerék nem jutottak volna ki olyan gyorsan, jó eséllyel ők is meghalnak. Szóval az az acélhordó leginkább csak elővigyázatosság volt, semmi más.

– Vágom. Azt állítja, hogy valaki meg akar ölni engem anélkül, hogy valójában felelős lenne a halálomért.

– Azt állítom, hogy nagyon rövid idő alatt három olyan ember követett el öngyilkosságot, akinek volt valamilyen kapcsolata magával, az utolsó ráadásul úgy, hogy magát is megölte volna, ha nincs elképesztő szerencséje, mármint *magának,* nem neki. Ezt már nem nevezhetjük véletlen egybeesésnek, Tony.

– Úgy gondolja, hogy van összefüggés?

– *Tudom,* hogy van összefüggés. Maga.

– Már ezenkívül.

– Majd maga megmondja. Greg és Ted Gross között van összefüggés. Gross bankfiókját rabolták ki, és Greg nyomozott az ügyben. De amennyire én látom, köztük és Angel Nichols között nincs kapcsolódási pont. Nem azt

mondom, hogy biztosan nincs. Csak azt, hogy nem tudom, mi az. És arra tippelek, hogy maga sem tudja.

Megráztam a fejemet.

– Ezzel vissza is jutottunk magához. Hacsak nem akar találni egy olyan kapcsolódási pontot, amelyről nem tudok.

– Arra kér, hogy legyek a tanácsadója? – Ezt iróniának szántam, de csak keserűnek hangzott, és abban a pillanatban megbántam, hogy kicsúszott a számon.

Langdon értette a szándékomat, még ha nem is sikerült megfelelően tálalni.

– Össze tudja szedni magát? – kérdezte.

– Valószínűleg igen – feleltem kissé zaklatottan. – Mihelyst lesz hol laknom. – Az utca egyik épületére mutattam. – Ott van egy Airbnb-apartman. Elvből nem szeretem még a létezésüket sem, mert nem tesznek jót a környéknek. Másfelől nézve viszont szinte biztos, hogy ki tudom bérelni, ameddig találok egy új helyet.

– Szeretném, hogy az embereink továbbra is magán tartsák a szemüket.

– Persze, mert ma éjjel is milyen piszok jól végezték a munkájukat, mi? Köszönöm, de inkább ne!

– Szerintem megvan a motivációjuk, hogy jobban dolgozzanak.

– Még mindig azt hiszik, hogy benne vagyok egy zsaru meggyilkolásában. Valahogy.

– Majd szólok nekik, hogy kezdjenek leszakadni erről az irányról.

– És azt hiszi, hogy hallgatni fognak magára?

– Azt hiszem, hogy akárki is volt részese Greg halálának, ebben is benne volt. Még mindig nyomozunk maga után, de egészen más okból, Tony.

– És ettől most jobban kéne éreznem magam?

– Nem hinném, nem.

Csak mordultam egyet, és a ház füstölgő romjait bámultam.

– Nem akarja elmondani, merre járt ma éjjel? – kérdezett rá újra Langdon.

– Maga aztán kitartó!

– Aggódom, és segíteni szeretnék. Barátok vagyunk, Tony. Vagy legalábbis egyszer azok voltunk. Én mindenesetre barátként gondolok magára. Legalább annyira ki akarom találni, mi folyik itt, mint maga.

– Azon voltam, hogy kiderítsem, ki volt az a pasas a széldzsekiben.

– És ki az?

– A tag neve Ken Harrison. Néha Tunney-éknak dolgozik.

Langdon nagy szemeket meresztett rám. Összeakadtunk már Tunney-ékkal, még abban az időben, amikor először dolgoztunk együtt egy ügyön.

– Igen, tudom – mondtam, jelezve, hogy észrevettem a pillantását.

– Fogalmam sem volt arról, hogy maga bármiért is érdekelné Tunney-ékat.

– Akkor már ketten vagyunk. Elég sokat dolgoztam azon, hogy ne legyek érdekes nekik.

– Vállalt mostanság olyan megbízatást, amely ütközött volna Tunney-ék érdekeivel?

– Amennyire tudom, nem.

– A Tunney család elég sok vasat tart a tűzben.

– Ezért is mondtam, hogy „amennyire tudom, nem”.

– Ha nem bánja, utánanézek ennek a Harrisonnak.

– Nem bánom. Úgy hallottam, hogy egy elég gonosz fűrésszel zenél.

– Micsoda?

– Nem érdekes.

Langdon mélyen a szemembe nézett.

– Tony, szeretném, ha megtenne nekem egy szívességet. Vegyen ki pár nap szabadságot! Aludjon! Kapja össze magát! Így szétcsúszva se nekem, se önmagának nem jó semmire. – Az épület maradványaira nézett. – Nem hinném, hogy a dolgaiból sok minden megmaradt a tűz után.

– Van egy tűzbiztos széfem. Valószínűleg ott van a romok alatt. Papírok vannak benne, meg némi készpénz.

– Intézkedem, hogy visszajuttassák magához.

– Üzenem, hogy pontosan tudom, mennyi zseton van benne.

– Ez nem lesz probléma – felelte minden sértődés nélkül Langdon. – Van még valami, amit előtte el tudunk intézni?

Megráztam a fejem.

– A tárcám nálam van, a bankban meg ismernek. Rövid távon rendben leszek. Köszönöm.

– Rendben. Vegyen ki pár napot, és szellőztesse ki a fejét! Szedje össze magát, amennyire csak a körülmények megengedik! Az embereink megfigyelés alatt fogják tartani, ameddig összekapja magát. A jelenlétünk jól látható lesz, ami magának persze a háta közepére sem fog hiányozni, de legalább garantálni fogja a biztonságát, ameddig egyenesbe hozza a dolgait. Ez így elfogadható?

– Legyen így!

– Jó. És amikor már összekapta magát, lenne még valami, tegye meg nekem, kérem!

– Mi lenne az?

Langdon az épület romjaira mutatott.

– Angel Nichols Chicagóból való. A szülei is itt élnek. Ami azt jelenti, hogy a temetése is itt lesz. Menjen el maga is!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A TENGER CSILLAGÁNAK Szűz Mária-temploma West Lawnban volt, a város nyugati peremén – itt élt Angel Nichols családja már legalább fél évszázada. És szemmel láthatólag nem csak a szűk család, amennyire a temetési szertartás előtti beszélgetésből meg lehetett állapítani. A templom tele volt nagynénikkel, nagybácsikkal és mindenféle fokú unokatestvérekkel, továbbá ifjúkori barátokkal és más ismerősökkel a szomszédságból. Lehet, hogy Angel otthagyta West Lawnt, de West Lawn jól láthatóan nem hagyta ott őt. Még egyszer kinyúlt érte, hogy elhozza egy utolsó látogatásra a gyerekkori templomába.

A templom hátsó részében ültem le, hogy ne zavarjam a családot és azokat, akik jobban ismerték Angelt, mint én. Egy szervező megkérdezte, ki vagyok, és amikor megmondtam neki, unokatestvérként mutatkozott be. Udvariasan aggodalmaskodott egy sort a lakhatási helyzetemen, és arra bátorított, hogy később köszönjek majd Angel szüleinek a temetőben. Tudta, hogy a szülőket aggasztotta az épület többi bérlőjének a sorsa, és szerettek volna beszélni velem. Biztosítottam, hogy részvétet fogok nyilvánítani nekik.

A Cook megyei kórboncnok véleménye szerint Angel Nichols nem követett el öngyilkosságot. Szerinte Angel véletlenül ölte meg magát, amikor megpróbálta az épületet felgyújtani. Ez egy nagyon sovány kegy volt. Angel és a családja is katolikusok voltak, és bár a katolikus egyház manapság sokkal megértőbben állt az öngyilkosság kérdéséhez, mint korábban, még mindig sokkal egyszerűbb volt, hogy egyáltalán nem kell a kérdésről egyezkedni. Természetesen ez azt jelentette, hogy Angel családjának együtt kellett élnie a gondolattal, hogy a lányuk utolsó

tette az életében az volt, hogy felgyújtotta a házat, ahol lakott, és mindenki mást is, aki balszerencséjére épp akkor otthon maradt. Jó sok mindent kellett feldolgozni.

A padsorok első háromnegyedét a családtagok és a barátok foglalták el. Csak egyvalaki ült le hozzám hasonlóan hátul, egy magas nő, aki majdnem végig lehajtva tartotta a fejét.

A nő a temetőben is visszafogottan viselkedett, nem állt be a családtagok és a barátok közé, hanem kicsit távolabbról figyelte a szertartást. Mivel ebben a pillanatban a chicagói rendőrség és a Tunney család is rajtam tartotta a szemét, azon töprengtem, vajon miattam van-e itt, és ha igen, akkor vajon melyik brigádnak dolgozik.

Ezeknek a kérdéseknek még várniuk kellett, mert Angelt végső nyugalomra helyezték, és az emberek kondoleáltak a családtagoknál, én pedig közöttük akartam lenni.

– Ó, a felső szomszéd! – köszöntött Evie, Angel édesanyja, amikor bemutatkoztam, és részvétet nyilvánítottam. – Annyira sajnáljuk!

– Minden rendben van – biztosítottam. – Velem is minden rendben van, és Spencerékkel is, akik felettem laktak. Kérem, emiatt ne aggódjon!

– Nem tehetek róla. Nem értem, hogy Angel miért... – Elakadt a szava, az arca eltorzult. Azután összeszedte magát. – Nagyon sokat jelent nekünk, hogy eljött. Nem lett volna muszáj, és megértenénk, ha haragudnának a mi Angelünkre.

– El kellett jönnöm – jelentettem ki neki, és ez több okból is igaz volt. – Nem haragszom Angelre, erre a szavamat adom.

– Gondolom, már beszélt a rendőrséggel. Másnap eljöttek hozzánk, de nem sokat tudtunk nekik mondani. Remélem, maga talán többet tudott nekik segíteni.

– Beszéltem velük. Hogy mennyit segített nekik, arról fogalmam sincs. – Észrevettem, hogy a sor feltorlódott

mögöttem, úgyhogy még egyszer részvétet nyilvánítottam, és magára hagytam Angel családját.

Elindultam a magas nő felé, aki egyedül álldogált néhány sírhellyel távolabb. Meglepettnek látszott, amikor észrevette, hogy közeledem feléje, de nem mozdult.

– Miattam van itt? – kérdeztem.

– Mindig így szokott embereket felszedni temetéseken, vagy csak velem próbálkozik? – kérdezett vissza a nő szinte azonnal.

Hirtelen összezavarodtam.

– Bocsánatot kérek. Nem akartam felszedni.

– Akkor pontosan mit szeretne?

– Én... ez hosszú. Ha elmondanám, még ostobábbnak látszanék, mint amilyennek már most is látszom. Bocsánatot kérek, nem akarom felszedni.

– Köszönöm – felelte a nő. – Elfogadom a bocsánatkérését. És nem. Nem maga miatt vagyok itt. Hanem Angel miatt.

– Ismerte?

– Igen.

– De egyáltalán nem beszélt a családdal.

– Most rajtam van a sor, hogy azt mondjam: ez hosszú.

– Ráérek.

Megvonta a vállát.

– Nem hiszem, hogy egy temetésen egyszerű lenne azzal odamenni a gyászoló szülőkhöz, hogy „Helló, örülök, hogy találkozunk, az egyetemen egy ideig jártam a lányukkal, amikor még azt gondoltam, hogy fiú vagyok. Ja, és azt hiszem, hogy a lányukat meggyilkolták."

– Nem gondolja, hogy fel tudnák dolgozni, hogy maga transz?

– Szerintem igazából azt nem tudnák feldolgozni, hogy azt mondom, a lányukat megölték – sóhajtotta. – Mindenesetre ez az én „hosszú" változatom. Mit gondol?

– Azt gondolom, hogy meg kellene innunk egy kávét valahol.

A nő hitetlenkedve nézett rám.

– Még mindig nem akarom felszedni.

•••

– Csak pár hétig jártunk együtt – kezdett bele a történetébe Danielle Brewer.

Gyakorlatilag a Szűz Mária katolikus temető sarkán álló Dunkinba ültünk be. Mindkettőnknek egy kávét és egy fánkot rendeltem.

– Érdekelt, de egypár randi után Angel látta, hogy milyen dolgokkal küzdök, és úgy döntött, inkább barátként van szükségem rá, nem partnerként.

– Ezt hogy élte meg?

– Amikor először felvetette, bosszankodtam, és meg is sértődtem. Aztán megijedtem, mert ő valahogy rájött.

– Hogy maga transz?

– Nem. Arra jött rá, hogy nem voltam *boldog*. Hogy boldogtalan voltam a csontjaim mélyéig. Nem tudtam, hogy *miért* vagyok boldogtalan, pontosabban volt egy *megérzésem,* de nem volt meg hozzá a szókincsem sem, és megpróbáltam tudomást sem venni róla. – Danielle a temető felé mutatott. – Mindketten hagyománytisztelő katolikus családból származunk. A genderdiszfória nem az a téma, amelyről sokat beszélgettünk volna kamaszkorunkban. Tudtam, hogy a nőket szeretem, szóval eszembe sem jutott, hogy meleg vagyok. Nem tudtam, hogy mi történik velem. Amikor bejutottam az egyetemre, azt gondoltam, hogy ha az ottani lányokkal járok, akkor majd boldog leszek. Angel átlátott ezen.

– Nem rossz teljesítmény egy egyetemi hallgatótól.

Danielle bólintott.

– Angel nagyon ügyes volt az emberekkel. Nagyon gyorsan rájött, mi van velük, mihelyst megismerte őket.

Arra nem jött rá, hogy transz vagyok, de akkor még én sem tudtam ezt. Ő bátorított, hogy keressem fel az egyetem lelkisegély-szolgálatát, hogy rájöjjek, miért vagyok boldogtalan. – Elmosolyodott. – Csak két évbe telt.

– Az nem olyan rossz.

– Hát, voltak más okaim is a boldogtalanságra. Először azokat a témákat kellett feldolgozni.

– Angel sohasem mesélt magáról a szüleinek?

– De mesélt. Tudták, hogy van egy transz barátja. Azt szerintem nem tudták, hogy a tranzíció előtt jártunk is. Angel szerint a szülei leginkább azt szerették volna, hogy *senkivel* ne randizzon a házasságkötés előtt.

– De még soha nem találkozott velük?

– Maga bemutatta a szüleinek az összes barátját az egyetemről? – kérdezte Danielle.

– Nem, valóban nem – ismertem be.

– Nem azért nem mentem közel a temetéshez, mert Angel titokban tartott volna. Azért tartottam a távolságot, mert nem akartam, hogy kiszaladjon a számon valami *ostobaság*. Mint például, hogy azt hiszem, meggyilkolták. Nem valami ügyesen válogatom meg a szavaimat. Talán már észrevette.

Danielle kortyolt egyet a kávéjából.

– Miért gondolja azt, hogy meggyilkolták? – kérdeztem.

Danielle úgy festett, mint aki kényelmetlenül érzi magát.

– A legtöbb ember már nem is hiszi el, hogy valakit meg lehetne ölni. Úgy, hogy halott is maradjon. Maga mit gondol erről?

– Irányító vagyok – feleltem. – Tudom, hogy még mindig lehet embert ölni. Csak erőfeszítés kell hozzá. Meg... kreativitás.

– Szóval maga nem gondolja, hogy totál hülye vagyok csak azért, mert azt hiszem, Angelt talán meggyilkolták?

– Nem. Csak azért, mert ezt gondolja, biztosan nem. De miért gondolja ezt?

Danielle előrehajolt.

– Angel és én már nem voltunk olyan közeli kapcsolatban, mint az egyetem alatt. Ki tudja fenntartani azokat a barátságokat, nem igaz? De még mindig folyamatosan chateltünk, és havonta többször is kerestük egymást. Egy nappal azelőtt is beszéltünk, mielőtt… – Danielle hangja elakadt, és a gyász, amelyet eddig el tudott nyomni, egyszerre felszakadt belőle.

Adtam neki egy zsebkendőt, hogy meg tudja törölni a szemét.

– Köszönöm – mondta egy perccel később, amikorra össze tudta szedni az önuralmát. – Elnézést kérek.

– Ne kérjen elnézést! *Ezért* soha nem kell elnézést kérnie.

Danielle folytatta a történetét.

– Egy nappal azelőtt, hogy meghalt, felhívtam, és nagyon más volt.

– Milyen értelemben volt más?

– Angel világéletében *pezsgett* – húzta el az orrát Danielle. – Gyűlölöm ezt a szót. Mintha arra utalna, hogy aki ennyire pezsgő személyiség, az üresfejű is, de Angel nem volt az, ó, nem. *Soha* nem volt az. De nincs rá jobb szavam. Mindig pezsgett. Majdnem mindig boldog volt, és boldoggá tette az embereket is maga körül. De tudja, nem olyan nyomulósan. Nem úgy, hogy *boldog vagyok, bazmeg, úgyhogy nektek is körülöttem kurvára boldognak kell lennetek*. Már csak attól, hogy olyan volt, amilyen, jobban érezte vele magát az ember. Ez volt a legfőbb oka, hogy annak idején össze akartam jönni vele.

– Értem.

– Szóval felhívtam egy nappal azelőtt, és teljesen más volt. Csöndes volt, és visszahúzódó, amikor kérdeztem tőle dolgokat, csak igennel és nemmel válaszolt, vagy csak motyogott valamit. Lehetséges, hogy nem tudom mindig jól felmérni mások hangulatát, főleg akkor, amikor épp ki vagyok akadva valamin, de egyszer csak én is észrevettem, és rákérdeztem, mi van vele. És egy percig csak a csend volt

a telefonban, azután elmondta, hogy meglátogatták, és jó sok gondolkodnivalót adtak neki.

– Meglátogatták.

– Ezt mondta. Én meg megpróbáltam rájönni, mit jelent ez egyáltalán, és próbáltam belekérdezni, de nem mondott szinte semmit. Visszaváltott az egy szótagos válaszokra. Végül megkérdeztem: „Figyelj, tehetek érted valamit? Nincs valamire szükséged?”

– Mit felelt erre?

– Azt mondta: „Csak ne hidd el azt, amit mindenki mondani fog, amikor bekövetkezik!”

– A tűzről beszélt.

Danielle bólintott.

– Hát ja. De ezt akkor nem tudtam, és nem mondott semmi mást. Végül szólt, hogy mennie kell. Felajánlottam neki, hogy pár nap múlva majd felhívom, mire azt felelte, hogy oké. Utána elköszöntünk, és ennyi volt. Másnap ránéztem az egyetemi Facebook-csoportunkra, és az emberek már Angel képeit posztolgatták, és a közös emlékeikről írogattak.

– Sajnálom.

– Egyszerűen kurvára *rühellem*, hogy a Facebookról kellett értesülnöm a haláláról. – Danielle újra a szemét dörzsölgette.

– Kérem, bocsásson meg! – szólaltam meg egy perc múlva. – Szeretném leszögezni, hogy nem az ördög ügyvédjét játszom, csupán meg akarom érteni magát. Miből gondolja, hogy gyilkosság volt?

– Mert Angel soha nem állt volna önként egy benzingőzzel megtöltött szobában, és nem gyújtotta volna fel magát.

– Lehetett baleset is – vetettem fel az ötletet.

– Véletlenül felgyújtotta magát egy gyúlékony anyaggal bőven belocsolt lakásban? – méltatlankodott Danielle.

– Az emberek néha véletlenül felgyújtják magukat – jegyeztem meg. – Baleset.

Danielle-re szemmel láthatóan cseppet sem hatott ez az érv.

– Ezt maga nem tudja Angelről, de én történetesen igen. Amikor középiskolás volt, második helyezést ért el egy chicagói városi tudományos konferencián egy kémiai projektjével.

– Ez milyen projekt volt?

– Nem tudom – vonta meg a vállát Danielle. – Fogalmam sincs a kémiáról. Alig mentem át belőle a középsuliban. Üzleti menedzsmentből diplomáztam. Ő viszont szeretett dicsekedni vele, amikor azt hitte, hogy az emberek úgy gondolják, hogyha valaki „pezsgő", akkor egyszersmind „agyatlan" is.

– Értem.

– Szóval ha valaki második helyezést ér el egy tudományos versenyen egy kémiai projekttel, valószínűleg tisztában van vele, hogy a benzin *gyúlékony*.

Danielle harapott egyet az addig elhanyagolt fánkjába.

– Ez rendben van, de a bizonyítékok arra utalnak, hogy öngyilkosság volt, nem gyilkosság – mutattam rá.

Danielle nyelt egyet.

– Igen, arra utalnak. De ez lehetetlen.

– Azért, mert pezsgő volt?

Danielle bosszúsan nézett.

– Ugyan. Az ember lehet depressziós, és színlelheti, hogy boldog. Kérdezze meg, honnan tudom! De tudom. És ismertem Angelt is. Ismertem már több mint tíz éve. Ő konkrétan az utolsó ember a világon, akiről feltételezném, hogy öngyilkossági ötleteket forgat a fejében, és még ennél is valószínűtlenebb, hogy *ilyen* öngyilkosságot követne el.

– Maga mondta, hogy már nem voltak olyan közeli kapcsolatban, mint az egyetemi éveik alatt.

– De naponta váltottunk üzeneteket, és rendszeresen beszélgettünk egymással. Nyugodtan megbízhat az értékelésemben.

– Nem kételkedem benne. De a bizonyítékok ellene szólnak.

– Hát nem látja? Angelt *kényszerítették*. Valahogyan. Hogy ölje meg magát. Hogy gyújtsa fel azt a házat. Azt mondta nekem, hogy ne higgyem el azt, amit szerinte hinni fogok, amikor bekövetkezik. Azt akarta, hogy tudjam, *nem* öngyilkosság volt.

– Úgy véli, hogy ennek köze van ahhoz a látogatáshoz?

– Mi máshoz lehetne köze? Valakik jártak nála, akik, idézem, „jó sok gondolkodnivalót adtak neki”, és pár nappal később porrá égeti magát és a házat is, amelyben lakott.

– Semmi mást nem mesélt erről a látogatásról?

– Nem. Annyit tudok, hogy nem egy ember volt nála, mert úgy fogalmazott, hogy „néhányan”. Ennél többet sajnos nem mondott.

– A rendőrség beszélt erről magával?

– Nem. Miért beszéltek volna? Nem vagyok családtag, és amennyire tudom, senki nem tekinti ezt gyilkosságnak. Úgy gondolják, hogy baleset történt egy gyújtogatás miatt.

– Megadhatom a nevét egy nyomozó ismerősömnek? – kérdeztem.

– Nem fognak nekem hinni. Éppen azért, amiért *maga* sem hisz nekem.

– Hiszek magának.

Úgy tűnt, Danielle kételkedik.

– Nincs szükségem a szimpátiájára.

– Higgye el, nem erről van szó! Angel halála összevág pár másik nem régi eseménnyel, és a nyomozó barátomnak nagyon sokat segíthet, ha maga elmesélné, amit tud.

– Ezt komolyan mondja?

– Nem a kávé miatt hívtam meg a Dunkinba.

Erre elmosolyodott.

– Rendben van – egyezett bele, és megadta az elérhetőségeit, amelyeket gyorsan fel is jegyeztem a vadonatúj telefonomba.

– Köszönöm. Nona Langdon nyomozó fogja keresni. Mondjon el neki is mindent, amit nekem elmesélt arról a telefonhívásról!

– Így lesz. – Danielle hallgatott egy darabig. – Gondolja, hogy igazam volt?

– Angellel kapcsolatban?

– Azzal kapcsolatban, hogy nem mondtam el a szüleinek, hogy Angelt megölték. Valahogy.

– Igen – feleltem. Most láttam csak, milyen mereven tartja a vállait Danielle. És ahogy válaszoltam a kérdésére, ellazult a tartása. – Igen, szerintem helyesen cselekedett. Valami más is folyik itt a háttérben. Csak ahogyan mondani szokták, a különleges állításokat különleges bizonyítékokkal kell alátámasztani. Ilyen bizonyítéka nincs sem magának, sem a chicagói rendőrségnek. Angel családjának most együtt kell élnie a gondolattal, hogy Angel gyújtotta fel az egész társasházat. Nem lenne tisztességes velük szemben, ha rájuk törnénk azzal, amink van, összesen egy telefonhívásra és egy megérzésre alapozva.

– Még akkor sem, ha emiatt abban a hitben kell élniük, hogy a lányuk gyújtogató volt.

– Nem a legjobb felállás, de egyelőre igen.

– Köszönöm – mondta Danielle.

– Micsodát?

– Hogy hisz nekem.

– Majd akkor köszönje meg, ha már tisztáztuk a barátnője nevét!

– Így lesz – bólintott Danielle, és furán nézett rám.

– Mi az?

– Magának leégett a lakása.

– És benne mindenem.

– Bocsánat. Figyelmeztettem, hogy ügyetlenül válogatom meg a szavaimat. Csak az jutott eszembe, hogy maga most tulajdonképpen hajléktalan. Nem mintha fel tudnék ajánlani egy helyet. Van két szobatársam és három

macskám. Csak azon gondolkodom, hogy *maga* rendben van-e. Amióta leégett a lakása.

– Köszönöm, megvagyok. Van egy Airbnb-épület az utcámban. Addig maradok ott, ameddig nem találok egy új helyet. Teljesen rendben van. Modern minimalista stílusban van bebútorozva.

– Ez lenyűgözően személytelennek hangzik – állapította meg Danielle.

Egyetértettem, hogy a lakás valóban az, aztán még pár percig beszélgettünk, mielőtt elváltunk volna egymástól. Megígértem, hogy megadom az elérhetőségét Langdonnek.

Amit meg is tettem: épp elküldtem neki az sms-t, miközben beléptem az én lenyűgözően személytelen Airbnb-bérleményem ajtaján. Ott találtam szembe magam Ken Harrisonnal, Mr. Drapp Széldzsekivel személyesen. Egyik kezével egy pisztolyt szegezett rám, a másikkal pedig a mutatóujját szorította a szájára.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

– Ó! – CSÚSZOTT KI A SZÁMON.

Harrison még erőteljesebben szorította az ujját a szájára, mintha azt mondaná: *Mutatom, hogy maradj csendben, azt hittem, ez teljesen egyértelmű, mi a bánatért nem tudod tartani a szád?* Bólintottam erre a teljesen egyértelmű testbeszédre, csöndben maradtam, beléptem az ajtón, és becsuktam magam mögött.

Harrison leengedte az ujját a szája elől, és a fegyverét sem fogta már rám.

– Bocsánat – mentegetőzött halkan. – Nem tudtam, hogy maga az.

– Én vagyok az.

– Már látom.

– De *maga* mit keres itt, Mr. Harrison?

Ha Harrison meg is lepődött, hogy tudom a nevét, nem adta jelét. Végül is én hajkurásztam végig az utcán pár nappal korábban. Szerintem feltételezte, hogy mostanra már megtudtam, kicsoda.

– Nem miattam kellene aggódnia – mondta.

– Tényleg? – Nem tettem úgy, mintha nem a pisztolyát nézném.

Harrison erre csak megrántotta a vállát.

– Ha bántani akarnám, nem pisztolyt használnék.

Nagyon erősen koncentráltam, hogy ne lássak fűrészeket a lelki szemeimmel.

– Ha nem maga miatt kell aggódnom, akkor ki miatt kellene?

Harrison intett a fejével.

– Jöjjön velem! – Pár lépéssel végigment az előszobán, és belépett a hálóba.

Két férfi feküdt az ágyon, az egyik az eszméleténél volt, a másik már nem annyira. Meg voltak kötözve, és ki voltak támasztva, nehogy leessenek. Mindkettő csupa vér volt, összekenték az ágyneműt és a párnákat is. Összerázkódtam, és Harrisonra néztem.

– Bocsi – mondta. – Ketten voltak. Nem tudtam finomkodni.

Hunyorogtam.

– Mivel kötözte össze őket?

Konkrétan annyi cuccal költöztem be ebbe az Airbnb-lakásba, amennyi a tűz idején rajtam volt. Akármivel is kötözte meg a két tagot, azt nem én hoztam ide.

Harrison benyúlt a széldzsekije belső zsebébe, és előhúzott egy tekercs szigszalagot.

Üres tekintettel bámultam rá.

– Maga egy tekercs szigszalaggal közlekedik?

– Nagyon hasznos. Az ember sohasem tudhatja, mikor lesz rá szüksége.

– Mindig hord magával szigetelőszalagot? Vagy csak olyan különleges alkalmakkor, mint ez itt?

– Gyerekkorom óta mindig van nálam ragasztószalag. Meg lenne lepve, ha tudná, mennyi mindenre lehet használni.

Az ágyamon heverő összecsomagolt fickókra pillantottam.

– Az biztos – értettem egyet Harrisonnal.

– A tisztánlátás végett: magát nem akartam összekötözni ragasztószalaggal – mentegetőzött Harrison. – Sőt. Nekem azt mondták, hogy hívjam el magát egy találkozóra.

– Azért tört be, hogy elhívjon egy találkozóra?

– Nem törtem be. A tulajdonos engedett be.

– Maga ismeri a tulajdonost?

– Az igazat megvallva *maga* ismeri a tulajdonost. Ő akar találkozni magával.

Az ágyamon heverő két pasas felé intettem.

– És ők?

– Ők betörtek.

– Azelőtt vagy azután, hogy maga megérkezett?

– Azután. Jól meg is lepődtek, hogy itt találtak.

Az ágy felé intettem.

– Nyilván. Kik ezek?

– Fogalmam sincs – felelte. – De betörtek, szóval valószínűleg rosszban sántikáltak.

– *Maga* tört be.

Harrison a fejét rázta.

– Kaptam kódot.

Úgy döntöttem, nem vitatkozom vele. Az eszméletén lévő tagra néztem: engem figyelt, de nem mondott semmit, leginkább, mert le volt ragasztva a szája.

– Nem ölte meg őket – mondtam Harrisonnak.

– Nem szeretek ilyesmit csinálni. Különben is megmondták, hogy ne öljem meg őket. Ha kinyírom őket, csak visszakerülnek oda, ahonnan jöttek. A főnököm azt akarja, olyan helyen legyenek, ahol meg tudja találni őket.

A magánál lévő pasas erre hallhatóan nagy levegőt vett az orrán keresztül.

– Mit akar csinálni velük a főnöke?

– Kérdezni akar pár dolgot.

– Én is akarok kérdezni ezt-azt – mutattam rá.

– Van olyan, hogy kérdez, meg van olyan, hogy az ember *megkérdez* – hangsúlyozta Harrison. – A főnököt nagyon érdekli, miért jöttek ide, és hogy mi van abban. – Egy erős papírú, boríték formájú, barna dossziéra mutatott a hálószobai komódon. Volt még két pisztoly meg egy csomó apró tárgy – úgy tűnt, mintha a tagok zsebeit pakolták volna ki oda.

Odamentem a komódhoz, és szemügyre vettem a dossziét. Majd kivettem, ami benne volt.

Fényképek voltak. Nona Langdonról. Meg a helyről, ahol élt. Meg róla és egy kisfiúról, akiről tudtam, hogy az ötéves unokaöccse, Royce.

Az eszméleténél lévő tagra néztem az ágyon.

– Nagyon szeretném tudni, miért hozták ezeket ide nekem. – Elindultam az ágy felé, hogy letépjem a ragasztószalagot a pasas szájáról, de Harrison elém állt.

– Ezt nem ajánlom.

– Miért nem?

– Magáért jöttek ide. Akármit is terveztek, azért tervezték, hogy magát rávegyék valamire. Ha letépi azt a szalagot, ő fogja irányítani a helyzetet.

– Hozzá van kötözve az *ágyamhoz!*

– Attól még be tud jutni a gondolatai közé.

– Megfenyegethetné őket a kedvemért.

Harrison újra a fejét rázta.

– Ezek a tagok nem amatőrök. Ez nem működne rajtuk. Ráadásul abból a tényből, hogy ő és a haverja is életben van még, levonta már a következtetést, hogy nem azért jöttem, hogy megöljem. Azaz nem tehetek semmit, ami *esetleg* a halálát okozza, még véletlenül sem. Főleg nem véletlenül. Úgyhogy csak üres fenyegetés lenne. – A fickó felé intett. – Meg egyébként is, szerintem sejti már, hogy kinek dolgozom. Maga is hallotta, hogy kapkodta a levegőt, amikor azt mondtam, hogy a főnököm szeretné a keze ügyében tudni őket. Úgy tippelem, magának és a főnökömnek is ugyanazok a kérdései. És a főnök jobb abban, hogy válaszoljanak a kérdéseire.

– Azért még tehetnék egy próbát.

– Meg kell akadályoznom. – Harrison megpaskolta a dzsekije zsebét, ahová a ragasztószalagot tette.

Felsóhajtottam.

– Akkor most mit csinálunk?

– Megvárjuk, amíg befutnak a takarítók, utána pedig elmegyünk a találkozóra a főnökömmel.

– A takarítók?

– Nem *azok* a fajta takarítók. A másik féle takarítók.

– Meg kell várnunk őket?

Harrison a két fekvő tag felé intett.

– Nem hagyhatjuk itt őket felügyelet nélkül.

– Szóval beengedjük a takarítókat, és onnantól ők intézik.

– Nem kell őket beengednünk. Nekik is megvan a kód.

•••

A River Liffey nevű kocsma az Armitage-en volt, a Lincoln Parkban. Még nem nyitott ki. Brennan Tunney a kocsma hátsó részében lévő kis különteremben üldögélt, amikor megérkeztem. Miután megszabadítottak az új telefonomtól, megkértek, hogy csatlakozzam hozzá.

– Tony Valdez! – üdvözölt Tunney. Felkelt a székéből, odalépett hozzám, és úgy rázta meg a kezem, mintha régi jóbarátok lennénk. – Örülök, hogy újra látom. Mikor is találkoztunk utoljára? Két éve talán?

– Valahogy úgy.

Kezet fogtam vele, és hagytam, hogy Tunney asztalához kísérjenek. Hellyel kínáltak, Tunney is leült az asztalhoz, de nem velem szemben, hanem átlósan. Az emberei állva maradtak, Harrison is, aki engem kísért.

Amikor legutóbb Tunney-val találkoztam, kért tőlem egy szívességet, én pedig engedtem a kérésnek. Utána pedig megöletett, amit egyáltalán nem engedtem volna, ha van módom tiltakozni. Azóta, amikor lehetett, kerültem, mert nagyon nem voltam boldog attól, ahogyan az utolsó beszélgetésünk véget ért.

– Hát nem tegnap volt – értett egyet Tunney. – Kér egy sört? Vagy valami erősebbet? A kocsma hivatalosan még nincs nyitva, de a kedvéért ezen tudunk segíteni.

– Köszönöm, megvagyok.

Tunney odabiccentet az egyik sameszának.

– Meginnék egy korsóval. – A samesz azonnal eltűnt, hogy hozza a sört. Tunney visszafordult felém. – Az átmeneti szállása rendben van?

– Igen – feleltem. – Illetve rendben volt, ameddig haza nem értem ma, és nem találtam ott az emberét és két másik csupa vér alakot a paplanomon.

– Ezért az elnézését kérem. Harrison barátunk ennél általában sokkal diszkrétebb. De néha az ember nem maga választja meg a csatáit. Az emberek, akik összeszedték a szemetet az apartmanjából, vittek egy új ágyneműgarnitúrát is. Amikor majd visszaér, mindent szépen tisztán talál majd.

– Köszönöm.

– És az ágyneműért sem kell fizetnie.

– Ezt nagyra értékelem.

A samesz visszatért egy korsóval, amelyben mintha Guinness lett volna, meg hozott egy kis tálka mogyorót is. Tunney fogta a korsót, megemelte felém, mintegy tisztelgésképpen, és belekortyolt.

– Szinte már véletlen, hogy épp tőlem bérli az apartmanját – mondta, miközben letette a korsóját.

– Mr. Tunney...

– Szólíthat Brennannek – szakított félbe Tunney. – Azt hiszem, mostanra kiérdemelte.

– ...nem igazán látom, hogy a merő véletlenségből pont magától bérelt apartmanomnak bármihez is köze lenne.

Tunney mosolygott.

– Biztosíthatom, hogy bizony van, Tony. Engedje meg, hogy elmagyarázzam! – Kortyolt még egyet, és letette a korsót. – Amikor utoljára beszélgettünk, bizonyára emlékszik rá, hogy kijelentettem: a Tunney család üzleti vállalkozásai már teljesen törvényesek.

– Ó, igen – feleltem, és jelentőségteljesen pillantottam Harrison felé, aki épp most vert meg és kötözött össze két férfit, akik valamilyen, egyelőre még ismeretlen, ám aljas szándékkal hatoltak be a szállásomra.

Tunney elkapta a pillantásomat.

– Na igen. Bizonyos szokásokat sokáig tart levetkőzni. Mindezzel együtt a Tunney család vállalkozásai már

teljesen tiszták. Az egyik ezek közül, mint arra már ön is rájöhetett, lakásokból átmenetileg kibérelhető apartmanokat alakít ki. Abszolút békés módon, természetesen. Megvásároljuk az adott épületet, megvárjuk, ameddig a bérlők elköltöznek, aztán átalakítjuk a lakásokat.

– El tudom képzelni, hogy miután megvásároltak egy épületet, megvannak a módszereik, hogy eltántorítsák az aktuális bérlőket a nagyon hosszú bérleti szerződésektől.

– A városvezetés nem nézné jó szemmel az ilyesmit – fogalmazott Tunney diplomatikusan, nem tagadva a felvetésemet. – Mindenesetre én a kulturált megközelítésben hiszek. Méz, és nem korbács. Példának okáért magát sem piszkálták a bérlakásában, igaz?

– Abban, amelyik épp most égett le? – kérdeztem. – Az az épület is a magáé?

– Igen, az enyém – felelte Tunney. – Volt – tette hozzá. – Micsoda felfordulás! – Elkapta a pillantásomat. – A világon semmi közöm nincs ahhoz, ami történt vele, Tony. Erre a szavamat adom.

– Efelől nem vagyok száz százalékig meggyőződve.

– Érthető. Bár ebben az esetben nincs igaza. Az az épület többet ért nekem épen, mint leégve. Teljesen rendben volt, megfelelt a szabályoknak, és a karbantartásra sem lehetett panasz. Ebben az üzletágban van abban ráció, hogy nem alakítunk át egész utcákat turistaszállásokká. Pont azért vettem meg azt az épületet, hogy *senki más* ne tudjon belőle Airbnb-lakásokat csinálni, lerombolva ezzel a környék karakterét. Van ám ebben tudomány, Tony.

– Ha maga mondja.

– Én mondom. – Tunney kortyolt egyet a söréből. – Az átmeneti szálláskiadás Chicagóban elképesztően jövedelmező üzlet. A megfelelő épület a megfelelő környéken olyan, mintha az ember egyszerűen nyomtatná a pénzt. Az a pénz befolyik hozzánk, mi pedig azonnal újra kihelyezzük.

– Megvesznek még több chicagói lakóépületet.

Tunney elmosolyodott, és a fejét rázta.

– Nem. Az a pénz, amelyből a lakóépületeket megvesszük, más üzleteinkből folyik be. Azt a pénzt viszont, amelyeket az apartmanok *hoznak*, arra használjuk, hogy tengerentúli projektjeinket és érdekeltségeinket finanszírozzuk. Példának okáért a Kínai Népköztársaságban.

– Magának vannak érdekeltségei Kínában?

– A népi Kína igazán figyelemreméltó ország. Nagyon sokan a vadnyugathoz hasonlítják, de én inkább erősen versengő üzleti környezetnek tekintem.

– Hallottam mostanában, hogy így hivatkoznak Kínára.

– Ez egyáltalán nem lep meg, de tegyük most félre ezt egy kicsit. Nem olyan régen az egyik cégem megpályázott egy nagyon ígéretes ingatlanprojektet odaát, amelyet nem tudtunk volna teljesen saját erőből megfinanszírozni. Szerencsénkre kötöttünk egy nagyon nagyvonalú hitelmegállapodást egy helyi, chicagói bankkal, amelyik épp arra készült, hogy kilépjen a nemzetközi porondra. A Cermak Takarékbankkal. Talán már hallott róluk.

– Van náluk folyószámlám.

– Milyen érdekes. Ezzel a hitelmegállapodással a zsebemben felszálltam az első pekingi gépre, mert előnyösebbnek tűnt, hogy ha személyesen ütöm nyélbe az üzletet. Azután megérkeztem, és kiderült, hogy a fő versenytársam, egy bizonyos Mr. Peng varázslatos módon felbukkant Pekingben, pont, mielőtt odaértem volna. Azt hiszem, maga találkozott vele, Tony.

Hirtelen kivert a hideg veríték.

Tunney láthatóan észrevette.

– Eszem ágában sincs bántani magát, barátom. – Harrisonra pillantott. – Ha ártani akartam volna magának, akkor már gondoskodtak volna róla, és semmi sem vezetne el hozzám. A puszta tény, hogy egy olyan helyen

beszélgetek magával, amelyről tudom, hogy az FBI bepoloskázta, meggyőzheti arról, hogy biztonságban van.

– Ez a hely be van poloskázva?

– Az FBI telepített ide egy lehallgatóberendezést. Ez persze nem jelenti azt, hogy bármit is hallhatnak. – A tükörre mutatott, amelyre egy Guinness-logót marattak. – A mikrofon ott van mögötte. Az egyik technikusom már a gondjaiba vette. Bármikor, amikor itt vagyok, az FBI nem hall mást, csak egy sportrádiót. Tudják, hogy megtaláltuk a poloskájukat, de nem tudnak idejönni, hogy megjavítsák. Ez így tökéletes. – Tunney előrehajolt. – Ez azt jelenti, hogy tudják, hogy maga itt van. És ez jó is így. Azt akarom, hogy tudják. Azt akarom, hogy azon gondolkozzanak, *vajon miért*.

– Nem volt szándékomban beletenyerelni a maga kínai üzletébe.

Tunney hátradőlt, és legyintett egyet, mintha elhessegetné még a feltételezést is.

– Nem tenyerelt bele. Illetve valójában igen, de nem szándékosan. Nem a maga hibája. A szövetségi fogyasztóvédelmet és a tőzsdefelügyeletet is ráuszítottam Pengre, hogy foglalják le itt, az Egyesült Államokban, ameddig én Pekingbe megyek. Legyorsultam, és maga ekkor került a képbe. Óvatosabbnak kellett volna lennem.

– Jó, rendben van – nyugodtam meg. – De mégiscsak elbukta az üzletet.

– De nem akkor. Peng korábbi érkezése sem teljesen a tervei szerint történt. Azt gondolta, elég elsőként felbukkannia egy amerikai pénzintézet hitelgaranciájával, és övé az üzlet. De az ügyfelek aggódtak a fogyasztóvédelmi és tőzsdefelügyeleti vizsgálatai miatt, és még mindig szívesen kötöttek volna velünk üzletet. És akkor valami nagyon vicces dolog történt, Tony. Valaki betört a Cermak Takarékbank szervereibe, és hazavágta a hitelgaranciámat. Nem örökre persze. Megvannak nekik a biztonsági másolatok és az aláírt papírok. Épp csak annyira köptek

bele a levesembe, hogy az ügyfelek visszatérjenek Penghez. Érdekes, nem?

– Nagyon jól volt időzítve.

– Akárki is csinálta, természetesen jó előre megtervezte. És az időzítése éppen megfelelt Peng céljainak. Az ő cége nyerte el az üzletet, az enyém meg hoppon maradt. Felettébb kiábrándító.

– Nagyon sajnálom.

– Köszönöm. – Tunney egyetértően bólogatott. – Pengnek azért még akadnak gondjai, maradtak elvarratlan szálak. Mivel itt az Államokban miattam időszűkébe került, a szokásos alkalmazottain és alvállalkozóin kívül másokat is be kellett vonnia az ügyei elintézésébe. És ezek az új szereplők nem feltétlenül hűségesek hozzá annyira, mint talán mások. Van egy vicces dolog az üzleti életben, Tony. A lojalitás ugyanúgy működik, akár törvényes egy vállalkozás, akár nem. Ha valaki hűséges, értéket jelent a cég számára. Ha nem, akkor kockázatot. És azt ugye tudja, hogy hogyan kezelik az üzleti életben a kockázatokat?

– Megpróbálják csökkenteni azokat.

Tunney bólintott, és kortyolt egyet a Guinnesséből.

Hirtelen megvilágosodtam. Harrisonra mutattam, aki úgy tűnt, meglepődik a gesztuson.

– Ő nem is engem követett, nem igaz?

– Ezt hogy érti?

– Amikor először kiszúrtam…

– Azon még most is bosszankodom. Az nagyon óvatlan volt.

– …azt hittem, hogy zsaru, akit rám állítottak. De aztán Langdon nyomozó elárulta, hogy nem közéjük tartozik. Úgyhogy arra gondoltam, hogy afféle verőlegény, akinek az a dolga, hogy folyton a sarkamban legyen.

– Szigorúan véve ő valóban verőlegény. – Tunney Harrisonra nézett. – Bocs.

Harrison egyetértően bólintott.

– De egyáltalán nem engem követett – folytattam. – Azoknak a felbukkanására várt, akiknek engem kellett volna megfélemlíteniük. Akiket *maga* akart elkapni, a saját céljaira.

– Így van – értett egyet Tunney.

– Maga *csalinak* használt! – vádoltam meg Tunney-t.

– Igen. És bár a lakóházának a leégése mindkettőnknek, és főleg szegény Angel Nicholsnak felettébb szerencsétlen fordulat volt, emiatt sokkal könnyebben sikerült elkapni azt a két férfit. Köszönöm, hogy átmeneti szállásául az én apartmanházamat választotta.

– Szóval ez egyáltalán nem rólam szól – állapítottam meg.

– Nem – mondta Tunney. – Azontúl, hogy a célpontjukká vált. Már bocsánat.

– Rendben. – Persze nem volt rendben, de kész voltam pillanatnyilag elengedni a dolgot. – Nem is értettem, hogy magát egyáltalán miért érdekli, mi van velem.

– Hát, ami azt illeti, tartozom még egy szívességgel. Erkölcsi kötelességemnek érzem, hogy életben maradjon addig, ameddig ez a szívesség terheli a könyvelésemet.

– Én... nem is tudom, most hogyan is kellene éreznem magam.

– Hogy egálban legyünk, megkönnyebbültnek.

– És most mi lesz?

– Most valakik válaszolni fognak a kérdéseimre. És a saját érdekében kérem, ne kérdezze meg, hogyan fogom ezt elérni, Tony. Hasonlóképpen, ha bárki kérdezné, maga és én azzal töltöttük a napnak ezt a kellemes részét, hogy megvitassuk a Cubs esélyeit az idei bajnokságban, és a dobójátékosaik problémáit.

– Miért hozatott ide egyáltalán? Elkapta azokat a fickókat, és hozatott nekem tiszta ágyneműt. Az égvilágon semmi szükség nem volt rá, hogy bármi mást is elmondjon nekem. Valószínűleg egyáltalán nem kellett volna semmit elmesélnie.

– Nagyra értékelem az aggodalmát. Elsősorban a jó modor miatt magyaráztam el a történteket, mert, mint azt már említettem, a lekötelezettje vagyok. Azért meséltem el, mi történt, mert számomra biztonságosabb, ha maga is képben van, átlátja a helyzetet, és nem üti bele az orrát olyasmibe, amibe nem kellene. Tisztában vagyok vele, hogy maga igencsak érdeklődő típus, és jó viszonyt ápol a mi kiváló rendőri erőinkkel. És végül azért meséltem magának, mert most, hogy ezek ketten a kezembe kerültek, még nagyobb veszélyben forog, mint eddig.

– Tessék?

– Információkat fogok kiszedni ezekből az emberekből, efelől ne legyenek kétségei, Tony! Ameddig ez összejön, valaki észreveheti, hogy eltűntek. És ekkor, akárki is rángatta az ő zsinórjaikat, eljön magáért és mindenki másért, akiről azt feltételezi, hogy veszélyes lenne rá. Tekintse úgy, hogy kapott egy kis előnyt! Minden elvarratlan szálat el akarnak majd varrni, amilyen gyorsan csak lehet. A következő pár napban szerintem szeretné meghúzni magát, valahol csendben. És ha tud még valakiről, akiről úgy véli, hogy valódi veszélyben lehet e miatt az egész miatt, szerintem őt is figyelmeztetni akarja. Inkább hamarabb, mint később.

TIZENHARMADIK FEJEZET

– ELÁRULJA NEKEM, mi ez az egész? – kérdezte Nona Langdon, amikor beültem mellé az anyósülésbe.

A River Liffey mellett szedett össze. Benézett a kocsmába, mintha keresne valakit. Szerintem sejtette, hogy Tunney odabent lehet.

– Még nem – feleltem, miközben bekötöttem magam. – Megszerezte a címet, amit kértem?

– Meg, de nem volt egyszerű. Az, hogy találjak meg egy Chen nevű tolmácsot, nem szűkítette le a keresést.

– De megtalálta.

– Meg. Aaron Chen. Az IIT-től nem messze lakik, a Nyugati 35. és a State Street sarkán.

– Oda kellene mennünk.

– Most?

– Igen, most.

Langdon csodálkozva nézett, de sebességbe rakta az autót, és elindult.

– És miért is megyünk oda?

– Mert veszélyben van az élete.

– Hogyan?

– Öngyilkosság.

– Úgy érti, hamarosan?

– Azt hiszem, igen.

Langdon a rendőrségi rádiójáért nyúlt, de rátettem a kezem a karjára.

– Ezt inkább ne! – kértem.

– Most mondta, hogy valószínűleg perceken belül öngyilkos lesz. Nekünk legalább fél órába telik odajutni. Vannak egységeink a környéken, ők ott lehetnek másfél perc alatt is.

– Ha egy rendőrautót lát közeledni, lehet, hogy csak rontunk a dolgokon. Nem amerikai állampolgár. Azt hiheti, hogy azért mennek, hogy kitoloncolják, vagy ilyesmi.

– Az nem a chicagói rendőrség feladata.

– Maga tisztában van ezzel. Chen talán nem. Jobb az elővigyázatosság.

Langdon hitetlenkedve nézett, de a kezét visszatette a kormányra.

– Köszönöm.

– Amúgy ki ez a Chen?

– Nem olyan régen volt egy közös munkánk.

Langdon rám pillantott.

– Miféle munka?

– Amilyenről valószínűleg csak egy ügyvéd jelenlétében kellene beszélnem.

Langdonnek már a nyelve hegyén volt egy megjegyzés, de aztán az utolsó pillanatban visszafogta magát.

– És ez a munka hajszolná őt az öngyilkosságba?

– Meglehet.

– Mindezzel együtt nekem úgy tűnik, hogy *maga* elég jól van.

– Hát, mondjuk úgy, hogy megúsztam.

– Oké, *ez* már nagyon olyannak hangzik, amiről tudnom kell.

– Először találjuk meg Chent!

– Beletelik még egy kis időbe, ameddig odaérünk. Ha nem beszélhetünk sem magáról, sem Chenről, mit javasol, milyen témával üssük el az időt?

– Elmesélem, mit tudtam meg Angel Nichols temetésén – ajánlottam fel.

A következő húsz percben beszámoltam Langdonnek a Danielle Brewerrel folytatott beszélgetésemről.

Aaron Chen az Illinois-i Műszaki Egyetem campusának a határán lakott. A lakása pont a sarki Starbucks felett volt, ami számomra egyenlő lett volna a pokollal. Langdon felnézett a lakásokra, ahogy kiszálltunk a kocsijából.

– Hát, ezek szerint amiatt nem nagyon kell aggódnunk, hogy kiugrik az ablakon. Maga szerint itthon van?

– Fogalmam sincs.

– Remek – mondta Langdon, és keresni kezdte a lakásokhoz vezető bejáratot.

Benéztem a Starbucksba, ami tele volt egyetemistákkal. Azután megfordultam, és az út túloldalán álló, nagyjából húszemeletes toronyházat kezdtem szemügyre venni.

Legfelül, a tető széléről valaki éppen átlesett a peremen.

– Langdon! – kiáltottam, aztán még egyszer, hangosabban, mert nem reagált.

Visszajött hozzám a járda szélére.

– Mi az?

A toronyház teteje felé mutattam. Az, aki az előbb még csak átnézett a peremen, most úgy látszott, mintha átmászna a tetőkorláton.

– Ó, ez most *tutira* szórakozik velem – szakadt ki Langdonból, ahogy felfelé nézett.

– Mégiscsak aggódnunk kellene amiatt, hogy leugrik.

•••

Langdonnek elég volt megvillantania a rendőrségi jelvényét az épület biztonsági szolgálatának, hogy felengedjenek bennünket a tetőre. Tényleg Chen volt odafönt. A korlát külső oldalán üldögélt, ahol az eresz kicsit magasabban volt, mint máshol.

Chen meghallotta, ahogy jövünk, és ránk nézett.

– Ne jöjjenek közelebb! Le fogok ugrani!

– Nem kell. – Langdon megállt, de a kezét kinyújtotta Chen felé. – Jöjjön át a korlát innenső oldalálra, Mr. Chen!

Chen a fejét rázta.

– De kell. Meg kell tennem. Nincs más választásom!

– Mit mondtak magának, kit fognak bántani? – kérdeztem.

– Micsoda? – Chen rám nézett.

– Mit mondtak magának, kit fognak bántani? – ismételtem meg a kérdést, és egy kicsit közelebb léptem Chenhez. – Biztosan van valaki. Aki fontos magának. Akit szeret.

– Honnan tud erről? – kérdezett vissza Chen.

– Nézzen ide! Emlékszik rám, igaz?

Chennek kellett egy erős másodperc.

– Maga... maga az irányító.

– Pontosan. Együtt dolgoztunk egy megbízáson. Pénzt kaptunk, hogy tartsuk a szánkat, emlékszik? – Chen bólintott. Még egyet léptem feléje. – De kiderült, ez nem volt elég, nem igaz? Úgyhogy visszajöttek, és azt mondták magának, hogy valakit bántani fognak, ugye? Tudom, mert velem is megpróbálták megcsinálni.

– Kit?

Langdonra mutattam.

– Őt.

– Mi van? – suttogta mögöttem Langdon alig hallhatóan.

Elengedtem a fülem mellett.

– Miért őt? – kérdezte Chen.

– Mert barátok vagyunk. – Visszanéztem Langdonra. – Legalábbis valamennyire barátok. Jóban vagyunk. Ennyit tudtak rólam. Azt tervezték, hogy ezzel zsarolnak meg.

– De maga még életben van.

– Ez igaz. – Kinyújtottam a kezem, és tettem még egy lépést felé. – Nem kell ezt csinálnia, Aaron. Másszon vissza a korláton! Hadd segítsünk magának!

Chen megint megrázta a fejét.

– Figyelnek. Azt mondták, ha nem szánom rá magam még ma, késő lesz.

– Két férfi járt magánál, Aaron?

Chen már nyitotta a száját, hogy megkérdezze, ezt honnan tudom, de azután az eszébe jutott. Bólintott.

– Igen.

– Azt a két férfit azóta kivonták a forgalomból – árultam el. – Ezt konkrétan tudom. Több ideje van, mint gondolná. Mondja el nekünk, mivel fenyegették, és mi segítünk megvédeni azokat, akik fontosak magának.

– Ez nem ilyen egyszerű.

– Tudom, hogy nem ilyen egyszerű – biztosítottam. – De arra kérem, bízzon bennem. Segíthetünk magának. Langdon nyomozó a chicagói rendőrséget képviseli. Meg tudjuk védeni magát és azokat is, akik fontosak magának. Csak jöjjön vissza! Meg tudjuk ezt csinálni.

Chen egy pillanatra elnémult, azután felállt, megfordult, és úgy tűnt, mintha megpróbálna átmászni a korláton. De aztán fogást váltott, rászorította ujjait a korlátra, és odahúzta magát, mintha lendületet akarna venni a nagy ugráshoz.

– Ne! – kiáltott fel Langdon, és kinyújtotta a karját, hogy elkapja Chent.

Futva indultam meg Chen felé, és amint próbálta ellökni magát a korláttól, taszítottam rajta egy jókorát.

Chen keze lecsúszott a korlátról, és még láttam a meglepett kifejezést az arcán, mielőtt átbukott volna az épület tetejének a peremén.

Figyeltem, ahogy lezuhan, azután visszafordultam Langdon felé, aki már rám szegezve tartotta a pisztolyát.

– Mi a *faszt* csinált, Tony?! – kérdezte acélos hangon.

Nyugtatólag emeltem fel a kezeim.

– A munkámat végeztem.

– Ne jöjjön itt nekem ezzel a baromsággal!

– Szakmai véleményem szerint Chen az akarata ellenére cselekedett, amikor ellökte magát a korláttól. Arra kényszerítették, hogy öngyilkosságot kövessen el. Ahogyan Angel Nicholst. Ahogyan Ted Grosst. Ahogyan Greg Bradley-t. Úgyhogy elirányítottam.

– Maga lelökte a tetőről!

– Igen, lelöktem. És mivel én tettem, 99,9% az esélye arra, hogy most életben van, éspedig otthon a lakásában, ahelyett, hogy száz százalék esélye lenne halottnak lennie, miután lezuhant egy húszemeletes épületről. Megöltem, hogy ne kelljen meghalnia. – Megpróbáltam átnézni a tető peremén.

– Maradjon ott, ahol van! – mondta Langdon.

A pisztolyát továbbra is rám fogta, miközben óvatosan odalépkedett a korláthoz, és lenézett. Chen maradványainak húsz emelet magasból is látszaniuk kellett volna. Langdon jó sokáig nézelődött. Azután visszarakta a tokjába a fegyverét. Ezek szerint nem volt semmi látnivaló, ami azt jelentette, hogy Chen egyelőre biztonságban van.

– Maga *biztosra vette,* hogy ha lelöki, az működni fog, igaz? Hogy akárki vagy akármi is tartja kézben ezeket a dolgokat, úgy fog dönteni, hogy a maga lökése többet fog nyomni a latban, mint az ő ugrása. Igaz?

– Nem – feleltem. – Kockáztattam.

– Azt ugye tudja, hogy ha most holtan feküdne odalent az aszfalton, akkor nem számítana, hogy öngyilkos lett? Akkor is letartóztattam volna emberölésért. A maga *munkája* erre nem terjedt volna ki.

Bólintottam.

– Tudom. Úgy döntöttem, megéri a kockázatot. – Végre sikerült nekem is átnézni a perem felett, le húszemeletnyire. A Starbucksból és az épület előcsarnokából kisebb tömeg gyűlt össze a hely körül, ahová Chennek be kellett volna csapódnia. Felfelé nézegettek a tető felé, ahonnan Chen leugrott. De nem volt holttest, nem volt vér, és nem esett kár semmi másban sem. Chen eltűnt, csak a ruhái hevertek a földön. Úgyhogy életben volt, valószínűleg otthon, pucéron, és azon töprengett, hogy mi a fene történt.

– El kell kapnunk, mielőtt gondol egyet, és ismét próbálkozik – figyelmeztettem Langdont, és elindultam a lejárat felé, de a nő megállított. – Mi az? – kérdeztem.

– Amikor Chennel beszélt, azt mondta, hogy valakik velem fenyegetik, hogy magát rávegyék az öngyilkosságra.

– Igen – feleltem, aztán összerándultam. – Úgy értem, ezt akarták csinálni. Csak megzavarták őket, mielőtt erre kerülhetett volna a sor.

– Megzavarták.

– Ez nem ilyen egyszerű. Most inkább nem mennék bele a részletekbe. Annyit mondhatok, hogy fényképeket hoztak magukkal, magáról. Meg a helyről, ahol él. – A fotót, amelyen az unokaöccse is látható, nem említettem. Úgy döntöttem, erről nem kell tudnia.

– És akkor mi van? Meg akartak volna ölni, vagy micsoda? Magának aztán főleg illene tudnia, hogy ez manapság már nem igazán működik.

– Nem hiszem, hogy gyilkosságra készültek volna – mondtam. Hagytam, hogy ez egy kicsit lebegjen ott kettőnk között.

Langdon megértette.

– Bocsánatot kérek, Tony – szólalt meg végül.

Pislogtam.

– *Maga* miért kér bocsánatot?

– Azért, mert valakik, akárkik is legyenek ezek a valakik, úgy gondolták, hogy felhasználhatnak, és velem zsarolják magát.

– Ugyan már. Ez azt jelenti, hogy maga a barátom. És nagyon megsértődnék, ha ezért maga bocsánatot kérne.

Langdon elmosolyodott.

– Rendben.

– És különben sem működött. Legalábbis még nem. – A tetőlejárat felé intettem. – De most menjünk, és keressük meg Chent! Sok mindenről kell elbeszélgetnünk vele.

– Egy pillanatot várjunk még! – mondta Langdon, és elővette a telefonját.

– Mit csinál?

– Valakik azt akarták, hogy Chen ölje meg magát. Az lesz a legjobb, ha megkapják, amit akartak.

•••

– Maga halott – közölte Langdon Chennel pár perccel később a saját lakásában.

Chen nem vette a lapot.

– De hát... *nem* vagyok az.

Akkor is tompának tűnt, amikor beengedett bennünket a kaputelefonnal. Tisztán látszott, hogy még nem tudta teljesen összerakni, mi is történt éppen. Egy fürdőköpenyt viselt mindössze, mást még nem sikerült felvennie. A kezébe nyomtam a ruháit, amelyeket a leugrásakor viselt. Üres tekintettel vette el a kupacot, és lerakta a konyhaasztalra, ahol éppen beszélgettünk.

– De bizony az – felelte Langdon. – Miután Tony... *elirányította* magát, felhívtam a parancsnokomat, és elmagyaráztam neki, mit szeretnék tőle. Jelentettük, hogy maga halott. Öngyilkosságot követett el a lakásában. Ha azoknak az embereknek, akik megfenyegették magát, hivatalos megerősítésre van szükségük a maga haláláról, meg fogják kapni. Maga és mindenki, aki magával kapcsolatban áll, biztonságban van.

Chen megemésztette, amit Langdon mondott neki, bólintott, majd pár másodperc múlva zokogásban tört ki. Adtunk neki pár percet, hogy összeszedje magát.

– Van pár feltételünk – folytatta Langdon, miután Chen valamennyire rendbejött.

– Mik ezek a feltételek?

– Elmond nekünk mindent, amit tud: hogy mi történt magával, hogy ki tette mindezt. És miért.

Chen rám nézett.

– *Ő* már tudja. Őhozzá is küldtek embereket.

– Tony tud dolgokat – kezdte Langdon, mielőtt megszólalhattam volna. – De amit ő tud, az talán nem ugyanaz, mint amit maga tud. Úgyhogy én arra vagyok kíváncsi, mit tud *maga*. Mi a maga története, Aaron?

– Maga azt mondta, hogy a chicagói rendőrség átadna a bevándorlási hivatalnak – mutatott rá Chen.

Kellett egy perc, mire rájöttem, hogy mikor említettem ezt neki.

– Ezt arra az esetre mondtam, ha Mr. Peng elirányítása rosszul sült volna el. Ez a helyzet teljesen más. Ebbe senki sem fogja bevonni a bevándorlásiakat.

Chen bánatosan mosolygott.

– Mr. Peng elirányítása *igenis* rosszul sült el. Túlélte. – Langdonhoz fordult. – Peng egy nagyon rossz ember, csak hogy tudja.

Langdon bólintott, és elővette a jegyzetfüzetét.

– Pontosan kicsoda is ez a Peng?

Chen meglepődve mutatott rám.

– Ő nem mondott el semmit?

– Tony eddig nagyon megválogatta, hogy mit oszt meg velem.

– Maga a rendőrséggel sem akart bajba kerülni – fordult felém Chen.

Megvontam a vállam. Chen ettől nem tűnt boldognak.

– Aaron, ki ez a Peng? – terelte vissza a kérdéshez Langdon.

– Egy kínai üzletember – felelte Chen. Szúrósan nézett rám, de aztán visszafordult Langdon felé. – Amennyire tudom, leginkább ingatlanbefektetésekkel foglalkozik, de vannak még más vállalkozásai is. Azt hiszem, ezekből egyik-másik nem annyira törvényes.

– Azt hiszi? – kérdezett vissza Langdon.

– Én tolmácsoltam neki, amikor angol anyanyelvűemberekkel találkozott. Voltak tárgyalásai, ahová nem engedtek be. Ott mandarint használtak. A pekingi nyelvjárást beszéli, és hallottam, hogy egy kicsit a kantonit is, bár azt elég rosszul.

– Amikor tolmácsolt neki, miről volt szó? – érdeklődött Langdon.

– Leginkább arról az ingatlanüzletről, amelynek innen, az Egyesült Államokból akarta megoldani a finanszírozását. A szokásos ingatlanos-befektetős téma volt, bár néha-néha elejtett megjegyzéseket arról, hogy versenyben áll egy itteni, chicagói céggel, amelynek egy Tunney nevű ember a tulajdonosa.

– Nahát – vetette közbe Langdon rám pillantva.

– Ilyenkor kerültek terítékre a kétes megítélésű dolgok, már ami a törvényességet illeti. Peng elmondta, mi mindent csinálna itt és Kínában ahhoz, hogy ezt a Tunney embert hátráltassa, és ő nyerje el előle ezt az üzletet.

– És maga emlékszik arra, mik voltak ezek a dolgok?

– Asszonyom, az a munkám, hogy pontosan fogalmazzak. Jól emlékszem rá, hogy mi hangzott el.

– Maga nem Peng megszokott tolmácsa, igaz? – szúrtam be a kérdést.

Chen megrázta a fejét.

– Peng szokásos tolmácsa nem tudott jönni. Azt mondták, közbejött valami vízumprobléma. A jogi tanácsadója ajánlott engem. Mr. Barnes. Ismert, mert néhány héttel korábban egy olyan jogászkonferencián tolmácsoltam, amelyen ő is részt vett.

– Helyettesítés az utolsó pillanatban – állapította meg Langdon.

– Pontosan. Közölték, hogy bizalmas és védett információkat fogok hallani és tolmácsolni. Barnes aláíratott velem egy titoktartási nyilatkozatot. Jó pénzt adott, úgyhogy belementem.

– Azután mi történt?

– Egy darabig semmi. Aztán két nappal ezelőtt meglátogatott két férfi. Azt mondták, Penget képviselik egy üzleti ügyben. És hoztak egy marék képet a menyasszonyomról.

– Ki a maga menyasszonya?

– Jeanee Hannak hívják. Amerikai, de most épp Pekingben van, a doktoriját írja. Mutattak képeket róla, a

pekingi lakásáról és az összes helyről, ahol rendszeresen megfordul. Minden képen rajta volt. Azt mondták, a nap bármely percében tudják, hol van. És azt is, ha máig nem ölöm meg magam, akkor elrabolják és... – Chen szava elakadt, és vett egy nagy levegőt.

– Tudom, hogy ez nehéz – vigasztalta Langdon.

Chen legyintett.

– Nem mondták el, mit csinálnának vele. Közvetlenül nem. Ehelyett meséltek néhány kedvenc technikájukról. Arról, hogy életben tartják az embereket, de az életüket pokollá teszik. A módszereket, ahogy kínozni szokták az embereket. Hogy hogyan tudják hetekig vagy akár hónapokig is folytatni, ameddig az áldozat tökéletesen meg nem őrül, és már semmi másra nem képes, mint üvölteni a fájdalomtól, akármilyen sokáig is él utána. Hogy manapság már így intézik a dolgokat, amióta nem lehet az embereket megölni. És amikor ezzel végeztek, megkérdezték, hogy a módszerekből, amelyekről előtte beszéltek, melyiket használják Jeaneen.

– Vagy lehet öngyilkos is, és akkor békén hagyják Jeaneet – fejeztem be a gondolatmenetet.

– Hát ja – hagyta rám Chen, és rám nézett. – Ők nem tudtak volna megölni. Arra volt szükségük, hogy én magam öljem meg magam. De ha ők kényszerítenek arra, hogy megöljem magam, az nem gyilkosság? Nem akarok meghalni. Nem is akartam meghalni. Hogyhogy ez nem gyilkosság? Maga irányító. Magyarázza ezt meg nekem!

– Nem tudom. Nem én írom a szabályokat, Aaron. Nekem ez gyilkosságnak tűnik. Másféle gyilkosságnak.

– De akkor miért működik? – kérdezte Chen.

– Ha találgatnom kellene, akkor azt mondanám, azért, mert még így is bele kell egyeznie. Az emberek mindig is kötöttek rossz alkukat.

– Nincs ez így jól.

– Nincs – értettem egyet. – Ebben itt semmi sincs jól.

Chen visszafordult Langdon felé.

– És most mit csináljak?

Langdon becsukta a noteszét.

– Egyelőre halott marad. Idehívunk egy mentőegységet, hogy hullazsákban tolják ki innen, ha esetleg valaki figyelné. Utána elvisszük egy biztonságos, jól őrzött helyre. Beszélgetni fog velünk meg valószínűleg még pár szövetségi ügynökséggel, és elmond nekünk mindent, amit Pengről tud.

– És mi lesz Jeaneevel?

– Van egy barátom a külügyben, aki tartozik nekem néhány szívességgel. Védőőrizetbe vesszük a menyasszonyát, olyan gyorsan és olyan csöndben, amennyire csak tudjuk.

– Köszönöm.

– Mindent el kell mondania nekünk, Aaron. Nem hagyhat ki semmit.

– Asszonyom, ők rávettek arra, hogy leugorjak. *Le is ugrottam*. – Chen rám mutatott. – Csak miatta nem lett öngyilkosság. Szóval amit megígértem nekik, megtettem. Nem tartozom nekik semmivel. És azt akarom, hogy meglakoljanak.

Langdon bólintott.

– Maradjon itt! Ne keljen fel! Ne vegye fel a telefonját! – Intett nekem, hogy kövessem, és kimentünk a konyhából az előszobába. – Gondolja, hogy a többiekkel is ez történt? – kérdezte halkan már odakint. – Felbukkant náluk is ez a két figura, és megfenyegették őket, hogy hosszasan fognak kínozni embereket, akik fontosak nekik, hacsak le nem vetik magukat egy toronyházról?

– Vagy nem lövik agyon magukat, vagy nem lépnek le egy vonat elé.

– És Angel Nichols?

– Szerintem vele próbáltak kreatívak lenni, hogy engem kivonjanak a forgalomból. Porig leég az épület, így Spencerék és az én halálom is csak balszerencsés mellékkörülmény lett volna.

– Szóval ha nem számoljuk Spenceréket, van három idézőjeles „öngyilkosságunk” meg két kísérletünk magával és Chennel.

– Fogadni mernék rá, hogy több is van.

Langdon furán nézett rám.

– Amikor visszaér az irodájába, nézze át a mostanában lejelentett öngyilkosságokat! Három férfit keressen, valószínűleg a harmincas éveikben, valószínűleg irányítók.

Langdon elgondolkodott.

– A bankrablás, amelynél maga is ott volt…

– Egen.

– …gondolja, hogy összefügg ezekkel?

– Elég biztos vagyok benne.

– Ez újdonság a számomra – jegyezte meg Langdon célzatosan.

– Elég gyorsan pörögtek az események.

– Nem Chen itt az egyetlen ember, akinek el kell kezdenie beszélni, Tony.

Mielőtt válaszolhattam volna, a telefonom zümmögése jelezte, hogy e-mailem érkezett. Elővettem a zsebemből a telefont, és láttam, hogy két új üzenetem is van. Felemeltem az ujjamat, jelezve Langdonnek, hogy kérek pár másodpercet. Nem volt elragadtatva.

Az első üzenet egy ismeretlen feladótól jött. Tárgyként „Ajándék egy baráttól” szöveg szerepelt. Megnyitottam, hogy elolvassam.

Részleges leirat a mai látogatóitól – állt az üzenetben. – Egy bírósági eljárásban nem használható fel, de nagyon érdekes. Nyugodtan ossza meg a bűnüldöző barátaival! Jön még.

Ezt egy nagyobb szövegtest követte, ami úgy nézett ki, mintha valaki egy telefonos alkalmazással jegyezte le volna, miután rávett valakit – vagy valakiket –, hogy beszéljenek.

– Mi az? – kérdezte Langdon.

– Csak egy pillanat – feleltem.

– Tony, maga kikészít engem.

Bólintottam, és megnyitottam a második üzenetet is. Lloyd Barnestól, a Wilson, Barnes, Jimenez és Park rangidős partnerétől jött.

Van egy sürgős megbízatásom a számára – olvastam. – Szerfelett jövedelmező, ha rendben lezajlik. Milyen gyorsan tudna idejönni?

Langdonra néztem.

– Mi az? – tette fel újra a kérdést.

– Emlékszik, hogy éppen az imént mondtam, hogy gyorsan pörögnek az események?

– Igen?

– Na, azt hiszem, most indult be a turbó.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

– KÉSŐBB ÉRT IDE, mint vártam – köszöntött Lloyd Barnes, amikor beléptem az irodájába. Felkelt az íróasztala mögül, megrázta a kezemet, és átnézett a vállam felett a személyi asszisztensére. – Most már elmehet, Marjorie. Köszönöm, hogy eddig bent maradt.

Marjorie bólintott, és távozott.

Körülnéztem.

– Hol az ügyfél?

– Azonnal itt lesznek – felelte Barnes, és visszaindult az asztalához.

– Épp most engedte haza az asszisztensét.

– Minden rendben lesz. Üljön le, Tony! – intett az asztala előtt álló szék felé.

Leültem.

– Sajnálom, hogy nem értem ide hamarabb. Egy másik ügyféllel voltam elfoglalva.

– Nem gond. És most, hogy belegondolok, talán jobb is így. Gyorsabban el tudjuk intézni a dolgokat.

– Rendben.

– Árulja el nekem, Tony... Tonynak szólítom, ha nem baj.

– Nem.

– Remek. Szóval, Tony, meg volt elégedve, ahogyan a minap nekem dolgozott?

– A pénz jól jött – ismertem el.

Barnes elkuncogta magát.

– Ez helyénvaló megállapítás. Tisztában vagyok vele, hogy most nem megy jól az irányítóknak. Egyre kevesebb a törvényes megbízatás.

– Olyan ez is, mint bármilyen másik szakma. Vannak jobb időszakok, és vannak rosszabbak.

– Mostanában inkább a rosszak járnak, nem igaz?

– Néhány év keményebb, mint a többi, igen.

– Ezért is rabolta ki a társaival a Cermak Takarékbankot?

Csak pislogtam.

– Hogy micsoda?

Barnes elmosolyodott, kihúzta az íróasztala egyik fiókját, és elővett belőle egy erős papírból készült boríték formájú, barna dossziét. Az asztalára tette, és áttolta elém.

– Olvassa el!

Felvettem a dossziét, és kinyitottam. Egy kézzel írott lap volt benne, egy bizonyos Levi Carrolltól. Ebben beismerte, hogy ő tervelte ki a Cermak Takarékbank kirablását, és hogy négy embert szervezett be segítőnek. A nevek között szerepelt Doyle Hillé, a rablóé, aki meghalt a bankban, és az enyém.

Barnesra néztem.

– Ez micsoda?

– Ez egy búcsúlevél. Levi az egyik ügyfelünk, pontosabban az egyik ügyfelünk *volt,* azt hiszem, így kell mondanom. A rablási kísérlet után, amikor Doyle Hill ott maradt mint egyfajta bizonyíték, rádöbbent, csak idő kérdése, hogy őt is elkapják. Sikerült meggyőznöm, hogy írja le a rablás részleteit, így amikor a rendőrség eljön érte, talán képesek leszünk az átadott információért cserébe enyhébb büntetést kialkudni.

– Rávette, hogy írjon egy búcsúlevelet? – hitetlenkedtem.

– Természetesen nem. De azt hiszem, ahogy újra végighaladt az eseményeken, arra a következtetésre jutott, hogy így lesz a legjobb. Ezzel nem értettem volna egyet, de sajnos nem voltam ott, amikor meghozta ezt a döntést. Bárcsak ott lettem volna! – A kezemben lévő lapra mutatott. – Levi azt állítja, hogy a rablásban magának jutott a figyelő szerepe. Bement a bankba, megbizonyosodott arról, hogy biztonságosan meg tudják csinálni a rablást, és jelzett a többieknek. Mivel maga már a bank ügyfele, a jelenléte nem adott okot ijedelemre.

– De ez nem igaz.

– Természetesen nem. – Barnes hangja nyugodt volt, és megnyugtató. – És ha még az is lenne, a törvényeink szerint magát is megilleti az ártatlanság vélelme. De van itt még néhány dolog. – Barnes benyúlt a fiókjába, és elővett még két dossziét. – Freddie Marsh és Dominic Gibson is megnevezte magát bűntársukként.

– És ők kicsodák?

– Ez a helyes válasz – mondta Barnes. – Ők azok a bankrablók, akik életben vannak. Pontosabban voltak – javította ki magát. – Miután Levi öngyilkosságot követett el, Marsh és Gibson is gyorsan követte a példáját. Úgy néz ki, Levi volt a csapat példaképe. Kivéve magát, Tony.

Fogtam a Carroll búcsúlevelét tartalmazó dossziét, és visszadobtam az íróasztalra. A dosszié Marsh és Gibson búcsúleveleinek a tetején landolt.

– Ez egy összeesküvés. Csőbe akar húzni.

– Lehetséges – ismerte el Barnes. – Egy bírósági tárgyalás során meglenne a lehetősége, hogy vitassa ezeket az állításokat. De be kell ismernie, Tony, hogy a közvetett bizonyítékok magára nézve nem túl kedvezőek. Mostanság nincsenek törvényes megbízatásai. A négy résztvevőből három megnevezte magát bűntársként. A negyediket, Doyle Hillt maga személyesen is ismerte, és a halála előtt maga üzeneteket váltott vele egy megbízatásról. Talán pont erről a banki dologról. És azután Greg Bradley, a rendőr, aki a rablás ügyében és maga után is nyomozott, holtan kerül elő. És itt van még ez is. – Barnes Gibson dossziéjára mutatott. – Gibson búcsúlevele szerint maga felbukkant nála, és megfenyegette a gyerekeit, ha ő elárulná, hogy maga benne volt a rablásban. Gibson nem kevesebbet állít, mint hogy a gyerekeit kizárólag a saját halála árán védheti meg magától.

– Nem is ismertem Gibsont! Életemben nem találkoztam vele!

– Én hiszek magának – csitított Barnes. – De nem engem kell majd meggyőznie, hanem az esküdtszéket. És a maga

ellen emelt vádak igen súlyosak lesznek. Fegyveres rablás. Előre megfontolt szándékból elkövetett többrendbeli gyilkosság… az áldozatok Ted Gross, a fiókvezető, és az összes, a rablásban részt vevő bűntársa. Kényszerítés, zsarolás. És így tovább. Szép hosszú lista, jó sok munkát fog adni az ügyvédjének.

Keserűen felnevettem.

– Ajánlatot tett nekem, hogy képviselni fog a büntetőeljárás során, Mr. Barnes?

Barnes széttárta a karjait.

– Sajnos nem tehetem. Azt hiszem, a bíróság rámutatna, hogy ebben az ügyben már jelen vagyok Levi Carroll képviselőjeként, és így ütköznének az érdekek. De ha szeretné, javasolhatok néhány nagyon jó védőügyvédet a városból.

– Köszönöm.

– Nagyon szívesen. De hadd ajánljak a figyelmébe egy másik lehetőséget! – Barnes még egyszer belenyúlt a fiókjába, és elővett egy Smith & Wesson M&P pisztolyt, a rendőrségnél rendszeresített alapmodellt.

Alaposan szemügyre vettem a fegyvert.

– Ezt a pisztolyt használtam Pengen – állapítottam meg.

– Valóban az – értett egyet Barnes.

– És maga nem szabadult meg tőle?

– Mondjuk úgy, hasznosnak gondoltam, ha rajta tartom a szemem. És hasznos is lehet, ugyanis ez nem az én pisztolyom, mert én soha nem tartanék egy nyilvántartáson kívüli, engedély nélküli és lekövethetetlen kézifegyvert az irodámban. Ez a magáé. Maga hozta ide, a megbeszélésünkre, amelyre, csak a miheztartás végett, én magam hívtam meg, hogy egy lehetséges megbízásról tárgyaljunk. Maga többet kért, mint amennyit én hajlandó lettem volna megadni, mert egy jelentősebb összegre volt szüksége, hogy eltűnhessen, miután a Cermak Takarékbank elleni rablásból három tettestársa is magára vallott. Amikor én nem akartam a kért árat kifizetni, maga fegyvert húzott,

és megpróbált kirabolni, mert tudta, hogy tartok készpénzt a faliszéfben. Amikor én a széfet sem voltam hajlandó kinyitni magának, először megfenyegette a családtagjaimat, pontosan úgy, ahogyan Gibsonnal tette, majd teljesen elkeseredett. És akkor... – Barnes félbehagyta a mondatot, és jelentőségteljesen a pisztolyra nézett.

– És akkor én jó nagy felfordulást csináltam az irodájában – fejeztem be.

– Hát – mosolyodott el Barnes –, éppen van egy külön fürdőszobám.

Felvettem a pisztolyt.

– És mi van akkor, ha ehelyett magát lövöm le?

– Csak egy lőszer van a fegyverben. Elpocsékolhatja rám. Ha megöl, hazaküld, és hitelesíti a történetemet. Ha megsebesít, csupa vér leszek, és ez hitelesíti a történetemet. Ha úgy megy el, hogy nem lő senkire, akkor le fogják tartóztatni azokkal a vádakkal, amelyeket az imént felsoroltam, és még mindig el tudom mondani a történetemet. Amely hitelességét csak emelni fogja az immár a pisztolyon lévő számos ujjlenyomata, amelyeket külön megköszönök.

– Vagy magam ellen fordíthatom.

– Valóban. És megérteném a döntését. Az állítólagos tettei sarokba szorították, a kiút esélye nélkül. Nincs hová menekülnie. Már haza se mehet. Az ön ellen szóló bizonyítékok közvetettek ugyan, de számottevőek. Ha én lennék az ügyvédje, ami nem vagyok, és nem is lehetek, azt tanácsolnám, hogy próbálkozzon vádalkuval. De még vádalkuval sem látom, hogy harminc évnél hamarabb felmerülhetne a feltételes szabadlábra helyezés lehetősége. Vádalku nélkül meg jó eséllyel a börtönben fog meghalni. És nekem nem úgy tűnik, mint aki jól bírná a fegyházat, Tony.

Ennél a pontnál összetörtem. Még mindig a fegyvert markolva az arcom elé emeltem a kezem, majd zokogástól

rázkódó testtel előredőltem. Az íróasztala mögül Barnes nézte, ahogyan a sírásba beleremeg a fejem és a vállam.

Egypár másodperccel később újra felemeltem a fejem, hogy levegőt kapjak, és hogy Barnes szemébe nézzek.

– Nem is akart nekem munkát ajánlani, igaz?

– A megbízás létezik – felelte Barnes. – Az egyik ügyfelem szeret ejtőernyő nélkül kiugrani repülőgépekből. Szüksége van valakire, akivel tandemben ugrik, és aki a zuhanás egy pontján szándékosan elvágja az összekötő hevedereket. Mason barátjának fogom adni, azt hiszem. Ez inkább neki való munka.

– Mason semmit sem tud a mi ügyünkről.

– Semmit a világon. Úgy gondolta, mindkettőnknek szívességet tesz, amikor beajánlotta nekem magát.

Visszatettem a pisztolyt az asztalra, a búcsúleveles dossziék tetejére. Barnes összevonta a szemöldökét.

– Nem lelkesedik a fegyverekért? – kérdezte.

– Túl sokat kell utánuk takarítani.

– De gyorsak és fájdalommentesek. És hadd jegyezzem meg, a rendőrség nemsokára a nyomában lesz, Tony!

– Ó, tudom én, hogy eljönnek értem – feleltem. – Csak valószínűleg nem azért, amiért maga gondolja.

Barnes mosolygott.

– Hanem miért?

Most rajtam volt a sor, hogy mosolyogjak.

– Ezt a témát még ne feszegessük, ügyvéd úr! Hadd közelítsem meg inkább ezt a kérdést egy másik szögből! Peking és Chicago között tizennégy óra az időeltolódás. Vagy tizenöt, már nem emlékszem. A lényeg, hogy most reggel van Kínában, és Mr. Penget, a maga ügyfelét ezekben a percekben tartóztatják le a kínai hatóságok egy sor különböző váddal, többek között vesztegetés, összeesküvés, rablás és gyilkossági kísérletek miatt.

Barnes arcáról lefagyott a mosoly. Ezt jelnek vettem, hogy folytassam.

– Amint az kiderült, Mr. Peng áthágott néhány etikai szabályt az éppen folyamatban lévő üzletével, azzal a bizonyossal, amelyhez itt, az Egyesült Államokban keresett finanszírozást. Miközben ezt próbálta nyélbe ütni, összeütközésbe került az amerikai és a kínai törvényekkel, emiatt tartóztatják le. De emellett még összerúgta a port a versenytársaival is, köztük a Tunney családdal, itt az Államokban.

– Erről én semmit sem tudok – állította Barnes.

Megint rajtam volt a sor, hogy felnevessek.

– Mindketten tudjuk, hogy *ez* nem igaz, Mr. Barnes. Maga azért tudja, hogy nem igaz, mert maga az, aki. *Én* pedig azért tudom, hogy nem igaz, mert az elmúlt néhány órát Aaron Chen, a tolmács, aki a maga megbízásából dolgozott Mr. Pengnek, azzal töltötte, hogy részletesen elmesélje a chicagói rendőrség, a kerületi ügyész hivatala, az FBI és néhány más szövetségi ügynökség képviselőinek, mi mindent hallott és fordított, miközben Mr. Pengnek, pontosabban *magának* dolgozott. Hiszen maga fogadta fel, maga fizette ki közvetlenül, és maga íratta alá vele a titoktartási nyilatkozatot. Kiderült, hogy bűncselekmények esetén ilyen titoktartási nyilatkozatok nem alkalmazhatók. És az is kiderült, hogy Chen korántsem halott annyira, amennyire a hivatalos jelentésekből sejteni lehetett.

Barnes felállt.

– Üljön le, a zsaruk már megérkeztek. Lent vannak a földszinten. Az asszisztense az épületből sem jutott ki. Elég biztos vagyok abban, hogy jelenleg épp a helyi, állami és szövetségi idézéseket nézegeti, amellyel a rendőrök hamarosan megkínálják magát. Nekem csak az volt a dolgom, hogy lefoglaljam, ameddig be nem futnak. Amint mindenki megérkezik, feljönnek ide. Mindannyian. Egyszerre. Addig is, biztosra veszem, hogyha kinéz az ablakon, láthatja őket. Keresse a villogó fényeket!

Barnes az ablak felé kezdte fordítani a fejét, de félbehagyta a mozdulatot.

Előredőltem.

– És van itt még valami. Csak így magunk között. Mr. Pengnek van egy bizonyos versenytársa. Biztos vagyok benne, hogy maga is ismeri. Az ő hitelkeretét vágták haza a maga emberei, amikor betörtek a Cermak Takarékbank informatikai rendszerébe a kamurablás alatt. Na mármost, ez a versenytárs rátette a kezét arra a két verőlegényre, akit maga és Peng felbérelt, hogy azok megfenyegessék az érintetteket barátaikkal és családtagjaikkal, hogy végül öngyilkosságot kövessenek el.

Barnes szeme kerekre nyílt.

– Ez a kettő járt Chennél, így aztán a zsaruk tudnak róluk. De engem is meglátogattak. Így tudta meg a versenytárs, mi a helyzet. – Úgy döntöttem, nem mondom ki Tunney nevét, mert szerettem volna látni, ahogy Barnes agya kimondja helyettem. – Ez a versenytárs már tudja, miképpen félemlítették meg Bradley-t, a zsarut, hogy ölje meg magát, de csak miután rám nézve terhelő jegyzeteket hagyott hátra. A versenytárs tudja, mivel vették rá Angel Nicholst, hogy benzint locsoljon szét – apropó, az a ház pont ezé a versenytársé volt –, és hogy gyújtsa magára a lakást. Peng versenytársa mindezzel tisztában van, és még sok minden mással is. Szóval, Barnes, ha magának sikerülnie is minden egyes vádat kimozognia, ez a versenytárs ott lesz odakint. És megkért, hogy szóljak: várni fogja magát.

– Engem?

– Bizony. És *csak* magát. Nem fogja fenyegetni a családját, a barátait vagy az üzlettársait. Csak magát. És ennek a versenytársnak a világ minden ideje a rendelkezésére áll.

Hátradőltem.

Barnes csak nézett.

– Ja igen, ez baromság, hogy benne voltam a rablásban. Ezt sem fogja senki komolyan venni – mondtam. – Nyilvánvalóan. De azért elismerésem. Ügyes improvizáció

volt, miután nem hallott ma rólam semmit az embereitől. Fogadni mernék rá, hogy az aláírások azokon a búcsúleveleken még egyeznek is az áldozatok valódi aláírásaival. És igen, tudjuk, hogy az emberei meglátogatták őket. Mindegyiket. Sok mindenért kell majd felelnie, Mr. Barnes. Mit gondol erről? Mert azt kell, hogy mondjam, nekem nem úgy tűnik, mint aki jól bírná a fegyházat.

Barnes csak bámult rám, aztán kinyúlt a Smith & Wessonért, a halántékához szorította, és meghúzta a ravaszt.

A pisztoly szárazat kattant, ahogy az elsütőszerkezet lecsapott az üres levegőre.

Megmutattam Barnesnak a lőszert, amelyet akkor vettem ki a töltényűrből, amikor az asztalára dőlve zokogtam, és jajgattam, eltakarva előle a pisztolyt.

– Ilyen könnyen azért nem ússza meg – jelentettem ki.

Az ajtót feltépték és az irodát elözönlötték a mindenféle bűnüldöző hatóságok emberei, kezükben idézéseket lengettek.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

– SZÓVAL A BANKRABLÁS egyáltalán nem is bankrablás volt – állapította meg Langdon, ahogyan West Lawn felé hajtottunk.

– Nem – feleltem. – Betörtek a bank informatikai rendszerébe, hogy hazavágják Tunney hitelgaranciáját. Barnes felfogadta Doyle Hillt, ő meg beszervezte a többieket a rablásba, Levi Carroll kivételével. Őt Barnes mentette fel még évekkel ezelőtt, amikor hackeléssel vádolták meg. Őt bízta meg azzal Barnes, hogy törjön be Gross gépébe. Mindenki a bankrablással lett volna elfoglalva, és senki sem kapcsolta volna össze a Tunney hitele körül adódó problémákkal. Occam borotvája. A legegyszerűbb magyarázat a valós. Kivéve ebben az ügyben, mert itt nem volt az.

– Mondtam én magának, hogy súgtak valamit az ösztöneim ennél a rablásnál.

– Valóban mondta. De azt azért nem hiszem, hogy az ösztönei azt súgták volna, hogy egy nagy ingatlanügylet hitelfedezete *huss,* eltűnik.

– De hát ez csak egy átmeneti probléma volt. A hitelkeret rendelkezésre állt. Tunney tudta. A bank tudta. Mindenki tudta. Csak meg kellett találni a rendszerben.

– Igen, de nem ez számított. Az üzlet, amiért Peng és Tunney versenyzett, olyan közel volt az „aki kapja, marja” szabályhoz, amennyire az manapság lehetséges. Tunney-nak úgy kellett a színre lépnie Kínában, mint akinek a kezében van a teljes összeg, és képes azonnal utalni is. A késedelem miatt bukta az üzletet. Így mennek a dolgok mostanság Kínában.

Langdon vállat vont.

– Nagyon úgy hangzik, mint a vadnyugat.

Elmosolyodtam.

– Azt hiszem, jobban szeretik az „erősen versengő üzleti környezet” kifejezést.

– Én csak azt tudom, hogy ehhez képest Chicago maga a civilizáció csúcsa, és ez kurva sokat elárul az egészről. – Langdon rám nézett. – Még mindig nem mondott el nekem mindent arról, hogy Tunney milyen szerepet is játszott ebben az egészben.

– Nem tudom, mire gondol.

– Ugyan már, Tony! A minap Tunney kedvenc kocsmája előtt szedtem össze. Maga már azelőtt tudta, hogy a műrablás Tunney hitelkerete ellen irányult, mielőtt Barnes elmondta volna nekünk. Tudott azokról az emberekről, akiket Barnes bérelt fel, hogy megfélemlítsenek mindenkit, akinek köze volt Peng ügyeihez. És arra is nagyobb összegben fogadnék, hogy tudta, hol volt az a kettő azelőtt, mielőtt feladták volna magukat.

Langdon Cole Poulinre és Jerr Dupre-re célzott. A két középsúlyú gazember Barnes letartóztatásának a másnapján bukkant fel a chicagói rendőrség kapujában, és égtek a vágytól, hogy vallomást tegyenek. A vallomásukat kábult, már-már síri hangon tették meg, bár fizikailag tökéletes állapotban voltak. Ebből én arra következtettem, hogy valószínűleg belekóstoltak néhányba azokból a módszerekből, amelyekkel Aaron Chennek hencegtek, és utána parancsba kapták, hogy vallják meg a bűneiket, egyébként pedig tartsák a pofájukat.

Amit tiszteletre méltó módon meg is tettek. A vallomásuk egybevágott azzal, amit Barnes és Chen mondott el, és fényt derített arra is, mi történt Greg Bradley-vel, Angel Nicholsszal, Ted Gross-szal és azokkal a bankrablókkal, akiknek eredetileg sikerült megszökniük. Még azt is elmagyarázták, mi történt Bradley noteszének hiányzó lapjaival. Azokon a lapokon más emberek nevei és adatai voltak, akik után Bradley nyomozott. Ők ketten viszont azt akarták, hogy a többi zsaru rám koncentráljon.

Az Illinois-i Legfőbb Ügyészség gyilkossági vádakra készült Poulin, Dupre és Barnes ellen Bradley és a többiek halála ügyében. A velem kapcsolatos gyilkossági kísérlet azonban hiányzott a vádiratból, mert a rendőrség úgy tudta, azok ketten sosem jártak nálam.

Illetve a rendőrségtől egyvalaki azért tudta. De nem szólt róla. Eddig.

– Azt hiszem, a legjobb lesz, ha azzal főzünk, amink van – mondtam Langdonnek.

– Tisztában van vele, hogy Tunney problémát jelent – felelte. – Olyan problémát, amelyet maga nem szeretne.

– Ezzel nem vitatkozom. Nem rajongok ezért a problémáért. De néha együtt kell vele élnem.

Langdon bólintott. Ő legalább megértette.

– Talán ezen változtathatunk.

– Ezt meg hogy érti?

– Úgy értem, hogy maga segített nekünk megoldani egy rablást és számos gyilkossági ügyet, és központi szerepet játszott abban, hogy lebuktassuk a város egyik legbefolyásosabb korrupt ügyvédjét. Maga jó ebben. Ráadásul, amikor nem velünk dolgozik, hajlamos bajba keveredni.

Elmosolyodtam. Mindkét állítás igaz volt.

– Szóval mit javasol?

– Ideje lenne, ha csatlakozna hozzánk?

– Legyek újra a chicagói rendőrség szakértője?

– Egyelőre. De eljöhet még az az idő, amikor elkezdhetünk gondolkodni egy hosszabb távú megoldáson.

– Mint például?

– Például be is léphetne hozzánk, Tony.

– Mi? Mint egy igazi rendőr? – hüledeztem.

– *Annyira* azért nem rossz ötlet.

– Nincs olyan, hogy irányító zsaru.

– Eddig még nem volt, ez igaz. De ez nem jelenti azt, hogy nem is lehet.

– Egy héttel ezelőtt a chicagói rendőrség meg volt róla győződve, hogy rendőrgyilkos vagyok – emlékeztettem Langdont. – Innen nézve jó sokat kell tekerni ahhoz, hogy állományba vegyenek.

– Ezért is mondom, hogy elsőre legyen szakértő. Aztán majd meglátjuk.

– Még mindig érvényben vannak a költségvetési megszorítások.

– Meggyőző érveim vannak arra, hogy ez a kiadás igazolható.

– El fogok gondolkodni rajta.

Langdon rám nézett.

– El fog *gondolkodni* rajta.

– Ezt mondtam.

– Mert olyan sok minden történik mostanában a karrierjével – dörgölte az orrom alá.

– Nem akarok hirtelen mindenbe beleugrani. És még azt sem tudom, tud-e maga nekem eleget kínálni.

Langdon felhorkant. Ráfordultunk a Pulaskira, és dél felé indultunk.

Néhány mérfölddel később leparkoltunk a South Kildare-en egy jellegtelen, téglából épült családi ház előtt.

– Ez lesz az – szólaltam meg, ahogy a kocsiból szemügyre vettem az épületet. – Itt laknak Angel szülei.

– Ezt az egyetlen dolgot még mindig nem értem – vallotta be Langdon. – Ő hogy keveredett bele? Minden érintett közül ő egyedül ártatlan volt. Greg legalább zsaru volt. De Angel... a világon semmit nem csinált, csak ott lakott, ahol maga.

– Ezért dolgozták meg őt – feleltem. – Maga rendőröket állított rám. Poulin és Dupre nem tudott hozzám férni. Viszont Angelre nem állított figyelőket. *Ezért* választották ki őt. És ezért gyújtatták fel vele az épületet. De amikor rájöttek, hogy élek, megint nem tudtak elérni közvetlenül. Meg kellett várniuk, ameddig megkérem magát, hogy

szedje le rólam az embereit, és beköltözöm az átmeneti szállásomra.

– Szóval Angel halála az én lelkemen szárad.

Megráztam a fejem.

– Nem. Barnesén és Pengén. Maga rajtam tartotta a szemét. Amit nagyra értékelek. Csak azt nem tudta, hogy ennek lesznek következményei. Én sem tudtam.

Kiszálltam az autóból.

Valaki várt ránk a járdán. Valaki, akit én kértem meg, hogy itt találkozzon velünk.

– Üdvözlöm, Danielle – ráztam meg a kezét, és oldalt fordultam, hogy bemutassam Langdont. – Ő itt Nona Langdon nyomozó, akiről már meséltem magának.

Kezet fogtak.

– Tony szerint beszélnem kellene magával – mondta Danielle Langdonnek. – De azt nem tudom, miért tartja jó ötletnek, hogy itt beszéljünk. – A ház felé intett. – Ez Angel háza. Azaz a szüleié.

– Az igazat megvallva mindhármukkal szerettem volna beszélni – magyarázta Langdon. – Arról, hogy mi történt Angellel. Arról, amiről tudjuk, hogy megtörtént.

Danielle először Langdonra nézett, aztán rám, láthatóan nem értette a helyzetet.

– Igaza volt, Danielle – mosolyogtam rá. – Igaza volt. És amit Angel mondott magának, az is igaz volt. Nem kell elhinnie, amit mondanak róla. Mi tudjuk az igazságot.

Danielle újra végignézett rajtunk, és sírva fakadt. Megöleltem, és pár perccel később, amikor összeszedte magát, mindannyian bementünk Angel szüleihez, hogy nekik is elmondjuk az igazságot.

JOHN SCALZI

AZ IRÁNYÍTÓ III.

UTAZÁS PISZTOLYGOLYÓVAL

ELSŐ FEJEZET

KEDD VOLT, HÁROM PERCCEL MÚLT délután háromnegyed három. Arra készültem, hogy a déli műszakkezdésem óta már harmadjára próbáljak meggyőzni néhány tanácstalan embert, hogy nem kellene megölnöm egy számukra kedves személyt.

– Mr. Szymanski, Mrs. Szymanski – köszöntem az egymásba kapaszkodó párnak. A Northwestern Memorial Kórházban, az intenzív osztály előtti váróhelyiségében találkoztunk. Tartottam egy kis távolságot, nem fogtunk kezet. – Tony Valdez vagyok, az ügyeletes irányító az intenzív osztályon. – Felemeltem egy dossziét. – Úgy értesültem, hogy önök elirányítást kértek Joseph Szymanski számára. Mr. Szymanski, az ön édesapjáról van szó, igaz?

– Így van – vágta rá Mrs. Szymanski, mielőtt a férje válaszolhatott volna.

Úgy tűnt, Mr. Szymanskit komoly sokkhatás érte, és nemigen tud válaszolni egyetlen kérdésre se – így a felesége nem is vágott a szavába. Együttéreztem velük, de szorított az idő: még legalább egy családdal le kellett folytatnom ugyanezt a beszélgetést. Az asszony felé fordultam.

– Leülhetek? – mutattam a székre a párral szemben.

Ha csak lehetett, a Northwestern Memorial Kórház próbálta távol tartani a látogatókat az intenzív osztálytól, kivéve azokat az eseteket, amelyekben vélelmezhetően egészségügyi döntéseket kellett meghozni; de még ilyenkor is inkább a betelefonálást javasolták a családtagoknak. Ez leginkább az éppen lecsengőben lévő pandémia után maradt így. Szymanskiék mindenesetre úgy döntöttek, hogy bejönnek. Mondom, együtt tudtam velük érezni.

– Mrs. Szymanski… – kezdtem bele.

– Joanna – szólt közbe.

– Joanna – folytattam –, mielőtt bármit csinálnánk vagy mondanék, biztos szeretnék lenni abban, hogy tökéletesen ugyanarról beszélünk, amikor arról van szó, mit kérnek önök, és én mit tudok megtenni az ön apósáért. Rendben?

– Igen.

– Jó. Ugye tudja, mivel foglalkozik egy irányító?

– Ha valaki haldoklik, maga elintézi, hogy az illető visszatérjen, és jobban lehessen – mondta Joanna Szymanski.

Bólintottam.

– Alapvetően így van.

Az igazat megvallva csak nagyjából volt így. Úgy „intéztem el" valakit, aki természetes vagy valamilyen, véletlennek betudható ok miatt haldoklott, hogy magam öltem meg. A halála így egy személy szándékának, illetve az ebből fakadó tettének következménye lett. Most már több mint tizenkét éve, ha valaki nekilendült, és megölt valakit, akkor ezer esetből kilencszázkilencvenkilencszer az áldozat visszatért. Azon, hogy hogyan és miért történik ez, azóta is rágódnak a tudósok, a filozófusok és a vallási vezetők. A gyakorlati és egészségügyi vonatkozásai miatt viszont nekem volt munkám.

– Szóval maga el tudja intézni Joe-t, és vissza tudja hozni – foglalta össze Joanna Szymanski.

– Alapvetően így van – ismételtem meg. – De ennél bonyolultabb az ügy. – Felemeltem a Joseph Szymanski anyagait tartalmazó dossziét; ezt a kórháznak kell biztosítania, hogy kiértékelhessem az esetet. – Ezeket a bonyodalmakat szeretném magukkal végigbeszélni.

– A törvény kimondja, hogy magának *kötelező* segíteni nekünk.

Láttam, hogy a nő arca megfeszül a maszk alatt, és úgy tippeltem, Joanna Szymanski nem sok vitában maradt alul.

Nem is volt ez ellen kifogásom; nem azért voltam ott, hogy vitatkozzam vele.

– Igen – értettem egyet. – A mostani járvány kitörésekor Illinois állam elfogadta a családi együttérzés törvényét, amely egyebek mellett megadta a családtagoknak a jogot, hogy elirányítást kérjenek a közvetlen hozzátartozójuknak, ha az illető korábban nem rendelkezett írásban arról, hogy ne élesszék újra. Ez az elirányítási kérés felülírhatja az érintett orvosának vagy biztosítójának a rendelkezéseit. – Úgy tudtam ezt felmondani, mintha már több tucatszor daráltam volna el a közelmúltban – és pontosan ez is volt a helyzet. Mostanra már jó eséllyel álmomban is fel tudtam volna idézni. – Ha maga és a férje formálisan is ragaszkodnak az elirányításhoz, akkor nekem e szerint kell eljárnom. És így is fogok eljárni, emiatt ne aggódjanak, Joanna!

A nő komolyabb vitára számított, tartása kissé ellazult.

– De el kell magyaráznom, miért nem ajánlom ebben az esetben mégsem az elirányítást.

Erre megint megfeszült a teste.

Folytattam, mielőtt ellenkezhetett volna.

– Még egyszer: ha ragaszkodnak hozzá, el fogom irányítani a beteget. De szeretném, ha tökéletesen értenék, mit fogok tenni, és az hogyan működik. Először is, még egyszer tudatosítanám, hogy maga azt kéri, öljem meg az apósát.

– De hát vissza fog jönni.

– Általában ez a helyzet. De van egy kis valószínűsége annak is, hogy nem tér vissza. Ezerből egy. Ez egy kicsi, de létező kockázat. Amióta Illinois állam elfogadta a családi együttérzés törvényét, tíz ember halt bele közvetlenül az elirányításba. Önöknek el kell fogadniuk annak az esélyét, hogy az apósa lesz a tizenegyedik.

– Az még így is jobb, mint amilyen esélyei most vannak. – Az asszony a férjére nézett. – Bill egyik munkatársának az

apját tavaly irányították el, és amikor visszatért, teletömték mindenféle gyógyszerrel, és megfékezték a vírusfertőzését.

– Van ilyen – értettem egyet. – Mivel azt az esetet nem ismerem, így arról nem tudok beszélni. – Újra felemeltem a kezemben lévő dossziét. – Átnéztem az apósa aktáját. E szerint baleset érte az otthonában, és egy hete lélegeztetőgépen van.

– Igen. És?

– Ha az elirányítás sikeres, a visszatérés során az emberek fizikailag egy korábbi állapotba kerülnek vissza. Ezért lehet az a szakmám, ami. Ha valakinek nem sikerül a műtéte, és én elirányítom, az illető a műtét előtti állapotba tér vissza, és az orvosok újra próbálkozhatnak. De azt fontos tudni, hogy ez a „visszaállás" a legtöbbször csak néhány óra, legfeljebb egy nap. Ha sikeresen irányítom el az apósát, akkor a ma reggeli állapotába kerül vissza. Vagy esetleg a tegnap estibe.

– De az még mindig jobb, mint a *mostani,* az ég szerelmére! – fakadt ki Joanna.

– Talán igen. De azt is tudnia kell, hogy amikor elirányítok valakit, az nem marad itt a kórházban. Mindenki oda tér vissza, ahol a leginkább biztonságban érezte magát, ahová a legjobban kötődött. Ez általában kinek-kinek az otthona, de nem mindig az. Az apósa egyedül élt?

– Ugyanott lakik negyven éve.

– Akkor valószínűleg oda fog visszatérni. A ruhái és a személyes tárgyai itt maradnak. Anyaszült meztelenül fog megjelenni, és egyedül lesz, hacsak valamelyik családtag nem fogja ott várni. Na mármost, az apósa nem véletlenül van lélegeztetőgépen, Joanna. Ugyanazon ok miatt, ami miatt ma reggel és tegnap is lélegeztetőgépen volt. Amikor elirányítom, ha visszatér, nem lesz már ott a lélegeztetőgép, hogy levegőt kapjon.

– Azt mondja, hogy ha visszahozzuk, abba belehalhat?

– Azt mondom, hogy szeretném, ha tökéletesen tisztában lennének a kérésük következményeivel. Ha minden

összejön, a maga apósa hazatér, de a szakmai véleményem szerint pár órán belül ugyanitt lesz. Ha a mentő kiér időben, hogy behozza. Ha egyáltalán beérnek vele az intenzívre.

– A törvény kimondja, hogy a kórháznak kötelessége ismét felvennie.

– A Northwestern Memorial fel is fogja venni, igen. A kezelése így sem lesz folyamatos, hiszen az elirányítás miatt megszakadt. A kórház gondoskodni fog róla, és nincs ennél jobb kórház egész Chicagóban. De gondolja végig, amit mondtam: *ez* a legjobb kórház a városban, és az apósa nagy valószínűséggel rosszabb állapotba fog kerülni, mint ha itt maradt volna.

– Úgy gondolja, itt kellene tartanunk a lélegeztetőgépen, egészen addig, ameddig meg nem hal?

– Úgy gondolom, hogy magának és a férjének kell meghoznia a döntést valamennyi rendelkezésre álló információ alapján. A törvény értelmében el tudom és el is fogom irányítani az apósát. De legalább már ismerik a szakmai véleményem a kockázatokról és a lehetséges kimenetekről. Azt fogom tenni, amit önök szeretnének. Önöknek azt a kérdést kell feltenniük maguknak, mi a legjobb az ön apósának. Mi a legjobb Joe-nak?

Most először, amióta leültem, azt láttam, hogy Joanna Szymanski szemében megcsillan a kétely. Értette, mit akartam mondani neki, és elkezdte mérlegelni a lehetőségeket.

– Csinálja! – szólalt meg Bill Szymanski.

– Bill – tette a kezét a férje karjára Joanna.

– Nem – válaszolt a feleségének a férfi. – Már bent van két hete. Egy hete lóg azon a rohadt gépen. Nem tudtunk bejönni, hogy találkozzunk vagy beszélgessünk vele. Egyedül van. Gyűlöli a kórházakat. Otthon kellene lennie.

– Lehet, hogy meghal – vetette ellen Joanna.

– Akkor otthon fog meghalni – felelte Bill, és a szemét elfutották a könnyek. – Otthon fog meghalni a családja körében. Úgy fog meghalni, hogy anyu fényképét nézi,

amelyik ott van az éjjeliszekrényén. Nem itt, egy csővel a torkában. – Rám nézett. – Csinálja! Irányítsa el!

Joannára néztem.

– Mindketten meg vannak jelölve, hogy meghozhatnak egészségügyi döntéseket. Mindkettejük egybehangzó döntésére van szükség.

Az asszony némán bólintott, még mindig a férje karját szorította. Felálltam.

– Van valaki most az apósa lakásában?

– Bill egyik húga. Ő vigyáz a kutyára. Bill másik húga csak pár sarokra lakik onnan.

– Szóljanak nekik, hogy az apjuk hamarosan ott lesz! Tizenöt percen belül megcsinálom az elirányítást.

Bill Szymanski zokogni kezdett. Megfordultam, és elindultam az osztály felé.

– Mr. Valdez – szólt utánam Joanna.

Visszafordultam.

– Köszönöm.

Apró mosoly futott át az arcomon, ahogy beléptem az intenzív osztályra.

– Hogy ment? – kérdezte Anita Cain ügyeletes ápolónő. Ebben a műszakban ő asszisztált. Megvárta, míg Szymanskiékkal beszéltem.

– Az elirányítás mellett döntöttek.

– De elmagyarázta nekik az egészet, nem igaz? Az egész „így csak rosszabbak lesznek a dolgok” témát.

– Mindig el szoktam. De hiába.

– Kellene lennie egy törvénynek.

– Van már egy törvény – mutattam rá. – Pont ez a probléma. – Nem volt olyan irányító, aki ne gyűlölte volna a családi együttérzés törvényét vagy annak valamely, egy másik szövetségi államban érvényes változatát. Ezek a pandémia alatt születtek, de ott maradtak a törvénykönyvekben a válság elmúltával is. Az állami törvényhozásban azzal érveltek mellettük, hogy nagyobb szabadságot és több kényelmet biztosítanak a családoknak

a traumákkal sújtott időszakokban. Ilyen volt először a pandémia, de utána nagyjából bármilyen időszakra rá lehetett ezt húzni.

Az ilyen tárgyú törvények elleni érveket az irányítók képviselői mindig lelkiismeretesen elsorolták: hogy ez csak szemfényvesztés, egy egészségügyi komédia, amely a kontrollnak csak az *illúzióját* adja, és arra kötelezi az irányítókat, hogy olyan elirányításokat hajtsanak végre, amelyekről tudják, hogy se nem biztonságosak, se nem etikusak. Az ilyen témájú viták miatt az irányítók szívtelennek tűntek – azoknak a szemében, akiknek soha nem kellett megküzdeniük egy meggondolatlan elirányítás utóhatásaival.

– Ott van – mondta Cain, és egy kisebb kórterembe vezetett.

Joseph Szymanski két másik beteggel feküdt egy szobában. Mindegyikük lélegeztetőgépen volt, és csakúgy, mint Szymanski, ők is erősen be voltak nyugtatózva, hogy ne akarják kitépni a csöveket a torkukból.

Cain behúzta a függönyöket Szymanski ágya körül, és az ágy melletti asztalkára mutatott.

– A felszerelése.

– Már ki is készítette? – kérdeztem.

– Úgy tippeltem, hogy háromból három lesz.

A másik két család, akikkel a műszak alatt korábban beszéltem, szintén az elirányítást választotta.

– Hát, nem túl jó sorozat.

Kibontottam az applikátort a steril csomagolásból. Az „applikátor” megnevezés nagyon barátságos név volt egy olyan eszközre, amellyel Szymanski lágy szájpadlásán keresztül egy apró robbanókapszulát készültem belőni az agyába. Az irányítói szakma odavan az eufemizmusaiért. Ezért hívtak engem irányítónak, és nem biztosítótársaságok és kórházak által alkalmazott hóhérnak.

– Készen állok – jeleztem Cainnek.

A nővér elkezdte eltávolítani a csöveket Szymanski torkából. Eközben utoljára még gyorsan felmértem az öregembert. A hetvenes éveiben járt, de még jó formában volt, a maga chicagói lengyel módján. Olyasfajta embernek tűnt, mint aki életében nem lépte át a városhatárt – miért tette volna, amikor ott volt neki a Bears és a White Sox? Minden barátja, ismerőse ott élt a közelében, Chicago délnyugati részén.

– Egy dologban azért igazuk volt – mondtam.

– Éspedig?

– Hogy valószínűleg otthon szeretne meghalni.

– És meg fog?

– Majd meglátjuk.

Cain csak bólintott, és befejezte az előkészítést.

– Tiszta – jelentette ki.

Becsúsztattam az applikátort Joseph Szymanski szájába, és a helyére támasztottam.

– Sok szerencsét, Joe – búcsúztam tőle, és belőttem a töltetet.

Volt egy kis szünet, majd Joseph Szymanski eltűnt. Nem maradt utána más, csak a kórházi hálóinge. Halk pukkanás hallatszott, ahogy a levegő elfoglalta a helyet, amelyet egy pillanattal korábban még Szymanski teste töltött be. Ez azt jelentette, hogy az öregember valahol Chicagóban, valószínűleg az ágyában fel fog bukkanni, ruhátlanul és lélegeztetés nélkül.

Úgy döntöttem, nem fogok rá gondolni, és arra sem, hogyan fogja magát érezni ezután.

– Ki a következő? – kérdezte Cain.

– Egy másik család, akikkel meg kell vitassam az elirányítási kérésüket. Gianelliék, négykor. Zoomon keresztül kell beszélnem velük.

– Könnyebb lesz attól, hogy Zoomon beszélgetnek?

– Nem igazán.

– Pocsék egy munkája van magának, Tony.

– Hát, a legironikusabb az az egészben az, hogy mostanra már máshol kellett volna dolgoznom.

– Fel akarta adni az irányítást? És ki akart szállni teljesen?

– Nem egészen. Az volt a terv, hogy én leszek a chicagói rendőrség első főállású irányítója. Hogy segítsek nekik az irányítással kapcsolatos bűntények megoldásában. Rendes alkalmazottként.

– De aztán jött a pandémia.

– De aztán jött a pandémia – ismételtem meg. – És mindenkire szükség volt a kórházakban. És a rendőrség úgy döntött, vannak hasznosabb dolgok is, amire költhetnek a válságban.

– Nekünk legalább van állásunk – mondta Cain, miközben visszahúzta a függönyöket Szymanski immáron üres ágya körül. – A nővéremet kirúgták a pandémia alatt, és az állását azóta sem kapta vissza, hiába lett vége a járványnak. Én fizetem a számláit a boltban, meg az albérletét. Hát nem vagyok tőle valami boldog.

– Jó, hogy itt van neki maga.

– Naná. Csak arra kell vigyázzak, hogy én ne legyek beteg.

Már készültem válaszolni, amikor egy műtősruhát viselő férfi bukkant fel a kórterem ajtajában.

– Tony Valdez? – nézett rám.

– Én lennék.

– Szükségünk van magára a sürgősségi osztályon. Most azonnal.

Felvontam a szemöldökömet.

– Azt hittem, Ella Cross dolgozik most a sürgősségin. – Ella is irányító volt. Huzamosabb időt még nem töltöttem el vele, de eddig legalábbis hozzáértőnek tűnt.

– Így is van – felelte a műtősruhás férfi.

– Akkor mi a probléma?

– Az a probléma, hogy a fickó, akit betoltak hozzánk, kifejezetten magát kéri. Iszonyatos állapotban van, és addig

nem enged bennünket dolgozni, ameddig nem beszélt magával. Úgyhogy, ha nem sietünk, meghal. Talán iparkodhatnánk.

MÁSODIK FEJEZET

A SÜRGŐSSÉGIN FEKVŐ FÉRFI, aki ragaszkodott hozzám, úgy nézett ki, mint akit fél mérföld hosszan húztak végig a Dan Ryan gyorsforgalmi úton. Ahogy elmondták nekem, valami ilyesmi történt vele. Kisebbfajta csoda volt, hogy még élt. Csoda volt az is, hogy még eszméleténél volt, egy másfajta csoda, és nem a jófélék közül való.

A doktornő, aki ügyelt a betegre, zaklatottabbnak tűnt, mint az átlagos, sürgősségi osztályon szolgálatot teljesítő kollégái. A névkártyája szerint Rebecca Harpernek hívták.

– Ismeri ezt a férfit? – lépett oda hozzám.

Jobban szemügyre vettem.

Mason Schilling volt az.

– Igen, ismerem.

– A rokona?

– Nem. – Mason Schilling, hozzám hasonlóan, irányító volt. Hozzám nem annyira hasonlóan szeretett ennek a szakmának a törvényességi mezsgyéjén dolgozni. Ha a szükség úgy hozta, magam is egyensúlyoztam egy keveset ebben a szürkezónában, de ha adódtak morálisan kevésbé megkérdőjelezhető lehetőségek, inkább azokat választottam. Masonnek és nekem voltak régebben közös ügyeink, személyesek is, szakmaiak is. A személyes vonal teljesen rendben volt. A problémák a szakmaival voltak. – Egy barátom – mondtam végül.

– A barátjának van hat törött bordája az egyik oldalán, két törött bordája a másikon. A tüdeje kilyukadt, az egyik karja és mindkét lába eltört, és több belső vérzése van, mint amennyit valószínűleg túl lehetne élni. Ráadásul jó sok bőrét hagyta ott az aszfalton.

A fejemmel a férfi felé intettem, aki idáig kísért.

– Ő azt mondta, hogy Mason kiesett egy autóból a Dan Ryanen.

– „Kiesett” abban az értelemben, hogy kinyitotta az ajtót, és kiugrott, igen – felelte dr. Harper. – A mentősök mondták, nekik meg a szemtanúk mesélték.

– Ez megmagyarázza a sérüléseit.

– Egyrészt igen, másrészt rögtön ezután elütötte egy Tesla. – Dr. Harper Masonre pillantott. – Ha beszél a barátjával, elmondhatná neki, hogy vannak könnyebb és kevésbé fájdalmas módszerek, ha véget akarna vetni az egésznek.

Felkaptam a fejem.

– Azt mondta, hogy öngyilkos akart lenni?

Dr. Harper a fejét rázta.

– Nekünk nem mondott semmit. Amikor betolták ide, megkérdezte, melyik kórházban van. Amikor megmondtuk neki, azt kérte, hívjuk ide magát, és nem engedte sem nekünk, hogy kezelésbe vegyük, sem Ellának, hogy tegye a dolgát. – Ella Crossra, a sürgősségi osztály irányítójára mutatott, aki enyhén ingerültnek látszott. Masonre volt mérges, vagy rám, esetleg mindkettőnkre. – Már épp ott tartottunk, hogy megvárjuk, hogy elveszítse az eszméletét, mert akkor el tudtunk volna kezdeni dolgozni rajta, de a tudatánál maradt.

Minden körülmény dacára ezen kénytelen voltam elvigyorodni.

– Ez teljesen Masonre vall.

– Mindegy, a lényeg, hogy maga ideért. Úgyhogy beszéljen vele, és mondja meg neki, hogy vagy engedje meg, hogy összetákolhassuk, vagy engedje meg magának, hogy elirányítsa! Vannak még más betegeink is, velük is foglalkoznunk kell.

Ekkor már láttam, hogy Mason engem néz. Tudta, hogy ott vagyok.

Odabiccentettem Harpernek.

– Szóljon a többieknek, hogy hagyjanak egy kis magánszférát!

– Ha megáll a szíve, akkor bejövünk!

– Rendben.

A doktornő összecsapta a kezét, és megkérte a Mason körül tömörülő személyzetet, hogy húzódjanak hátrébb. Megtették.

Közel hajoltam Masonhöz. Az arcán jóformán nem maradt bőr.

– Itt vagyok – mondtam neki.

Épp csak suttogni tudott. Ez illett egy olyan emberhez, akinek kilyukadt a tüdeje.

– Ideje volt.

– Úgy hallottam, kiugrottál egy mozgó kocsiból.

– Ja.

– Nem akarod elmondani, miért?

– Abban a pillanatban ez tűnt a legjobb választásnak.

– Nem valami jó választás.

– Bejött volna, ha nincs az a Tesla.

– Mason. Te haldokolsz. Hagyd ezeket az embereket segíteni!

Mason alig észrevehetően megrándult. Úgy értelmeztem, hogy meg akarja rázni a fejét.

– Semmi értelme.

Ella Cross felé biccentettem; a közelben sertepertélt, de hallótávolságon kívül.

– Akkor hagyd, hogy elirányítson!

– Nem lehet.

Erre felvontam a szemöldököm.

– Mi az, hogy nem lehet?

Mason hirtelen megmarkolta a ruhám – nagyon reméltem, hogy nem a törött karjával –, és még közelebb húzott magához.

– Sehol sincs biztonság.

Ahogy engedett a szorítása, elhúzódtam, és ahogy néztem, azon törtem a fejem, amit az imént mondott.

Széles körben elfogadott az a nézet, hogy amikor valakit elirányítanak, az illető az otthonába tér vissza. A legtöbbször így is van. De valójában az elirányított oda tér vissza, ahol a legnagyobb biztonságban érzi magát, legyen az bárhol. Néha az nem az otthona, hanem olyan hely, amelyet az elirányított ismer, és amiről úgy gondolja, hogy biztonságos a számára.

Mason pedig épp azt hozta a tudomásomra, hogy nem hiszi, hogy számára létezne biztonságos hely.

Úgy véltem, Mason véleményét túlzás lenne elméletinek, esetleg filozofikus jellegűnek ítélni. Egyszerűen arra utalt, hogy függetlenül attól, hova tér vissza, valaki vagy valami várni fog rá.

Hátradőltem.

– Mibe keveredtél már megint?

Egy bő másodperc után valami zörej ütötte meg a fülemet. Nem tudtam mire vélni, de aztán még egyszer meghallottam, és rádöbbentem, hogy Mason nevetni próbál.

– Szóval inkább meghalnál, ahelyett hogy visszatérj valahova, ahol várnak rád?

– Igen – suttogta Mason.

– De minek kellek én ide? Hogy megmondd nekik, hogy meg akarsz halni?

– Azért, hogy biztosan meghaljak.

Bólintottam. Dr. Harper itt állt ugrásra készen, hogy megmentse, amint elveszíti az eszméletét. Ella Cross habozás nélkül elirányítaná, ha dr. Harper kifogyna a lehetőségekből, és ezt el is mondaná neki. Mason szinte biztosan nem hagyott az újjáélesztését megtiltó nyilatkozatot sem a kórházban, sem a biztosítójánál, ez nem az ő stílusa; úgyhogy az orvoscsapat biztosan mindent megtenne a megmentéséért, hacsak valaki ezt meg nem akadályozná. Mason szóbeli kérését valószínűleg elutasítanák, arra hivatkozva, hogy nincs beszámítható állapotban – hacsak nem lennék ott én is, és nem

tanúsítanám az ellenkezőjét. Vagy hogy beszámítható állapotban van.

Kész voltam így tenni. De valami nem hagyott nyugodni.

– Te öngyilkos próbáltál lenni, amikor kiugrottál abból az autóból? – kérdeztem Masont.

– Nem – susogta. – Azt hittem, el tudok menekülni.

– Úgy, hogy kiveted magad egy kocsiból a Dan Ryanen? – hitetlenkedtem.

– Ez volt az egyetlen lehetőségem.

Masonre néztem.

– Ugye tudod, hogy csinálhatnál törvényes bulikat is?

Újabb nevetési kísérlet.

– Unalmas.

Elvesztettem a fonalat. A Masonnel való kapcsolatomat a világon senki nem nevezné közelinek. Az, hogy milyen munkákat vállaltunk el, csak tovább növelte a közöttünk lévő távolságot. Én összemelegedtem a zsarukkal, akiktől Mason kifejezetten szeretett távolságot tartani. De ettől még tény maradt, hogy Mason soha nem pattintott le, ha szükségem volt tőle valamire. Beszólt volna, vagy legalábbis kaján megjegyzéseket tett volna a foglalkozásomra, vagy arra, miképpen határozom meg magam. De amikor a lényegre térünk, legyen az bármi, segített volna.

Én pedig most rajta akartam segíteni. A halált választotta ahelyett, ami várt rá, nem azért, mert meg akart volna halni, hanem mert még ez tűnt a legjobb lehetőségnek a számára – hasonlóan ahhoz, mint amikor kiugrott egy mozgó autóból egy gyorsforgalmi úton.

– Mit tehetek érted? – kérdeztem.

– Fogd a kezem! – felelte Mason.

Kinyúltam, és megfogtam a kezét az ép karján.

– A másikat – suttogta.

Megkerültem az ágyat, és megfogtam és megszorítottam a másik kezét. Mason arca összerándult, majd megnyugodott.

– Közeleg már – suttogta furcsán, egy perccel később. A teste meg-megremegett.

Tudtam, mire gondol. A halálra. Elég időt töltöttem már el kórházakban, kritikus állapotban lévő betegek és sérültek között, hogy tisztában legyek vele, a haldoklók gyakran megérzik, ha közeledik az elmúlás. Mason hagyta, hogy ráébredjek, a halál hamarosan érte is eljön, és már nincs neki sok hátra.

És akkor az eszembe jutott valami.

Lehajoltam, és belesuttogtam az ötletemet Mason fülének a maradékába.

Tíz másodperccel később Mason finoman megszorította a kezem.

Ez pont elég volt.

– Ms. Cross! – szólítottam meg.

Az irányító azonnal odajött hozzánk.

– Igen?

– Mason beleegyezett, hogy elirányítsák.

A nő felkapta a fejét.

– És maga akarja végrehajtani?

– Nem. Maga a sürgősségi osztály irányítója. – Cross arca erre egy kicsit felderült, értékelte, hogy tudomásul vettem a szerepkörét. – De ha nem bánja, fognám a kezét, ameddig csinálja. Kérte, hogy tegyem meg neki.

Cross bólintott, és segítséget hívott. Két másodperccel később már dr. Harper tartotta nyitva Mason száját, miközben Cross kibontotta az applikátort, és betolta a barátom szájába. Ötig számolt.

A „kettő”-nél Mason megint megszorította a kezem.

Cross belőtte a töltetet az applikátorral.

A következő öt másodperc vagy egy órának tűnt.

Azután Mason eltűnt.

Összeszorítottam a kezem, amiről hirtelen eltűnt az összes vér, amit Mason addig belekent. Tovatűnt, ugyanoda, ahová Mason, remélhetőleg vissza Masonbe, és

használható formában. Zsebre dugtam a kezem, és Crosshoz fordultam.

– Köszönöm.

Ő finoman bólintott, tudomásul véve a hálámat.

– Hogyan tudta rávenni, hogy beleegyezzen az elirányításba? – érdeklődött dr. Harper.

– Sehogy – feleltem. – Csak hagytam neki, hogy azt tegye, amit tenni szeretett volna.

– Éspedig?

– Elkerülni a halált.

Dr. Harper erre szomorkásan elmosolyodott.

– Ezt gyorsabban is összehozhatták volna.

– A lényeg, hogy összejött.

– Felteszem, igen.

Úgy döntöttem, hogy ezt ennyiben hagyom.

– Ha nincs más, visszatérnék a saját munkámhoz, doktornő.

– Az igazat megvallva lenne még itt valami. Ameddig maga a barátjával beszélgetett, jött egy zsaru. Egy nyomozó. Beszélni szeretne magával. Azt mondja, ismerik egymást.

Felpillantottam, el dr. Harper mellett, át a sürgősségi bejáratán, hogy lássam a szóban forgó zsarut.

Nona Langdon nyomozó.

– Igen, ismerjük egymást.

– Úgy látszik, maga jó sok embert ismer, Mr. Valdez – állapította meg a doktornő.

– Azt el sem tudja képzelni, dr. Harper.

HARMADIK FEJEZET

– *DÉJÀ VU*M VAN – mondtam Nona Langdonnek, ahogy odamentem hozzá.

– Nekem is – felelte.

Először ugyanebben a kórházban találkoztunk pár évvel korábban. Megkeresett egy ügy miatt, amiben egy másik irányító is érintett volt. Nincs új a nap alatt.

Az ajtó felé intettem.

– Jöjjön, ne legyünk láb alatt!

Kimentünk a sürgősségi osztályról, ki a szabadba, az Erie Street felé. Az épület egyik hatalmas tartóoszlopához mentem, és nagyot sóhajtottam. Ezt még Langdon is észrevette.

– Hosszú volt a nap?

– Hosszú volt a nap – ismételtem. – Hosszú volt a hét. Hosszú volt a hónap. Hosszú volt az *év*. Nap mint nap családtagokat győzködök, hogy ne akarják elirányíttatni velem az apjukat, az anyjukat, a testvérüket vagy az unokatestvérüket vagy akárkijüket. De hiába, mert nem hallgatnak rám. Úgy érzik, tenniük kell *valamit*, és az irányításról azt hiszik, hogy az valami. Én meg le akarom üvölteni a fejüket, hogy a „valami" nem egyenlő a „valami hasznos"-sal, de ezzel nem jutnék semmire.

– A családi együttérzés törvénye miatt van ez az egész?

– Aha.

– Nagyon népszerű törvény volt, ha jól emlékszem.

– Naná. Az elején még néhány irányító is úgy gondolta, hogy nincs vele gond. Hirtelen mindannyiunknak több munkája lett, mint amennyivel elbírtunk.

– És most?

– Úgy érzem magam, mint egy orvos, aki megpróbálja elmagyarázni, miért nem ad antibiotikumot influenzára. –

Az órámra pillantottam. – És mivel a nem túl távoli jövőben megint vár rám egy ilyen beszélgetés, hadd halljam, mit akar tőlem kérni vagy kérdezni.

– Rendben – felelte Langdon. – A barátja, Mason Schilling.

– Igen?

– Akit épp az imént irányított el.

– Igazából nem én csináltam, hanem Ella Cross. Az ő osztálya, az ő ügyelete.

– Akkor maga mit keresett ott?

– Mason látni akart.

– És miért akarta látni?

– Egzisztenciális válság? – vontam meg a vállam.

– Maga kérdezi tőlem? – értetlenkedett Langdon.

– Nem, bocs. Úgy értettem, hogy haldoklott, és meg volt rémülve.

– De hát ő is irányító.

– Attól, hogy valaki irányító, még nem lesz immunis a halálfélelemre, efelől biztosíthatom. Csak annyit jelent, hogy közelebb hozza a témát a mindennapjainkhoz.

Langdon erre halványan elmosolyodott.

– Szóval akart valakit maga körül a vele egyívásúakból.

– Egy barátot akart maga mellett tudni, igen. Az, hogy én irányító vagyok, véletlen egybeesés.

– Ella Cross is ezt fogja nekem mondani?

– Annyit fog mondani, hogy Mason nem egyezett bele az elirányításba, ameddig nem beszélt velem. Egyébként igen.

– Hát ez érdekes – állapította meg Langdon. – Magának kellett meggyőznie, hogy hagyja magát elirányítani.

– Már mondtam, egzisztenciális válságban volt.

– Aminek a világon semmi köze ahhoz, hogy kivetette magát egy mozgó kocsiból a Dan Ryanen.

– Ó, maga is hallotta?

– Nem csak hallottam, a videókat is láttam. Számos különböző fedélzeti kamerából, ideértve a Tesláét is, amelyik elütötte közvetlenül az ugrása után.

– Milyen volt?

– Cseppet sem kellemes. A jó hír az, ha lehet így fogalmazni, hogy a Dan Ryanen soha nem lehet száguldozni napközben, és a Teslának volt az az ütközésgátló szoftvere. A kocsi, amiből a barátja kivetette magát, nem ment annyira gyorsan, hogy magába az ugrásba belehaljon valaki, a Tesla meg már fékezett, amikor elcsapta. A barátjának szerencsés napja volt.

Ezen nem tudtam nem elmosolyodni.

– Egy tucat törött csontot és egy kilyukasztott tüdőt nem neveznék szerencsének.

– Akkor az volt a szerencséje, hogy maga meggyőzte az elirányításról. Az valószínűleg megoldotta az összes ebbéli problémáját. Egy időre legalábbis.

– Mire céloz? – kérdeztem.

– Schilling nem mesélte el magának véletlenül, miért vetette ki magát egy mozgó autóból?

– Ki volt lyukadva a tüdeje. Semmilyen részletbe nem ment bele.

– Szóval nem.

– Bocs. Nem próbálok sumákolni. Nem, nem árulta el, mi vette rá arra, hogy kiugorjon abból a kocsiból. Mondott valamit arról, hogy akkor és ott ez tűnt az elérhető legjobb választásnak, de azt nem fejtette ki, miért.

– És magának nincs ötlete, hogy mit csinált közvetlenül azelőtt? Hogy miféle megbízásokat vállalhatott el?

– Mason már sokkal korábban levonta a következtetést, hogy valószínűleg az lesz neki a legjobb, ha nem köti az orromra a szakmai pályafutásának minden részletét. Nem kis részben azért, mert én magukkal dolgoztam, és konkrétan azt terveztem, hogy belépek a rendőrség állományába a nem túl távoli jövőben.

– És nem akarta saját magát bajba keverni.

– Egyrészt, másrészt nem akarta megnehezíteni az én dolgomat sem. Nem fogadta el, hogy be akarok állni a rendőrséghez. Úgy vélte, csak elpocsékolom a

lehetőségeimet. De nem akart ennek a kerékkötője sem lenni. Na nem mintha számított volna, ha utólag nézzük. – A sürgősségi osztály felé intettem.

– A járvány sok életpályát terelt új irányba – állapította meg Langdon.

– Bizony – bólintottam rá. – Az irányítókat is ideértve.

– De nem Mason Schillingét. Az összes többi irányítót kórházakhoz rendelték, hogy segítsenek a válságban. De ő nincs rajta egyik kórház listáján sem Chicago vonzáskörzetében. Visszautasította a garantált munkát.

– Erről nem tudok.

– De én igen.

Újraértékeltem Langdon mondandóját.

– Ugye ez nem csak arról szól, hogy Mason kiesett egy autóból?

– Soha nem mondtam ilyet.

Felsóhajtottam.

– Tényleg nem tudom, mire készült. Amikor kitört a pandémia, a legtöbben visszamentünk a kórházakba dolgozni, mert újra voltak rendes megbízások, és mert kilátásba helyezték, hogy Illinois állam visszavonja az irányítói engedélyünket, ha nem fogadjuk el a kórházi munkát. Mézesmadzag, mondhatnánk. De nem lennék meglepve, ha Mason úgy döntött volna, hogy nem kér a madzagból, és marad a homályosabb melóknál.

– Miért?

– Mert például így ő is közelebb lehetett a saját homályosabb oldalához. Legalábbis egy ideig. De mindegy, megkérdezheti tőle magától. Elirányították. Valószínűleg otthon van.

– Innen egyenesen odamegyek. Csak azt akartam látni, hogy van-e egyáltalán valamije a számomra.

– Mint irányító, semmi – feleltem. – És mint a barátja csak annyit csináltam, hogy az elirányítás közben fogtam a kezét.

Langdon erre csak pislogott.

– Fogta a kezét?

– Egzisztenciális válság – emlékeztettem.

– Gondolom.

– Tud már valamit a kocsiról, amiből kiugrott?

– Egy fekete Cadillac Escalade, viszonylag új modell, illinois-i rendszámtáblával. Rögtön azután lehajtott a gyorsforgalmiról, hogy Schilling kiugrott. A rendszám megvolt több fedélzeti kamera felvételén. Egy több éve totálkárosra tört Toyota Camryhez tartozott. A Toyota tulajdonosa az O'Hare-en dolgozik, a Starbucksban. Tiszta. Lenyomoztuk.

– Oké.

– De van itt még valami.

– Naná, hogy van – mondtam. Azt szerettem volna, hogy poénnak hasson, de nem úgy hangzott.

– Tudja, kicsoda Paul Cooper?

– Nem mond semmit a neve.

– Egy IT-milliárdos. Csinált egy kriptovalutákkal kereskedő alkalmazást, úgy hívják, hogy MoreCoinz.

– Láttam a reklámokban. Nem használom.

– Nem érdekes. Meghalt. Öngyilkosság, úgy tűnik.

– Úgy tűnik? Hogyan lehet ez kétséges?

– Volt egy parti Gabrielle Friedkin apartmanjában, abban a frissen felhúzott toronyházban, amit a családja építtetett az Old Townban.

– Azt is láttam a reklámokban. – A dzsentrifikáció sosem állt meg, bár a pandémia némileg lelassította.

– Egy csomó ember látta Coopert azon a partin. Emlékeztek rá, nemcsak azért, mert IT-milliárdos, hanem azért is, mert ahogyan egy jó kockához illik, magával vitte a számítógépét a buliba.

– Hát az tényleg emlékezetes lehetett – értettem egyet. – Szomorú, de emlékezetes.

– Hát igen. Nem csak azt vitte magával. Volt nála egy revolver is. És ahogy a buli kezdett kifulladni, főbe lőtte magát. Vagy legalábbis így tűnt a szemtanúknak.

– Igen. És?

– És mivel ez egy magas besorolású incidens volt, amelynél a leggazdagabb chicagóiak személyesen is jelen voltak, a helyszíni adatgyűjtés egy kicsit alaposabb volt a szokásosnál. És ahogy végigkérdeztük a vendégeket, az egyikük megemlítette, hogy látta a maga barátját, Mason Schillinget is. Elmentünk, hogy beszéljünk vele, de nem találtuk. Mint az később kiderült, épp kivetette magát egy hamis rendszámú hobbiterepjáróból a gyorsforgalmi úton.

– Ez egy nagyon érdekes véletlen egybeesés-sorozat – jegyeztem meg közönyösen.

Langdon mosolygott.

– Egyáltalán nem vagyok meglepve, hogy így vélekedik. Na de mindegy is. Keresni fogjuk. Ha véletlenül hamarabb futna össze vele, mint mi, esetleg javasolhatná, hogy beszéljen velünk a lehető leghamarabb.

– Nem hiszem, hogy megfogadna egy ilyen tanácsot. Vagy legalábbis nem úgy, hogy nincs jelen egy ügyvéd.

– Elképzelhető. De a barátja mostanában mozgó gépjárművekből ugrál ki. Talán ideje lenne újraértékelnie az életével kapcsolatos döntéseit.

Erre elvigyorodtam.

– Szólok neki, ha összefutok vele.

– Tegyen így! És vigyázzon magára, Tony! Nagyon leharcoltnak tűnik.

– Köszönöm. Nagyon leharcoltnak érzem magam.

– Amikor ennek az egésznek vége, talán még mindig eljöhetne hozzánk dolgozni. Azt beszélik, hogy megint bővíteni kezdik a költségvetésünket.

– Amikor ennek az egésznek vége lesz, aludni fogok egy évig. Utána majd meglátjuk.

Még akkor is ott maradtam, a tartóoszlopnak dőlve, amikor Langdon elment.

Pár percig csak levegőztem, aztán visszamentem az épületbe, és elbeszélgettem Gianelliékkel Zoomon. És mivel még vannak kis csodák, tényleg meghallgatták, amit az

anyjukról, Angeláról mondanom kellett. Az asszony éppen lélegeztetőgépen volt, a kórterme nem messze esett attól, amelyikben Joe Szymanski feküdt még nemrég. Gianelliék még egy kicsit gondolkodni akartak a döntés előtt, és azt mondták, másnap felhívják a kórházat, mire jutottak. Hát, akkor már nem én leszek szolgálatban, úgyhogy egy másik irányítónak kell majd megcsinálnia, ha mégis az elirányítás mellett döntenének. Végigtekintve a napomon, ez a megoldás nekem teljesen megfelelt.

A műszakom nyolckor lejárt. Belecsaptam a lecsóba, és fogtam egy Lyftet haza a Wicker Parkba. Menet közben rendeltem még a helyi Lou Malnati pizzériában egy vékony tésztás kolbászos pizzát, és egy adag parmezános csirkeszárnyat. A pizzériából gyalog mentem haza, hagytam, hogy a sajt a pizzán épp csak annyira hűljön ki, hogy ne égesse össze a számat, amikor beleharapok.

A Wicker Parkban maradtam azután is, hogy az előző lakásom leégett. A környékkel nem volt semmi bajom. A mostani lakásom egy lakóparki társasházban volt, nem messze a North Avenue-tól. Amúgy nem tudtam volna megfizetni, de a lakás igazi tulajdonosa egy barátom volt, és roppant jutányos bérleti díjat kért, mert ő egy hosszú megbízatás miatt a tengerentúlra utazott. És a pandémia miatt aztán ott is ragadt.

Egy kicsit zsonglőrködtem az étellel, mire be tudtam dugni a kulcsaimat a zárba; először az épület kapujában, aztán a második emeleti bejárati ajtóban kellett ügyeskednem. Miután bejutottam, letettem a pizzásdobozt az asztalra, majd bezártam és bereteszeltem az ajtót.

– Remélem, szereted a Lou Malnati-féle pizzát – mondtam.

– Jó lesz – felelte Mason Schilling.

Ott ült a kanapémon a fürdőköpenyemben. Észrevette, hogy a fürdőköpenyt bámulom.

– Gondoltam, nem bánod. A másik lehetőség az lett volna, hogy mindenbe beledörzsölöm a csupasz seggem.

– Rendben van.

– Nem tudtam, hogy be fog-e jönni – mondta Mason. – Már hogy azt mondod nekem, hogy a lakásod biztonságos.

– Én se tudtam, hogy be fog-e jönni.

Mason megvonta a vállát.

– A másik opció a „vagy a halál” volt. Gondoltam, egy esélyt megér a dolog.

– Örülök, hogy megcsináltad.

– Hát, ha őszinte akarok lenni, én is örülök. – Mason elkomorodott. – Már ameddig tartani fog egyáltalán. Valaki előbb vagy utóbb rájön.

– Előbb vagy utóbb – értettem egyet. Belenyúltam a nadrágzsebembe, és előhúztam azt, amit Mason bízott rám, amikor a kezét fogtam az elirányítása alatt. – Addig is elárulhatnád nekem, mi a fene ez. És hogy momentán miért az én lakásom a világon az egyetlen biztonságos hely a számodra.

NEGYEDIK FEJEZET

MASON KINYÚJTOTTA A KEZÉT.

– Visszakaphatnám?

Megráztam a fejem.

– Úgy gondolom, előtte járna nekem válasz néhány kérdésre.

– Ez teljességgel érthető – felelte Mason. – És valójában talán okosabb is lenne, ha *nem* nálam lenne az a cucc egy ideig. Te pedig, ha jót akarsz, azt se mondod el senkinek, hogy egyáltalán létezik.

– Miért?

– Hát ehhez kell némi magyarázat. – Mason a pizzásdobozra bökött. – Ehetünk közben? Attól, hogy visszatértem a halálból, megéheztem.

– Volt kaja itthon.

– Nem tudtam, mit szólnál hozzá, ha lepusztítanám a frigódat.

– Mason, mondtam, hogy a lakásom biztonságos a számodra. Gondoltam, ebbe beleérted, hogy bedobsz pár falatot.

– Az ember soha nem tudhatja. Néhányan olyan érzékenyek. – Kinyitotta a pizzásdobozt, kimarkolt egy szeletet, és visszaült a kanapéra. – Az a cucc a kezedben – mondta két harapás között – fizetség. Plusz jatt.

Erre felvontam a szemöldököm. Megint szemügyre vettem a tárgyat. Egy kis műanyag tömb volt, az oldalán egy csatlakozóval. Úgy nézett ki, mint egy egyszerű USB-kulcs.

– Jatt? Borravaló?

– Frankón.

– Ez valami információ? Vagy konkrét lóvé?

– Lóvé.

– Ebben pénz van?

– Ez egy kriptotárca. Egy adott mennyiségű kriptovaluta van benne. – Rámutatott a pendrive-ra. – Esetünkben egy bizonyos MajicBienz nevű, amit úgy betűznek, mintha a névadója megbukott volna az általános iskola második osztályában.

Bólintottam.

– Nem is tisztességes az a kriptovaluta, amelynek a nevét rendesen írják le.

– Ettől megőrülök – mondta Mason. – Mint akik Ashley-nek vagy Bradennek nevezik a gyereküket, de amikor le kell írni, tesznek bele hat ipszilont. Ettől nem lesz különleges egy gyerek, csak a nevét se tudja majd leírni rendesen, amíg el nem jut a középiskolába.

– Na és mennyit érnek most ezek a varázsbabok?*** – kérdeztem, az ujjaim között pörgetve az USB-kulcsot.

– Hát, ez itt a nagy kérdés, ugye? Tegnap reggel egy MajicBien négyezerkétszáz dolláron forgott. De nagyon változékony valuta, úgyhogy most lehet, hogy csak a tizedét éri ennek, lehet, hogy a háromszorosát. Ettől lesz „szórakoztató" a kriptó, Tony. Sosem tudod, hogy egy adott pillanatban pontosan mennyit ér. Akkor fogom megtudni, amikor ezt bedugom a számítógépbe, és átutalom a MoreCoinzon lévő számlámra. – Harapott még egyet a pizzából.

– Ez egyáltalán nem jellemző rád, Mason. Te általában a készpénzes ligában focizol. Semmi hitel vagy más huncutság. És főleg semmi olyan, amit nyomon lehetne követni.

– A népek, akiknek mostanság dolgozom, nem használnak készpénzt, Tony. Az is kétséges, hogy volt-e egyáltalán papírpénz a kezükben az elmúlt évtizedben. – A pizzásdobozra mutatott. – Még a rendelt kaját is kriptóval fizetik ki, bazmeg. Valahogy rá vannak erre csavarodva.

– Miért szálltál bele ebbe?

– Mert amikor a tarifámhoz hozzácsapjuk a jattot, akkor körülbelül negyvenezer dollárt szakítok egy egy éjszakás melóért. Negyvenezret egy buliért. Mostanra lehet, hogy többet, lehet, hogy kevesebbet.

– Az nem olyan rossz – ismertem el.

– És ez még csak nem is az első alkalom, hogy ennyit keresek.

– Már értem, miért nem törted össze magad egy kórházi irányítói állásért.

– Ahogy elnéztelek benneteket, teljesen jól elvagytok nélkülem – mondta erre Mason, és tovább rágta a pizzaszeletét.

– Olyan nagyon azért nem. Elég nagy szívás.

– Eggyel több ok, hogy kimaradjak belőle. Tudod, általában nem kifejezetten lelkesítően viselkedem a betegágy mellett.

– Talán. Másfelől viszont közülünk senkinek sem kellett kiugrania egy mozgó autóból.

Mason erre elnevette magát.

– Jogos észrevétel.

Visszafordult a pizzájához.

– Elmagyarázod? – kérdeztem.

– Az autóból kiugrást?

Bólintottam.

– Már elmagyaráztam. Abban a pillanatban ez volt a legjobb megoldás.

– Igen, ezt már mondtad. Csak azt nem mondtad, *miért* volt az a legjobb megoldás.

– Tony, jobb lenne, ha ebbe nem keverednél bele.

Körbemutattam a lakásomon.

– Itt vagy. Valamennyire már belekeveredtem.

– Más, amikor benne vagy, és más, amikor *benne vagy* – mondta Mason. – Jelenleg az elsőnél tartasz. Még kihagyhatod a másodikat. Este elhúzhatom a csíkot, ha akarod.

– Mason – figyelmeztettem –, még egy gatyád sincs.

– Úgy gondoltam, adsz egyet kölcsönbe.

– Más a méretünk.

– Egypár óráig majd behúzom a hasam.

– Meg aztán elsősorban azért vagy itt, mert szó szerint sehol máshol nem lennél biztonságban – emlékeztettem. – Segítségre van szükséged, Mason. És én nagyon szívesen segítek. De neked *hagynod* kell, hogy segítsek neked. Ami azt jelenti, hogy elmondod, mi veled a helyzet.

Mason kinyitotta a száját, aztán újra becsukta.

– Faszom! – fakadt ki végül.

Értettem.

– Nem akarod, hogy beszálljak a bulidba.

– Nem – ismerte el. – Nem bántásból mondom, Tony.

– Nem bántottál meg.

– Ez egyszerűen nem a te ligád. És jelenleg senkit sem akarok bevenni a buliba.

– Mert nem biztonságos.

– Nem azért. Egyszerűen általában nem akarok társakat az üzletben. De ja. Azért sem, mert nem biztonságos.

– Hadd könnyítsem meg neked! Hallottam Paul Cooperről.

Mason rágás közben dermedt meg, úgy bámult rám.

– Hát, bazmeg – mondta egy perc hallgatás után.

– Hát, bazmeg bizony – értettem egyet. – Na, mondasz végre pár részletet, vagy el kell vennem előled a pizzát?

Mason már nyitotta volna válaszra a száját, de felberregett a kapucsengő. Mason rám nézett, és mióta csak ismerem, most először rémületet láttam a szemében.

– Vársz valakit? – kérdezte.

– Nem. – Odamentem, és felvettem a kaputelefon kagylóját. – Igen?

– Anthony Valdez? – kérdezte egy férfihang.

– Ki keresi?

– Andy Liu vagyok a Szövetségi Nyomozóiroda chicagói részlegétől. A barátja, Mason Schilling eltűnésének ügyében nyomozok. Úgy tájékoztattak, hogy maga volt az utolsó

ember, aki életben látta. Azt reméltem, válthatunk erről pár szót.

•••

– Még egyszer elnézését kérem a késő esti zavarásért – mondta Liu ügynök nem sokkal később, kellő távolságra a lakásomtól. – Próbáltam utolérni a kórházban, de azt mondták, hogy már elment.

– Nem gond – feleltem. – Így lett ürügyem eljönni otthonról fagyizni.

Mindketten ott álltunk a North Avenue-n, a Zooabaloo nevű fagyizó előtt. Specialitásukként az összes fagylaltot valamilyen állat formájára mintázták, vagy más módon kötötték valamilyen állathoz. Ez nagyon jellemző volt a Wicker Parkra. Nagyon nem szerettem volna, ha Liu ügynök látja, ki időzik éppen nálam – és mert a fagyizónak, csacska jellege ellenére, igen kiváló volt az áruja.

– Na és milyen? – mutatott Liu ügynök a tálkámban lévő fagylaltra, amelynek egy tigrispofát kellett volna ábrázolnia – és ábrázolt is, ameddig neki nem estem a szintén a Zooabalooból származó lebomló bambuszkanálkával.

– Finom – feleltem. Megmutattam neki. – Tigrisfarokfagylaltnak hívják. Narancs és fekete medvecukor. Kanadában nagyon népszerű.

– Kanada fura – jelentette ki Liu.

– Sajátos az ízlésük – ismertem el. Liu felé billentettem a tálkát; a félig lebontott tigrispofa egyetlen cukorkaszemével ádázul méregette. – Nem kóstolja meg?

Liu felemelte az egyik kezét.

– Laktózérzékeny vagyok. És nem szeretem a medvecukrot.

– Az első elfogadható. A második gyávaság.

Liu elmosolyodott.

– Beismerem.

– Na és miért érdekli az FBI-t Mason? – kérdeztem, sebességet váltva, most, hogy sikerült barátságosabb alaphangot megütni. Eleget figyeltem, Nona Langdon nyomozóként hogyan beszélgetett el emberekkel, úgyhogy a készség kezdett rám ragadni. Meg aztán úgy véltem, minél tovább tudom Liu helyett én feltenni a magam kérdéseit, annál jobban jöhetek ki az egészből.

– Koronatanú egy jelenleg folyó nyomozásban.

– Ez elég komolyan hangzik.

– Nem ok nélkül zavarom este kilenckor.

– És mi a nyomozás tárgya?

– Egyebek mellett egy lehetséges gyilkosság.

Megállt a kanalam a tigrisfarokfagyiban.

– Tessék?

– Gyilkosság.

– Gyilkossági ügyben nem szövetségi nyomozók járnak el.

– Általában nem – értett egyet Liu. – De néha igen.

– Továbbá a gyilkosság már nem gyakori manapság. Irányítóként dolgozom. Tisztában vagyok ezzel.

– Nem gyakori. De még mindig előfordul. Mint irányítónak *ezt* tudnia kellene.

– Gyilkossággal vádolja Masont? – kérdeztem.

– Van rá oka, hogy úgy gondolja, vádolnom kellene? – kérdezett vissza Liu.

Francba, ezt beszoptam, gondoltam. A beszélgetésünk játszmájában Liu átvette a szerválást.

– Csak annyit tudok, hogy ma délután behozták hozzánk a kórházba, a sürgősségi osztályunkra.

– Miután kiugrott egy nagy sebességgel haladó autóból.

– A Dan Ryan gyorsforgalmi úton történt. *Annyira* nem is volt nagy az a sebesség.

– Elég nagy volt ahhoz, hogy elirányításra legyen szüksége – mutatott rá Liu. – Nem olyan emberre vall ez a

lépés, aki elégedett a helyével az életben, Mr. Valdez.

– Maga FBI-ügynök vagy pszichológus?

– Az igazat megvallva diplomáztam pszichológiából. Jól jön néha ebben a munkakörben. Az FBI ezért is alkalmazott.

– Mason nekem soha nem tűnt gyilkostípusnak.

– Az alapján, amit tudok róla, nekem sem. Olvastam az aktáját.

– Az FBI aktát vezet Masonről?

– Minden egyes irányítónak van aktája az FBI-nál, Mr. Valdez. Maguk mind hivatásos gyilkosok. Kötelességünk követni a tevékenységüket.

– Nem is tudom, hogy kellene éreznem magam ezek után.

– Nem olyan nagy ügy. A maga aktáját is olvastam. Talán örül neki, ha megtudja, az FBI szerint maga jobbára ártalmatlan.

– Hát, öööö... köszönöm.

– Bár ami azt illeti, tarthatna egy kicsit nagyobb távolságot Brennan Tunney-től.

– Iparkodom majd.

Brennan Tunney, a nyilvánosság számára üzletember, egy ír maffiavezér-dinasztia leszármazottja volt. Azt állította, hogy már az összes vállalkozása szigorúan törvényes keretek között működik, és ez még akár igaz is lehetett. De azoknak a vállalatoknak a törvényes működéséből nem következett az, hogy Tunney a cégei működtetése során is mindig törvénytisztelő polgár módjára járt volna el. Az elmúlt években párszor keresztezték egymást az útjaink, ebből kifolyólag egyszer meggyilkolt, én pedig leköteleztem egy szívességgel. Ezzel a szívességgel a mai napig az adósom maradt, ha jobban belegondolok. De eszem ágában sem volt ezt a tartozást behajtani.

– Ezzel szemben Mason Schilling FBI-dossziéja, hogy úgy mondjam, *terjedelmes* – jegyezte meg Liu.

– Erről semmit sem tudok.

– Azt gyanítom, *ez* nem teljesen igaz. Viszont abból a szempontból pontos, hogy ön, Mr. Valdez, nem tudja, mi mindenben volt benne Mason. Szóval hadd szolgáljak néhány részlettel! Hallott már Paul Cooperről?

– Milliárdos. Valami kriptovalutás appal csinált pénzt.

– Továbbá halott.

– Ezt is hallottam.

– A helyzet az, hogy Cooper nem egyszerűen milliárdos volt. A telefonos alkalmazása kezeli az Egyesült Államokban történő kriptovalutás tranzakciók jelentékeny hányadát. Már persze a nyílt piaci tranzakciókét. Leginkább olyan emberek kriptoügyleteit, akiknek több a pénze, mint a sütnivalója, vagy akik úgy tudnak meggazdagodni, hogy olyasmibe fektetnek, aminek még a nevét sem tudják helyesen leírni. Arról meg fogalmuk sincs, hogyan működik a valóságban.

– Ugyanezt el lehetne mondani a részvénypiacról is – mutattam rá.

– A részvénypiac felett ott őrködik a tőzsdefelügyelet. A kriptoügyletek felett meg nem. Ebben a szegmensben elég sok a zavaros dolog. Egy csomó ember fogja rajta elbukni a házát meg gatyáját, és így tovább.

Bólintottam.

– Szóval maguk Cooper után is nyomoztak.

– Nem. Maradjon közöttünk, de Cooper nekünk dolgozott.

– Micsoda?

– Bő tíz évvel ezelőtt buktattuk le hackerkedésért és pénzügyi visszaélésekért. Külön-külön pitiáner ügyek voltak, de összerakva elég lett volna arra, hogy évtizedekre sittre vágjuk. Ehelyett megállapodtunk vele: futni hagytuk, és engedtük, hogy intézze az ügyeit. Cserébe ő informált bennünket, így pedig rajta tarthattuk a szemünket a szegmens legnagyobb játékosain.

– Ez törvényes így egyáltalán?

– Minden egyes letartóztatás, amelyet foganatosítottunk, átment az alkotmányossági ellenőrzésen.

– Ez a válasz aggasztóan semmitmondó.

– Mr. Valdez, a lényeg az, hogy Cooper halálával elvesztettünk egy elképesztően fontos információforrásunkat a kriptovaluta-szektorban. Ami pedig a halálát illeti, két dolgot tudunk biztosan. Egy: Cooper nem volt öngyilkostípus. Kettő: Mason Schilling jelen volt Cooper halálakor. És mivel az első ténnyel eddig is tisztában voltunk, nagyon szeretnénk minél többet megtudni a másodikról is. Azért részletezem ezt magának, hogy tisztán lássa, miért ennyire fontos beszélnünk a barátjával.

– Azt mondta, hogy egy lehetséges gyilkosság ügyében nyomoz. Ezek szerint úgy véli, hogy Mason a tettes?

– Úgy gondoljuk, hogy Cooper halálának az éjszakáján akármit is csinált Mr. Schilling, azt nem hivatalos minőségében tette, hanem a törvényesség és az irányítói jogosítványa határain kívül.

– Szóval *gyilkosság* – kötöttem az ebet a karóhoz.

– A feltevéseink között szerepel az az eshetőség is, hogy a felelősség túlmutat Mr. Schillingen, és másokat terhel – folytatta Liu. – Vagy terhelhet, az együttműködéstől függően. Ezért mondom magának teljesen őszintén, hogy a barátja mint koronatanú érdekel bennünket. És ezért akarjuk őt megtalálni, mielőtt mások találnák meg. Vagy Mr. Schillingnek a gyorsforgalmi úton nemrég végrehajtott mutatványa fényében pontosabban fogalmazva: mielőtt mások találnák meg *újra*.

– Miért mondja el ezeket nekem?

– Mert merem remélni, hogy belátja, Masonnek miért áll az érdekében, hogy bejöjjön hozzánk.

– Mason nem kimondottan az a fajta, aki segíti a hatóságokat.

– Bízom benne, hogy meg tudja őt győzni.

– Ez feltételezi, hogy kapcsolatba fog lépni velem.

– Úgy értesültem, látni akarta magát, mielőtt elirányították. Beszéltem a kollégájával, Ella Cross-szal a kórházban. Ő mondta.

– Ez még az elirányítás előtt volt.

– Lehet, hogy utána fogja megkeresni magát.

– Vagy egyszerűen össze is szedhetik a lakásán.

– Ott még nem bukkant fel.

– Honnan tudják?

– Voltunk nála – felelte Liu. – És nem csak mi. A chicagói rendőrség is befutott. Meg még valamilyen másik brigád is, de azok elhajtottak, amikor az egyik kollégám elkezdte ellenőrizni a rendszámokat. A barátja igencsak népszerű figura egy meglehetősen érdekes társaságban.

– Ez teljesen Masonre vall – ismertem el.

Visszaléptem a Zooabalooba, hogy kidobjam a tálkát és a kanalat.

– Van valami elképzelése arról, hol bukkanhatott fel az elirányítás után? – kérdezte Liu, amikor újra visszatértem a fagyizó elé.

– Az elirányítottak oda kerülnek, ahol biztonságban érzik magukat – feleltem. – Ez általában az otthonuk.

– De nem ebben az esetben.

– Hát a lakását figyelte az FBI, a chicagói rendőrség és mindenféle más népek. Érthető, miért bukkanhatott fel valahol máshol.

– Hogy miért, azt értem. De azt nem tudom, hogy hol. Abban bíztam, hogy maga talán igen.

– Mason nem hagyott nálam listát. Tehetek még valamit önért, Liu ügynök?

– Fogalma sincs arról, hol lehet Mason, Mr. Valdez?

– Liu ügynök, egyetlen dologban biztos vagyok: még ha tudnám is, hol van Mason, az lenne a legutolsó dolog, amit szeretne tőlem, hogy ezt elmondjam az FBI-nak.

– Ezt vehetem nemleges válasznak, igaz?

– Egész pontosan annak veheti, hogy „köszönöm, hogy elkísért engem fagylaltozni”. És ha még lennének további kérdései, intézhetjük hivatalosabban, ügyvédekkel.

– Értem.

– Örülök, hogy találkoztunk – köszöntem el.

– Elkísérem.

– Köszönöm, de nincs szükségem kíséretre.

– Ez nem kíséret. A háza előtt parkoltam le az autóm.

Megvártam, amíg Liu elhajt, mielőtt visszamentem volna a lakásba.

Mason már nem volt ott.

Hagyott egy üzenetet.

Elvittem egy melegítőt, egy pár cipőt és valamennyi készpénzt. Meg fogom adni. Kösz a segítséget. Bocs a felfordulásért. Égesd el ezt a cetlit!

Pénzt? – gondoltam, és bementem a hálófülkémbe, ahol a széfemet tartottam. Ki volt nyitva, és az ötezer dolláros tartalékomból hiányzott háromezer dollár.

– Vajon honnan a faszból tudta a kombinációt? – kérdeztem hangosan az üres szobától.

ÖTÖDIK FEJEZET

MÁSNAP REGGEL STAN FÁNKOZÓJÁBAN álltam éppen sorban, amikor megjött a figyelmeztető üzenet a telefonomra, miszerint valaki kinyitotta a lakásom ajtaját. A barátomtól, a lakás tulajdonosától tudtam, hogy többször betörtek hozzá korábban, ezért mielőtt elutazott, és kiadta nekem a lakást, érzékelőket szereltetett fel az ajtókra és az ablakokra, és egypár Echo Show-t használt biztonsági kamerának. Amikor beköltöztem, átvettem az érzékelőket is.

Hozzám ugyan nem törtek be, de észrevettem, hogy az érzékelők néha akkor is bejeleznek, ha egy madár véletlenül nekirepül az ablaknak. Sőt annak is megvolt az esélye, hogy Mason tért vissza a lakásba. Kulcsot ugyan nem adtam neki, de annak, aki ki tudta nyitni a személyes széfemet, valószínűleg a bejárati ajtó sem okozna különösebb gondot. Megnyitottam az Alexa appot, hogy megnézzem, mi történik odahaza.

Két férfi volt odabent. Egyik sem volt Mason.

– Mivel szolgálhatok? – kérdezte a pultnál az eladónő.

– Micsoda? – kaptam észbe, és hirtelen beugrott, hogy hol vagyok. – Bocsánat, csak épp azt nézem, hogyan törnek be a lakásomba.

– Értem. Fél tucat fánk vegyesen, elvitelre?

– Igen, köszönöm. – Oldalra léptem a pult elől, és felhívtam Nona Langdont. – Nincs egy egysége véletlenül a lakásom környékén? – kérdeztem, amint felvette a telefont.

– Tony, én nem irányítok embereket. Úgy sem, mint maga a betegeket, és a rendőrkocsikat sem én küldöm ki a címekre. Próbálta már a 911-et?

– Azt hittem, ha magát hívom, az gyorsabb. Két tag épp most tör be a lakásomba.

– Maga is ott van? Veszélyes a helyzet? – Langdon hangja az előző válaszhoz képest kifejezetten aggodalmassá vált.

– Semmi bajom, épp fánkot vásárolok. Szerintem valószínűleg megvárták, hogy elmenjek otthonról, mielőtt betörtek.

– Tartsa a vonalat! – Langdon letakarta a telefon mikrofonját, és odakiáltott valakinek. Ebből rájöttem, hogy a kapitányságon van, és nem valahol terepen. – Van egy egységünk nem messze a lakásától – szólt bele a telefonba egy perccel később. – Már úton vannak. Honnan tud amúgy a betörésről?

– Vannak a lakásban érzékelők és kamerák. A betörőket néztem, miközben magát hívtam.

– Van róluk videó? Fel is veszi?

– Tudok csinálni képernyőképeket.

– Csináljon, és küldje el azokat nekem!

– Így lesz.

– És ne menjen haza, amíg nem jelentkezem újra!

– Rendben – feleltem.

Langdon letette. Felnéztem: az eladónő ott állt egy kis doboz fánkkal a kezében.

– Köszönöm – mondtam, és a tárcám után nyúltam.

A nő felemelte a kezét.

– Erre most a ház vendége. Éppen betörnek magához. Szüksége van egy karmikus kiegyenlítésre.

Elmosolyodtam a maszkom mögött, azért is elővettem a tárcám, és tekintélyes összeget hagytam a borravalógyűjtő bödönben. Így kell ezt csinálni.

Langdon ugyan azt mondta, ne menjek vissza a lakásomhoz, de nem akartam ennyire távol maradni. Mindenekelőtt az *én* otthonom volt. Elindultam a North Avenue-n hazafelé, élőben figyeltem a betörést, közben pedig képernyőképeket küldtem Langdonnek.

Úgy tűnt, két fehér férfi ügyködik a lakásomban, és nem nagyon erőlködtek azon, hogy elrejtsék a személyazonosságukat. Az egyikük az orrát piszkálta, aztán

végighúzta a taknyos ujját az egyik konyhapulton. Ez majdnem annyira bosszantott, mint maga a betörés a lakásomba. Most fertőtleníthetem ki az egészet!

A két férfi szemmel láthatóan keresett valamit. Átnézték az asztalokat, belenéztek az íróasztalba és a konyhai fiókokba is. Akármit is kerestek, nem találták, és ettől egyre bosszúsabbnak tűntek. Az egyik, az orrturkálós, a tenyerével csapott az asztalra, amelyen az Echo Show állt, és láthatóan odakiáltott valamit a másiknak, aki erre kidugta a fejét a hálószobámból. Becsszóra, meglepett, hogy nem szúrta ki, hogy az Echo esetleg őt nézi, a kameramodult nem volt túl nehéz észrevenni. Tisztán látszott, hogy a két jómadár a feladatára koncentrál, legyen is az bármi.

Ennél a pontnál megálltam az utcán, hogy kivegyek a dobozból egy citromos-pisztáciás fánkot. Ha az ember figyeli a betörőket a lakásában, megéhezik.

Éppen amikor befordultam a sarkon az utcámba, lépett ki a két férfi a lakásból, és az egyik, nem az orrturkálós, elővette a telefonját. Ahogy a bejárati ajtó becsukódott mögöttük, felnéztem a saját telefonomból, és észrevettem a rendőrségi cirkálót. Egy kicsit távolabb állt meg, hogy a ház utcafronti ablakaiból ne lehessen egyből észrevenni. Két egyenruhás zsaru ólálkodott a környéken, várták a két férfit. Azt nem láttam, pontosan mikor léptek ki az épületből, de biztosan kijöttek, mert a rendőrök kiabálva indultak meg feléjük.

Az orrturkálós úgy döntött, hogy futásnak ered. Elrobogott az egyik zsaru mellett, és a járdán felém szaladt. Ahogy a közelembe ért, a fejéhez vágtam a hagyományos recept szerint készült citromos-pisztáciás fánk maradékát. Egyszerre próbált kanyarodni és lebukni, és az arca elé rántotta a kezét, hogy elhárítsa a süteményt, ahogy elhaladt mellettem. Kihasználtam az alkalmat, kinyújtottam a lábam, és elgáncsoltam. Hatalmasat esett, a fejét kis híján

beverte egy utcai virágládába. A rendőr odaért, rávetette magát, és megbilincselte.

– Te hozzám vágtál egy *fánkot,* haver – méltatlankodott a betörő, ahogy a zsaru talpra állította.

– Te meg összefikáztad a lakásomat, haver – feleltem.

A tag csak nézett, miközben elvezették.

•••

– Szóval ezek nem hétköznapi betörők voltak – mondta Langdon.

Otthon voltunk, pár órával később. A letartóztatást végrehajtó rendőrtisztek felvették a vallomásomat, közvetlenül a letartóztatások után. Köszönetképpen mindegyiknek adtam egy fánkot. Langdon látogatása hivatalosan utókövetés volt. Őt is megkínáltam fánkkal, de visszautasította.

– Miért, vannak hétköznapi betörők? – kérdeztem.

– Az átlagos betörők azért törnek fel egy lakást, hogy kirabolják. Hogy úgy mondjam, egyfajta gazdasági érdek motiválja őket. Vagy receptköteles gyógyszereket keresnek. De magának nem hiányzik semmije.

– Nem, semmi – értettem egyet. Pár gyors pillantással meggyőződtem, hogy a lakásból semmit sem vittek el. Csak az a pár dolog hiányzott, amit még Mason vett magához, a melegítő, az edzőcipő és a pénz.

– És nincs semmilyen gyógyszere a lakásban? – kérdezte Langdon.

Szúrósan néztem rá.

– Van pár Advilom. Talán még némi lejárt szavatosságú Claritin is akad.

– Nem teljesen értelmetlen a kérdés – bizonygatta Langdon.

– Ha maga mondja.

– Elég sok időt töltöttek itt ahhoz, hogy ne vigyenek el semmit – folytatta Langdon. – És a képernyőmentések, amelyeket küldött, azokon éppen áttúrták a fiókjait és a holmiját. Kerestek *valamit*.

– Nekem is úgy tűnt.

– Valószínűleg nem lejárt szavatosságú Claritint.

– Valószínűleg nem.

– És magának nincs személyes kapcsolata a két férfival, aki betört a lakásába.

– Azt sem tudom, kicsodák. Szóval nem gondolom, hogy lenne.

Langdon erre bólintott, elővette a telefonját, kinyitotta a galériaalkalmazást, és mutatott egy fényképet.

– Ő itt Dominic Hawking. – Lapozott egyet az alkalmazásban. – Ő pedig Cody Williamson. – Mindketten a késő húszas, kora harmincas éveikben járhattak, mindketten tökéletesen felcserélhetőek voltak milliónyi másik fickóval, akik hasonló korúak és testalkatúak voltak. – Nem ugrik be valami?

– Semmi a világon.

– Nem irányította el valamelyiket?

– Amennyire emlékszem, nem – feleltem. – És nem jellemző, hogy valaki, akit elirányítottunk, le akarna vadászni bennünket. A legtöbb ember, akit elirányítunk, boldog, hogy egyáltalán visszatérhet.

– Egyiknek sem tett sehol keresztbe? Nem bosszantotta fel egy bárban, nem foglalta el a parkolóját, vagy ilyesmi?

– Nem töltök sok időt bárokban, magasvasúttal járok, vagy a közösségi autómegosztókat használom.

– Semmi kapcsolat.

– Semmi olyan, amiről tudnék.

– Hát, ez így elég érdekes – állapította meg Langdon. – Magának nincs kapcsolata feléjük. De nekik van kapcsolatuk magához.

Erre összevontam a szemöldökömet.

– Pontosan hogyan?

– Hawking és Williamson nem kifejezetten karrierbűnözők. Egyáltalán nincsen priuszuk, kivéve, hogy Williamson egyetlen alkalommal részegen vezetett egyetemistaként, és közhasznú munkára ítélték.

– Közhasznú munka ittas vezetésért?

– Észak-Carolina egyik befolyásos családjából származik, és az eset idején a Duke-ra járt. A Jeepjével belehajtott az egyik riválisa kollégiumi közösség tornácába. Néhány ember megsérült, az egyik súlyosan. Szerintem ott megrángattak pár zsinórt.

– Csodás lehetett.

– Hawking és Williamson is a SynseMemnél dolgozik, itt a városban, informatikai területen. Ismeri a céget?

– Nem.

– Haptikus szoftverekhez van valamilyen közük. Ha érzi, hogy megnyomott egy gombot egy érintőképernyőn, azt ők csinálták, vagy olyasvalakik, akik tőlük lincencelték a szoftvert. A SynseMemet egy Michel Cadieux nevű fickó vezeti.

– Nem ismerem.

– Nem meglepő, más körökben mozognak. És Cadieux amúgy sem tölti itt minden idejét. Hol itt van, hol Lyonban, ott működik a SynseMem másik nagy irodája. De most itt időzik a városban, és épp Hawkinggal beszélt telefonon, amikor azt letartóztatták.

– Ezt ő mondta?

– Se Hawking, se Williamson nem mondott egy kukkot sem. Abban a másodpercben elkezdtek ügyvédezni, hogy beraktuk őket a hátsó ülésre.

– Akkor meg honnan tudja?

Langdon elmosolyodott.

– Ez tetszeni fog magának. Amikor azt mondtam, hogy telefonon beszélt, úgy értettem, hogy Cadieux-hoz beszélt a telefonján lévő titkosító alkalmazással. Tökéletesen zárt mindkét végponton, még ha lett is volna lehallgatási parancsunk, akkor sem tudtunk volna belehallgatni. Egy

minden részletében biztonságos telefonos alkalmazás, egy olyan telefonon, amelyen Hawking minden biztonsági funkciót kikapcsolt. Nem kérte még a PIN-t sem. A letartóztatást végző rendőrtiszt látta az appot futni a telefon képernyőjén, és Cadieux neve ott volt, nagy és vaskos betűkkel, hogy az egész világ lássa.

– Az ember azt hinné, hogy egy ilyen technocsávó ennél azért okosabb.

– Az önteltség piszok veszélyes kábítószer.

– Még mindig nem értem, mi közük van hozzám.

– Emlékszik Paul Cooperre?

– A halott milliárdos.

Langdon bólintott.

– A halott milliárdos, aki egy csomó gazdag ember partiján lett öngyilkos. Na mit gondol, kit láttak még azon a partin?

– Felteszem, Michel Cadieux-t.

– Igen. És a maga cimboráját, Mason Schillinget.

– Nocsak.

– Bizony ám. Schilling ott van egy buliban, ahol egy milliárdos állítólag végzett magával. Egy nappal később kiugrik egy autóból. És egy napra rá, miután maga ott volt az elirányításánál, egy másik partivendég két alkalmazottja betör a maga lakásába, és *valamit* keresnek. Egy nagyon egyedi valamit.

– Oké, már értem.

Langdon a maga jellegzetes módján nézett rám, amitől egy kicsit kényelmetlenül éreztem magam.

– Tony, most érzem úgy, hogy maga elhallgat előlem valamit.

– Hogyhogy?

– Ha emberek, akik valamilyen módon kapcsolatban vannak Mason Schillinggel, valamit keresnek a maga lakásában, az arra utal, hogy talán éppen őt keresték. Vagy bizonyítékot arra, hogy ott járt magánál.

– De egyáltalán nem véletlen, hogy nem találták nálam. És bizonyítékot sem arra, hogy ott járt.

– Esetleg olyasvalamit kerestek, ami Schillingen volt.

– Akkor fogalmuk sincs, hogy működik az irányítás. Amikor valaki visszajön, nem hoz magával semmit, ami nem a működő része. A pacemaker jön. Gyűrűk, ruhák vagy bármi más nem. Ha volt valami nála akkor, az ott maradt a kórházban.

– Ebben egyetértünk. Megszereztük a dolgait a kórházból. Szétszaggatott ruhák, a tárcája valamennyi pénzzel, az irataival és hitelkártyákkal. Más semmi.

– Na látja. – Egy szót sem szóltam Mason kriptotárcájáról, ami végig a farmerem bal első zsebében lapult, és úgy éreztem, épp kiégetni készült maga körül az anyagot. Magamnál tartottam, mert miután Mason kinyitotta a széfemet, úgy gondoltam, ha valamit biztonságban akarok tudni, akkor a legjobb szem előtt tartani.

Langdon úgy nézett rám, mintha ki akarna bökni valamit, aztán meggondolta magát, és valami mást mondott.

– Jöjjön velem!

Csak pislogtam.

– Hogy micsoda?

Langdon szúrós szemekkel nézett rám.

– Nem *letartóztatni* akarom, Tony. Michel Cadieux-hoz megyek. Csak néhány embert rendel be rendszeresen a SynseMem irodáiba, a többiek otthonról dolgoznak. Úgyhogy tudjuk, hogy bent van. Hawking pont bontotta a hívást, amikor lekapcsoltuk. Még az is előfordulhat, hogy Cadieux nem is tudja, hogy Hawkingot és Williamsont letartóztatták. Szeretném látni, mihez kezd, amikor felbukkanok az irodájában magával együtt.

– Ki akarja billenteni az egyensúlyából?

– Valahogy így. De ne aggódjon! Gondoskodom róla, hogy megkapja a szokásos szakértői díját. Pont, mint a régi

szép időkben.

Húsz perccel később egy liftben álltunk a csinos, új SynseMem-székházban, pont szemben a Google chicagói főhadiszállásával, és felfelé tartottunk a hatodik emeletre, az igazgatói irodába. Langdon megvillantotta a jelvényét a földszinten, hogy a biztonságiak átengedjenek, és ahogy a lift felé tartottunk, láttam, hogy a recepciós a telefon után nyúl. Nem fogunk meglepetést okozni.

– Mit szeretne, mit csináljak? – kérdeztem Langdont a liftben.

– Álljon mellettem, ne szóljon egy szót sem, de nézzen úgy, mint aki piszokul sokkal többet tud annál, mint amiről beszélni akar! Tudja, ahogy mindig csinálni szokta.

Elmosolyodtam. A liftajtó kinyílt az igazgatói emeleten. Épp időben léptünk ki a liftből, hogy meghalljuk a folyosón végigzengő fegyverdörrenést.

HATODIK FEJEZET

LANGDON AZONNAL ELŐKAPTA a szolgálati fegyverét, és odakiáltott nekem és az emeleti recepciósnak is, hogy hasaljunk le. Amikor végignyúltam a padlón, odadobta a rádióját.

– Hívjon erősítést! – suttogott oda erőteljesen.

– Azt hogy kell? – kérdeztem.

– Az egy kurva rádió, Tony!

Mielőtt válaszolni tudtam volna, valaki kilépett a folyosóról a recepció elé. Langdon célba vette a pisztolyával. A férfi felemelte a kezét, de ettől eltekintve nem úgy festett, mint aki megijedt, vagy meglepődött volna, amiért fegyvert fogtak rá.

– Erre semmi szükség, Langdon nyomozó – szólalt meg.

– Valaki lőtt – felelte Langdon, de nem eresztette le a fegyverét.

– Minden rendben van. Senki sincs veszélyben – folytatta a férfi. – Gray Bradley vagyok, Michel Cadieux személyi titkára. A földszinti recepciósunk szólt, hogy Mr. Cadieux-val szeretnének beszélni. Mr. Cadieux várja önöket. Kérem, kövessenek!

Langdon egy hosszú pillanatig méregette Bradley-t, aztán elrakta a pisztolyát a tokjába. Utána rám nézett, ahogy még mindig a földön feküdtem.

– Még mindig azt szeretné, hogy erősítést hívjak?

– Pofát súlyba, és kérem vissza a rádiómat! – Odaadtam, és miután becsúsztatta a blézere belső zsebébe, elfogadtam a felém nyújtott kezét, hogy felálljak a padlóról. – Mehetünk – szólt Bradley-nek.

– Mi történt? – kérdezte Langdon Bradley-t, ahogy végigmentünk a folyosón.

– Termékbemutató.

– Maguknak van olyan terméke, amelynek köze van egy elsülő fegyverhez.

– Olyan nincs. De bizonyos termékeinkről viszont be kell mutatnunk, hogy azután is működnek, hogy beléjük lőttek. Jelentős előny, ha a haptikus visszajelzések extrém körülmények között is megbízhatóak maradnak. Néhány kollégánk gyakorolt egy ügyfélbemutatóra. Elnézést kérek, ha megijesztettük volna önöket.

Úgy tűnt, Langdon kételkedik, de nem szólt semmit.

Nem Cadieux irodájába, hanem a mellette lévő konferenciaterembe mentünk. A terem közepén hosszú asztal állt, az egyik falon hatalmas monitor terpeszkedett.

– Hol van Mr. Cadieux? – kérdezte Langdon.

Bradley elővette a telefonját.

– Azonnal kapcsolom.

– Nincs itt?

– Ne aggódjon, a telepresence-kapcsolatunk nagyon jó.

– Nem így értettem... – kezdett bele Langdon, de a képernyő megelevenedett, és Michel Cadieux feje bukkant fel rajta. Úgy festett, mintha egy óriásé lenne.

– Langdon nyomozó, Michel Cadieux – mondta Bradley, és a képernyő felé intett. – Michel, hadd mutassam be Nona Langdon nyomozót a chicagói rendőrségtől! – Felém fordult. – Ő pedig...

– Én vagyok az, akinek a lakásába ma reggel betört a maguk két alkalmazottja – mondtam Bradley-nek, majd Cadieux képe felé fordultam. – De szólíthat Tonynak.

– Ezt megdöbbenten hallom – felelte Cadieux.

– Valóban? – kérdeztem vissza.

– Mr. Cadieux, mielőtt folytatnánk, elárulná, hol tartózkodik?

– Itthon vagyok, Langdon nyomozó.

– Az otthonában, Chicagóban?

– Nem. Lyonban.

– Lyonban? Vagyis Franciaországban.

Cadieux elmosolyodott.

– Lehetséges, hogy vannak még más Lyon nevű települések is. De engedjen meg nekem némi sovinizmust, amikor kijelentem, hogy én sohasem élnék egyik ilyen nevű településen sem.

– Maga nem egészen két napja még Chicagóban volt, és most Franciaországban van.

– Pontosan.

– Otthon.

– Igen.

– Csak így *hirtelen*.

– Nem volt tudomásom arról, hogy jelenleg tilos lenne a nemzetközi utazás. A pandémia alatt talán az volt, de azok az idők szerencsére már elmúltak. Biztosíthatom, hogy nem sértettem meg semmilyen törvényt vagy szabályt azzal, hogy visszatértem az otthonomba. – Cadieux felszegte az állát. – De ha jól sejtem, nem erről akart ma velem beszélgetni, igaz?

Langdonra néztem. Általában ügyesen mutatott higgadtságot a világ felé, és azt hiszem, hogy aki nem ismerte, az udvariasnak és profikhoz illően hűvösnek találhatta az arckifejezését. *Én viszont* ismertem, és észrevettem a nyakán és az állkapcsán a finoman felgyűlő feszültséget. Nem szerette, ha a szemébe hazudnak, Cadieux pedig pont ezt csinálta, amikor Chicagóból történő távozásáról mesélt. Langdonnek pedig ez nem volt ínyére. Sőt, mérges is volt.

De azt is tudtam, hogy nem fogja hagyni, hogy Cadieux észrevegye. És igazam is lett.

– Azért jöttünk, hogy megkérdezzük, miért tört be két alkalmazottja ma reggel ennek az embernek a lakásába.

– Melyik két alkalmazottról beszélünk?

– Dominic Hawkingról és Cody Williamsonről.

– Williamsont nem igazán ismerem. Hawkingot igen. A SynseMem egyik új termékének a vezető fejlesztője. Közvetlenül nekem jelent.

– Szóval nemrég beszélt vele?

– Igen, ma reggel beszélgettünk.

– Elárulná nekem, miről?

– Volt néhány leszállítandó dolga, és ezekről kértem tájékoztatást.

Erre felvontam a szemöldökömet. Langdon észrevette.

– Miféle „leszállítandó dolgok” voltak ezek, Mr. Cadieux? – kérdezte a férfitól.

– Ahhoz a termékhez kapcsolódnak, amelynek a fejlesztésén dolgozik. Semmi egyéb.

– Tisztában volt azzal, hogy abból a lakásból hívta magát, amelybe éppen betört?

– Audiohívás volt, nem video. Csak annyit vettem észre, hogy hirtelen megszakadt a vonal.

– Ez akkor volt, amikor a zsaruk lekapcsolták – szóltam közbe.

Cadieux szemügyre vett, és biccentett egy aprót.

– Ha maga mondja.

– Nem tűnt furcsának, hogy a hívás hirtelen szakadt meg? – faggatta tovább Langdon.

– Nem. Biztonságos kommunikációra a HowlRound nevű appot használom. Én vagyok az egyik angyalbefektetője. Béta-tesztelem a következő változatot. Ez azt jelenti, hogy ebben a verzióban még van jó pár hiba. Időről időre eldobja a hívást. Feltételeztem, hogy Dom majd visszahív.

– Az nem lesz neki egyszerű a börtönből – jegyeztem meg.

– Nagyon kíváncsi vagyok, honnan tudták meg egyáltalán, hogy velem beszélt – kérdezte Cadieux Langdontől, figyelmen kívül hagyva a közbeszúrásomat. – A hívásnak biztonságosnak kellett volna lennie. Lehet, hogy fel kell adnom egy hibajegyet.

– Az alkalmazottja ott hagyta tárva-nyitva a telefonját, így át tudtuk vizsgálni. Nem védte sem jelszó, sem PIN-kód. Láttuk a híváslistát a kijelzőn.

Cadieux felemelte a kezét.

– Ez a legnagyobb probléma a biztonsággal. Az emberek.

– Nekünk ez nem probléma – mutatott rá Langdon.

– Természetesen, *maguknak* nem. Dominic kudarca a maguk munkáját teszi könnyebbé.

– Mr. Cadieux, csak a tisztánlátás kedvéért: maga egyértelműen azt állítja nekünk, hogy fogalma sincs, miért tört be két alkalmazottja egy lakásba, és hívták fel magát a betörés közben?

– Mint azt már mondtam, Dommal egy ettől tökéletesen független témáról beszéltem. Nem tudom, miért döntött úgy, hogy akkor beszéljünk, miközben – rám mutatott, és elhallgatott egy pillanatra, hogy eszébe jusson a nevem – Tony lakásában volt. Eleve azt sem értem, miért döntöttek úgy, hogy behatolnak a lakásába egyáltalán. Ez teljességgel megmagyarázhatatlan nekem.

– Én is tanácstalan vagyok – biztosítottam Cadieux-t.

– Bár a SynseMem nem tartozik felelősséggel az alkalmazottai viselkedéséért az irodán kívül, a vállalat nevében a bocsánatát kérem.

– Köszönöm. Ez nagyon sokat jelent nekem.

Nem voltam benne biztos, hogy Cadieux észrevette az iróniát. Újra Langdon felé fordult.

– Tehetek még valamit önért, nyomozó?

– A betöréstől teljesen függetlenül úgy értesültem, hogy ön jelen volt egy társasági eseményen a minap. Itt, Chicagóban.

– Igen – felelte Cadieux. – Gabrielle-nél. Gabrielle Friedkinnél.

– Tudom, kicsoda Gabrielle Friedkin.

– Azt hittem, csak egy kis baráti társaság lesz ott, de kiderült, hogy jóval nagyobb szabású partiról van szó. Ennek annyira nem örültem. – Körbemutatott a környezetén. – Egy csöndes estére készültem a barátaimmal.

– Hallott Paul Cooper haláláról?

– Hallottam. Tragikus.

– Mr. Cooper a barátja? A barátja volt? – javította ki magát Langdon.

– Barátságos volt a viszonyunk, de nem voltunk barátok – felelte Cadieux. – Egy bizonyos társadalmi szinten mindenki ismer mindenkit, és észszerű dolog jóban lenni. De nem őt választanám elsőre, ha barátkozni szeretnék.

– Miért nem?

– Maga mindenkivel összebarátkozik, akivel találkozik? Néhányan egyszerűen csak nem illenek össze. Nincs velük semmi probléma. Csak nem passzolnak össze.

– És mégis mindketten ugyanott voltak – mutattam rá.

– Mint azt már említettem, nagyon sokan voltak ott.

– Azt is említette, hogy kevesebb emberre számított – vette vissza a szót Langdon.

– Mindkettőnket Gabrielle hívott meg.

– Volt annak oka, hogy mindkettőjüket meghívta?

– Gabrielle szeret sokféle embert vendégül látni.

– Két IT-milliárdos az „sokféle" lenne? – kérdeztem.

– Mindketten informatikában utazunk, de másképpen értük el a sikereinket – felelte Cadieux. – Paul szinte teljesen a nulláról kezdte. Én is magam alapítottam a cégemet, de a családom Lyon egyik legbefolyásosabb családja, több évszázadra visszamenően. Ami Gabrielle-t illeti, róla azt mondhatjuk, hogy e között a két véglet között van, valahol középtájt.

Langdonnel röviden összenéztünk, de nem szóltunk egy szót sem. Ha Chicagóban vannak régóta vagyonos családok, akkor Friedkinék a legrégebbiek közül valók. Egy időben az övék volt valószínűleg a fél Gold Coast és a Loop egyharmada. Ezek a részarányok csökkentek valamelyest az évtizedek alatt, de Friedkinék vagyona nem apadt. A számos Friedkin unokatestvér egyike épp most indult el a kormányzóválasztáson.

– Szóval fogalma sincs, Cooper miért lőhette le magát? – kérdezte Langdon.

– Nem, nincs. Borzalmas. Olyan fiatal volt.

– És arról sem volt tudomása, hogy egy irányító is részt vett a partin.

– Egy irányító? – Cadieux összevonta a szemöldökét. – Nem rémlik, hogy találkoztam volna irányítóval.

– Ez érdekes – szóltam közbe. – Mert ő emlékszik magára.

Hirtelen úgy tűnt, Cadieux kezdi kellemetlenül érezni magát.

– Na igen. Azt azért nem mondhatom, hogy ne lennék, öö, *közismert*, igaz?

– Nem, valóban nem.

Cadieux Langdonra nézett.

– Mi a helyzet az alkalmazottaimmal?

– Még őrizetben vannak. Tony ragaszkodik a feljelentéshez, úgyhogy beletelik még egy két napba, mire vád alá helyezik őket. Ha leteszik az óvadékot, akkor kijöhetnek, ha meg nem, akkor továbbra is Chicago városának vendégszeretetét élvezik. És mi a helyzet önnel, Mr. Cadieux? Mikorra várhatjuk újra a köreinkben?

– Sajnos azt kell mondanom, hogy az előrelátható jövőben Franciaországban kell maradnom. Néhány családi ügyben itt kell eljárnom. A legjobb, ha maradok.

– Alighanem – mondta Langdon szárazon.

– Sajnos most mennem kell. Ha már a családnál tartunk, eleget kell tennem egy ilyen jellegű kötelezettségnek. Ha további kérdéseik lennének, Gray boldogan fog önöknek segíteni, illetve ha szükséges, a SynseMem vállalati jogásza is a rendelkezésükre áll. – A férfi Langdon felé biccentett. – Nyomozó. – Rám nézett. – Tony. – És bontotta a vonalat.

Miután a képernyő elsötétült, Langdon Gray Bradley felé fordult.

– Nos, Mr. Bradley, nem akarja nekem elmesélni, mi is történt *valójában?*

Bradley udvariasan mosolygott.

– Attól tartok, nem tudom, mire céloz, Langdon nyomozó. És ha tudnám, el kellene kísérnem önöket a

vállalati jogászunkhoz.

– Ugye tisztában van azzal, hogy ha kiderül, hogy az, amit Mr. Cadieux elmondott, nem igaz, akkor nem az ő segge lesz veszélyben, hanem a magáé? Ő Franciaországban van, és milliárdos. Magára egyik sem igaz. Nem kell, hogy az ő problémái a maga problémái legyenek.

– Nagyra értékelem az aggodalmát, nyomozó. Köszönöm. – Gray a konferenciaterem ajtaja felé intett. – Mehetünk?

Ahogy kiléptünk az ajtón, végignéztem a folyosón. Egy takarítókocsi állt Cadieux irodája előtt, a folyosó végén ábra jelezte a mosdókat.

– Ne haragudjon, használnám a mosdót egy percre – mondtam Bradley-nek. – Ha végeztem, eltalálok a recepcióra magamtól is. Egy perc múlva ott vagyok.

Langdon bólintott, és továbbindult Bradley-vel, közben szóval tartotta.

Bementem a férfimosdóba, elintéztem a dolgom, kezet mostam, visszamentem a folyosóra, és menet közben az e-mailjeimet pörgettem a telefonomon. Ez annyira lekötött, hogy nekimentem a takarítókocsinak, és az ütközéstől beleejtettem a telefonomat a szemeteszsákba.

Felnyögtem, és bekukkantottam Cadieux irodájába.

– Egy kétbalkezes hülye vagyok. Épp most ejtettem bele a telefonomat a szemeteszsákjába – mondtam az irodai takarítónak. – Nem bánja, ha kibányászom?

– Kiszedhetem én is – felelte a takarító.

– Á, ne fáradjon! Annyira nem ment mélyre.

A takarító megvonta a vállát.

– Szolgálja ki magát!

Bólintottam, és elmerültem a szemeteszsákban, hogy kihalásszam a telefonom. Kicsit lejjebb csúszott, mint azt mondtam. Beletelt némi időbe, mire megtaláltam.

– Már attól tartottam, hogy lehúzta magát – mondta Langdon, amikor odaértem a recepcióhoz. Még mindig Bradley-vel beszélgetett.

– Elejtettem a telefonomat – magyarázkodtam. – Nem szeretnék róla beszélni.

Megérkezett a lift. Elbúcsúztunk Bradley-től, és csendben lelifteztünk a földszintre.

– Na jó, beszéljük át ezt a maszlagot! – kezdett bele Langdon, amikor kiléptünk az utcára.

– Gray Bradley lelőtte a főnökét, ez egy. Cadieux tudta, hogy a betörés a lakásomba balul sült el, és várta, hogy ebből mi jut vissza hozzá. Amikor mi felbukkantunk, Bradley szétlőtte Cadieux fejét az irodájában. Ő Franciaországban tért vissza, onnan meg senkit sem adnak ki semmiért, soha.

Langdon bólintott.

– Csakhogy erre nincs bizonyítékunk.

– Kivéve egy golyó ütötte lyukat Cadieux irodájának a falában. Akkor láttam, amikor a mosdóból visszatérve bekukkantottam.

– Tudtam én, hogy nem is kellett pisilnie.

– Tényleg ki kellett mennem. De visszafelé nem kellett sietnem.

Langdon erre megvillantotta a világ legrövidebb mosolyát, azután elkomorodott.

– Ha maga Cadieux, nem kockáztatná meg a halált egy ilyen szökésért, hacsak nem hiszi azt, hogy nagy bajban van.

– Hát igen – értettem egyet. – És ő meg van győződve, hogy kimászott a slamasztikából, hiszen Franciaországban van. Pontosabban meg volt győződve, ameddig meg nem említettem neki Masont.

– Ha már itt tartunk, ezt eddig nekem sem említette, Tony.

– Én találtam ki. Csak kíváncsi voltam, hogyan reagál rá.

– És egyből ki akart lépni a hívásból, olyan gyorsan, amennyire csak lehetett – állapította meg Langdon.

– És elküldött bennünket a vállalati jogászhoz, hogy beszéljünk azzal. Jókora pálfordulás ahhoz képest, hogy

előtte önként és dalolva mesélt nekünk Gabrielle Friedkinről. Azon tűnődöm, vajon nem bánta-e meg.

– Már előtte is tudtuk, hogy járt a partin.

– Beszéltek már a nővel?

– Próbálunk szervezni egy beszélgetést vele és az ügyvédjével. Sokkal bonyolultabb, mint kellene. Van még más is?

– Csak egyvalami. – Belenyúltam a farmerem jobb első zsebébe, előhúztam onnan valamit, és Langdon kezébe nyomtam.

Elvette, és a homlokát ráncolva nézegette.

– Mi ez?

– Azt hiszem, egy kriptotárca – mondtam. Úgy tettem, mintha már azelőtt is tudtam volna, mi ez, hogy Mason mesélt volna róla. – Valószínűleg titkosított. A szemetesben találtam, amelybe véletlenül beleejtettem a telefonomat, és ki kellett bányásznom onnan.

– „Véletlenül" beleejtette, mi?

– Mit mondhatnék? Olyan ügyetlen vagyok.

– Nem vagyok benne biztos, hogy felhasználhatjuk egy eljárás során. Bírói végzés nélkül jutottam hozzá.

– Nem maga jutott hozzá, hanem én.

– Maga velem volt egy rendőrségi ügyben.

– De már kidobták.

– De még mindig a helyszínen volt. A lényeg, hogy akármi is ez, nem tudom, hogy felhasználható-e. Egyáltalán azt sem tudom, hogy miért lehetne ez egyáltalán fontos a számunkra.

– Azért, mert Masonnél is volt egy ilyen.

Langdon elkomorodott.

– A kórházban hátrahagyott holmijai között nem találtunk ilyet.

– Ezzel tisztában vagyok.

– Emlékszik rá, hogy azt mondtam, úgy érzem, elhallgat előlem valamit? Szeretném, ha tudná, most is éppen ezt érzem. Nagyon is.

– Megértem. Nézze, Masonnek nem volt rá elég ideje, hogy elmondjon nekem mindent, mi történt, vagy hogy hogyan keveredett bele ebbe az egészbe. Akárhol is van most, még mindig veszélyben forog. És sikerült neki engem is belerángatnia. Aggódom a barátom miatt, és aggódom saját magam miatt is. Bocsánatot kérek, hogy nem voltam teljesen őszinte magával. De ha hajlandó lenne ezt egy időre félretenni, azt hiszem, megoldhatnánk az ügyet.

– Mostantól tökéletesen őszinte lesz velem?

– Mostantól *őszintébb* leszek magával.

– Tony! – figyelmeztetett Langdon.

– Bízzon meg bennem egy kicsit!

– Most éppen nem tudok.

– Megértem. De azért bízzon bennem!

– Rendben – egyezett bele Langdon egy perccel később. – Akkor most mihez kezdünk?

– Azt szeretném, hogy engedje szabadon Cody Williamsont.

– A fickót, aki betört a lakásába.

– Igen, őt.

– Miért?

– Mert annak alapján, amit Cadieux elmondott nekünk, őt valószínűleg Cadieux és Hawking rángatta bele az ügybe. És fogadni mernék rá, hogy pont ezért őt lesz könnyebb meggyőzni arról, hogy akár ki is mászhat belőle.

HETEDIK FEJEZET

CODY WILLIAMSON WRIGLEYVILLE-BEN lakott, ami népszerű környék volt a friss diplomások és végzett diákszövetségi cimborák körében. A kórházi műszakom lejárta után futottam össze vele. A napom meglehetősen sikeres volt, két családot is rá tudtam beszélni, hogy ne irányíttassák el a szeretteiket. Már eleve nagyon betegek voltak, az elirányítás után azonnal újra kórházba kerültek volna. Ne legyünk válogatósak, ha a sikerekről van szó!

Langdon pont a műszakom vége előtt jelezte, hogy Williamsont feltételesen szabadlábra helyezték, én pedig fogtam egy taxit, elmentem Wrigleyville-be, és vártam. Nem a lakásánál, az egy kicsit erős lett volna, hanem egy italboltnál, az utcája sarkán. Úgy tippeltem, szabadulása után nyílegyenesen oda fog menni majd.

Nem kellett sokat várnom. Nagyjából fél órára rá, hogy odaértem, Williamson befordult a Clarkról, és azonnal bement az italboltba. A bolt ajtaja mellé álltam, maszk nélkül.

Pár perc múlva elő is került, egy hipszter-kézművessörfőzdéből származó hatos csomagot vett. Az egyik sörösdobozt már ki is nyitotta, és jót húzott belőle, amikor kilépett az ajtón. Így aztán beletelt neki egy másodpercbe, hogy észrevegye, valaki áll előtte, és egy következő másodpercbe, hogy felismerje, ki az a valaki. Nyelés közben dermedt meg.

– Kérem, ne köpje rám a sörét! – szólítottam meg.

Williamson látható erőfeszítéssel küldte le a kortyot, utána bizonytalankodva bámult rám.

– Már késő, hogy elszaladjon. Már tudom, hogy tudja, hogy ki vagyok.

– Mit akar?

– Csak beszélgetni.

Williamson elvigyorodott.

– Tudom, hogy azt hiszi, hülye vagyok, de olyan hülye azért nem.

– Nem akar beszélgetni?

– Beszélhet az ügyvédemmel, ha arra vágyik.

– Oké, akkor mit szól ehhez? – Előhúztam Mason kriptotárcáját a zsebemből, és megmutattam neki. – Én beszélek, maga hallgatja. – Williamson nem szólt semmit, de a szeme nagyra tágult. – Gondoltam – mondtam, és zsebre vágtam a kriptotárcát. Intettem Williamsonnek. – Elállja a bejáratot. Jöjjön, sétáljunk egyet! – Elindultam lefelé az utcán.

– És most mi lesz? – kérdezte Williamson.

– Ahogy mondtam: én beszélek, maga hallgatja. Nézze, Cody, tisztában vagyok vele, hogy miért tört be hozzám a barátjával. Nem azért, mert némi olcsó izgalomra vágytak egy hétköznap reggel. Azért törtek be, mert erre utasították magukat. És azért utasították erre magukat, mert valaki, valószínűleg a főnökük, meg szerette volna szerezni azt a dolgot, amit az imént mutattam meg magának.

– Tudja, hogy mi van rajta? – kérdezte Williamson.

– Fogalmam sincs – feleltem. Ez ugyan nem volt igaz, de ezt Williamsonnek nem kellett tudnia. – És az igazat megvallva nem is érdekel. Hallott már valaha maga egy MacGuffinról?

– Egy miről?

– Egy MacGuffinról. Az a dolog egy filmben például, amit mindenki meg akar szerezni. Nem is érdekes, hogy pontosan micsoda, egyszerűen csak miatta történik minden. – Megveregettem a zsebem. – Amennyire én látom, ez itt egy MacGuffin. Egy csomó ember szeretné megkaparintani, és képes ostoba dolgokat megtenni érte. A mi esetünkben hagyja, hogy az alárendeltjei csináljanak érte ostoba dolgokat. Azt ugye tudja, hogy a főnöke elmenekült?

Williamson erre megállt.

– Micsoda?

– Franciaországban van.

– Az lehetetlen.

– Nem lehetetlen, ha az ember egy kilőtt pisztolygolyóval utazik.

Kellett egy perc Williamsonnek, hogy megértse, mire céloztam.

– Tényleg nem kellene magával beszélgetnem – rázta meg a fejét, és elindult az épület felé, ahol lakott.

– Visszavonom a maga elleni vádat – mondtam még neki, ahogy távolodott.

Erre megint megállt.

– A főnöke arra utasította, hogy törjön be a lakásomba, aztán otthagyta a pácban. Még ha meg is próbálná rátolni az ügyet, ő meg fogja találni a módját annak, hogy lepattintsa magáról. És még ha meg is tudnánk vádolni, akkor sem fogják kiadni. Az egész ott szárad majd magán és a barátján.

Williamson megfordult.

– És miért vonná vissza a vádat?

– Nem hiszi, hogy a szívemben lakozó végtelen jóság miatt tenném?

– Nem igazán.

– Ez érthető. – Megint megveregettem a zsebem. – A maga főnöke nagyon szeretné ezt a cuccot. Olyan nagyon, hogy rávette magukat, hogy törjenek be hozzám. Rendben, legyen! Megkaphatja. És maga odaadhatja neki.

– Maga csak úgy ideadja nekem?

– Természetesen nem. A főnökének fizetnie kell érte. És azután adom oda magának.

– Fizetnie érte.

– Bizony – feleltem. – Találkozunk, maga ad nekem egy szatyor pénzt, én meg odaadom a MacGuffint, visszavonom a vádat. Öröm és boldogság mindenkinek.

– Mennyi pénzről beszélünk?

Megállt bennem az ütő, mert tulajdonképpen nem találtam ki, hogy mennyi pénzt kérjek. Bemondtam az első számot, ami az eszembe jutott.

– Három egész tizennégy millió dollárról.

Williamson egy másodpercig gondolkodott.

– Maga pimillió dollárt akar.

– Igen.

– Miért pi?

– Mert az egy szép kerek szám.

– Egészen konkrétan nem az.

– Akkor mondjuk úgy, hogy ez pont elég pénz ahhoz, hogy megoldjam vele számos személyes problémámat.

– Ez jó sok pénz.

– A maga főnökének két és fél *milliárd* dolláros vagyona van. A teljes családjának tízszer ennyi. Ma néztem utána. Hárommillió dollár neki annyit jelent, mint egy százas magának vagy nekem. Simán ki tudja köhögni.

– Ha maga mondja.

– Kérdezze csak meg! A legrosszabb, ami csak történhet, hogy nemet mond.

– És velem mi lesz, ha ő nemet mond?

– Bizonyítsa be, hogy valóban rákérdezett, és akkor is visszavonom a vádat. De bizonyítékra lesz szükségem, hogy tényleg megkérdezte.

– Mint például?

– Magára bízom, hogy kitalálja – feleltem, és még egyszer megpaskoltam a zsebem. – De jobban teszi, ha igyekszik. Felteszem, nem a főnöke az egyetlen játékos, akit érdekel ez a MacGuffin. – Elővettem a tárcámat, és kihúztam belőle egy névjegykártyát, rajta a telefonszámommal. – Akkorra, amikor a főnöke készen áll üzletet kötni.

Williamson először a zsebemet nézte meg alaposan, azután engem. Végül elvette a névjegyet, húzott még egyet a kézműves söréből, és elment. Ezúttal már nem állt meg.

•••

– Maga tényleg MacGuffinnak hívta ezt? – kérdezte Langdon.

A lakásom környékén sétáltunk, és fánkot ettünk Stan Fánkozójából. Ezúttal fizettem értük.

– Azért, mert ez tényleg az – feleltem.

– Nem – mutatott rá Langdon. – Ez egy valódi dolog, nem egy kitalált, a narratívát szolgáló eszköz.

– Hát, csak bizonyos szempontból. – Benyúltam a zsebembe az egyik kezemmel, amelyben épp nem volt fánk, és elővettem valamit. – Ez csak egy dolog, ami történetesen épp kéznél volt otthon. Szóval ez egy *valódi* MacGuffin.

Langdon kinyújtotta érte a saját szabad kezét.

– Hadd lássam!

Odaadtam neki.

– Azt tippeltem, Williamsonnek megmondták, hogy mit keressen, de képet nem látott róla. Szóval ez is pont jó lehet.

– És azzal, hogy megmutatta neki ezt, megbizonyosodott arról, hogy ő és Hawking ezt kereste.

– Pontosan.

– De akkor hol van az *igazi* cucc? – érdeklődött Langdon.

– Mason kezében láttam. Elmentem, és vettem egy olyat, ami a legjobban hasonlított arra, amire emlékeztem.

– Azt mondja, hogy nincs is magánál?

– Nem, nincs nálam – feleltem.

Kinyújtottam a kezem.

Langdon visszaadta az USB-kulcsot.

– Ott volt Mason kezében, amikor elirányították. Az összes többi dolga ott maradt az elirányítás után, csak ez tűnt el. Nem gondolja, hogy ez nagyon gyanús?

– Nem feltétlenül. Ott volt a kezében, amikor elirányították. Leeshetett a padlóra. A sürgősségi osztályon

volt, az nem éppen a nyugalom szigete. Simán berúghatták a kerekes szekrények alá, vagy ilyesmi.

Langdon morgott valamit, de nem mondott semmit. Beleharapott a fánkjába.

– Ha már itt tartunk, lehet tudni valamit Masonről? – kérdeztem, miközben zsebre vágtam az USB-kulcsot.

Langdon megrázta a fejét.

– Haza nem ment, az online számláin semmi mozgás, és egyetlen ismerőse sem látta. – Elhúzta az orrát. – Ez így nem pontos. Egyetlen ismerőse sem akarja elismerni, hogy látta, és senkit sem kaptunk rajta nyilvánvaló hazugságon. Na nem mintha sok barátot kellene kérdezgetnünk ez ügyben, Tony. Schilling nem az a kimondottan népszerű fickó.

– Mason valamikor úgy döntött, hogy inkább legyenek üzletfelei, mint barátai.

– És maga melyik csoportba tartozik?

– Egy kicsit mindkettőbe – ismertem el. – Inkább az egyikbe, mint a másikba, a körülményektől függően.

– Magát hívatta, amikor haldoklott – emlékeztetett rá Langdon. – Ez sokkal inkább helyezi magát a spektrum egyik végére, mintsem a másikra.

– Erre azért ne vegyen mérget! Ha Mason ügyvédje a környéken lett volna, elég biztos vagyok benne, hogy őt hívatja.

– Merő véletlenségből, Mason ügyvédje semmit sem segített nekünk.

– El tudom képzelni, hogy Mason nagyon jól megfizeti, hogy pont így viselkedjen a rendőrséggel. Van még valami Cadieux-ról?

– Nem, nincs. A SynseMem vállalati jogászai rém segítőkészen voltak tökéletesen használhatatlanok. Ennyit az ügyvédekről. A kriptotárca, amelyet maga előguberált a szemetesből, pont ugyanennyire használhatatlan. Van rajta egy ujjlenyomat-olvasó. Az informatikusaink bedugták egy számítógépbe, és a megfelelő ujjlenyomat híján még a

gyökérkönyvtárba sem tudnak belépni. Dolgoznak az ügyön, de nem optimisták. Ha Cadieux még itt lenne Chicagóban, lehet, hogy tudtam volna Kuznia bírótól szerezni egy megfelelő végzést, hogy rávegyük őt az együttműködésre, de így, hogy Franciaországban van, ez legalábbis vitatható.

– Tudható még valami a buliról, ahol ő és Mason is megfordult?

– Még nem állt össze minden részlet. Leginkább Gabrielle Friedkin partihaverjai voltak jelen, sokgenerációs gazdag családok kölykei, újgazdagokkal kiegészítve, meg páran a sleppjükből. Cadieux-nak igaza volt, Gabrielle szereti a vegyes társaságot.

– De csak ha kellően tehetős is ez a vegyesség – jegyeztem meg.

Langdon bólintott.

– Három milliárdos volt ott. Friedkin, Cadieux és Cooper. Az egyik szemtanú megjegyezte, hogy egyszer mintha ők hárman üzletről beszélgettek volna.

– Nem is tudtam, hogy Friedkinék érdeklődnek az informatika iránt. Azt hittem, nekik elég, ha a zsebükben van Chicago.

– Gabrielle nemrégiben összehozott egy befektetési alapot, hogy belekóstoljon. Úgy hívják, Shikaakwa Partners.

Derülten néztem Langdonra. Elkapta a pillantásomat.

– Ez ennek a területnek az eredeti indián neve.

– Ez egy kicsit sem kisajátító.

– Nem is a Friedkin családé ez a befektetési alap – folytatta Langdon. – Egyedül Gabrielle-é. Ő keresett hozzá befektetőtársakat. Cadieux az egyik. A nő szemmel láthatóan saját pénzt akar, nem csak a családjáét. Ami persze nem jelenti azt, hogy ne használta volna a családi tőkét az alap beindításához.

– Elég sokat tud erről.

– Nyomozó vagyok, ez a munkám, Tony. Továbbá olvastam róluk egy cikket a *Crain's*ben. Segít megérteni az egészet, ha az egy kellőképpen diszkrét üzleti esemény volt.

Bólintottam.

– Jó sok pénz volt egy helyen.

– És tényleg *egy* helyen volt. Pár bulivendég szerint volt egy olyan pillanat, amikor mindenki, akinek legalább tíz számjegyű a vagyona, felpattant, és eltűnt egy másik vendéggel.

– Hadd találjam ki! Ez a másik vendég volt Mason.

– Jó tipp, de mi úgy gondoljuk ő munka miatt volt jelen, úgyhogy szigorúan véve nem vendégnek számít, hanem a személyzet egyik tagjának.

– Akkor ki volt ez a másik vendég?

– Brennan Tunney.

– Na bassza meg!

– Ha már olyan emberekről beszélünk, akik ott vannak a barátok és üzletfelek között valahol.

– Egészen biztosan nem vagyunk barátok – biztosítottam Langdont. – És hacsak meg tudom oldani, nem is üzletelek vele.

– De azért üzleti kapcsolatban állnak.

– Mostanában már nem. Tudja, hogy miért volt egyáltalán ott? Nem fiatal. Nem informatikában utazik. Nem is milliárdos. Brennan Tunney csak egy átlagos párszáz-milliomos.

– Brennan Tunney velünk egészen biztosan nincs beszélő viszonyban. De *maga* akár meg is kérdezhetné, ha már itt tartunk.

– Passzolom. Mi van Paul Cooperrel?

– Még mindig halott. Jelenleg a hullaházban van. A holttestét ma kellene átadni a családnak. Bár itt van egy kis kavarodás.

– Hogyhogy?

Langdon megcsóválta a fejét.

– Cooper szüleinek ellentmondó igényei vannak a holttestet illetően. Az anyja temettetni akarja, az apja hamvasztatni. Kölcsönösen és rettenetesen gyűlölik egymást, úgyhogy egymásra uszították az ügyvédeiket.

– Hát ez csodás.

– Lesz ez még csodásabb is. Coopernek nem volt végrendelete. Még nem tudni, mi lesz a részvényeivel és a MoreCoinzban lévő irányító többségével. Cooper egész retyerutyája, a szülei és a rokonai már ott veszekszenek rajta.

– Egy milliárdos végrendelet nélkül hal meg? Hogy lehet ez? – kérdeztem.

– Csak mert valaki milliárdos, még nem biztos, hogy megvan a magához való esze. Cooper huszonkilenc éves volt. Nyilvánvalóan nem számolt azzal, hogy a közeljövőben meghalna. Huszonkilenc évesen senki sem számol ezzel.

– Senki sem számol azzal, hogy a közeljövőben meg fog halni, ez a kortól teljesen független – mondtam. – A halál mindig meglepetés.

A zsebem felzümmögött. Átvettem a fánkot a másik kezembe, és előhúztam a telefonomat, hogy elolvassam a bejövő üzenetet. Elvigyorodtam.

– Mi az? – kérdezte Langdon.

Megmutattam neki a telefont.

– Holnap délre jók vagyunk. Williamson megszerezte nekem a pipénzt.

NYOLCADIK FEJEZET

TÜSSZENTETTEM, ahogy ráfordultunk a Washington Streetre.

– Egészségére – mondta Langdon a sofőrülésből. Ő vitt a Williamsonnel tervezett találkozómra.

– Köszönöm – feleltem, és elmerülten turkálni kezdtem a zsebeimben egy papír zsebkendő után, de hiába.

Langdon észrevette, ahogy szerencsétlenkedem.

– Kesztyűtartó – vetette oda.

– Köszönöm – mondtam ismét, és kinyitottam a tárolórekeszt.

– Szénanátha?

– Nem, hacsak nem kaptam el tegnap óta. – Találtam egy kis csomag papír zsebkendőt, és kihúztam egyet. – Néha az ember csak úgy tüsszent egyet, tudta? – Visszatettem a csomagot, becsuktam a kesztyűtartót, kifújtam az orrom, aztán keresgélni kezdtem, hogy hová is tehetném a használt zsebkendőt.

– Az megy szépen a zsebébe – utasított Langdon.

– Tiszta takony lesz az USB-kulcs – figyelmeztettem, de zsebre gyűrtem a zsebkendőt.

– Nem az én bajom.

– Nem aggódik, hogy beszennyezem a bizonyítékot?

– Az nem ezt jelenti, Tony.

– Ebben nem vagyok annyira biztos.

– Én jobban aggódom az egész cserebere miatt. Nem tetszik a helyszín.

– Maga nem szereti a Babot?

– Egy: a rendes neve Cloud Gate. Kettő: nem, nem szeretem.

– A Babot a fennállása óta soha senki nem hívta Cloud Gate-nek – mutattam rá.

– Az a neve.

– Nem számít. Ha a művész azt akarta volna, hogy ne hívják Babnak, akkor nem egy hatalmas, fényes felületű babszemet kellett volna csinálnia. És mi a baj vele?

– Túl nyitott.

– Azt gondoltam, pont ez a lényeg. Legyen teljesen nyitott, abszolút nyilvános, ahol egyikünk sem tudná büntetlenül megúszni, ha kinyírja a másikat, hogy megszerezze a nála lévő cuccot, mielőtt megejthetnénk a cserét. És a chicagói rendőrség minden irányból rá fog mozdulni Williamsonre, amikor lezavartuk a cserét, és elindul.

– Nem azt mondtam, hogy nem észszerű. Hanem azt, hogy nem tetszik.

– Nagyra értékelem, hogy aggódik miattam.

– Nem maga miatt aggódom. De nem szeretném, hogy egy huszonnégy éves kicselezze az összes emberemet, és elsprinteljen a Michiganig, utána meg úgy nézzünk ki, mint a hülyék.

– Ó.

– Azért magáért is aggódom – tette hozzá Langdon.

– Ezzel már elkésett.

Langdon a State Street előtt az út szélére húzódott a kocsival.

– Kifelé!

– Micsoda?

– Még le kell parkolnom, és nem akarom megkockáztatni, hogy Williamson meglássa magát, amint kiszáll a kocsiból. Innen már gyalogoljon! Úgyis korán érkeztünk.

– Mennyi idő kell magának a parkoláshoz?

– Ne aggódjon emiatt, az embereim már ott vannak. Csak arra figyeljen oda, hogy legyen nála az USB-kulcs, amikor elmegy! Esetleg el is gáncsolhatja, ha futásnak eredne. Megint.

Erre elvigyorodtam, és kiszálltam a kocsiból.

A Bab pont olyan volt, mint mindig: tömve emberekkel, akik a Babot fényképezték, és benne magukat. Végigpásztáztam a sokadalmat, Williamsont keresve, de nem láttam sehol. Hát, ahogy Langdon is megmondta, korán érkeztem. Bementem a Bab alá, egészen a közepéhez: azt beszéltük meg Williamsonnel, hogy itt találkozunk. Felnéztem, és láttam az eltorzított tükörképem a többi emberé között. Elővettem a telefonom, és vártam.

Williamson délben bukkant fel, szinte másodpercre pontosan.

– Azt tegye el! – mutatott a telefonomra, ahogy odalépett hozzám.

– Nem veszem fel videóra magát.

– Akkor nem okoz problémát, ha elrakja a telefont.

– Legyen, ahogy akarja! – Zsebre vágtam a telefonom, és szúrós szemmel méregetni kezdtem Williamsont. – Hol van? – kérdeztem.

– Mi hol van?

– Hol a pénzem? Pimillió dollár nem kevés. Azt hittem, egy nagy táskát fog hozni.

Williamson felmutatott egy USB-kulcsot.

– Itt van ezen.

– Egy nagy lófaszt!

A tag frankón a szemét forgatta. Seggfej.

– Ugyan már, haver! Ezzel hozzáférsz egy kriptós letéti számlához. Te is tudod, hogy ezek ebben utaznak.

– De *én* nem ebben utazom. Hanem frankó kápében, amit meg lehet fogni, amit meg lehet szagolni. Ha nincs lóvé, nincs üzlet.

– Mondtam neki, hogy így fogsz reagálni – felelte Williamson. – Úgyhogy ő taumillió dollárt dobott fel ellentételezésképpen.

– Mi?

Williamson elmosolyodott.

– És én még azt hittem, hogy jó vagy matekból. Tau? Úgymint két pi? Hat egész huszonnyolc tized millió dollár.

– Az sokkal több, mint amennyit én kértem.

– Te magad mondtad, hogy milliárdos. Neki ennyi belefér. És nagyon akarja azt, ami nálad van. Ha már itt tartunk, megmutatnád?

Kihúztam a zsebemből az USB-kulcsot, és megmutattam neki.

– Honnan tudom, hogy ez az igazi? – kérdezte Williamson.

– Honnan tudom, hogy van taumillió dollár a tiéden?

– Lehet, hogy több is van rajta. Amikor a főnök jóváhagyta, akkor ért hat egész huszonnyolc misit.

– Simán lehet, hogy kevesebbet ér, ha ő vagy valamelyik milliárdos haverja megeresztett azóta valamilyen gunyoros tweetet erről a bizonyos kriptovalutáról. Vagy lehet, hogy ezen a szaron nincs is semmi, mert megpróbáltok átkúrni. Látod, ezért akartam készpénzt.

– Hát, nálam csak ez van. Vagy elveszed, vagy nem.

– Velem is pont így van – feleltem, és kinyújtottam az USB-kulcsot.

Úgy tűnt, Williamson gondolkodik, a lehetőségeit mérlegeli, aztán odalépett hozzám, és kinyújtotta a saját kulcsát. Mindketten egyszerre megfogtuk a másikét, és elengedtük azt, amelyet addig fogtunk. Williamson egy pillanatig vette csak szemügyre azt, amelyik a kezében volt, aztán rám nézett.

– Soha többé ne csináljunk ilyet, oké?

– Felőlem. Merre akarsz menni?

Kelet felé mutatott. Bólintottam, és elindultam kifelé a Bab alól, a Michigan Avenue irányába. De pár lépés után valaki megvillantotta az igazolványát, és utamat állta.

– Tony Valdez – szólított meg. – Andrew Liu ügynök vagyok, a Szövetségi Nyomozóirodától.

– Már találkoztunk. – Észrevettem, hogy körbevett még pár ügynök, valószínűleg az FBI-tól.

– Így igaz, Tony. Letartóztatom.

Felemeltem a kezemben lévő USB-kulcsot.

– Ezért?
– Kezdetnek.
– Cody Williamson maguknak dolgozik?
– Igen.
– Hát ez hihetetlen!
– Nyugodtan elhiheti. Jogában áll hallgatni... – kezdte el, aztán abbahagyta. – Most meg min nevet?
– Nézzen csak oda! – mutattam balra.

Liu gyanakodva nézett rám, aztán balra pillantott, ahol Cody Williamsont éppen bilincsbe verve vezették el a chicagói rendőrség emberei. A Bab többi látogatója lelkesen fényképezte az eseményeket.

Ahogy Liu odanézett, Nona Langdon felénk fordult. Látta, ahogyan az FBI-ügynökök körbevesznek. Megállt mozdulat közben, és a kísérőtisztje sem mozgott tovább.

– Hát itt meg mi a fészkes fene folyik? – kérdezte igencsak ingerülten.

•••

– Mondja, miért érdeklődik maga Cody iránt? – fordult Langdon Liu felé.

Egy tárgyalóban ültünk, az FBI chicagói területi irodájában, az üzleti negyedtől, a Looptól nyugatra. Az iroda a kormányzati építészet agresszíven semmitmondó stílusában volt berendezve. Azután kötöttünk itt ki, hogy Liu és Langdon kölcsönösen leüvöltötték egymás haját joghatósági és együttműködő tanúkat érintő kérdésekben, a perpatvarról meg a járókelők képeket és videókat készítettek. Miután sikerült arra a közös felismerésre jutni, hogy ez nem mutat valami jól, itt ültünk le. Így most egymást bámultuk egy konferenciaasztal két oldaláról, Langdon és én az egyiken, Liu és Williamson a másikon.

– Kezdjük azzal, hogy kisstílű bűnöző!

Liu mosolygott.

– Arra gondol, hogy betört Mr. Valdez lakásába? Nekünk dolgozott.

– Az FBI betöréseket hagy jóvá? – kérdeztem.

– Nem, de tudtuk, hogy egy betörés készülődik, és azt is, hogy miért. Codyt Hawking szervezte be, Cadieux biztatására, mi pedig tudni akartuk, mit keresnek.

Az USB-kulcsra mutattam az asztalon.

– Azt.

– Igen, azt. Bizonyíték arra, hogy maga találkozott Mason Schillinggel, és ezt odaadta magának.

– Ami pontosan miért is érdekes? – kérdezte Langdon.

– Azért érdekes, mert ez kulcs elérhetővé tesz a számunkra bizonyítékokat mindenféle bűncselekményekre. Többek között pénzmosásra, bennfentes kereskedésre és más, pénzügyekkel kapcsolatos tevékenységekre, amelyeket Cadieux és mások hajtottak végre. – Liu rám nézett. – És mert, amint azt már elmagyaráztam Mr. Valdeznek a héten, amikor találkoztunk, úgy véljük, hogy Mason barátjának így vagy úgy, de köze van Paul Cooper halálához.

– Paul Cooper milliárdosnak a halálához – mondta Langdon.

– Igen.

– Aki ugyancsak maguknak dolgozott, az itt jelen lévő Mr. Williamsonnel együtt.

– Igen. Bár ami azt illeti, ők ketten nem tudtak egymásról. Egy ideje már nyomozunk Cadieux után.

– Miért?

– Egyéb ügyek miatt. Nem részletezném.

– Jó sok tégla dolgozik maguknak – állapította meg Langdon.

– Langdon nyomozó, ez az FBI. Téglák elhelyezése a fő időtöltésünk. – Liu megütögette az USB-kulcsomat. – Néha kifizetődik.

– Kivéve, hogy ez nem az az USB-kulcs, amit keresnek – árultam el. – A sarki boltban vettem. – Williamsonhöz fordultam. – Bocsi.

– Nem gond – felelte Williamson. – Az enyémen sincs hatmillió dollár.

– Sejtettük, hogy át akarja verni Codyt. Éppen ezért, mialatt magát éppen letartóztatták, átkutattuk a lakását.

Csak pislogtam.

– Micsoda?

– Ezúttal szereztek hozzá házkutatási végzést is? – érdeklődött Langdon.

– Tony rendelkezésére fogjuk bocsátani, mielőtt távozna – biztosította Liu. Utána hozzám fordult. – Tudnia kell, hogy már meg is találtuk a másik kriptotárcát.

Bólintottam.

– Naná, hogy megtalálták. Úgyis csak egy sima USB-kulcs. – Az asztalon lévőre mutattam. – Párosával árulják.

Liu összevonta a szemöldökét.

– De maga tudta, hogy Codynak egy USB-kulcsot kell mutatnia.

– Hát persze. Langdon nyomozónak már elmondtam, hogy Mason egy USB-kulcsot szorongatott a kórházban. Azután elirányították, és a kulcs elveszett. Annyit kutakodhat a lakásomban, amennyit akar, ott nem fogja megtalálni.

Liu kritikus szemekkel nézegetett. Megértettem a pillantását, felálltam, és kiürítettem a zsebeimet az asztalra. Ott volt a tárcám, a telefonom, aprópénz és némi zsebpiszok.

– Most boldog? – kérdeztem a végén.

– Nem igazán – ismerte be Liu.

– Nincs nálam – ismételtem meg. – Kutassa csak át bármimet, nem fogja megtalálni.

Liu Langdonra nézett.

– Maga egyetért?

Langdon megnyikkant, de azután elhallgatott.

– Hadd fordítsam le! – szóltam közbe, megtörve a hirtelen csendet. – A nyomozó úgy véli, valamit titkolok előle arról, mi történt Mason elirányításakor, de még nem talált semmit, ami cáfolta volna mindazt, amit eddig elmondtam neki.

– Ez így pontos? – kérdezte Liu Langdont.

Langdon rám nézett.

– Nem így fogalmaztam volna meg magának – mondta Liunak.

– Szóval igen. De még mindig ezzel a figurával dolgozik – bökött a hüvelykujjával felém Liu.

– Túl vagyunk közösen egy-két dolgon – felelte Langdon, majd a fejével Williamson felé intett. – Magának mi a mentsége rá?

– Az apja együtt járt a Vanderbiltre az igazgatóhelyettessel. Pár szálat megmozgattunk, hogy megspóroljuk neki a börtönt, amikor egyetemista volt. Azóta nekünk hallgatózik az IT-szektorban. Én akkor örököltem meg, amikor Chicagóba jött. Túl sok haszna nem volt eddig.

– Hé, én is itt vagyok – méltatlankodott Williamson.

– Amit mondtam, megmondtam – felelte közönyösen Liu.

– Maga is ott volt, amikor ők betörtek a lakásomba? – kérdeztem Liut.

– Valamennyire követtük őket. De nekünk szükségünk volt rá, hogy eljuttassa Mason kriptotárcáját Cadieux-nak. Ő volt a kapocs, nem Hawking, és nem is csak a tárca maga. Bizonyítékra volt szükségünk, hogy Cadieux nyakig benne van mindazokban az ügyekben, amelyekben nyomozunk. Cooper azon volt, hogy megszerezze ezeket a bizonyítékokat, de aztán holtan bukkant fel.

– Szóval akármi is folyik éppen, Cadieux ott van a középpontban – foglalta össze Langdon.

Liu megcsóválta a fejét.

– Nem ő van a középpontban. Benne van, igen, de vannak nagyobb halak.

– Nagyobb, mint egy milliárdos?

– Nagyobb milliárdosok is vannak az ügyben.

– Értem – biccentett Langdon. – Árulja el, kik azok!

– Miért?

– Az együttműködés előnyös lehet. Nekem van egy gyanús halálesetem és egy eltűnt személyem. Magának ott van a mindenféle nyitott ügye. És hála ennek a kettőnek – felénk intett Williamsonnel –, tudjuk, hogy ezek összefüggenek. – Langdon telefonja felzümmögött, elővette, hogy megnézze az érkező üzenetet.

– Azt hiszem, ennél azért többre van szükség – felelte Liu. – A nyomozásaink összeakadtak, ezt elismerem. Ami a Babnál történt, az igazán kínos volt.

– Mondtam én magának, hogy senki sem hívja Cloud Gate-nek – szúrtam oda Langdonnek, de meg se hallotta.

– Miután Valdez és Cody is bűnüldöző hatóságokkal együttműködve dolgozott, azt javaslom, egyezzünk meg, és ne tegyünk egymás ellen büntetőfeljelentést – folytatta Liu, szintén figyelmen kívül hagyva a megjegyzésemet. – Hagyjuk, hogy a sajtóosztályok vigyék innentől a kommunikációt! De, Langdon nyomozó, ha nincs másik érve az együttműködés mellett, úgy vélem, az FBI szívesebben folytatja a nyomozást egyedül.

Langdon felnézett a telefonjából.

– Ugye még mindig érdeklődik Paul Cooper iránt?

– Mi van vele?

– Eltűnt.

– Nem eltűnt. Meghalt.

– Meghalt *és* eltűnt – mondta Langdon, és odafordította a telefonját Liunak, hogy az is láthassa az üzenetet. – Valaki besétált a Cook megyei halottkémi irodába, és elvitte a holttestet.

– Micsoda?! – Liu előrehajolt, hogy megnézze az üzenetet.

Langdon visszahúzta előle a telefont.

– Szóval együttműködünk? Vagy inkább szeretne kapcsolatba lépni a sajtóosztályommal, hogy megtudja, mi történt?

KILENCEDIK FEJEZET

A KAPUTELEFONNAL BEENGEDTEM Langdont az utcáról a lépcsőházba, és jeleztem neki, hogy a bejárati ajtóm nyitva van. Bejött, és körülnézett.

– Úgy látom, az FBI nem pakolt össze maga után, miután felforgatták a lakását – állapította meg. Egy dosszié volt nála.

– Jól látja – szóltam ki a konyhából. Épp az edényeket pakoltam vissza a szekrénybe. Az összes fiókot és szekrényt kiürítették, vélhetőleg azért, hogy így át lehessen kutatni őket zugok és repedések után, ahová eldughattam Mason kriptotárcáját. Ugyanezért mindent, amit ki lehetett nyitni, ki is nyitottak. Semmit sem csuktak be vagy tettek vissza.

– Találtak valamit?

– Semmi olyat, amit kerestek. Bár szó szerint áttúrták a szennyesemet. Liu ügynök elmondta, hogy elkobozták azt az USB-kulcsot, amelyet megtaláltak, hogy leellenőrizzék. Sok szerencsét kívántam nekik hozzá.

– Remélem, nem tett rá semmit.

– Pont ugyanolyan üres volt, mint a másik, amelyiket Williamsonnel cseréltem el.

– De akkor hová dugta el Mason valódi kriptotárcáját? – kérdezte Langdon.

Hosszasan néztem rá.

– Látom ám, mivel próbálkozik!

– Gondoltam, egy kérdést megér.

– Már megmondtam magának, hogy nincs nálam.

– Elismerem, hogy már mondott ilyet.

Körbemutattam az egész lakáson.

– Ha akarja, vizsgálja át nyugodtan! A vendégem rá. A visszapakolással meg tudom várni, ameddig végez.

– Nem ezért vagyok itt.

– Akkor miért? Nem mintha nem értékelném, hogy itt látom. Csak azt gondoltam, a fiaskó után, hogy Williamsonről kiderült, az FBI téglája, aztán meg maga és Liu együtt rohantak el a halottkém irodájába... szóval ezek után úgy véltem, a további részvételem már nem szükséges.

– Ezt én is így gondoltam – ismerte el Langdon. – De a halottkémnél találtunk valamit, és szerettem volna beszélni róla magával. – Meglengette a kezében tartott dossziét. – Egy kép azokról, akik elvitték Paul Cooper holttestét.

– Tényleg, *ez* hogy történhetett meg egyáltalán? Azt gondoltam volna, hogy egy milliárdos bitvarázsló csávó halála van annyira érdekes, hogy a halottkém alaposan meg akarja vizsgálni. És elzárva tartja a holttestet.

– A holttestet tényleg alaposan megvizsgálták, és a vizsgálatot végző halottkém még nem engedélyezte a holttest kiadását.

– De akkor hogy adták ki mégis azt a holttestet?

– Valaki hamisított egy kiadási engedélyt, és feltöltötte a rendszerbe. Ezután bukkantak fel a mi „testrablóink" a Michaelson Temetkezés kisteherautójával. Ismeri őket?

– Már miért ismerném?

– A maga szakmájába vág.

– Az én szakmám az, hogy távol tartsam az embereket a temetkezési vállalkozásoktól, nem az, hogy odajuttassam őket.

– Ez egy kis családi temetkezési vállalkozás a River West negyedben. Hozzájuk érkezett egy írásos igény, hogy menjenek, és hozzák el a holttestet Cooper szülei kérésére.

– Azt hittem, Cooper szülei azon veszekednek, hogy mi legyen a holttesttel.

– Ők valóban huzakodnak. Vagyis huzakodtak, ameddig el nem tűnt a holttest. A temetkezésiek írásos igénye is hamisítvány volt. Az iroda vezetője azt mondta, hogy semmit sem tud róla.

– És mi a helyzet a kisteherautójukkal?

– Az előző éjjel ellopták. Az irodavezető be is jelentette ma reggel, még mielőtt Cooper testét elvitték volna. Ez legalább összevág.

– Ez megmagyarázza, hogy mi történt a temetkezési vállalkozásnál, de azt nem, ami a halottkémi irodában.

– Hát, arra nézve úgy vélem, régi barátaink, a vesztegetés és a korrupció lehet a ludas – állapította meg Langdon. – Már nyomozunk az ügyben. Mint ahogyan az FBI is, ha már itt tartunk.

– Olyan jó látni, amikor a bűnüldöző szervek együttműködnek – jegyeztem meg szárazon, azután a fejemmel Langdon dossziéja felé intettem. – Csakhogy magának van egy használható nyoma azokhoz, akik elvitték a holttestet.

– Félig-meddig. Maszkot viseltek.

– Azért voltak ott, hogy elszállítsanak egy holttestet. Így ez teljesen érthető.

– Sajnos így némileg nehezebb az azonosítás. Megvannak a papírok, amelyeket leadtak, hogy elvihessék a holttestet, de mivel úgyis hamisítványok, semmilyen szempontból nem megbízhatóak.

– Azokon a papírokon lehetnek ujjlenyomatok – javasoltam.

– Köszönöm, Tony, hogy emlékeztet, hogyan végezzem a munkámat. És nem, nem voltak. A biztonsági kamerák szerint végig kesztyűt viseltek.

– Szóval magának van egy fényképe maszkos férfiakról. Ez minden.

– Igen. De itt van még nekem maga is. – Kinyitotta a dossziét, kivette belőle a fényképet, és odatette a tányérok tetejére, amelyeket még nem volt érkezésem visszapakolni a szekrénybe. – Tony, mondja el nekem, mit lát!

Egy képet láttam, amelyet egy biztonsági kamera készített közvetlenül a halottkémi iroda bejárata előtt, ott, ahol beviszik és kihozzák a holttesteket. Jól látszott a Michaelson Temetkezés bézs színű kisteherautója, rajta

nagy fekete betűs felirat. Nem halottaskocsi volt, ezt csak arra használták, hogy a halottkémtől elszállítsák a holttesteket, és általában a család nem is látta. A képen két férfi gurított egy hordágyat, rajta egy holttesttel. Paul Cooper holttestével.

– Lelőtte magát, igaz? – kérdeztem Langdon.

– Le volt lőve, ez biztos – felelte a nyomozó. – Mellkasi lövés. Egyetlenegy. Péppé robbantotta a szívét.

– És a halál oka hivatalosan öngyilkosság?

Langdon megrázta a fejét.

– Amennyire tudom, a halottkém inkább a „fegyverbaleset" felé hajlik. – A kép felé biccentett. – Coopernek volt engedélye rejtett fegyverviselésre, úgyhogy hordhatott magával egy pisztolyt. De a revolverét nem regisztráltatta. Utánanéztünk a fegyver sorozatszámának. Semmi.

– Átnézhetné a közösségimédia-jelenlétét, hátha hencegett vele valamikor. A fegyvertulajdonos kockák hajlamosak villogni a vasaikkal.

– Utána fogok nézni. Nálunk van a számítógépe, de nem tudunk belenézni, mert fizikai azonosító kell hozzá. Ha vannak is rajta képek, nem tudjuk elérni azokat.

Újra szemügyre vettem a holttestet a fényképen.

– Szóval a halottkém szerint ez nem öngyilkosság? Szerinte Cooper *véletlenül* fogta a fegyvert a mellkasára, és húzta meg a ravaszt?

– Azt mondtam, a halottkém a fegyverbaleset felé hajlik, de ez még nem a végleges álláspontja. De hagyjuk most Coopert, Tony! Nézze meg jobban a hordágytolókat!

Lepillantottam a fényképre. Az egyik férfit egyáltalán nem ismertem fel. Bármelyik lehetett a városban százezerszámra élő, átlagos kinézetű, enyhén kopaszodó fehér férfi közül, még maszk nélkül is.

A második férfit azonban ismertem, a maszkkal együtt. Nagyon jól ismertem. Pár nappal ezelőtt ott járt nálam.

És elvitte a pénzemet.

– Na bassza meg! – csúszott ki a számon.

– Mondja ki! Mondja ki a nevét! Mondja ki hangosan!

Felnéztem rá.

– Ez itt Mason Schilling.

•••

Épp sikerült teljesen összepakolni mindent otthon, amikor a kaputelefon újra felberregett.

– Ricardo Gomez vagyok, ügyvéd – mondta egy hang. – Magánügyfeleket képviselek. Az egyik ügyfelem érdeklődik ön iránt, szívesen dolgozna önnel.

– Mostanában nem vállalok magánügyfeleket.

– Ez nem irányítói megbízatás. Inkább egyfajta szakértői munka.

– Még mindig egy magánügyfélről beszélünk, és nem vállalok ilyesmit.

– A szakértői díj tartalmaz tízezer dollárt, és ezért csak részt kell vennie egy megbeszélésen.

– Micsoda?

– Nézzen ki az ablakon, Mr. Valdez!

Odamentem az utcára néző ablakhoz, és lenéztem. Egy aktatáskás férfi lépett el az épület kapujától, megállt a járdán, és kinyitotta az aktatáskáját. A táskában egy csomó pénz volt.

– Ez kicsit túlzásnak tűnik – mondtam, amikor mindketten visszatértünk a kaputelefonhoz.

– Ezen nem fogunk vitatkozni – felelte Gomez. – Nevezzük ezt az előleget a jó szándék kifejezésének!

– Senkinek sincsenek ennyire jó szándékai.

– Akkor nevezzük annak elismerésének, hogy a pénz beszél. Így vagy úgy, de az ügyfelem nagyon szeretne önnel beszélni. Még ma este.

– Ki az ön ügyfele?

– Valaki, aki megengedhet magának tízezer dolláros gesztusokat. És aki ennél sokkal többet is megengedhet magának a megbeszélésük után.

– Várjon egy kicsit! – Otthagytam a kaputelefont, felkaptam a mobilomat, és utánanéztem Ricardo Gomeznek. A LinkedIn-profilján szereplő kép ugyanazt a férfit ábrázolta, aki az imént megvillantotta a pénzes táskát. A profilja szerint a Northwesternen kezdte az egyetemet, a University of Pennsylvanián szerezte a jogi diplomáját, és valóban magánügyfelekkel foglalkozott, erősen megválogatva azokat.

Én pedig mindezek ellenére kíváncsi voltam, ki a megbízója. És tízezer dollár az tényleg tízezer dollár.

Felvettem a maszkom, leballagtam az épület főbejáratához, kinyitottam a kaput, és rámutattam az aktatáskára.

– Hadd rakjam el!

Gomez a kezembe nyomta.

– A táskát majd vissza fogom kérni – mondta. – Berluti.

– Bocs, ez nekem nem mond valami sokat – ismertem be.

– Ez azt jelenti, hogy majdnem annyit ér, mint amennyi benne van.

– Rendben. Adjon egy percet! – Becsuktam előtte a kaput, felmentem a táskával a lakásba, és a pénzt átraktam a széfembe. Ezután bezártam a bejárati ajtót, és lesétáltam a lépcsőn Gomezhez. – Nem hinném, hogy valaha is költenék ennyit egy aktatáskára – mondtam, ahogy a kezébe nyomtam.

– Én sem – felelte Gomez. – Az egyik ügyfelemtől kaptam ajándékba.

– Ugyanattól az ügyféltől, aki elkölt tízezer dollárt egy megbeszélésre?

– Kérem, engedje meg nekem, hogy gyakoroljam egy kicsit az ügyvédi titoktartást, Mr. Valdez – intett az utca felé. – Indulhatunk?

Ahogy eltávolodtunk az épülettől, egy autó hajtott oda hozzánk, egy viszonylag új, fekete Cadillac Escalade.

Elnevettem magam.

– Valami vicceset látott? – kérdezte Gomez.

– Azon gondolkodtam, vajon milyen autót mutatna a nyilvántartás, ha most rákeresnék ennek az Escalade-nak a rendszámára.

– Nem egészen értem, hogyan jutott ez az eszébe.

– Az egyik barátomnak volt egy roppant kellemetlen élménye egy pont ilyen autóval. Konkrétan majdnem meghalt. Majdnem.

– Ez rendkívül érdekes – állapította meg Gomez közönyösen. – Hadd mondjak valamit, Mr. Valdez! Ha az ügyfelemnek bármilyen más szándékai lettek volna, és nem beszélgetni akar magával, nem engem küldtek volna ide egy köteg bankjeggyel.

– Ez arra utal, hogy voltak más lehetőségek is?

– Ilyesmiről szó sincs.

– Ezt örömmel hallom – feleltem. – De biztos, ami biztos, kerüljük el a Dan Ryant!

TIZEDIK FEJEZET

AZ ÚTI CÉLUNK a legrégebbi városrész, az Old Town volt, ott pedig egy újonnan fejlesztett, Fairwood Glen nevű környék. Három toronyházból állt, luxuslakásokkal, beékelve egy olyan környezetbe, ahol eddig csak vegyes jövedelmű családok éltek. A harmadik toronyháznak már dolgoztak az alapozásán, legalábbis erről tájékoztatott egy kissé már megfakult óriásplakát, ahogy közeledtünk az úti célunkhoz. Gomezzel együtt az egyik toronyház előtt raktak ki bennünket a kocsiból. A pandémia jó sok dolgot befékezett, és ezeket sokszor csak nagy nehézségek árán lehetett újra beindítani. A Fairwood Glen utolsó toronyházának építése is pont ilyennek tűnt.

– Van valami gond az utolsó toronyházzal? – kérdeztem Gomezt a színét vesztett óriásplakátra mutatva.

– A pandémia alatt fel kellett függesztenünk az építését. Biztonsági megfontolások, városházi rendeletek, ilyesmi. De már újra haladunk. Bizakodóak vagyunk, hogy a harmadik torony is kész lesz még az év vége előtt.

– Ez elég ambiciózus célkitűzés.

– Motiváltak vagyunk. – Gomez intett, hogy menjek be az előtérbe.

Az előtérben a biztonsági őrök láthatóan felismerték Gomezt, és intettek, hogy mehetünk a liftekhez. Az ügyvéd elővett egy kártyát, és végighúzta egy fali panel előtt. Az egyik liftajtó felett kigyulladt egy lámpa, jelezve, hogy azt a liftet használhatjuk.

– Menő – ismertem el.

– Alapvető biztonság. Illetve alapvető az ilyen toronyházaknál. Minden lakónak van egy saját kulcskártyája. A lift felismeri a kulcskártyát, és mindenkit arra az emeletre visz, ahol lakik. Ha valakinek nincs

kulcskártyája egy adott emelethez, ott a lift nem fogja kiengedni.

– És ha meg akarok látogatni egy szomszédot egy másik emeleten?

– A szomszéd adhat egy egyszer használatos engedélyt. Van rá egy telefonos app.

– Akkor lőttek a szülinapi meglepetésbuliknak.

– Senki sem szereti a szülinapi meglepetésbulikat.

Kinyílt a liftajtó, és beszálltunk. A segélyhívó gombon kívül nem volt a liftben semmilyen más irányítási lehetőség.

A lift egy kisebb, privát előtérben állt meg velünk a harmincegyedik emeleten. A biztonsági őr rápillantott Gomez belépőkártyájára, begépelte mindkettőnk nevét egy terminálba, és kinyitotta az ajtót előttünk. Egy hatalmas penthouse lakásba léptünk be. Olyan letisztult, modern stílusban volt berendezve, ami nagyszerűen mutat a *Crain's* vagy az *Építészeti Szemle* fotóin, de a való életben sterilnek és kényelmetlennek hat.

– Itt konkrétan lakik valaki? – kérdeztem.

– Az ügyfelem – felelte Gomez.

– Tisztaságmániás?

– Nem. Személyzetet tart.

Az ügyvéd a lépcső felé irányított bennünket.

Végül megérkeztünk a tetőteraszhoz, amelyet egy medence tett teljessé. A medencénél két középkorú férfi álldogált. Nagyon feltűnően nem beszélgettek.

– Melyikük az ügyfele?

– Egyik sem – felelte Gomez. – Velük majd akkor lesz megbeszélése, amikor a maguk találkozójának vége. – A teraszra mutatott. – Az ügyfelem.

Egy nő olvasott egy alacsony asztalnál, méghozzá olyan módon, hogy azt csak a „gondtalan" szóval lehet leírni. Egészen addig a pillanatig el nem tudtam képzelni, hogy valaki konkrétan gondtalanul tud olvasni vagy bármi mást

csinálni. Úgy véltem, ilyesmi csak a könyvekben fordulhat elő. És tessék.

Gomez odakísért hozzá. A nő még mindig el volt merülve a könyvében. Az asztalon volt egy félig teli borospohár és egy retikül. Biztos voltam benne, hogy ha utánanéznék, kiderülne, legalább háromszor annyit ér, mint az az aktatáska, amelyért Gomez olyannyira aggódott.

– Tony Valdez, az ügyfelem, Gabrielle Friedkin – mutatta be a nőt Gomez, ahogy odamentünk hozzá.

Ennél a pontnál Friedkin végre felnézett, és rám mosolygott.

– Tony! – szólított meg úgy, mintha egész életemben ismert volna, vagy mintha legalább *tudott* volna rólam. – Köszönöm, hogy elfogadta a meghívásomat.

– Nagyon meggyőző érveket alkalmazott.

– Biztos akartam lenni benne, hogy tudja, mennyire értékelem az idejét.

– Rádöbbentett az értékére, az egyszer biztos. – A könyve felé biccentettem. – Érdekes olvasmány?

– Ez? – Megfordította, hogy lássam a címet. *A szürke város felépítése* Gary Dorntól. – Elvileg ez a családom történetéről szól Chicagóban. A *Tribune* egyik oknyomozó újságírója írta meg. Vagy legalábbis a *Tribune*-nek szokott dolgozni. Azt hiszem, kirúgták, amikor az utolsó befektetőcég megvette a kiadót. Csak úgy. Nem valami jó könyv.

– Nem pontos?

– Pontosnak elég pontos. Csak *unalmas*. A családunk ennél sokkal izgalmasabb. – Letette a könyvet a táskája mellé. – De hagyjuk most ezt, Tony! Kérem, üljön le! – Az alacsony asztal túloldalán álló szék felé intett.

Leültem, Gomez is leült mellénk, átlósan szemben mindkettőnkkel.

– Nagyon szép innen a kilátás – néztem el Chicago felhőkarcolókkal tagolt horizontja felé.

– Rendben van – felelte Friedkin, oda se pillantva. – Azt reméljük, bárki is veszi meg ezt a penthouse-t, neki is tetszeni fog.

– Azt hittem, maga lakik itt.

– Ez az egyik szálláshelyem még egy ideig. Néhány hónapig még megtartom, aztán piacra dobjuk. Van néhány olyan nagypályás vásárló, akik számára még értékesebb is így, hogy azt mondhatják, az én penthouse-omat vették meg.

– Elég drága módja ez a marketingnek.

– Mi építettük ezt a toronyházat. A személyes költségeim jóval alacsonyabbak, mint gondolja.

– Az ügyes, ha így tudja kezelni.

– Rendben van – mondta ismét Friedkin. – A pénz és a tőke csak eszközök, Tony. És egy bizonyos pont felett a konkrét összegek... átlátszóvá válnak. Már-már irrelevánssá.

– Be kell vallanom, én még nem tartok itt.

– Pedig ez maga az amerikai álom, nem igaz? – Friedkin széttárta a karját, hogy átfogja a teraszt és az onnan élvezhető kilátást. – Dolgozz keményen, használd az eszed, és egy kis szerencsével ez az egész a tiéd lehet. – Leeresztette a karját. – Természetesen az segít a dolgon, ha az ember némi előnnyel indul. Ostoba lennék ezt nem beismerni. De ezzel együtt én is beletettem a magamét a családi vagyon építésébe. És folyamatosan végzem a munka rám eső részét. Nem csak üldögélek a családi alapokon.

– Rendben van – feleltem.

Friedkin elmosolyodott.

– Úgy érzem, ezzel arra célzott, hogy rátérhetnék végre a lényegre.

– Valójában még mindig nem tudom, mit keresek itt – ismertem el.

– Akkor térjünk rá a jövetele céljára! – Friedkin előrehajolt a székében. – Szükségem van a segítségére, hogy megtaláljuk Mason Schillinget.

– Attól tartok, ez rövid beszélgetés lesz. Fogalmam sincs, hogy hol van.

– Nem azt mondtam, hogy szerintem tudja, hol van. Azt mondtam, hogy szükségem van a segítségére, hogy megtaláljuk.

– Ha nem tudom, hol van, akkor hogyan segíthetnék megtalálni?

– Mondjuk úgy, okunk van feltételezni, hogy maga többet tud annál, mint amennyit hajlandó az FBI-nak vagy a chicagói rendőrségen dolgozó barátjának elárulni.

Kétkedve néztem rá.

– Maga... kémkedik utánam?

– Ez nem kémkedés – szólt közbe Gomez. – Az ügyvédi praxisomból kifolyólag tartok fenn kapcsolatokat a bűnüldöző szervekkel. Időről időre mesélnek dolgokról.

– A szívük végtelen jóságának engedve, efelől semmi kétségem.

– Így is lehet mondani. De én inkább úgy fogalmaznék, hogy szakértői díjat ajánlok nekik a szolgáltatásaikért. Tökéletesen törvényes és tiszta módon.

– Nem győzött meg.

– A lényeg, Mr. Valdez, hogy egyáltalán nem nehéz szemmel tartani magát – mutatott rá Gomez.

– Különösen olyankor, amikor letartóztatják a Babnál – tette hozzá Friedkin. – Azzal a kis skandalummal volt tele a délutáni sajtó. Meg is lep, hogy nem hajkurászták riporterek egész nap.

– Hogy jön ez ahhoz a meggyőződéséhez, hogy többet tudok Masonről, mint amennyit elismerek?

Friedkin elmosolyodott.

– Sehogy. Az, hogy magát kérette a kórházban, már annál inkább.

Gomezre néztem.

– További szakértők?

– Soha nem lehet belőlük elég – felelte.

– Egy barátot akart maga mellett tudni – fordultam vissza Friedkin felé.

– Tony, én ismerem Masont, legalábbis egy kicsit. Üzleti kapcsolatban álltunk. Annyit én is tudok róla, hogy nem akar *barátokat*. Ha élt valaha ember, akinek minden kapcsolata tranzakción alapult, akkor az Mason.

– És miféle tranzakciói voltak Masonnel? – kérdeztem.

– Gabrielle – szólalt meg Gomez.

Friedkin felemelte a kezét, de nem vette le a szemét rólam.

– Semmi gond, ez egy teljesen korrekt kérdés, Ricardo. Masonnel egy összejövetelen találkoztam. Egy barátom szervezte, valaki a mi köreinkből. Biztosra veszem, hogy tudja, hogy értem. Az esti program részeként a barátjától aranylövést kaphatott, aki kért. Felteszem, tudja, hogy ez mit jelent.

Bólintottam. Gomez egy kicsit értetlennek tűnt, ezért felé fordultam.

– Valaki szándékosan túladagolja magát, általában heroinnal vagy fentanillal. Azért hívják aranylövésnek, mert a régi szép időkben az bizonyult a legutolsónak.

– Ez nagyon nagy... *hülyeségnek* hangzik – állapította meg Gomez.

– Az is – értettem egyet. Visszafordultam Friedkinhez. – És a maga barátja odahívta Masont felügyelni a dolgokat.

– Pontosan. A barátom úgy hivatkozott rá, mint a „halál sommelier”-jére. Nagyon menőnek gondolta az egészet. Nem hiszem, hogy Masont különösebben érdekelte volna ez a titulus. De csinálta, amiért odahívták, beadta a drogokat, és figyelt rá, hogy a túladagolások kényelmesek és biztonságosak legyenek.

– És maga is kért aranylövést?

Friedkin fintorgott.

– Természetesen nem. Én tényleg megértem a szemérmetlenül gazdagok unalmát, Tony. Viszont ennyire azért nem unatkozom. Nem játszadozom a halállal csak az

izgalom kedvéért. Az az egy az ezerből esély, hogy a halál végleges lesz, nekem túl sok.

Ismét bólintottam.

– Ez megmagyarázza, hogyan találkozott Masonnel. De azt nem, mit keresett Mason a maga partiján. – Elkaptam Gomez pillantását. – Tudja, nekem is vannak saját forrásaim. Még szakértői díj nélkül is.

– Elővigyázatossági intézkedésként volt itt – felelte Friedkin.

– Ezt jó lenne elmagyaráznia.

– Már elmagyaráztam. Az unatkozó gazdagok megtalálják a saját szórakozásukat, Tony. Kokain a fürdőszobában, szex a vendégszobában, könnyed kis gyilkosság a konyhában egy szakácskéssel.

– Magának új barátokra van szüksége.

– Nem mindenki ilyen – mondta Friedkin. – És nem is helyeslem az effélét. De a felelősség szempontjából vizsgálva számolnom kell ezzel az eshetőséggel, amikor egy nagy partit rendezek.

– Még mindig kockázatosnak hangzik.

– Az életben vannak kockázatok, Tony. Ezek csak a kisebbek, ha a dolgok nagy szövevényét tekintjük.

Eszembe jutott Joe Szymanski, akinek a lélegeztetőgép csöve volt ledugva a torkán, a fia meg a menye, akik bármit megtettek volna érte, és lenyeltem a visszavágásomat.

– Az, hogy néhány haverja megkésel valakit a személyzetből, nagyobb kockázat – mondtam helyette.

– Senki sem késeli meg a *személyzetet* – felelte megsértve Friedkin.

Felkaptam a fejem.

– Az méltóságon aluli lenne?

– Valdez! – szólt közbe figyelmeztetőleg Gomez.

– Ez nem *konszenzuális* – magyarázta Friedkin. – Az egy dolog, hogy megbízunk embereket, hogy főzzenek, felszolgáljanak, takarítsanak, és mi fizetünk ezekért a

szolgáltatásokért. Az teljesen más ügy, hogy hagyják magukat kifilézni fizetség fejében. Ilyen nincs.

– Biztosíthatom, hogy ilyen igenis van.

– Akkor úgy fogalmazok, hogy én sohasem csinálok ilyet. És más sem, akikkel érintkezem.

– De azt állítja, éppen elég konszenzuális késelés történik ahhoz, hogy legyen értelme egy irányítót is alkalmazni a partira.

– Nem csak a késelések miatt – felelte Friedkin, de aztán elkomorodott. Talán rájött, hogy mi csúszott ki a száján, és hogy ez a mondat soha, semmilyen szövegkörnyezetben nem hangzik jól. – Azt állítom, hogy bármilyen nagyobb rendezvényre érdemes szakértő személyzetet alkalmazni. Pincéreket a tálaláshoz, parkolósegédeket az autóval érkezőknek és irányítókat... *szerencsétlenségek* esetére.

– Ami be is következett – szúrtam közbe.

Friedkin bólintott.

– Fogalmam sem volt, hogy Paul Cooper pisztollyal érkezett a partira. Nem tudtam, hogy önmaga ellen fordítja. Hallottuk a dörrenést. Mason odament hozzá, és megpróbálta elirányítani, de már késő volt. De Mason mást is csinált.

Összevontam a szemöldököm.

– Miért, mit csinált még Mason?

– Kirabolta Paul hulláját.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

– TESSÉK? – kérdeztem meglepődve. – Mason kifosztott egy hullát?

Gabrielle Friedkin felsóhajtott.

– Paul nem csak azért jött el a partira, hogy jól érezze magát. Voltak üzleti ügyeink, közösek is. Adtam neki egy kriptotárcát, amelyen bizalmas információk voltak. Mason ezt lopta el.

– Miért tett volna ilyet?

– Fogalmam sincs. Talán úgy gondolta, hogy kriptovaluta van rajta. Paulé az a kriptotőzsde-alkalmazás.

– Maga nem foglalkozik kriptovalutával? – kérdeztem.

– Van egy kisebb összeg a portfóliómban – felelte Friedkin. – Nem kereskedem vele egy *app*ban.

Mosolyogtam az undorán.

– Ha nem kriptopénz volt rajta, akkor mi?

– Ez bizalmas – felelte Gomez. – De egy dolgot még el tudok mondani. Pont mielőtt Paul lelőtte volna magát, láttam, ahogy Mason Brennan Tunney-val beszélget.

– Mi köze van ennek bármihez? – kérdeztem.

– Talán semmi. Vagy talán mivel Brennan és Ms. Friedkin éppen versenyeznek egymással egy jelentős ingatlanfejlesztési projektért DuPage megyében, Mason a lehetőséget kihasználva eltulajdonította azt az USB-kulcsot, azt remélve, hogy ezzel egy szívességet tehet Tunney-nak.

– Azt hiszem, ezt nevezik elrugaszkodott spekulációnak.

– Tony, nem az a lényeg, hogy *miért* vette el Mason azt a kriptotárcát – szólt közbe Friedkin. – Hanem az, hogy *elvette*. A kriptotárca az enyém, és bizalmas információk vannak rajta, nekem pedig vissza kell szereznem. Mason a világon semmit sem tud vele kezdeni. Titkosítva van, csak

Paul tudott hozzáférni. De még így sem szeretném azt a kockázatot vállalni, hogy nem tudom, mi lesz a sorsa.

– És ez visszavezet *magához,* Mr. Valdez – vette át a szót Gomez.

– Maga ott volt Masonnel, amikor elirányították – mutatott rá Friedkin. – A rendőrség, az FBI és Michel is meg van róla győződve, hogy maga benne van ebben a dologban. És tud a kriptotárcáról. Azzal próbálta meg csőbe húzni Michel alkalmazottját. Én nem hiszem, hogy magánál van a tárca...

– Köszönöm a bizalmát.

– ...de azt sem hiszem, hogy egészen őszinte lenne azzal kapcsolatban, hogy mit *tud*. De ez nem is érdekel. Az viszont nagyon is érdekel, hogy visszakapjam azt a kriptotárcát. Azt gyanítom, maga jobbára egy tisztességes ember, Tony. De én most nem a tisztességére alapoznék. Hanem alkut ajánlanék.

– Milyen alkut?

– Tízmillió dollárt – mondta Gomez.

– Mit kérnek cserébe?

– Azonnal értesítsen bennünket, amikor Mason felbukkan! – vette vissza a szót Friedkin. – Mert az az érzésem, hogy újra fel fog bukkanni. És akkor magához fog fordulni.

– Mert a barátja vagyok.

– Már tisztáztuk, hogy neki nincsenek barátai. Neki tranzakcióalapú kapcsolatai vannak. Ha maga úgy véli, hogy önök barátok, az kedves gondolat, továbbá előny Mason számára. De ő kihasználja magát, Tony. Azt hiszem, odabent mélyen maga is tisztában van ezzel. És amikor ezt saját magának is beismeri, nem okoz majd problémát, hogy értesítsen bennünket, amikor Mason újra előkerül.

– Szóval nincs más dolgom, mint hogy szóljak maguknak, amikor Mason előkerül, és maguk hozzám vágnak egy zsák pénzt.

– Hát, nem teljesen – ismerte be Gomez. – Találkoznunk kell vele, és meg kell szereznünk a tárcát.

– „Találkozni vele” – ismételtem meg. – Miért érzem azt, hogy ez egy eufemizmus?

– Mr. Valdez, mi tudjuk, kicsoda maga. Tudjuk, hogy majdnem kapott egy állást a chicagói rendőrségen, mielőtt a pandémia vissza nem vitte a kórházba. Tudjuk, hogy mindennek ellenére még mindig együttműködik azzal a nyomozóval. Nem táplálunk illúziókat, hogy fog-e beszélni vele erről a látogatásról. Nem szeretnénk és nem is fogjuk semmi illegálisra kérni, és nem is fogjuk átverni, hogy akaratlan résztvevője legyen bármilyen törvénytelen tevékenységnek. Maga értesít bennünket, onnantól pedig mi intézünk mindent, tisztán és törvényesen.

– És hogyan tervezik ezt véghez vinni?

Gomez elmosolyodott.

– Először is idézésekkel.

– Segít nekünk, Tony? – kérdezte Friedkin.

– Meggondolom a dolgot.

– Ez méltányos – odabiccentett Gomeznek. – Ezt pedig azért adjuk, hogy segítsen a gondolkodásban.

Gomez átadott egy USB-kulcsnak látszó tárgyat.

– Ó, ez tényleg remek. Már megint egy ilyen.

– Ez nem az, aminek gondolja – mondta Gomez. – Ezen hozzáférési információk vannak egy letéti számlához. Tízmillió dollár van rajta, valódi dollárok, nem kriptó. Megnézheti és ellenőrizheti, hogy valóban létezik-e. Amikor beszélünk Mr. Schillinggel, és visszakapjuk a kriptotárcát, amely a birtokában van, a letéti számla megnyílik, magának pedig soha többé nem kell dolgoznia.

– Maga is tartozhat a szemérmetlenül gazdagok közé, Tony – tette hozzá Friedkin.

– Ha maguk hozzájutnak Masonhöz és a kriptotárcához.

– Ha őszinte akarok lenni, mi beérnénk a kriptotárcával. Ha esetleg hozzá tudna férni.

– Mondtam már, hogy nincs nálam.

– Tudom. Csak gondoltam, rákérdezek még egyszer. – Friedkin Gomezre nézett. – Hozhatod a következő párost.

Gomez bólintott, és felkelt az asztaltól.

Ezt jelzésnek tekintettem, hogy a megbeszélésnek vége, és én is készültem felállni. Friedkin intett, hogy maradjak ülve.

– Maradjon még egy kicsit, Tony!

– Nem akarom zavarni a következő találkozóját.

– Csak egy perc lesz az egész – biztosított a nő.

A két férfi odajött Gomezzel az asztalhoz, az ügyvéd utána oldalt lépett. Az egyik férfi nyugodtnak tűnt, a másik viszont olyannak, aki egész életében soha nem tudott *nem* izzadni. Friedkin egyiküket sem kínálta hellyel.

– Don. Mike. Köszönöm, hogy eljöttek.

Don, a nyugodt rám nézett.

– Ő kicsoda?

– Tony Valdez. A vendégem. Továbbá egy irányító. A legtöbbször odaát dolgozik a Northwestern Memorialban. Az intenzív osztályon.

– Volt egy unokatestvérem, aki bekerült oda – mondta Mike, a folyamatosan izzadó. – A pandémia alatt. Nem jött ki élve.

– Szomorúan hallom – biztosítottam.

– Don, Mike, maguk mindketten adtak be ajánlatot a Fairwood Glen harmadik tornyának villanyszerelési munkálataira – tért rá az üzletre Friedkin. Az asztalon heverő drága retikülért nyúlt. – Kicsit tovább tartott a vártnál, hogy újra beindítsuk a dolgokat, de még ebben a hónapban folytatjuk az építkezést. Örömmel jelenthetem, hogy a villanyszerelő alvállalkozót a kettejük vállalataiból fogjuk kiválasztani. Némileg kevesebb örömömre szolgál, hogy az ajánlataik a tartalom, az ár és a feltételek tekintetében annyira hasonlóak, hogy gyakorlatilag megkülönböztethetetlenek. Az igazgatótanács nem tudta eldönteni, melyikükkel kössük meg a szerződést. Azt mondtam nekik, hogy hagyom önöket egymás között

megvitatni az ajánlatokat, ők pedig egyetértettek. – A nő felém intett. – Tony fogja eldönteni, melyikük érvel meggyőzőbben.

Ezt követően Friedkin kinyitotta a táskáját, belenyúlt, és a monogramos zsebkendővel előhúzott egy revolvert, és letette az asztalra. A zsebkendőt visszadugta a kézitáskájába, a táskát pedig visszarakta az asztalra. Végül felemelte a borospoharát.

– Egyeztessenek, kérem!

Don és Mike a revolverre meredtek, aztán rám, aztán megint a fegyverre.

Don Friedkinre nézett.

– Maga most szórakozik velünk!

Mike izzadva a revolverért kapott, felemelte, közvetlen közelről Don arcába nyomta, és meghúzta a ravaszt.

A revolver csattant egyet. A tár üres volt. Mike rémülten meredt a kezében tartott fegyverre.

– *A kurva anyád!* – hörögte Don.

Mike arca lilulni kezdett, a férfi halkan felnyögött, és végigvágódott a teraszon.

– Érdekes – állapította meg Friedkin, és belekortyolt a borába.

Felugrottam, és odamentem Mike-hoz, aki tátogott, mint egy partra vetett hal.

– Szívrohamot kapott – állapítottam meg, miután megvizsgáltam.

– Ez a szakmai véleménye? – kérdezte Friedkin.

– Nem vagyok orvos.

– De maga *irányító*. Van *valamennyi* diagnosztikai tapasztalata. Mi a véleménye, fennáll a veszélye annak, hogy ez az ember a maga segítsége nélkül meghal?

– Nem tudom – feleltem. Újra Mike-ra néztem. Lassan elveszítette az eszméletét, és már nem lélegzett. A mentők percek alatt kiérnének, de kérdéses volt, hogy Mike-nak vannak-e még egyáltalán percei hátra. – Talán. Igen.

– Igen – visszhangozta Friedkin. – Rendben. – Donra nézett. – Gratulálok. Magáé a megbízatás.

Don úgy meredt Friedkinre egy egész másodpercig, mintha egy bogarat látna. Majd bólintott.

– Köszönöm – mondta végül.

Friedkin biccentett, kiitta a borát, fogta a táskáját és a könyvét, és felállt.

– Don, Tony, köszönöm, hogy idefáradtak. – Elindult.

– Mi lesz Mike-kal? – kérdeztem még mindig a földön fekvő férfi mellett térdelve.

Friedkin a fekvő, izzadságtól csatakos Mike-re nézett.

– Ha szeretné, kihívathatom Ricardóval a mentőket.

– Meghal, mielőtt kiérnének. El kell irányítanom.

– Nem ezért hozattam ide, és nem fizetek érte – jelentette ki Friedkin.

Értetlenkedve meredtem rá.

– Mi van?

– Tony, ha meg akarja menteni, a vendégem rá. De a saját felelősségére teszi. És amikor elmeséli a nyomozó barátjának, mi történt itt, nyugodtan mondjon, amit csak akar. Csak azzal legyen tisztában, hogy én, Ricardo és Don is azt fogjuk vallani, hogy Mike fegyvert rántott, amikor elmondtam neki, hogy Don kapta meg a szerződést, utána pedig szívinfarktust kapott! – Lekicsinylően intett egyet Mike felé. – Ő is ezt fogja vallani, ha megmenti. Vannak még velünk más szerződései is.

– Azt hittem, maga nem szúrja le a személyzetet.

Friedkin elnevette magát.

– Mike nem személyzet. Hanem alvállalkozó. És az üzleti ügyeket így intézik. – Elment. Don vetett még egy rövid pillantást Mike-ra, és követte.

Így nem maradt más ott, csak Gomez és én. Meg Mike.

– Mit fog vele csinálni? – kérdezte Gomez.

– El kell irányítanom.

– Azt hittem, ahhoz szükséges az ő beleegyezése is.

– Öntudatlan. Ilyenkor jogszerűen feltételezhető a beleegyezés.

– Hogyan akarja elirányítani?

A Mike kezéből kihullott revolverre néztem, aztán fel Gomezre.

– Felteszem, ehhez nincs magánál lőszer.

Gomez Mike felé intett.

– Ez az *ő* revolvere. Talán megkérdezhetné.

Arrébb állt, követve a főnökét.

Egy pillanatig ott maradtam a padlón ülve, az öntudatlan, nem lélegző férfi mellett. Aztán feltápászkodtam, megfogtam a bokáját, és elkezdtem a medence felé vonszolni.

•••

– És tényleg arra bátorította, hogy ezt az egészet elmesélje nekem? – kérdezte Langdon a telefonban.

Hazavittek az új USB-kulcsommal együtt, és megadtak egy telefonszámot, amelyet akkor kellett felhívnom, ha megtudtam, hol van Mason.

– Nem igazán bátorítás volt ez – feleltem. – Sokkal inkább egyfajta kimutatása annak, hogy nem számít, elmondom-e, vagy nem. A történet hivatalos változata az lesz, amit a nő mond.

– És mi van azzal az emberrel, akit elirányított?

– Ó, *vele?* Egy perccel azután, hogy elirányítottam, már beszéltem is vele. Az ott maradt saját mobilját hívta, feltételezem, az otthoni vonalas telefonjáról. Üvöltött velem, amiért belefojtottam a medencébe. Követelte vissza a ruháit és a holmiját. Megfenyegetett, hogyha bárkinek is elmondom, hogy elirányítottam, megkeres, és személyesen rúgja szét a seggem. Erre emlékeztettem, mi lett a vége, amikor utoljára próbált meg kezet emelni valakire.

Langdon felkuncogott.

– Úgy hangzik, mintha szerzett volna egy új barátot magának.

– Ebből viszont az következik, hogy vélhetőleg nem fogja megerősíteni az én változatomat a történetről. Pont, ahogyan azt Gabrielle Friedkin előre megmondta.

– Legközelebb rögzítsen mindent, ami történik, Tony!

– Általában nem így dolgozom.

– Talán időszerű lenne változtatni a munkamódszerein.

– Ezt észben tartom. Addig is, hívom a kórházat, és kiveszek holnapra egy szabadnapot.

– Ennyire traumatikus valakit vízbe fojtással elirányítani? – érdeklődött Langdon.

– Igen, az volt. – feleltem. – De nem ezért kérek szabadnapot. Egy kicsit többet szeretnék tudni ezekről a Friedkinekről. És azt hiszem, azt is tudom, kit kell megkérdeznem.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

HA AZ EMBER elég messzire távolodik nyugat felé a várostól a helyiérdekű vonattal, a Metrával, elhagyja Chicagót, és Oak Parkba ér. Ez a kis település a Frank Lloyd Wright által tervezett házairól és az eltökélt különutasságáról nevezetes, meg magas részvételi arányról választások idején. De én nem ezek kedvéért szálltam le az Oak Park-i Metra-állomáson. A Home Avenue-t kerestem, és ott is egy bizonyos házat.

Pár perccel később ott álltam egy egyszerű, Shaker-stílusú ház előtt. Az épület falai kékek voltak, a napellenzői pirosak. A ház előtti gyepen két tábla állt. Az első figyelmeztetett, hogy a házat egy népszerű biztonsági szolgálat védi. A második jelezte, hogy a ház eladó.

Bekopogtam a bejárati ajtón. Egy perc múlva kinyílt az ajtó, és egy zaklatottnak látszó szakállas férfi jelent meg a küszöbön.

– Maga Tony Valdez? – kérdezte.

– Én vagyok – erősítettem meg. – Felteszem, maga pedig Gary Dorn.

– Legalábbis az szoktam lenni – felelte a férfi. – De már fogalmam sincs, ki a fene is vagyok voltaképpen. Megráznám a kezét, de a pandémia miatt ugye ez már nem szokás.

– Nem annyira.

– Nekem aztán nem hiányzik. Annyi nyirkos, döglötthal-kézfogásban volt már részem, hogy elég lesz a hátralévő életemre. Na nem mintha magából döglötthal-kézfogást néznék ki.

– Pedig lehet. Az ember soha nem tudhatja.

Dorn felnevetett, aztán gyorsan visszapillantott a házba.

– Nem bánja, ha most nem hívom be? Éppen a költözködés közepén tartok. Odabent kétségbeejtő állapotok vannak, minden csupa doboz. Járunk egyet inkább? Úgyis szükségem van egy kis friss levegőre.

– Tökéletes – feleltem.

Dorn morgott valamit, és rám csukta az ajtót. Egy perccel később újra előkerült: egy Cubs-sapkát és egy nyitott cipzárú kapucnis pulóvert vett fel. Dél felé intett, és elindultunk végig a Home Avenue-n.

– Szóval maga irányító – vágott bele a beszélgetésbe.

– Az vagyok.

– Pokoli egy meló, nem igaz? Embereket ölni azért, mert egy aktuárius táblázatából az esik ki, hogy ez X dollárt fog megtakarítani egy biztosítótársaságnak. Milyen régóta csinálja?

– Már több mint egy évtizede.

– Az jó sok halál.

– Nem sokkal több, mint amennyit egy orvos vagy egy nővér látna. És a legtöbbször nem is annyira drámai.

– Nem, ha szigorúan csak a kórházi munkákat csinálja – mondta Dorn. – De tudom, miféle mellékes megbízatásokat vállalnak néhányan maguk közül.

– Valóban?

Bólintott.

– Éppen egy olyan könyvön dolgoztam, ami a szabadúszó irányítókról szól… – Elhallgatott.

– Amikor kirúgták a *Tribune*-tól – fejeztem be a mondatot.

– Nem rúgtak ki. Elfogadtam a közös megegyezéssel járó lelépési csomagot. Naná, hogy elfogadtam! Másképp kirúgtak volna. Ez egyik tizenkilenc, a másik egy híján húsz. Azt gondoltam, nem járok rosszul. Megjelentetek egy könyvet, aztán csinálok egy Substacket vagy Patreont vagy egy podcastot vagy akármit, és továbbra is teszem a dolgomat. De aztán jött a pandémia, a könyvből bukás lett, a feleségem bejelentette, hogy válni akar, az anyám meg

megbetegedett. Úgyhogy árulom a házat, és megyek haza a kibaszott Racine-ba, Wisconsinba, hogy anyámat ápoljam, amíg fel nem épül a rákból. *Ha* felépül egyáltalán.

– Nagyon sajnálom.

– Hát, köszönöm. Nagyon kedves magától, hogy együttérez velem, ahogy vadidegenként magára zúdítottam így hirtelen mindent. Csak egyszerűen szívás ötvennyolc évesnek lenni, egyik napról a másikra szinglivé válni, és visszamenni lakni az egykori gyerekszobába. Senkinek sem ajánlom, ha egy mód van elkerülni. Maga házas?

– Valaha az voltam.

– Hozzá lehet szokni ahhoz, hogy valaki elvált?

– Nekem összejött – feleltem. – Ott a munkám, az lefoglal.

Dorn megrezzent.

– Aú.

– Bocs.

Elhessegette.

– Majd összeszedem magam. Egyébként is, nem azért jött, hogy rólam beszélgessünk. Azt mondta, Friedkinékről szeretne beszélni.

– Igen.

– A könyv miatt. Olvasta?

– Nem, nem olvastam – ismertem be. – De tegnap este meglátogattam valakit, aki *éppen akkor* olvasta. Gabrielle Friedkin.

Dornból kiszakadt egy nevetésféle.

– Most tényleg meglepett. Nem hittem volna, hogy az a nő ilyesmivel fogja fárasztani magát. Az ügyvédei már elolvasták a könyvet. Vagy legalábbis a *családja* ügyvédei. Mielőtt a könyv megjelent volna, megfenyegettek, hogy hitelrontásért be fognak perelni.

– Van a könyvében olyasmi, amire rá lehetne fogni, hogy hitelrontás?

– *Igazából* nincs. De hogy a választ rendesen kontextusba helyezzem, azt azért el lehet mondani, hogy

alaposan kiteregettem a néhai Friedkinek szennyesét, különösen, ami Gabrielle nagyapját és dédapját illeti. Mindketten címeres gazemberek voltak. A fenébe is, még Woody Guthrie is írt egy számot Gabrielle nagyapjáról, és ő sem hízelgett. Mondjuk, Guthrie jó pár kemény számot írt egy csomó rablóbáróról. Az összes téma a könyvben rendesen meg volt kutatva, hivatkozva, lábjegyzetelve, de még ha nem is lett volna, a törvény szerint halottak ellen nem lehet becsületsértést elkövetni.

– És mi a helyzet az élőkkel?

– Az ő becsületükbe éppen bele lehet gázolni, úgyhogy azoknál a témáknál óvatosabbnak kellett lennem. A Friedkin család nem elhanyagolható részesedéssel bír abban a vállalatcsoportban, amely az én kiadómnak is a tulajdonosa, szóval erre is ügyelnem kellett. A végén már nagyon-nagyon körültekintő voltam, de a vállalati jogászok így is kihúzattak velem dolgokat. Azt mondja, Gabrielle olvasta a könyvet?

– A közepénél járt, amikor találkoztam vele.

– És mit mondott róla?

– Azt mondta, unalmas. Bocsánat.

Dorn bólintott.

– Hát, ez kurvára a családjának a hibája. Ha nem húzatták volna ki a pikánsabb részeket róla és az unokatestvéreiről, a könyv is sokkal jobban fogyott volna. Talán még a házat is megtarthattam volna. Miért találkozott Gabrielle-lel? Barátok? Bocsánat, ezt korábban kellett volna megkérdeznem. Nem tett jót a nyomozóösztönömnek, hogy épp összeomlik az életem.

– Nem vagyunk barátok. Azt akarta, hogy segítsek neki megtalálni valakit.

Dorn csak lesett.

– Maga suttyomban magánnyomozást is vállal?

– Nem igazán. Egy közös ismerősünkről van szó. Eltűnt. Gabrielle úgy gondolja, ha az illető majd előkerül, kapcsolatba akar lépni velem.

– És így lesz?

– Őszintén szólva ez a kérdés még a levegőben lóg.

– És mit ígért magának, hogy találja meg a haverját?

– Nevetségesen sok pénzt.

Dorn erre megint bólintott.

– Naná. A pénz neki semmit sem jelent. Magának is előadta a „pénz átlátszóvá válik” dumáját?

– Ami azt illeti, igen.

– Imádja ezt a fordulatot. Egyszer egy TED-előadáson hallotta. Könnyű valakinek az átlátszó pénzről beszélnie, ha soha életében nem kellett aggódnia az anyagiak miatt. Az én pénzem momentán kibaszottul átlátszatlan. És kicsoda a barátja? Egy másik irányító?

– Igen.

– Gabrielle imádja az irányítókat.

– Ezt hogy érti?

– Mondjuk úgy, mindig megtalálja a módját, hogy legyen belőlük a közelében.

– Erre én is rájöttem, amikor találkoztam vele – ismertem el.

Dorn szúrósan nézett rám.

– Erről akar beszélni?

– Azt hittem, már kiszállt az oknyomozó újságírásból.

– Ki is szálltam, de szeretem, ha beigazolódnak az előfeltevéseim.

– Mire céloz?

– Van egy csomó történetem, amelyeket soha az életben *nem* használhatok fel. Elég sok ilyen sztoriban irányítók is szerepelnek, és kíváncsi vagyok, hogy a maga története összevág-e ezekkel.

– Ezek a történetek pletykák voltak?

Dorn felhorkant.

– Egy frászt! Mind megtörtént, ugyanakkor abszolúte bizonyíthatatlanok. Emiatt nem tudtam ezeket megírni és kiadatni. Az igazság bizonyítottan a legerősebb védelem a rágalmazások ellen. De ha az ember nem talál senkit, aki

elmondaná, hogy az adott dolog megtörtént, akkor a történeteket nehezebb áttolni a jogi osztályon.

Bólintottam.

– Mesélje el nekem az egyik történetét, én pedig elmondom, mit gondolok róla – mondtam.

– Legyen. Szóval, ahogyan maga is tudja, Friedkinék az ingatlanüzletből szerezték a milliárdjaikat. Nem is szálltak ki ebből a szegmensből, még most is fut számos fejlesztési projektjük Chicagóban és a vonzáskörzetében. Az egyik legnagyobb Chicagóban az Old Town-i komplexum, Fairwood Glennek hívják. Hallott róla?

– Tegnap este ott voltam.

– Hát persze, biztosan abban a penthouse-ban. Nagyon jól néz ki. De ne vegye meg! A tetőterasz medencéje szivárog.

– Észben tartom.

– Szóval, ingatlanok – folytatta Dorn. – De érintettek más iparágakban is, mint ahogy ez milliárdoséknál amúgy lenni szokott. Az elmúlt nagyjából egy évtizedben Gabrielle és a hasonló korú unokatestvérei bevitték a családot az informatikai iparba. Gabrielle összehozta azt a befektetési alapot is. Jó nagy hírverést csapott a bejelentésénél. Azt állította, Chicagóból második Szilícium-völgyet akar csinálni, mintha egy ingatlanmilliárdos családon kívül bárki más is vágyna erre.

– Chicago nem szeretné ezeket az IT-állásokat?

– Az IT-állásokkal önmagukban nincs gond. De az ebből eredő dzsentrifikációval, hogy ezrével özönlenek a városba az IT-sek, méghozzá tervezés nélkül, na ezzel már vannak bajok. A bérleti díjak kilőnek az égbe, méghozzá mindenkinek, a helyi üzletek nem bírják az árversenyt, kiszorulnak, és Chicago megszűnik Chicagónak lenni. Ami remek az épületek tulajdonosainak, a többieknek viszont már nem annyira. Nem véletlenül ugrott elő Gabrielle befektetési alapja pont akkor, amikor a családja belevágott az új lakótornyok építésébe. Az a terv, hogy

részvényopciókkal kitömött, végtelenül önelégült informatikusoknak adják majd ki ezeket a toronyházi lakásokat. Elég benyomni még pár kézművessörfőzdét az alagsorokba, és majd rögtön azt hiszik, hogy valódi városi élményben részesülnek.

– Nem hangzik valami boldognak emiatt.

– Itt élek Oak Parkban, és ennek a környéknek is megvan a maga saját problémája a maga önelégültségével és kézművessörfőzdéivel, úgyhogy nem én fogom vetni rá az első követ. De a lényeg az, hogy amikor Friedkinék szélesítik a portfóliójukat, az egyik szemüket még akkor is rajta tartják azon a szegmensen, ahonnan a vagyonuk származik.

– Értem.

– És persze az új területekre is hozzák magukkal a sajátos üzleti stílusukat – folytatta Dorn. – Persze nem azt, hogy szétverik a szakszervezeteket, meg elüldözik a bérlőket, ó, nem. Hanem összeugrasztják a nekik dolgozó vállalkozókat, és arra kényszerítik őket, hogy konkrétan marakodjanak az odadobott koncokért. Ez egy szent családi hagyomány feléjük. Erre Gabrielle is eléggé rá van csavarodva. Szereti összegyűjteni azoknak az informatikai cégeknek a vezetőit, amelyekbe befektetni tervez, meghívni őket a tetőteraszára, elmondani nekik, hogy csak az egyik cég kap a befektetési tőkéből, nekik pedig halálos küzdelmet kell vívni érte. Ami azt illeti, pont ezekre az alkalmakra kellenek az irányítók.

– Én is így gondoltam.

– És, bassza meg, azok bele is mennek. Úgy értem, a halálig tartó összecsapásba. Csak képzelje el: két vagy három Zuckerberg-aspiráns a kapucnis pulóvereikben próbálják egymást frankón halálra pofozni. Rohadt vicces látvány. Borzalmas, ugyanakkor vicces is. A forrásom szerint Gabrielle néha visz magával egy üres pisztolyt, és leteszi az asztalra, mert szereti látni a reakciót, amikor

valaki megpróbál lőni vele. – Dorn jelentőségteljesen nézett rám ennél a mondatnál.

Az arcom kifejezéstelen maradt.

– Nem fest valami kedves képet a Friedkin családról – állapítottam meg.

– Mert nem kedvesek, és soha nem is voltak azok. Ezt többször is megemlítettem a könyvemben, amit persze maga nem olvasott. De ne aggódjon Friedkinék miatt! Azzal nagyon is tisztában vannak, hogy ha elég pénzt költenek jótékonykodásra, akkor olyan visszataszítóak lehetnek, amilyenek csak akarnak. Friedkinék neve ott virít egy csomó felsőoktatási és művészképző intézmény falain. Így aztán Gabrielle továbbviheti a rettenetes viselkedés családi hagyományát. Persze nem csak ő. Minden milliárdos iszonyatos, szinte már definíciószerűen. Van Gabrielle-nek egy barátja, Michel Cadieux, ismeri?

– Igen, ismerem.

– Ő az egyik kisebbségi tulajdonos Gabrielle befektetési alapjában. Szeret úgy tenni, mintha olyan ártatlan lenne, mint a ma született bárány, de a családja ritka szennyes ügyekkel szedte össze a milliárdokat annak idején Indokínában, és ma sem sokkal jobbak. Mindenféle ijesztő népekkel üzletelnek arrafelé. Michel csak az új arc egy romlott családban. Talán ezért kedveli Gabrielle. Mert ez közös bennük.

– Mit gondol, miért csinálja Gabrielle Friedkin ezeket a mocskos dolgokat? – kérdeztem.

– Már úgy érti, túl a szadizmus virágoskerti változatán? A dominancia miatt. Hogy éreztesse ezekkel a feltörekvő IT-mogulokkal, hogy van ám erő, amelyik nagyobb náluk, és hogy mielőtt milliárdossá válnának a saját jogukon, térdet kell hajtaniuk a régi istenek oltára előtt. És hogy emlékeztesse őket, hogy a pénz nem magától jön, és valamennyire kiszámíthatatlan, ki részesül belőle, és ki nem. De az ok jobbára a szadizmus virágoskerti változata.

Elnevettem magam.

– A gazdagok általában nem azért jutnak el oda, ahova, mert túlságosan törődnének mások életével – folytatta Dorn. – De ezt a legtöbbször absztrakt értelemben kell érteni. Amikor valódi, egyéni életek kerülnek terítékre, a tapasztalataim szerint a gazdagok nem vérszomjasabbak, mint akárki más. Vagy legalábbis ügyelnek arra, hogy az ő kezük tiszta maradjon. De például, ha van egy irányító is a környéken, akkor az, hogy úgy mondjuk, kimondatlanul is lehetőséget ad bizonyos tevékenységek gyakorlására. Ugye tudja mi az a Csehov puskája?

– Hát persze – feleltem. – Ha az első felvonásban valaki kirak egy puskát a kandallópárkányra, akkor annak el kell sülnie a harmadikban.

– Pontosan. Gabrielle Friedkin pedig előszeretettel használja Csehov irányítóit. Na jöjjön, menjünk át az úton, és induljunk el visszafelé!

Átkeltünk az úttesten, és egy darabig csendben ballagtunk vissza a ház felé.

– Maga aggódik a barátja miatt – állapította meg egyszer csak Dorn.

– Igen, aggódom.

– Aggódhat is. És nem csak azért, mert a barátja. Hanem mert gyenge pontot jelent Gabrielle Friedkin páncélján. Az üzlettársak ragaszkodnak a folyamatos pénzáramláshoz. A kockák hallgatnak, mert abban reménykednek, hogy Gabrielle-en keresztül angyalbefektetőkhöz vagy esetünkben inkább ördögbefektetőkhöz jutnak. Friedkinék nagyon jól megfizetik az alkalmazottaikat, na nem azért, mert jó emberek lennének. Igazi rohadékok szinte egytől egyig, de azzal is tisztában vannak, hogy az elégedetlen személyzet szivárogtat. Friedkin-alkalmazott viszont nem szivárogtat. Nekem elhiheti, évekig próbálkoztam náluk.

– Csakhogy az irányítók nem alkalmazottak.

Dorn megbökött az ujjával.

– Pontosan. És bár én megértem, hogy a diszkréció része a maguk üzleti gyakorlatának, különösen akkor, amikor

gyanús szabadúszó-megbízatásokat vállalnak, de ha minden kötél szakad, akkor az kijelenthető, hogy maguk önmagukhoz lesznek lojálisak, nem az ügyfeleikhez. Maguk jokerek. Azt mondta, Gabrielle felajánlott magának egy nevetségesen nagy összeget?

– Igen. És kijelentette, tudja, hogy meg fogom beszélni a dolgot a rendőrségen dolgozó barátommal, és hogy semmi illegálisat nem kér tőlem. Mondjuk, ezt már pont az ügyvédje mondta.

– Az a Gomez nevű alak?

– Igen, az.

– Ő és Gabrielle a Northwesternen együtt kezdték el az egyetemet. Gomez azóta Gabrielle pincsi kutyája. És felismer egy zsíros cupákot, ha meglátja.

– Maga nem nézi ezt valami jó szemmel.

– A francba, Valdez! *Irigy* vagyok. Árulom a házam, és költözöm Wisconsinba. Én is nagyon odalennék egy jó zsíros cupákért. Tudja, mit? Lófasz az egészbe! Ha nem fogadja el Friedkin ajánlatát, és nem árulja el a barátját, mondja meg Gabrielle-nek, hogy én megcsinálom az egytizedéért annak, amit magának ígért.

Mosolyogtam.

– De azt tudnia kell, hogy Gabrielle átveri magát. Akármennyit is ajánlott magának, a haverja százszor annyit ér neki. És ha nem aggódik amiatt, hogy maga elmeséli ezt az egészet a rendőr barátainak, akkor azért nem aggódik, mert teljesen biztos abban, hogy akármit is tervez a maga haverjával, a rendőrségi nyomozás nem fog hozzá elérni. Márpedig *valami* biztosan fog történni a haverjával. Maga aztán mindenkinél jobban tudja, milyen nehéz valakit halottan tartani manapság, de azzal is tisztában van, hogy azért megoldható. Csak eleget kell dolgozni rajta. Elfogad egy tanácsot?

– Persze.

– Egy: ne árulja el a haverját! Manapság elég nehéz barátokra szert tenni. A feleségem vitte magával az összes

barátunkat a válás után. És az szopás. És még ha lenne is egymillió dollárom, barátok nélkül élni még mindig szopás. Kettő: derítse ki, Gabrielle-nek mi szüksége van a maga haverjára, különben az illetőre nagyon csúnya vég vár! Három: tegye el a pénzt, ha teheti!

– Pont most mondta, hogy ne áruljam el a barátom.

– Ez nem jelenti azt, hogy nem kellene elvennie a pénzt. Nézze, Gabrielle magát mindenképpen át fogja verni. Ha a maga helyében lennék, én is átverném őt. Bár maga nem ismerte be, de számomra nyilvánvaló, hogy Gabrielle használta a maga irányítói szolgálatait. És akkor maga ugyanolyan mélyen van a szarban, mint a haverja. Ezzel az erővel ki is lehetne fizetve.

– Ezt majd észben fogom tartani – biztosítottam.

– Tegyen így! És ha már így tesz, keressen meg, ha venne egy házat Oak Parkban!

Megcsörrent a telefonom. Langdon volt az.

– Hol van most? – kérdezte.

– Oak Parkban.

– Mit csinál maga Oak Parkban?

– Egy eladó házat nézegetek, és némi testgyakorlást végzek. Mondtam magának, hogy szabadságot veszek ki mára. És maga mit csinál?

– Magát keresem. Fejlemények vannak a Paul Cooper-ügyben.

– Megtalálták? – kérdeztem.

– Részben, igen – felelte Langdon.

TIZENHARMADIK FEJEZET

– Ő MIT KERES ITT? – érdeklődött Andy Liu, amint Langdonnel beléptünk a boncterembe.

Paul Cooper holtteste, legalábbis a nagy része ott feküdt közöttünk az asztalon. A boncteremig a halottkémi iroda munkatársa mutatta az utat, de a kérdés hallatán úgy vélte, nyugodtan távozhat. Így már csak mi hárman maradtunk ott, és Cooper nagy része.

– Van valami gondja azzal, hogy Tony itt van? – kérdezett vissza Langdon.

– Csak nem tudtam, hogy ma „hozd el az informátorodat a munkahelyre” napot tartunk.

– Aranyos. – Langdon felém intett. – Tony meglehetősen sokat dolgozott a chicagói rendőrkapitányságnak mint külsős szakértő. Már azt terveztük, hogy állományba vesszük, amikor a pandémia mindenki terveit összekuszálta. És van friss információja a közös nyomozásunkkal kapcsolatban.

Liu rám nézett.

– És mi lenne az?

– Gabrielle Friedkin jutalmat ajánlott fel nekem Mason Schilling és az ő kriptotárcája megtalálásáért.

– Ilyet tett volna? És mekkora jutalmat?

– Tízmillió dollárt.

Liu füttyentett egy halkat.

– Hát nem szarral gurít. És maga kiadta neki a barátját és a tárcáját?

– A tárca nincs a birtokomban, és fogalmam sincs, merre van Mason.

– Tudom, hogy folyamatosan ezt állítja. De nem vagyok száz százalékig meggyőzve. – Liu Langdon felé intett. – A

nyomozó szerint maga azonosította Schillinget, hogy ő az egyik férfi, aki elrabolta Cooper holttestét.

– Így van.

– Ha velünk is megosztotta volna ezt az információt, jó sok kellemetlenséget megspórolhattunk volna. Talán még jutalom is került volna érte. Persze nem tízmillió dollár. Mi az Egyesült Államok kormányáról beszélünk, nem tudunk magáncégekkel versenyezni.

– Nem fogom elfelejteni.

– Ne is! Történt még valami érdekes a találkozóján Freidkinnel?

– Ameddig ott voltam, rávette két alvállalkozóját, hogy vívjanak halálos párbajt.

Liu bólintott.

– Szokása.

– Maga tudott erről? – kérdezte hitetlenkedve Langdon.

– Gabrielle Friedkin egy ideje tolja már ezt a gladiátortémát.

– Maga szerint ezzel nem kellene foglalkozni?

– Ez nem arról szól, hogy mivel foglalkozunk, hanem hogy mivel akarjuk őt elkapni. Langdon nyomozó, biztos lehet benne, hogy amikor bevisszük, a gyilkossági kísérlet tényállása csak egy lesz a sokból, amivel meg fogjuk kínálni. Feltéve persze, hogy lesz, aki tanúskodik azok közül, akik egy alvállalkozói szerződésért vagy egy befektetésért beszállt egy ilyen halálos párviadalba. Ez sajnos eddig még nem történt meg. De van itt még néhány nehezen védhető vádpont, amely érdekel bennünket.

– Például? – érdeklődött Langdon.

– Elsőnek például a pénzmosás. Azután adóelkerülés. És csalás. – Liu Cooper holttestére mutatott. – Ő segített nekünk összeszedni a vádpontokat Friedkin és egy csomó haverja ellen.

– Pontosan hogyan? – kérdeztem.

– A MoreCoinz egy mézesmadzag – felelte Liu.

Pislogtam.

– Maguk arra használják Cooper appját, hogy bűnözőket csaljanak vele csapdába vele – állapítottam meg.

– A „csapdába csalás” erős kifejezés – mondta Liu. – Senkit sem kényszerítünk arra, hogy használja azt az appot. Mindenki a saját szabad akaratából teszi.

– Magyarázza el részletesen! – szólt közbe Langdon.

– Azt már említettem, hogy Cooper nekünk dolgozott. Amikor elindultak a kriptovaluták, tudtuk, hogy úgy fognak rá tekinteni, hogy olyan eszközt ad a gazdagok és a bűnözők kezébe, amellyel úgy mozgathatják majd az anyagi javaikat, hogy mi azt nem tudjuk követni. Úgyhogy rávettük Pault, hogy építsen fel egy kriptokereskedésre használható platformot, amelyhez nekünk is van hozzáférésünk. És hát ez lett a világ legtöbbet használt kriptoappja.

Langdon hitetlenkedve nézett.

– És senki sem jött rá?

– Nyomozó, megcsináltuk ugyanezt egy „titkosított” csevegőalkalmazással, amelyet bűnözők ezrei használtak mindenféle törvénybe ütköző cselekmény intézésére, és az is parádésan működött. Pár hónapja jelentettünk be egy csomó letartóztatást a csevegőalkalmazás használata alapján. Egypár kockán kívül alig néhányan tudják, pontosan hogyan működik a titkosítás, vagy hogy miket tárolnak a blokkláncok, mennyire nyilvános ez az egész. Egyáltalán: hogy valami valójában biztonságos, vagy sem. Végső soron a nagy többség azért fog biztonságosnak gondolni valamit, mert valaki, akinek a tudásában megbízik, ezt állítja.

Ennél a pontnál Liu Cooper holtteste felé intett a fejével.

– Coopernek nagyon jó híre volt a kriptomániások körében, és még rá is tettünk egy lapáttal azzal, hogy leszerveztünk a MoreCoinznak pár nyilvános győzelmet a kormányzati beavatkozások ellen. Ettől úgy nézett ki, mintha az app biztonságos lenne a piszkos ügyek intézésére, mert sem az FBI, sem az adóhatóság nem fér

hozzá. A legtöbb jómadarat elég volt csak erről meggyőzni. Persze nem azokat, akik komolyan értenek a kriptovalutákhoz. Azok közül senki sem bízná rá sem a pénzét, sem a tranzakcióit egy appra, amelyet a Google vagy az Apple alkalmazásboltjából lehet letölteni. De *ilyen* emberből nincs túl sok.

– Szóval magának vannak adatai Friedkinről – állapítottam meg.

– Paulnak voltak. Ő tudta, hogy az appját majd fel akarják törni, és emberek fogják keresni benne a biztonsági réseket, úgyhogy nem tervezett semmilyen hátsó ajtót a programba. *Ő maga* volt a hátsó ajtó. Nagyjából havonta csinálnia kellett egy tranzakciót.

– Hadd találjam ki! Egy biztonságos kriptotárcával.

– Jó feltételezés. Egy biztonságos hardveres titkosítóval, amelyet az ujjlenyomatával lehetett kinyitni, és kellett még egy másodlagos kulcs is, hogy elérhetőek legyenek a hardverkulcson lévő adatok. És épp az ujjlenyomatok miatt lesz *ez itt* nagyon érdekes. – Liu újra Cooper holtteste felé biccentett.

A holttestnek mindkét keze hiányzott.

•••

– Nem látta senki, amikor Cooper holttestét kirakták? – kérdeztem Langdont, ahogy hazafelé hajtott velem.

– Egy kertvárosi kis utcában tették ki, nem messze a Midway repülőtértől. Biztonsági kamerák sehol. Átnéztük a környékbeli közlekedési kamerák felvételeit, de azt sem tudtuk, mit keresünk. A holttest megszerzéséhez a barátjának egy különleges járműre volt szüksége, de kirakni egy Honda Jazzből is ki lehetett.

– Hát ez nem valami jó.

– Lehetett volna rosszabb is. A holttestet egy helyi lakos találta meg korán reggel, és az egyik kocsink azelőtt odaért, mielőtt bárki nekiállt volna lefényképezni a telefonjával. És el tudtuk szállítani, mielőtt a sajtó is kiért. Mindenki csak annyit tud, hogy a holttest a mellékutcából csak egy azonosítatlan hulla, nem pedig egy milliárdosé, amelyet elloptak a halottkémi irodából. *Még mi is* azonosítatlannak gondoltuk egészen addig, ameddig be nem szállították a halottkémhez, és ők fel nem ismerték az elveszett báránykájukat.

– De még mindig meg kell magyarázniuk az elveszett kezek ügyét – mutattam rá.

– Ez igaz. De ez az ő problémájuk, nem az enyém.

– Magának már csak meg kell találni a kezeket.

– Tudjuk, hogy kinél vannak a kezek. A maga Mason barátjánál.

– Ő csak szállította a holttestet. Lehetséges, hogy a kezek másnál vannak.

Langdon rám pillantott.

– Gondolja végig, mit mondott az előbb, és gondolkodjon el azon a tényen, hogy a legjobb védekezése Mason ügyeire az az, hogy „lehetséges, hogy másnál vannak a kezek”!

– Én nem védem. Csak azt mondtam, hogy talán nem nála vannak a kezek.

– Egészen biztos benne, hogy nem tudja, hol van? – tette fel a kérdést Langdon. – Tudom, hogy már sokszor megkérdeztem. Abban reménykedem, hogy egyszer csak másképp válaszol.

– Ennyi minden után tényleg azt hiszi, hogy ha tudnám, hol van, nem mondanám el magának?

– A tény, hogy feltettem ezt a kérdést, elárulja magának a választ.

– Ez fájt.

– Tony, tisztában vagyok vele, hogy maga kitart a barátai mellett. És nem mondom, hogy a legtöbbször ez nem

tiszteletre méltó.

– Hát, köszönöm.

– Csak abban nem vagyok biztos, hogy Mason Schilling tényleg a barátja-e.

– Azt hiszi, hogy kihasznál engem?

– *Tudom,* hogy kihasználja magát. És tudom, hogy Mason épít a maga baráti érzelmeire, hogy megőrzi a titkait. Csak azt nem értem, miért hagyja ezt.

– A maga titkait is megőrizném – feleltem.

– Nekem nincsenek titkaim.

– Ha lennének, én megőrizném őket.

– Ha lennének titkaim, és arra kérném magát, hogy őrizze meg őket, gondolkozzon el azon, hogy *miért* kértem ezt magától! – mondta Langdon. – És hogy a titkaim megőrzése vajon ártani fog-e magának. Vagy nekem.

– Maga szerint Mason veszélyben van?

– Tony, a maga barátja kiugrott egy száguldó autóból, meghalt, aztán visszajött, hogy megcsonkítson egy halott milliárdost, aki az FBI besúgója volt, és ellopja a testrészeit. Ezek közül melyiket gondolja *nem* egy kétségbeesett ember tetteinek?

– Van abban valami, amit mond – ismertem be.

– Gyűlölöm ezt az egészet! – szakadt ki Langdonból. – Gyűlölöm, hogy azt érzem, maga eltitkol előlem dolgokat. Gyűlölöm, hogy azt hiszem, kihasználják magát. Gyűlölöm, hogy a szövetségiek visszatartanak információkat tőlünk. Gyűlölöm, hogy van pár milliárdos a városban, akik embereket öletnek meg egymással, sportból.

– Maga szerint az FBI elhallgat előttünk dolgokat? – kérdeztem, mert úgy éreztem, ki kell választanom egy témát.

– Cooper Friedkin bulijában halt meg. Tudjuk, hogy mielőtt meghalt volna, ő, Friedkin, Cadieux, Brennan Tunney és Schilling is leléptek a buliról, ugyanabban az időpontban. Öt ember minden feltűnés nélkül elszivárog, hogy azután az egyik holtan kerüljön elő, a másik eltűnjön,

a harmadik elmeneküljön az országból, a maradék kettő pedig gyakorlatilag érinthetetlen. És az egyetlen dolog, ami talán megmagyarázhatná az egészet, simán elveszik, és nekünk mindannyiunknak azt kell hajkurászni.

– Tunney nem hajkurássza.

– De az is lehet, hogy igen. *Én* nem tudtam a közelébe kerülni, hogy megkérdezzem. Schilling valamikor dolgozott neki, nem igaz?

– Annak már jó pár éve.

Langdon röviden felnevetett.

– Az idő nem számít Tunney-nak. Ha valaki a vonzáskörébe kerül, akkor jó sokáig ott marad. Legalább *ezt* tudhatná maga is.

Langdon lekanyarodott a North Avenue-ról.

– Köszönöm a fuvart – biccentettem, ahogy megállt a lakásom előtt.

– Szívesen – felelte Langdon, én pedig kiszálltam. – Tony, ha bármikor tényleg újra bízni akar bennem, elég, ha szól.

– Én tényleg megbízom magában – mondtam. – Jobban is, mint hinné.

Becsuktam az ajtót. Langdon elmosolyodott, és elhajtott.

Felmentem a lakásomhoz, előhalásztam a kulcsaim, és kinyitottam az ajtót. Kivettem a tárcámat és a maszkomat a zsebemből, és a kulcsaimmal együtt letettem őket a konyhapultra. Azután sóhajtottam, és elővettem a hűtőből egy sört.

Amikor ezzel végeztem, ránéztem a kanapémon tanyázó férfira.

– Először is, hogy a faszba nyitottad ki a széfemet? – kérdeztem.

Mason Schilling vigyorgott.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

– NEM IS ÉRDEKEL, hogy vagyok, meg mit csinálok mostanság? – kérdezte könnyedén.

– *Tudom,* hogy mivel foglalkozol mostanság. Bár ez a holttestlopás téma tőled új, Mason.

Nevetett.

– Szóval láttad. Gondolhattam volna, hogy látni fogod. Még mindig együtt lógsz azzal a zsaru cimboráddal. El tudom képzelni, hogy az kis esemény okozott némi felfordulást.

– Miért csináltad?

– Miért loptam el egy holttestet?

– Igen.

– Szolgáltatást nyújtottam védelemért cserébe – felelte Mason. – Méltányos üzlet volt. Mindenesetre nem én irányítottam az akciót. Én csak egy meleg test voltam, amelyik segítő kezet nyújtott.

– Ez szar vicc, Mason.

– Nem tudom, mire gondolsz.

– Ne mondd nekem, hogy nem tudod, milyen állapotban van most Paul Cooper holtteste!

– Ami azt illeti, éppen tudom. Segítettem kirakni. Fogalmam sincs, azóta mi történt vele. Nem rám tartozik.

– Hát mi tartozik rád?

– Mostanában leginkább Netflixet nézegetek, és próbálok nem beledögleni az unalomba. Egészen egypár órával ezelőttig, amikor is a mostani... jótevőm, aki szeretne névtelen maradni, arra kért, hogy látogassalak meg. Kaphatnék egy sört?

– Miért nem szolgáltad ki magad?

– Az udvariatlanság lett volna.

– Szemben azzal, példának okáért, hogy kiveszel háromezer dollárt a széfemből.

– Ha már itt tartunk – Mason a hálószobám felé intett, feltehetőleg a szekrényemben található széfre utalva –, menj, és nézd meg!

Egy hosszú percig csak néztem őt, majd átmentem, hogy ellenőrizzem a széf tartalmát. Amikor visszajöttem a konyhába, kivettem egy sört, és odavittem Masonnek. Egy bólintással köszönte meg.

– Köszi, hogy visszahoztad azt a háromezer dollárt – mondtam, és én is leültem. – És hogy nem nyúltál a többi pénzhez, ami ott volt mellette.

– Nincs mit. A melegítődet is visszahoztam. Ott van az ágyadon. Ki van mosva. És hogy visszatérjek a legelső kérdésedre, a széfednek digitális zárja van, és PIN-kódot használ. A legtöbb ember több helyen használja ugyanazt a PIN-kódot, mert a legtöbb ember lusta. Én már évek óta tudom a bankkártyád PIN-jét, mert nem igazán ügyelsz rá, hogy eltakard, amikor pénzt veszel ki egy automatából. Úgy tippeltem, a széfedhez is ugyanazt a PIN-kódot használod. És igazam volt. És ha már itt tartunk, nyilvánvalóan meg kellene változtatnod a PIN-kódodat. Hogy nem változtattad meg, *miután* pénzt vettem ki a széfedből, egyszerűen csak nettó hanyagság.

– Köszi a tippet – mondtam ironikusan.

– Csak próbálok segíteni – felelte Mason, és ivott egy kortyot a söréből.

– Ezzel megválaszoltad az egyik kérdésemet. Vajon kitalálod, hogy mi a következő kérdésem?

– Esetleg a „mit keres még huszonötezer dollár a széfemben”? – kérdezte Mason.

– Igen, ez lett volna az.

– Egy kis részét tekintheted kamatnak, cserébe a kölcsönért. Legyen, mondjuk, egy ezres belőle. A maradékot pedig fizetségnek, amiért megőriztél nekem valamit.

– A kriptotárcádat – vágtam rá.

Mason rám emelte a sörösüvegét.

– Pontosan. És most szeretném visszakérni, ha nem haragszol. Pontosabban a jóakaróm szeretné megkapni, és ennél a pontnál kötelességemnek érzem, hogy odaadjam neki. Illetve, nem csak *odaadom* neki. Valami apróságot kapok cserébe.

– Felteszem, többet, mint huszonötezer dollárt.

– Nem tévedsz.

– Mennyit?

– Eleget ahhoz, hogy ne hiányozzon az a huszonötezer, amit neked adok.

– Mi van, ha azt mondanám, hogy nincs itt? – kérdeztem.

Mason szeme elkerekedett.

– Jézusom, Tony, *nagyon remélem,* hogy nem itt van. Azt hiszem, az már világossá vált, hogy ez a hely nem igazán biztonságos.

– Mi van, ha azt mondanám, hogy odaadtam egy zsarunak?

– Akkor kicsit nagyobb kihívás lenne visszaszerezni – ismerte el Mason. – De én hiszek benned, Tony. – Újra a szájához emelte a sörösüveget.

– És mi van, ha azt mondanám, hogy kaptam rá egy jobb ajánlatot?

A sörösüveg megállt a levegőben, mielőtt elérte volna Mason száját.

– Mennyivel jobbat?

– Tízmillió dollár.

Mason erre felnevetett.

– Gabrielle Friedkin, igaz?

– Hívjuk őt inkább az aktuális jótevőmnek, aki szeretne névtelen maradni.

– Tízmilló dollár nem egy névtelen összeg – állapította meg Mason. – Ez tutira Gabrielle, vágom.

– Ő azt mondta, te elloptad a tárcát a halott Paul Coopertől, és hogy eredetileg az az övé volt. – Elengedtem

az anonimitás látszatát.

– Ez nem ilyen egyszerű. De jó fedőtörténet tízmillió dollár felajánlásához. Ha elhinném, hogy bármi esélyed is van arra, hogy összeszedd tőle ezt a pénzt, beszállnék hozzád, és megkérnélek, hogy felezzünk. De nincs esélyed.

– Már ott van egy letéti számlán.

– Nem. A nő görény ügyvédje mondta neked, hogy egy letéti számlán van, neked meg nincs arra módod, hogy ellenőrizd, igazat beszélt-e. Higgy nekem, Tony! Elég sok időt töltöttem el Gabrielle Friedkinnel meg a cimboráival az elmúlt évben. Ördöghalak ezek, és a pénz az ő fényes, csillogó csalijuk. Ez vonz téged közel hozzájuk. De csak a fogaik várnak rád.

– De *te* eltetted a pénzüket – mutattam rá.

– És aztán ki kellett ugranom egy száguldó autóból, hogy megszabaduljak tőlük. – Mason szélesre tárta a karját. – Ezt ugatom. Tapasztalatból beszélek. A huszonötezer, amit már megkaptál tőlem, sokkal többet ér, mint az a tízmillió, amit soha a büdös életben nem fogsz megszerezni. Mi csak alja nép vagyunk nekik. A gazdagok nem érzik szükségét annak, hogy tisztességesen bánjanak az alja népekkel. Egymást is leszúrják szemtől szemben, bazmeg, ha szerét ejthetik.

– De te mégis bízol a *te* névtelen jótevődben.

– Nem mondtam, hogy bízom benne. Gyakorlati és taktikai előnyt ajánlottam neki, amiért hajlandó fizetni. Ez a legjobb, amit elérhetünk ebben a világban.

– Amikor ez az egész elkezdődött, azt mondtad, hogy abban a kriptotárcában pénz van.

– Van benne pénz.

– Senki nem ajánlana tízmillió dollárt, hogy megszerezze a negyvenezredet, Mason.

– Igazad van. Nem csak pénz van rajta. Paul Cooper hagyott még nekem valamit azon a tárcán.

– Micsodát?

– Teljes adminisztratív hozzáférést a MoreCoinzhoz.

Ledermedtem.

– Micsoda?

– Jó, mi? – vigyorgott Mason. – Én is ezt gondoltam.

– Cooper adminisztratív hozzáférést adott neked?

– Igen.

– Barátok voltatok?

– Csak Gabrielle milliárdos bulijain találkoztam vele.

– Akkor miért csinálta?

Mason a karjait lengette, amitől a sör lötyögni kezdett az üvegben.

– Honnan a faszból tudnám? Nincs rá szükségem. Nem akarom. És kurvaélet, hogy nem is *kértem*. Még azt sem tudtam, hogy *megkaptam,* ameddig egy marék verőlegény be nem rongyolt hozzám, össze nem kapott engem meg a tárcát, és be nem vágtak a kurva verdájukba.

– Kinek a verőlegényei?

– Gabrielle-é voltak, ez szinte biztos. Ő szervezi és irányítja ezt az egész szart. Ő és Paul arra használta a MoreCoinzot, hogy eldugják a lóvét, és átkúrjanak egy marék IT-s köcsögöt, akik azt hitték, bevásárolják magukat Gabrielle befektetési alapjába. Az alap miatt tartott engem is a keze ügyében.

– A gladiátorosdi miatt.

Mason furán nézett rám.

– A mi miatt?

– A gladiátorbulik miatt. Valaki így nevezte mostanság. Ahogy rávette a befektetésre váró tagokat, hogy küzdjenek meg a pénzért.

– Hát a büdös életben nem nevezném gladiátorbulinak azt, hogy néhány nyeszlett kocka próbálja egymást fojtogatni. Esetleg Hikomat Harcosok Klubjának.

– De te ott voltál, amikor Paul Cooper meghalt.

– Nem, nem voltam ott a helyiségben. Még nem igényelték a szolgáltatásaimat.

– Ezt hogy érted?

– Gabrielle és vezérkara elvonult egy kis esemény előtti értekezésre. Ott voltam én is a buliban, Cooper előre kifizetett. Ő kezelte az anyagiakat. Engem csak akkor hívtak volna be, amikor elkezdik „meghallgatni” a technosuttyókat a befektetési lehetőségeikről.

– Szóval a buli nem is volt igazi buli.

– Teljesen biztos vagyok benne, hogy páran tényleg csak bulizni jöttek. De Gabrielle, Cooper meg a többiek nem.

– Akkor te nem is láttad, mi történt Cooperrel?

Mason a fejét rázta.

– Azt láttam, hogy Gabrielle, a görény ügyvédje meg a többiek eltűntek abban a dolgozószobában, amelyet a nő irodának használt. Amikor ez történt, én elmentem szarni. Épp befejeztem, amikor egy nagy durranás hallatszott.

– Senki sem kezdett rémüldözni?

Mason megvonta a vállát.

– Lehetett fegyverdörrenés. Lehet, hogy egy pezsgő pukkant. Egy perccel a durranás után láttam, ahogy Gomez kinyitja a dolgozószoba ajtaját. Megkeresett, és intett, hogy menjek be. Bementem, Cooper ott hevert a padlón, már holtan. Megerősítettem, hogy neki már annyi, és nem tudok vele semmit sem csinálni. Ekkorra már valaki a buliból is kitalálta, mi történt, és hívta a 911-et. Gabrielle ügyvéd samesza mondta, hogy menjek haza, és ha bárki kérdezi, mondjam azt, hogy vendég voltam a buliban, és nem megbízásra érkeztem. Azt is mondta, hogy pár napig ne hívjam le a készenléti díjamat a MoreCoinz-számlámról, hogy alátámasszuk a „csak bulivendég” forgatókönyvet egészen addig, ameddig Paul halálát hivatalosan is öngyilkosságnak nem minősítik, és a rendőrség el nem veszíti az érdeklődését.

Értettem, mit mond.

– És nem tudtad, hogy mást is küldött, mint a hozzáférést a borravalódhoz.

– Én is csak akkor jöttem rá, amikor az egyik verőlegény, aki bezsuppolt az Escalade-ba, beszélt róla a telefonján. Az

egyik kezében fogta a tárcát, a másikban a telefonját. Rámarkoltam a tárcára, kinyitottam az ajtót, és kivetettem magam a Dan Ryanre.

– És elütött egy Tesla.

– Túléltem – mutatott rá Mason.

– Egészen konkrétan *nem élted túl* – emlékeztettem. – És mire eljutottam hozzád a kórházban, már készen álltál a halálra.

– Nem álltam készen a halálra. Csak jobbnak gondoltam, ha relatíve gyorsan meghalok, mint ha hosszan és fájdalmas módon halok meg. Mert ez várt volna rám, ha visszatérek, és újra elkapnak. És újra elkaptak volna. Ha nem vagy ott.

– A barátod vagyok, Mason.

– Örülök, hogy így gondolod.

– Te nem?

– Mivel barátok vagyunk, ugye nem okoz akkor gondot, hogy visszaszerezd nekem azt a tárcát – felelte Mason, kibújva a neki szegezett kérdés alól.

– Beletelik egy kis időbe.

– Ez majdnem úgy hallatszik, mint ha azt mondanád, hogy nem fogod nekem visszaszerezni a tárcát, csak szebben.

– Nem erről van szó. Biztos helyre raktam a tárcát. Lesz vele egy kis munka, hogy visszaszerezzem.

– Oké. *Mikorra* tudod visszaszerezni nekem?

– Sürgős lenne?

– Most, hogy így rákérdeztél, igen, sürgős lenne.

– Erre majd térjünk vissza!

Mason a hálószoba felé mutatott.

– Huszonötezer dollár – mondta. – Előre fizetve.

– Azt kérdezted, nem okozna-e problémát, hogy visszaszerezzem neked azt a tárcát – emlékeztettem. – Most azt mondom neked, nem. Ha nem siettetsz.

– Rád bíztam azt a cuccot.

– Akkor bízz bennem, hogy vissza fogom neked adni! És bízz bennem, amikor azt mondom, ehhez kell némi meló!

Mason boldogtalanul nézett rám.

– Pár napon belül szükségem lesz rá, Tony. Különben a dolgok nagyon... kellemetlenné válnak a számomra.

– Legközelebb erről az elején tájékoztass! – ajánlottam.

– Szeretnék ott lenni, amikor ez a legközelebb bekövetkezik. Ezért vagyok most itt. – Leküldte a söre maradékát, és letette az üveget a padlóra. – És ha már itt tartunk, egy időre megint el kell tűnjek.

– Hogyan tudok kapcsolatba lépni veled? – kérdeztem.

– Sehogy. – Felállt. – Nemsokára újra eljövök.

– Legközelebb kopogj! – javasoltam.

– Cseréld le a PIN-kódodat!

Kilépett az ajtón.

Előhúztam a telefonom, és Nona Langdont hívtam.

– Pont most akartam felhívni – szólt bele, amikor felvette a telefont. – Fejlemények vannak.

– Maga elmondja a magáét, és én is elmondom az enyémet – feleltem.

Odamentem a lakás utcafrontra nyíló ablakához. Mason bármelyik másodpercben kiléphetett az épületből.

– Cody Williamson eltűnt.

– Mikor?

– Valamikor ma reggel. Nem ment el az ügyvédjével szervezett megbeszélésére. Az ügyvédje ekkor elment a lakásához, és rávette a gondnokot, hogy engedje be. Williamson nem volt otthon. A telefonja, a tárcája és az iratai viszont igen.

– Ez nem jó jel – mondtam.

Mason épp akkor lépett ki az épületből, és elindult az utcán.

– Kihallgattuk a szomszédokat. Senki sem látott semmit. Vannak biztonsági kamerák az épületen, de abból, amelyik a vészkijáratot figyeli, kilopták a memóriakártyát.

– Ez kicsit sem gyanús.

– A gondnok szerint a szomszéd kölykök folyton ezt csinálják, szóval lehet, hogy tényleg nem gyanús. Magánál

mi a fejlemény?

Egy fekete Cadillac Escalade lassított le Mason mellett, az utasoldali ablaka le volt engedve. Egy férfi hajolt ki rajta, és valamivel célba vette Masont. Két apró nyilacskát lőtt ki, amelyek el is találták Masont, aki megmerevedett és elvágódott. Lebénították.

– Ó, kurvaélet! – Elejtettem a telefonom, és kirohantam a lakásból, le a lépcsőn.

Pont azután értem ki az utcára, hogy Masont behajtogatták az Escalade-ba. Az autó elindult az utcán. Próbáltam leolvasni a rendszámtábláját, és nyúltam a telefonomért, hogy lefényképezzem, de aztán beugrott, hogy leejtettem, pedig Langdon még ott volt a hívásban.

– Kurvaélet – káromkodtam újra.

Megfordultam, még éppen idejében, hogy lássam, amint valaki felém tart, és egy sokkolót szegez rám. Több ezer voltos feszültség fújta el az öntudatomat, és besiklottam a sötétségbe.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

AMIKOR MAGAMHOZ TÉRTEM, sötét volt. Viszonylag hamar rájöttem, hogy nem arról van szó, hogy csapdába ejtett a sötétség, vagy megvakultam, hanem egy zsákot húztak a fejemre. Próbáltam megmozdulni, de egy kéz lenyomott.

– Maradj nyugton és csöndben, különben megint megvillanyozom a segged! – mondta egy hang.

Nyugton maradtam, és igyekeztem a környezetemre figyelni. Utcai zajokat hallottam, a testem enyhén rázkódott. Egy autóban ültem. Ez arra utalt, hogy nem túl sokáig voltam kiütve. Voltak kérdéseim, de nem akartam, hogy újra lesokkolózzanak. Úgy döntöttem, hogy várok.

Valamennyi idővel később az autó megállt, és hallottam, hogy kinyílik egy garázsajtó. A kocsi előregurult, és a garázsajtó bezárult. Kirángattak a kocsiból, áttaszigáltak egy ajtón és le pár lépcsőfokon. Leraktak egy kanapéra, a kezem-lábam összekötötték gyorskötözővel. Levették a zsákot.

Egy jellegtelen alagsorban voltam. Az egyik oldalamon ott volt összekötözve Mason. A másik oldalamon, szintén összekötözve gyorskötözővel, ott volt Cody Williamson. Mindkettőjüknek le volt ragasztva a szája ragasztószalaggal.

Előttem egy faszéken Michel Cadieux üldögélt kényelmesen.

– Van egypár kérdésem – szólaltam meg néhány másodperccel később.

Cadieux széttárta a karjait.

– Csak tessék.

– Hogy kerül maga ide? – kezdtem bele.

– Soha nem is mentem el – felelte Cadieux. Williamsonre mutatott. – Hallottam, hogy a kutyaütő beosztottaimat

letartóztatták a lakásánál, és feltételeztem, hogy hamarosan látogatókat kapok a chicagói rendőrségtől. Számos ok miatt már régóta volt egy tervem, amellyel el tudtam hitetni, hogy nagy hirtelen repülő és útlevél nélkül el tudtam hagyni az országot. Ezt hajtottam végre. Meg kellett várjuk, hogy maga és a nyomozó felbukkanjanak az épületben, és hallhassák a dörrenést, és ebből vonják le a következtetéseiket. A többi már egyszerű volt.

– De láttam magát a lyoni házában.

– Maga egy 8K-s óriásképernyő előtt látott, a virtuáliskonferencia-stúdiónkból, egy emelettel lejjebbről. Amikor maguk feljöttek a lifttel, én lementem a lépcsőn. Akkor használom az otthoni, lyoni hátteret, amikor európai partnerekkel telekonferenciázom. Szeretik, amikor úgy teszek, mintha ugyanazon a földrészen lennék. Üzleti lélektan. Maga és a nyomozója is bedőltek ennek, ami kifejezetten hasznos volt. Nem kutattak utánam, mint ahogyan a rendőrség sem.

Körülnéztem a pincehelyiségben.

– És azóta itt van?

– Nem ebben a pincében.

– Hol vagyunk?

– Valahol Chicago környékén.

– És nem aggódik, hogy egyszer csak valaki idejön, és szeretne körülnézni a pincéjében?

– Ez nem az én pincém. Airbnb, egy közvetítőn keresztül van kibérelve, nem lehet visszakövetni sem hozzám, sem a cégemhez. Egy hétre van kivéve. Egy darabig nem fognak itt bennünket zavarni.

Williamsonre pillantottam.

– Ő mit keres itt?

– Csak nemrégiben jutott a tudomásomra, hogy az FBI informátora. Ez... elszomorított. Nem hagyhattam, hogy szabadon futkorásszon. De neki a világon semmi köze nincs ahhoz, hogy *maga* miért van itt, Tony. Ő csak épp itt van.

A fejemmel Mason felé intettem.

– És ő?

Cadieux elmosolyodott.

– Neki már nagyon is sok köze van ahhoz, hogy maga miért van itt. És abban is biztos vagyok, hogy ezt maga is nagyon jól tudja.

– Azért elmagyarázná?

– Mason kriptotárcáját akarom. Egyszer már elvettem tőle, de sikerült visszaszereznie. Olybá tűnik, mintha már nem lenne nála. Azt gyanítom, odaadta magának. Azt szeretném, hogy adja vissza nekem. És, Tony, nagyra értékelném, ha nem tenne úgy, mintha nem tudná, miről beszélek. – Williamson felé biccentett. – Végül is maga megpróbálta átejteni őt egy kamuváltozattal.

– Maga volt az, aki először elrabolta Masont – állapítottam meg. – Maga elől menekülve ugrott ki egy autóból.

– Néhány emberem volt az, igen – ismerte el Cadieux, és finoman elhúzta az orrát. – Az nagyon kínos volt. Nem gondoltam volna, hogy ki fogja vetni magát egy kocsiból egy gyorsforgalmi úton. Megtanultam a leckét.

Röviden elnevettem magam.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Cadieux.

– Azt hittem, Gabrielle Friedkin kapta el.

– Biztos vagyok benne, hogy ez neki is eszébe jutott. Csak én voltam a gyorsabb.

– Szóval azt akarja, hogy adjam oda magának a kriptotárcáját.

– Igen – felelte Cadieux. – És még valamit.

A homlokomat ráncoltam.

– Mi van még?

– Maga és a nyomozó bedőltek a fegyverdörrenésnek, de aztán maga csinált valamit, amire nem számítottam. Átguberálta a szemetesemet.

Bólintottam.

– És megtaláltam a maga kriptotárcáját.

– Bedobtam a saját szemétkosaramba, hogy ne maradjon az asztalon, és hogy a nyomozó barátja ne vegye észre. Nem számítottam rá, hogy a takarító olyan hamar jön takarítani. És arra sem számítottam, hogy *maga* átbogarászná a szemetest. Megmondaná, miért tette?

– Nevezzük, mondjuk, megérzésnek!

– Azt is vissza akarom kapni.

– Ezzel van egy kis probléma. Az a chicagói rendőrségen van.

– Hát ez valóban probléma – ismerte el Cadieux. – De ez a maga problémája.

– Nem fogják nekem ideadni. Bőszen próbálják feltörni.

Cadieux elutasítóan legyintett egyet.

– Annyi esélyük van feltörni, mint magának, hogy unikornissá változzon. Nem ezért van rá szükségem.

– Akkor miért van rá szüksége?

– Tony, magára csak annyi tartozik, hogy szükségem van rá, mert szükségem van rá. És Mason tárcájára is.

– Nem maga az egyetlen, aki meg akarja szerezni.

Cadieux mosolygott.

– Vannak rá ajánlatai, gondolom, Gabrielle-től. Meg egy vagy két másik jelentkezőtől. Úgy képzelem, jelentékeny méretű ösztönzést ajánlottak fel.

– Nem kizárt – mondtam.

– Hát, ez elég korrektnek hangzik – jelentette ki Cadieux, és belenyúlt a zakója belső zsebébe. – Engedje meg, hogy én is felkínáljak egy ösztönző csomagot magának! – Egy svájci bicskát húzott elő a zsebéből. A hüvelykujjával kinyitotta a késpengét, ami a helyére kattant. Cadieux odahajolt, és beledöfte a pengét Mason lábába, a combizomba a térd felett.

Mason felüvöltött a ragasztószalagon keresztül. Vadul rángatózni kezdett, amitől a penge kicsúszott a sebből. Vér kezdte átitatni a farmerját.

Miután Mason kezdte összeszedni magát, Cadieux nyugodtan lenyúlt a padlóra, és felvette a bicskát. A pengét

beletörölte Mason farmerébe, aztán visszacsukta a pengét, elrakta a bicskát, és újra nekünk szentelte a figyelmét.

– Maga irányító, akárcsak Mason – szólalt meg ismét. – Úgyhogy tudom, hogy tud pár dolgot. Tudom, hogy tudja, ha valakit megölnek, akkor a visszatérő testük a pár órával korábbi állapotba kerül. Szóval ha most megölném Masont, mondjuk, lelőném, vagy elvágnám a torkát, akkor, amikor visszatérne, nem lenne rajta golyó ütötte lyuk, vagy nem lenne elvágva a torka, vagy... – megbökte Mason lábán a sebet, amitől Mason felnyögött fájdalmában – még ez a kis seb sem lenne a lábán. Igaz?

– Igen, igaz.

– Ahá! De ha *holnap* ölném meg Masont, akkor a visszatérésekor *ez* a seb – újabb bökés, újabb nyögés –, ez bizony ott lenne. Mert elég idő telt már el. Utánanéztem magának a találkozónk után, Tony. Tudom, hogy egy kórházban dolgozik, az intenzív osztályon. El tudom képzelni, hogy amikor a betegek családtagjaival beszélget, akik szeretnék a szeretteiket elirányíttatni, maga elmondja ezt nekik. Hogy az elirányítás csak véges mennyiségű sérülést vagy pusztulást tud meg nem történtté tenni. Igaz?

– Igaz.

– Na akkor, beszéljünk erről az ösztönző csomagról, amelyet én ajánlok magának, Tony. Adok magának huszonnégy órát, hogy megszerezze nekem mindkét kriptotárcát. Utána minden egyes megkezdett órában Mason elveszíti egy testrészét. A lábujjakkal kezdjük. Aztán a kezén lévő ujjakkal folytatjuk. Utána jön a két füle. A szeme. És ha két egész nap után még mindig nem szerzett nekem semmit, akkor levágatom az orrát. És azután – Cadieux széttárta a karját –, nos azután az egész már csak idő kérdése, ugye? Azon múlik, mennyit kap vissza Masonből, milyen gyorsan halad. És persze attól, hogy el fogja-e irányítani, vagy nem, amikor majd visszaadom. Ezt a döntést magára bízom.

Masonre néztem, aki kapkodva vette az orrán a levegőt. Mellettem Cody Williamson szintén levegő után kapkodott. Cody sejtette, mi fog vele történni, még ha erről nem is esett még egy szó sem.

– Elfogadja ezt az ösztönző csomagot? – kérdezte Cadieux.

– Nem – feleltem.

Cadieux elmosolyodott, úgy tűnt, a szándéka ellenére.

– *Tényleg?* Hát, Tony, ez egy merész válasz, nem vártam ilyet. Kíváncsi vagyok, mi sül ki belőle.

– Cody is legyen benne a csomagban!

– Ő nem része a megállapodásunknak.

Megráztam a fejem.

– Elég biztos vagyok benne, hogy maga azért jött rá, hogy a szövetségieknek dolgozik, mert én megpróbáltam csapdába csalni. Ami azt jelenti, hogy miattam került ide. Emiatt ő is része a megállapodásnak. Én megszerzem magának a tárcákat, maga ideadja nekem mindkettőjüket.

– És ha nemet mondok?

– Akkor megbaszhatja magát, mert nem fogok segíteni.

– Egyszerűen imádom, hogy maga azt hiszi, ez egy tárgyalás – mondta Cadieux, miután befejezte a nevetést. – De nem az.

– Akármi is van azokon a tárcákon, elég fontos ahhoz, hogy maga itt maradjon ahelyett, hogy Franciaországba menekült volna, ahonnan soha nem adták volna ki. Elég fontos ahhoz, hogy elrabolja Masont kétszer. Elég fontos ahhoz, hogy betörőket küldjön a lakásomra. Elég fontos ahhoz, hogy csonkítással fenyegesse a barátomat.

– A csonkítással *magát* is fenyegethetem – jegyezte meg Cadieux.

– Igaz – értettem egyet. – Ez is alátámasztja az érvelésemet. Akármit is szerez meg maga azokkal a tárcákkal, azt nem simán csak *akarja*. Magának *szüksége van rá*. Ami annyit tesz, hogy magának szüksége van rám,

és hogy együttműködjek. És ennek Mason és Cody a feltétele. Mindketten.

Cadieux rám meredt. Azután Codyhoz fordult.

– Na, Cody? Benne akarsz lenni a mi kis alkunkban? Tudnod kell, hogy akármit is csinálok vele – Masonre mutatott –, veled is megcsinálom. Miután vele végeztem. Ujjról ujjra. Szemről szemre. Te döntesz.

Williamson rám nézett oldalról. Lassan bólintott.

– Rendben – egyezett bele Cadieux. – Mindketten.

– És harminchat órát ad, mielőtt bármelyikőjüket is elkezdi vagdosni.

Cadieux megrázta a fejét.

– Nem. Ezen nem változtatunk. És ha vitatkozni akar erről, akkor itt és most elkezdem a vagdosást.

Erre húztam a számat, de nem szóltam semmit.

– Rendben. Még egy dolog. A nyomozó barátja. Ő ebből kimarad. Nem beszélhet vele.

– A zsaruknál van a kriptotárcája, és maga megtiltja, hogy beszéljek az egyetlen zsaruval, aki konkrétan segíthetne nekem? – kérdeztem.

– Meg. Úgy tűnt, ő kicsit erősebben ragaszkodik a moráljához, mint maga, Tony. És ez természetesen problémát jelenthet. Úgyhogy nem, nem fordulhat hozzá. Meg tudja oldani, igaz?

– Felteszem, nincs más választásom.

Cadieux összecsapta a kezét, és felállt.

– Akkor hát megállapodtunk.

– Hogyan tudom elérni, amikor megszereztem a tárcákat? – kérdeztem.

– Rakja fel a HowlRound üzenőappot a telefonjára! És tegyen meg nekem egy szívességet: legyen PIN-kód a telefonján! Amikor bejelentkezett az appba, valaki fel fogja magával venni a kapcsolatot. Onnan tudja, hogy vele kell majd beszélnie, hogy az „ujjperc” szót fogja beírni az üzenet elejébe.

– Rendben.

Cadieux mosolygott.

– Örülök, hogy meg tudtunk állapodni, Tony. Sok sikert kívánok magának és ennek a kettőnek is itt. És most egy kis türelmét kérem, valaki mindjárt jön magáért. Csak előbb ezt el kell intéznem – lenyúlt a földre, felvette vászonzsákot, és visszahúzta a fejemre. – Kész is vagyunk. Sok szerencsét, Tony. Hamarosan találkozunk. – Hallottam, hogy felkel, és felmegy a lépcsőn.

– Mason, Cody – mondtam a zsákon keresztül. – Mindent meg fogok próbálni.

A lélegzésen kívül semmit sem hallottam egyik oldalról sem.

Hallottam, ahogy valaki lejön a lépcsőn, és éreztem, hogy valaki megáll felettem.

– A zsák ott marad, ameddig haza nem vittünk – szólalt meg egy hang, ugyanaz, amelyet korábban is hallottam. – Mindjárt levesszük a gyorskötözőket, de ha balhézol, a nyakadra fogok tenni egyet. Világos?

– Világos – feleltem.

Egy pillanatig csend volt, aztán egy kattanás, utána valaki végigtapogatta a kezemet és a lábamat, és levágta a gyorskötözőket.

– Felállni! – vezényelt a hang.

Felálltam.

Megint csend lett, éreztem, hogy a férfi körbejár.

– Van nálad telefon vagy tárca? – kérdezte.

– Otthon van mind.

– Szóval semmi értéktárgy.

– Nálam semmi.

– Hát bazmeg – közölte a hang, és hallottam, hogy ruhaanyag súrlódik ruhaanyagon. – Akkor téged kibaszott könnyen haza tudlak juttatni.

Egy töredékmásodperccel hamarabb állt össze, mire utalt ezzel, mint hogy közvetlen közelről főbe lőtt volna.

TIZENHATODIK FEJEZET

ÉLETEMBEN MÁSODJÁRA HALTAM MEG.
Csak a jegyzőkönyv kedvéért: semmivel sem volt jobb, mint az első alkalom.

Miután meggyilkoltak, meztelenül az ágyamban találtam magam. Pont, mint az első alkalommal. Az ágy egy másik lakásban volt, mint az előző alkalommal, sőt az ágy sem volt azonos, mert az előző elégett egy lakástűzben. Ettől ez még az én ágyam volt, és az én lakásom, a hely, amelyet az otthonomnak éreztem, ahol jobban, mint bárhol másutt a világon, biztonságban éreztem magam. Ez volt az én otthonom.

És pont, mint az első alkalommal, rögtön a visszatérésem után elhánytam magam.

Szemben az előző alkalommal, most sikerült lekecmeregnem az ágyról és bevonszolni magam a fürdőszobába, mielőtt kiadtam volna magamból mindent. A zöme a vécécsészébe jutott. Öklendezés közben az agyam egy csöndes, nyugodt és tagadhatatlanul fura részében azon töprengtem, vajon mit zúdítok be éppen a vécécsészébe – *Azt meg mikor ettem? Mi a logika abban, hogy visszajön velünk a halálunk után az emésztőrendszerünk tartalma is?* –, de leginkább csak tisztán és egyszerűen kihánytam a belemet is.

Amikor végeztem, és csak nyugtattam a fejem csukott szemmel a vécécsészén, egyszer csak hallottam, hogy valaki odalép mögém. Kinyitottam a szemem, és kicsit elfordítottam a fejem, hogy lássam, ki az. Nona Langdon volt ott, a fegyverét rám szegezve.

– Hát, ez elég kínos – mondtam végül.

– Jézusom, Tony! Mi történt?

– Úgy értem… – Kicsit ügyetlenül végigmutattam az aktuális állapotomon.

– Ki tette ezt magával?

– Ez bonyolult.

– Azt én is sejtem.

Összevontam a szemöldököm, a fejem még mindig a vécécsészén.

– Mit keres maga itt?

– Tony, utoljára azt hallottam magától, hogy „ó, kurvaélet”, utána semmit. Na mit gondol, mit keresek itt?

– Jólesik, hogy törődik velem – feleltem. – Ebben a pillanatban ez nagyon rosszul jön, de attól még jólesik.

– Hogy érti azt, hogy „nagyon rosszul jön”?

A hálószobám felé intettem.

– Kihozná nekem a fürdőköpenyemet?

Langdon bólintott, visszarakta a tokjába a pisztolyát, és eltűnt egy másodpercre. A fürdőköpenyemmel került elő újra, egy sima szürke pamutholmival. Odadobta nekem, és visszament a nappaliba.

Feltápászkodtam a padlóról, és belebújtam a köpenybe. Egy kicsit megszédültem, és nekidőltem a csapnak. Kiöblítettem a számat, aztán egy kis gondolkodás után fogat is mostam. Langdon figyelő tekintete előtt kimentem a konyhába, és a csapnál töltöttem egy pohár vizet. Megittam az egészet, aztán újra teleengedtem a poharat.

– Jól érzi magát? – kérdezte.

– Emlékszem, hogy ezt kérdezte, amikor először meghaltam.

– Igen, amikor szétverte az autóm belsejét.

– A válaszom nem változott azóta. – Ittam még egy kicsit. – Az, hogy maga itt van, azért jön rosszul, mert rám parancsoltak, hogy ne keressem magát.

– Ki parancsolt magára?

– Az az ember, aki fogva tartja Mason Schillinget és Cody Williamsont, és azzal fenyegetőzik, addig fogja lassan

vagdosni az ujjaikat, ameddig meg nem szerzem neki azt, amit akar. Ott voltam vele is meg a két túszával.

Langdonnek összeszűkült a szeme.

– És ki az az ember?

– Ha elmondom magának, az ujjakba kerül. Sőt, ha tudnának róla, hogy maga itt van, már azért is levágnának az ujjaikból.

– Nem maga jött hozzám. Már itt voltam.

– Nem hiszem, hogy az efféle jogászkodást díjaznák – véltem.

– Akkor azt mondja el nekem, amit el tud!

– Ideadhatná a kocsikulcsait.

– Hogy micsoda?

– A kocsikulcsait. Kérem.

Langdon kétkedően nézett rám, de előhorgászta a kulcsait a zsebéből, és elém tolta a konyhapulton.

Felvettem a kulcscsomót.

– Maradjon itt, és ne menjen az ablakok közelébe! – mondtam, és kimentem az utcára. Fürdőköpenyben. Ha egy kicsit is magamnál vagyok, akkor húztam volna nadrágot vagy legalább egy melegítőt. De nem éppen száz százalékon üzemeltem.

Langdon autója pár házzal arrébb állt. Kinyitottam a kulcson lévő gombbal, és addig turkáltam a kesztyűtartóban, ameddig meg nem találtam, amit kerestem. Visszazártam a kocsit, és körülnéztem, figyel-e valaki. Az utca csöndes volt, és senki sem lógott ki az autója ablakából. Visszamentem az épületbe, és visszaadtam Langdonnek a slusszkulcsot.

– Minek kellettek magának a kulcsaim? – kérdezte, miközben elvette őket tőlem.

– Hogy előszedjem ezt – feleltem, és kinyitottam a bal kezem. A tenyeremben ott feküdt a kriptotárca, amelyet Mason adott nekem.

Langdon szeme nagyra nyílt, amikor meglátta.

– Maga szemétláda! – csúszott ki a száján. – Egész végig ott volt magánál!

Megráztam a fejem.

– *Magánál* volt egész végig. Illetve majdnem egész végig. Amióta megcsináltuk azt a cserét a Babnál Williamsonnel. Akkor tettem be a kesztyűtartójába, amikor vettem magamnak zsebkendőt.

– Azt mondta, hogy nincs magánál!

– Akkor mondtam ezt, amikor már a maga kesztyűtartójában volt, és nem nálam.

Langdon vasvillatekintettel nézett rám.

– Ezt most tényleg komolyan mondja?

Vállat vontam, és elsüllyesztettem a kriptotárcát a fürdőköpenyem zsebébe.

– A szó szerinti igazság a legjobb igazság.

– És még maga prédikált nekem a jogászkodásról! Akárhogy is csűri-csavarja, maga hazudott nekem, Tony!

– Hazudtam magának – ismertem be. – Nem fogok kifogásokat keresni. Azért csináltam, mert úgy gondoltam, Mason veszélyben van, és úgy gondoltam, ha a tárcát biztonságba helyezem, akkor valahogy őt is biztonságban tudhatom. Főleg, hogy ennyi ember vadászott rá.

– Most próbálja nekem mentegetni a hazugságát.

– Ez nem mentegetőzés. Ez magyarázat.

– Ez már megint jogászkodás, Tony! Maga hagyta, hogy körberohangásszam Chicagót valamiért, ami ott volt a kesztyűtartómban!

– Biztonságban akartam tudni. És tudtam, hogy magánál biztonságban lesz. És magát is biztonságban akartam tudni.

– Én kibaszott zsaru vagyok, Tony!

– Megesküszöm magának, hogy azok, akikkel dolgom van, ezt le sem szarják. Pillanatnyi habozás nélkül gázolnának át magán, hogy ezt a dolgot megszerezzék.

Langdon rám nézett, láttam rajta, hogy a válaszlehetőségeket latolgatja, és egyiket a másik után veti el őket. Végül ez maradt:

– Lesz egy hosszú és komoly beszélgetésünk egy csomó dologról. Nagyon-nagyon hamar.

– Ebben biztos vagyok – feleltem. – Köszönöm.

– Mit köszön?

– Hogy nem mondott ki semmi mást, ami épp a fejében jár. És hogy nem tartóztat le.

– Ne tegyen próbára!

– Nagyon keményen igyekszem nem próbára tenni – ígértem meg.

Langdon a fürdőköpenyem zsebére mutatott.

– Felteszem, azt nem akarja most nekem ideadni. Rendesen és hivatalosan.

– Nem tehetem. Szükségem van rá.

– Azt hittem, azt mondta, hogy nem akar próbára tenni, hogy letartóztassam. Az ott bizonyíték.

– Továbbá az egyetlen dolog, ami Mason összes ujját a kezén tartja. És ha már itt tartunk, Cody Williamsonét is.

– Akkor legalább annyit mondjunk el Liu ügynöknek, hogy tudjuk, hol vannak ők ketten.

Megráztam a fejem.

– Azt sajnos nem tudjuk.

– Most mesélte el, hogy ott volt mindkettőjükkel.

– Egy sokkolóval elkábítottak, és egy zsákkal a fejemen vittek oda. Azután egy pisztolygolyóval küldtek vissza. Nem tudom, hol voltam. Egy dolgot tudok csak, hogy Chicago környékén. Ami bárhol lehet Aurorától Waukeganig. Tudom, hogy életben vannak, és még egy darabban. Ennél többet nem mondhatok. És ha most ezekből bármennyit is elárul Liunak, Mason és Williamson jövőjét teszi kockára.

– Azt akarja, hogy hazudjak Liunak?

– Nem kell hazudnia neki. Elég, hogyha csak egy darabig nem veszi fel neki a telefont.

– És most mit kellene csinálnom?

– Bíznia kellene bennem még egy kicsit.

– Látja, Tony, pont ezzel van a probléma. Korábban is kérte, hogy bízzam meg magában, és nézze meg, hová jutottunk!

– Akkor mit szól ehhez? Nem kell, hogy megbízzon bennem, csak adjon egy kis időt, hogy rendbe hozzam a dolgokat! És addig maradjon távol tőlem!

– Mennyi időt kér?

– A jelen állás szerint kevesebb mint huszonnégy órát.

– Mi történik azután?

– Azok az ujjak elkezdenek leesni. Kezdetnek.

– Először kezek, most meg ujjak – szakadt ki Langdonból, aztán észrevette az önkéntelen grimaszt az arcomon. – Mi az?

– Kérdeztem Masont Paul Cooper kezeiről.

– És?

– Azt mondta, semmit nem tud róluk. Akármi is történt, azután történt, hogy ő befejezte az ügykezelést a holttesttel.

– Figyelembe véve Mason jelenlegi helyzetét, maga szerint mennyire szavahihető ebben a kérdésben? – érdeklődött Langdon.

– Pont annyira, amennyire Mason bármikor szavahihető volt.

– Szóval nem túlságosan.

Megint megvontam a vállam. Erre nem sok mindent lehet mondani.

– Ha már Coopernél tartunk, Andy Liut utolérték Cooper szülei. Pontosabban a szülők ügyvédei. A MoreCoinz-alkalmazás üzemeltetői jelenleg ki vannak zárva az app szerveroldali komponenséből. Cooper úgy állította be a rendszert, hogyha nem jelentkezne be pár naponta, akkor a rendszer letilt minden üzemeltetői és adminisztratív hozzáférést.

– Mire volt jó ez a beállítás?

– Úgy tűnik, ez volt az egyik biztonsági megoldása hekkelés ellen. A rendszer most teljesen rendben működik,

de az üzemeltetők szerint ha beüt bármilyen technikai probléma, le fog állni a kereskedés és a többi rendszerfunkció is, ideértve a felhasználók elérését a saját, online digitális tárcáikhoz.

– Szóval amikor ez bekövetkezik, sok milliárd dollárnyi kriptovaluta válik elérhetetlenné.

– Röviden és tömören ez a lényeg. Az alkalmazás üzemeltetői abban a hiszemben vannak, hogy ha rá tudnák venni a szülőket az együttműködésre, jogszerűen szerezhetnének hozzáférést Cooper adminisztrátori accountjához, és újrakonfigurálhatnák a rendszerelérést. Liu azt mondta, ez újdonság volt mindkét ügyvédbrigádnak. – Langdon rám nézett. – Na mármost, összefügg ez azzal, amit éppen csinálni készül?

– Nem tudom – feleltem. – Ez is része annak, amit ki kell találnom.

– És hogyan akarja véghez vinni mindezt?

– Azt hiszem, eljött az ideje kérni egy szívességet.

TIZENHETEDIK FEJEZET

MÁSNAP KORÁN REGGEL egy nagy fekete szedán parkolt le ház előtt. A sofőr kiszállt, kinyitotta az utasoldali ajtót, és intett, hogy szálljak be. Az ajtó becsukódott, és a kocsi csendesen elfuvarozott a városból Evanstonba, Chicagótól rögtön északra. A ház, ahová elhozott, az előző évszázad elején épülhetett. Oromzata volt, íves falú szobái, és a hosszú, kellemes verandája teljesen körbeérte. A birtok felé közeledve jól lehetett látni.

De nem a házhoz mentünk. A ház mögötti melléképület felé tartottunk, egy szerényebb építmény felé, amely leginkább egy átlagos evanstoni házként festett. Kényelmesen elfért volna benne egy pedikűrös vagy klasszika-filológia professzor a Northwestern Egyetemről, családostul. Igazán nagyszerű lehet, gondoltam, hogy egy felső középosztálybeli otthon valaha valakinek a garázsa volt.

Az autó megállt, és a sofőr kinyitotta az ajtómat. Ahogy kiszálltam a kocsiból, egy férfi várt rám.

– Mr. Valdez – köszöntött. – Henry Donnelly vagyok, Mr. Tunney személyi asszisztense. A dolgozószobájában vár önre. Kérem, kövessen!

Brennan Tunney dolgozószobájához a garázsépület emeletéig kellett felmenni, az egykori sofőrlakásba. A helyiség világos volt, levegős, a berendezése minimalista, és pontosan úgy nézett ki, mintha egy közösségimédia-vállalat frissen kinevezett alelnökének az otthoni irodája lett volna. Nem pedig egy olyan részvénytársaság elnök-vezérigazgatójáé, amelynek még a szesztilalom idejének ír gengszterbandái rakták le az alapját, és amelynek még a mai napig is voltak vitatható törvényességű manőverei.

Tunney az íróasztala mögött ült, de elkaphatta a pillantásom értelmét.

– Csalódottnak látszik, Tony – állapította meg.

Nem kelt fel, hogy köszöntsön. Nem is vártam tőle.

– Nem egészen ilyen irodára számítottam – feleltem. – És nem *itt*.

– Azt várta, hogy faberakások lesznek a falon, és egy macskát fogok simogatni?

– Nem is tudom. Talán. Igen.

– Van egy macskám. Odaát a házban. Idehozathatom.

– Nem szükséges – biztosítottam.

– Ami a többit illeti, a feleségem akarta, hogy kertvárosba költözzünk. Jobb iskolák. Ilyesmi. Én szívesebben maradtam volna Chicagóban, de fontos, hogy az ember családi élete nyugodt és boldog legyen. Úgyhogy itt kötöttem ki, Evanstonban.

– Kellemes környék.

– Nagyon kíváncsi vagyok, a fater mit szólt volna hozzá. Ő mindvégig régi vágású gengszterként gondolt önmagára. Az utolsó pár évében már nem beszélt erről, mert tisztelte, amit csináltam, és ezt nagyra értékeltem. – Tunney az iroda felé intett. – De ezt itt egészen biztosan megalkuvásnak élte volna meg.

– Hallottam róla, hogy az édesapja eltávozott. – Fintan Tunney az ír maffiózók utolsó nagy alakja volt, a pandémia kitörésekor halt meg. – Fogadja őszinte részvétemet!

– Köszönöm. Apám öreg volt már, és az egészségi állapota is nagyon leromlott.

– Elirányíttathatta volna. A családi együttérzés törvénye lehetőséget biztosított rá.

Tunney rám mosolygott.

– Tony, annyi ember közül maga tudja a legjobban, hogy az a törvény távolról sem annyira együttérző, mint amennyire azt hirdetik. Nem volt az akkor sem, és most sem az. Apámnak eljött az ideje, és sem én, sem senki a családból nem látta helyénvalónak késleltetni az

elodázhatatlant. Továbbá – körbeintett, mintegy átfogva a minimalista irodát – apám volt az utolsó a Tunney-k közül, aki még a régebbi munkamódszerekhez kötött bennünket. A halála segített fátylat borítani a családi üzlet bizonyos aspektusaira.

– Valóban?

– A nyilvánosság számára mindenképpen. Így magunk között, maradt még néhány elvarratlan szál.

– Nem fogok hazudni magának. Azok miatt a szálak miatt fordulok magához.

Tunney mosolygott.

– Tetszik, hogy azt gondolta, ezzel nem leszek tisztában. – Az asztala előtt álló szék felé intett. – Üljön le, Tony! Mesélje el, mi jár a fejében!

Leültem.

– Egyszer azt mondta, hogy tartozik nekem egy szívességgel.

– Valóban ezt mondtam – helyeselt Tunney. – És arra is emlékszik, hogy mit mondtam erről?

– Azt mondta: „Válasszon jól! Válasszon okosan!”

– Mindig meglepődöm, valójában milyen kevés ember tesz így. Válasszon okosan! A legtöbb ember elfecsérli a szívességet, amellyel tartozom nekik. Általában anyagiakban kérik a segítségemet. Néha bosszúban. De nagyon ritkán kérnek valami igazán hasznosat.

– Erre a szívességre most van szükségem.

– Természetesen. Mit szeretne?

– Szeretném, ha megszerezne nekem valamit a chicagói rendőrség bizonyítékraktárából.

Tunney egy darabig némán ült.

– Talán nem voltam egészen érthető, amikor a „válasszon okosan” részt hangsúlyoztam.

– Tökéletesen érthető volt, efelől biztosíthatom.

– Tudja, Tony, régóta világos volt a számomra, hogy maga nem szeretne élni a felkínált szívességgel. Ezt megértettem, és megértettem azt is, hogy maga szeretne

olyan távol maradni tőlem és az üzleti ügyeimtől, amennyire csak tud. Nekem aztán semmilyen problémát nem okozott, hogy maga nem kívánt élni az ajánlatommal. Erre most itt van... ez.

– Jó okom van rá.

– Azt nagyon remélem – felelte Tunney. – És bár a világért sem erőltetném, hogy magyarázza meg a kívánságát, ha mégis akarna róla beszélni, szíves örömest meghallgatnám.

– Meg szeretném menteni egy barátom életét.

– Ez elég drámai – ismerte el Tunney. – Ugyanakkor manapság általában szükségtelen.

Mélyen Tunney szemébe néztem.

– Maga ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy elintézhető.

– Türelem kell hozzá, idő és csend. Ezt is én mondtam magának.

– A probléma az idővel van. Huszonnégy órát kaptam. Múlt éjjel.

– Mi történik, ha letelik az idő?

– Ujjakat kezdenek el levágni kezekről. És onnan csak rosszabb lesz.

Tunney bólintott.

– Érteni vélem, ez hová fut ki. Minél több időt használ el, annál kevesebbet tud visszaszerezni a végén a barátjából.

– Valami ilyesmi.

– Nehéz dolgot kér.

– Tudom. Ezért kérem ezt a szívességet.

– Pontosan mit kellene megszerezni a barátainktól a chicagói rendőrségen?

– Egy kriptotárcát. Ne haragudjon, hogy megkérdezem, de tudja, mi az?

– Tony, a huszonegyedik században élek és üzletelek, úgyhogy igen, tudom, mi egy kriptotárca. Na és mi olyan különleges ebben a kriptotárcában?

– Michel Cadieux tulajdona.

Brennan Tunney egy darabig csak nézett, aztán valami olyat csinált, amire egyáltalán nem számítottam.

Felkacagott.

Fennhangon és hosszasan kacagott. Nyugtalanítóan hangzott.

A dolgozószoba ajtaja kinyílt, Henry Donnelly lépett be rajta, aggodalommal az arcán. Tunney, még mindig nevetve, intett neki, hogy nyugodtan kimehet. Mielőtt kilépett volna a küszöbön, a személyi asszisztens még vetett rám egy pillantást, mintha azt mondaná: *„Te meg mi a faszt csináltál?”* Megvontam a vállam, ahogy becsukta maga mögött az ajtót.

– Hát ez némiképp más fényben tüntet fel dolgokat – mondta Tunney, miután befejezte a nevetést. Rám nézett. – Jól van, Tony?

– Igen – feleltem. – Bocsánat. Nem hiszem, hogy láttam volna valaha magát ilyen helyzetben.

– Nevetni?

– Igen, nevetni.

– Én is emberi lény vagyok, Tony.

– Persze, megértem – biztosítottam.

– Mondhatta volna, mit szeretne, már amikor bejött.

– Nem tudtam, hogy ilyen reakciót fog kiváltani – intettem Tunney felé.

– De azt tudta, hogy nem vagyok Michel Cadieux munkásságának… hogy úgy mondjam, elfogulatlan szemlélője.

– Tudom, hogy maga és ő ugyanazokban a körökben mozognak.

– Így is lehet mondani. Cadieux-nak és nekem hasonló a hátterünk, ami a családi üzlet múltját illeti. Úgy vélem persze, hogy ő a pénzügyi vonalon nem annyira körültekintő, mint én, ami valószínűleg szerepet játszik abban, hogy maga most abban a helyzetben van, amiben.

– Nem tudom, mire céloz – vallottam be.

– Ebben a pillanatban ez nem is érdekes, bár talán később érdemes lenne utánanéznie. Na mármost. A barátja most közvetlen veszélyben van. Felteszem, ez a barátja, Mason Schilling.

– Igen.

– És magánál van az ő kriptotárcája?

– Lehetséges – kockáztattam meg.

Tunney lecsapta a feldobott labdát.

– Ha nekem kellett volna az a tárca, akkor már nálam lenne, és nem hagytam volna Schillinget elmenekülni a Dan Ryan gyorsforgalmi úton, Tony.

– Szóval tud erről?

– Igen, tudok. Sőt, ennél többet is tudok. Például tudom, hogy Cadieux miért akarja visszaszerezni azt a tárcát.

– És miért?

– Mert ha nem szerzi vissza, akkor nem tudja kiszedni a pénzét abból a MoreCoinz-appból. És ha nem szedi ki a pénzét az appból, mielőtt Paul Cooper biztonsági protokollja leállítja a rendszer elérhetőségét, akkor bizony szomorú lesz.

– Honnan tud erről? – kérdeztem.

– Cadieux szomorúságáról?

– Nem. Paul Cooper biztonsági protokolljáról.

– Gondolom, tudja, hogy ismertem Paul Coopert. Feltételezheti, hogy üzletről is beszéltünk.

– Pontosan mennyire lenne szomorú Cadieux?

– Elég szomorú ahhoz, hogy elkezdje darabokra szedni Mason Schillinget. Kezdetnek.

– És Cody Williamsont.

– Nem tudom, hogy ő kicsoda.

– Cadieux-nak dolgozott. Továbbá az FBI téglája.

– Andy Liu egyik embere lenne? – kérdezte Tunney.

Csak pislogtam.

– Maga tud erről az FBI-dologról?

Tunney mosolygott.

– A családom üzleti múltjából fakadóan hasznos dolog ismerni a játékosokat a városban.

– Akkor ezért ismeri Cadieux-t, Gabrielle Friedkint és Paul Coopert – tippeltem.

– Bizonyos értelemben igen – felelte Tunney. – Bár az esetükben sokkal inkább üzleti kapcsolatról beszélhetünk.

– Azok alapján, amit ezekről az emberekről tudok, nem igazán akarnék tőlük semmit.

– Az olyasvalakiknek, mint maga, nincs is sok értelme üzletelniük velük – értett egyet Tunney. – De nekem azért megvolt a magam haszna. Mondok én magának valamit. Tudja, miért voltam annyira eltökélt, hogy magunk mögött hagyjuk a családdal a régi üzleteinket?

– Azt gondolnám, hogy mert nem akart börtönbe kerülni.

Tunney elnevette magát, ami sokkal kellemesebb volt, mint egy hosszú kacagás.

– Ez igaz. De valójában nem ezért. Az apámnak meg az ő apjának évtizedeken át azon kellett aggódnia, hogy az adóhatóságnak szemet szúrnak a bevételeik, vagy hogy elkapják őket a bűnüldöző szervek. Mára a Tunney-cégek szinte alig fizetnek adót, és mindez tökéletesen törvényes; auditált költségelszámolás, adócsökkentő tételek és levonások kérdése az egész. Már *dolgozni* kell ahhoz, hogy egyáltalán adózhassunk. Szinte már tökéletes.

– Szinte – visszhangoztam.

– A probléma csak a mohóság.

– Hogy micsoda?

– A mohóság – ismételte meg Tunney. – Nem a bűnözők mohósága. Hanem a törvényesen dolgozó üzletemberek mohósága. Milliárdokat keresnek. Többet, mint amennyit egyetlen ember, vagy akár egyetlen cég el tudna költeni. De ez még mindig nem elég. – Chicago irányába intett. – Ezért járt pórul Mason Schilling. Michel és Gabrielle is túl mohó lett, és túl mélyre csúsztak bele egy pénzügyi gödörbe. Nem ugyanoda, de a gödreik egymás mellett vannak. És a maga Mason barátja meg beszorult kettőjük közé. Nem

szándékosan, ez igaz, ő csak azért járt arra, hogy összeszedje a morzsákat, amelyeket neki szórtak. De így is csapdába esett.

– Maga is ott volt – emlékeztettem Tunney-t.

– Megértem, ha ez a tény némiképp aláássa a mondandóm hitelességét – ismerte el Tunney. – De egyszer csak, főleg, ha mi segítünk magának, hogy kihúzza a barátját a csávából, hamarosan rájön majd, miért meséltem ezt el magának. – Összecsapta a kezét. – Addig is, Tony: teljesíteni fogom a kérését.

A megkönnyebbülés végigömlött rajtam.

– Köszönöm.

– Ne köszönje meg, ezzel tartoztam magának. És amikor végeztünk, nem lesz további kötelezettségem maga felé. Ezzel együtt azonban, ha szeretne igazán hasznos lenni, egyvalamit még megtehetne a kedvemért.

– És mi lenne az?

– Ez azt jelenti, hogy szeretne hasznos lenni? – kérdezte Tunney.

– Ez azt jelenti, hogy még nem döntöttem el.

– Ez elfogadható. Menjen haza, Tony, hamarosan kap majd egy csomagot. Benne lesz a kriptotárca. Ha csak el akarja cserélni Masonre, akkor a mi üzletünk ennél a pontnál lezárul.

– És ha nem?

– Lesznek még más dolgok is abban a csomagban. Szilárd meggyőződésem, hogy tudni fogja, mihez kezdjen velük, ha meglátja őket.

•••

A csomag délben érkezett, egy teljesen átlagos futár hozta. Feltételeztem, fogalma nem volt arról, hogy mit hozott, és kitől. Ahogyan ígérték, ott volt a csomagban Michel

Cadieux kriptotárcája, pár másik dologgal együtt, és egy aláírás nélküli noteszlappal, amelyen az alábbi üzenet állt:

Minden, amire szüksége van, itt van ebben a dobozban. Lássuk, össze tudja-e kötni a pontokat! Hogy utána mihez kezd velük, azt magára bízom.

Vagy egy órát töltöttem a csomagom tartalmával, azután elővettem a telefonom, és megnyitottam a már korábban letöltött HowlRound kommunikációs alkalmazást. Egyetlenegy üzenetet találtam, amelyet feltehetőleg egy eldobós telefonszámról küldtek. Egyetlen szó volt benne: ujjperc.

Megvannak a kért tételek, küldtem vissza.

Fél percen belül egy bejövő hanghívást jelzett az app. Felvettem.

– Kérem, tartsa! – mondta egy hang.

Egypár másodperc múlva már Michel Cadieux volt a vonalban.

– Szóval megszerezte őket?

– Igen.

– Ezt örömmel hallom. Kíváncsi voltam, hogy mennyire kerül közel a határidőhöz. Ha nem okoz gondot, elmondaná hogyan szerezte meg őket?

– Vannak barátaim. Langdon nyomozón kívül is.

– Hasznos, ha az embernek vannak barátai – ismerte el Cadieux. – Küldök egy kocsit magáért.

– Nem – feleltem. – Nem fog.

– Pardon?

– Jól hallotta. Nem hagyom, hogy megint rám tegye a kezét.

– Mindent összevetve ez nem volt szerencsés megfogalmazás.

– Nálam van, amit akar. Tudom, hogy maga mennyire akarja, ami nálam van. Olyan helyre megyünk, ahol nem tud zsákot húzni a fejemre, és ahol messziről láthatom, ahogy maga Masonnel és Codyval közeledik. Egy nyilvános helyre.

Éreztem, hogy Cadieux-nak megfordul a fejében, ne kezdje-e el azonnal vagdosni az egyik vagy mindkét túszát, csak hogy visszanyerje a kezdeményezést az egyezkedésben. Ehelyett csak ennyit mondott:

– Mikor és hol?

– Ma este nyolckor – feleltem. – A Cloud Gate-nél.

Volt egy kis szünet. Azután azt kérdezte:

– Hol a fenében van a Cloud Gate?

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

– KORÁN JÖTT – mondtam Michel Cadieux-nak, ahogy megérkeztem a Cloud Gate-hez, úgy is mint a Babhoz.

Este nyolckor még mindig sok turistára lehetett számítani, és én pontosan ezt akartam. Cadieux mellett közvetlenül ott volt Mason és Cody Williamson. A verőlegényeket nem láttam, de feltételeztem, hogy ők is itt vannak valahol.

– Maga nem – állapította meg Cadieux. Éreztem rajta a bosszankodást, amiért ki kellett jönnie nyílt terepre. De ez így teljesen megfelelt nekem. – Essünk túl rajta! Mutassa a kriptotárcákat!

Benyúltam a zsebembe, elővettem mindkét műanyag hasábot, és megmutattam őket neki.

Bólintott.

– Adja ide őket!

– Egyszerre csak egyet fogok odaadni – közöltem, és Masonre meg Williamsonre mutattam. – Egyet egyért.

Cadieux elvörösödött.

– Gondolom, Masont akarja először.

Megráztam a fejem.

– Cody Williamsont.

– Mit törődik maga vele egyáltalán?

– Nem törődöm vele. De attól még mindig felelősséggel tartozom érte. Megkapja érte a saját tárcáját. Engedje el, és mondja meg a sameszainak a környéken, hogyha nem mehet el egyedül, én fogok elsétálni Mason tárcájával!

– Ha lennének sameszaim a környéken, akkor maga sem fog tudni elsétálni Mason tárcájával.

– Talán tényleg nem – engedtem meg. – De azért csak mondja meg nekik!

Cadieux elővette a telefonját, megnyitott egy appot, gondolom a HowlRoundot, és elküldött egy üzenetet. Utána ismét zsebre vágta a telefont.

– Megtörtént – biccentett, majd Williamsonhöz fordult. – Ki van rúgva. Takarodjon!

Williamson bizonytalanul nézett rám.

– Tényleg el kellene húznia a csíkot – mondtam neki segítőkészen.

Williamson elindult, először lépésben, aztán futásra váltott, szaladt végig a Michigan Avenue-n. Figyeltük, ahogy távolodik.

– Maga jön – fordult vissza Cadieux felém.

– Igen – mondtam, és odahajítottam neki a kriptotárcáját.

Elkapta, megvizsgálta, aztán lerakta a földre, és a sarkával ripityára törte.

– Ez köztéri szemetelés – figyelmeztettem.

– Ki tudom fizetni a bírságot.

– Mi volt rajta?

– Bizonyítékok pénzügyi műveletekre. A legjobb, ha homályban maradnak. Na most – nyújtotta ki a kezét Cadieux. – A másikat. Most maga adja ide először!

– Csakhogy ezzel van egy kis bökkenő, nem igaz? – kérdeztem. – Magának szüksége van Masonre is, hogy hozzáférjen a tárcájához. Csak a tárcával nem megy semmire. Szóval nem hiszem, hogy el fogja engedni őt, ha odaadom magának a tárcát.

Cadieux mosolygott.

– Reméltem, hogy erre nem fog rájönni.

– Úgy tűnik, holtpontra jutottunk.

– Azt hiszem, erővel azért megoldhatom a kérdést – mondta Cadieux. – Akár itt, nyilvánosan is.

– Számítottam rá, hogy ide fogunk kilyukadni. Ezért bátorkodtam néhány külön óvintézkedést megtenni.

– Megmondtam, hogy ne szóljon a zsaru barátjának.

– Nem is neki szóltam – feleltem, és Cadieux mögé mutattam. – Hanem *neki*.

Cadieux megfordult, és látta, hogy Gabrielle Friedkin közeledik felénk az ügyvédjével, Ricardo Gomezzel.

– Hát *te* meg mit keresel itt? – kérdezte tőle Cadieux.

Friedkin felém fordult, és Cadieux irányába intett a fejével.

– Én is ugyanezt akartam kérdezni róla.

– A helyzet a következő: mindkettőjükkel kötöttem egy-egy megállapodást Masonre és az ő kriptotárcájára vonatkozóan. Ms. Friedkin, maga jelentősen több pénzt ajánlott fel, de Mr. Cadieux azt vállalta, hogy nem vagdossa apró darabokra a barátom. Nagyon nehéz volt eldönteni, melyik ajánlatot fogadjam el. – Masonre pillantottam. – Bocs.

Mason csendben vállat vont. Tisztában volt vele, hogy neki most az lesz a legjobb, ha befogja a száját, és csak figyeli, hogy mi sül ki ebből.

– Úgyhogy elmondom, mit fogok csinálni – kezdtem, visszafordulva a milliárdosok felé. – Mindkettőt árverésre bocsátom, itt és most. Masont és a tárcáját. Amelyikőjük a jobb ajánlatot teszi, az nyer.

– Gabrielle, most azonnal menjünk innen! – szólalt meg Gomez.

– Várjanak, van itt még valami – folytattam, és elővettem a telefonom. – Amelyikük a jobb ajánlatot teszi Masonért és az ő digitális tárcájáért, megkapja még ezt is, teljesen ingyen. – A telefon kijelzőjére elővarázsoltam egy fényképet, és megmutattam Friedkinnek és Cadieux-nak. Mindketten előrehajoltak, hogy megnézzék, aztán kissé undorodva hátrahúzódtak.

– Mi az? – kérdezte Gomez, aki nem látta a képet.

– Paul Cooper jobb keze – feleltem, és úgy fordítottam a telefont, hogy Gomez is megnézhesse. Ő is távolabb húzódott egy kicsit. – Tudja, az, amelyik ahhoz kell, hogy hozzáférjenek a számítógépéhez. A gépet a rendőrség

lefoglalta azon az éjszakán, amikor Cooper öngyilkos lett, de még nem tudtak belépni. – Friedkinre és Cadieux-ra néztem. – Úgy vélem, számos terhelő adat lehet azon a gépen mindkettőjükre nézve, és maguk nagyon örülnének, ha azok az adatok soha nem kerülnének napvilágra. – A fényképre mutattam. – Ha ez a maguké lesz, akkor pontosan ez fog történni. Addig is, *nálam* van, csak hogy biztos lehessek abban, hogy egyikőjüknek sem jut az eszébe gorombáskodni sem velem, sem Masonnel.

– Ezt honnan szerezte? – kérdezte Cadieux.

– Ugyanazok a kis manók hozták el, akik segítettek nekem megszerezni a maga kriptotárcáját.

– Lehet, hogy csak most töltötte le ezt a képet a Google-ről – tamáskodott Gomez.

– Nagyon igaz – feleltem az ügyvédnek. – És ha még nálam is lenne a kéz, akkor sem lengetném körbe-körbe a járókelőknek, a Bab előtt. Ezért mondtam, hogy ez csak egy ráadás. És ami igaz, az igaz, Masonnek és a kriptotárcának elégnek kell lennie, mert maga – mutattam Cadieux-ra – meg lesz baszva, ha nem szerzi meg. Maga meg – mutattam Friedkinre – akkor lesz megbaszva, ha *ő* szerzi meg.

Friedkin és Cadieux bizonytalanul nézett egymásra.

– Úgy látom, mind a ketten csak a történet felét ismerik – állapítottam meg. – Ha gondolják, szolgálhatok további részletekkel.

– Halljuk! – morogta Cadieux.

– Kezdjük azzal, hogy Paul Cooper az FBI informátora volt, és a MoreCoinz egy szép nagy kormányzati mézesmadzag. Azokra az emberekre vadásznak vele, akik mindenféle helyteleníthető dolgot művelnek a kriptovalutájukkal.

Cadieux-t láthatóan felkavarta a hír. Friedkinnek, megfigyeltem, kellett egy vagy két másodperc, mire beugrott neki, hogy jó lenne döbbenten néznie.

– Úgy látom, az egyikőjüknek már nem mondtam újat. – Cadieux szúrósan nézett Friedkinre, de a nő arca ekkorra

már újra kifejezéstelen volt.

Úgy tekintettem, hogy folytathatom.

– Megemlíteném továbbá a Shikaakwa Partners nevű befektetési alapot, amelynek mindketten résztulajdonosai, és amelyet egyszerre használnak pénzmosásra és privát pénzcsapnak. – Cadieux-ra mutattam. – A maga családja megőrizte a kapcsolatait Délkelet-Ázsia néhány legvisszataszítóbb bagázsával, és örömmel mossa tisztára a pénzüket. Ők adtak magának nyolcszázmillió dollárt, hogy fehérítse ki, maga pedig pont ezért berakta az egészet a Shikaakwába.

Friedkinre mutattam.

– Maga pedig fogta ezt a pénzt, és megtámogatta vele a Fairwood Glen projektet, amelynek az irányításával magát bízta meg a család. A pandémia miatt csúszott az építkezés, a költségek már eleve megszaladtak, és a családja ettől nem volt boldog. Maga viszont nem hagyhatta bedőlni a projektet, úgyhogy a Shikaakwából irányított át pénzt, hogy fedezze a túlköltéseket. Egészen konkrétan maga megcsapolta Cadieux nyolcszázmillió dollárját.

Gomez Friedkinre nézett.

– *Tényleg* el kell mennünk.

– Senki sem megy sehova! – hörögte Cadieux, amitől Gomez mozdulatlanná dermedt. Cadieux visszafordult felém. – Folytassa!

– Olvastam a Shikaakwa Partnersről – mondtam, és Friedkinre néztem közben. – Maga gondoskodott arról, hogy már az induláskor jó sajtója legyen. Azt mondta, azzal fogja az alap hozamát maximalizálni, hogy kriptovalutákba fektet be.

– Igen – felelte Friedkin. – És?

– Ez nagyon jól hangzó kijelentés. De csak annyit tesz, hogy az alap időnként elárasztja pénzzel a kisebb kriptovalutákat, és akkor adja el azokat, amikor a kis kriptobefektetők felverik a valuta értékét. Ez egy klasszikus felpumpálós-lefölözős séma.

– Ebben nincs semmi törvénytelen – vetette közbe Gomez.

– Nem, ebben nincs – értettem egyet. – Itt jött a képbe Paul Cooper. Ő bennfentes információkat adott át a Shikaakwának arról, melyik valuta érett meg a befektetésre, sőt még egy kis hírverést is tudott csapni bizonyos valutáknak a MoreCoinz-appon keresztül. Ő befolyásolta a piacot, az FBI pedig megvédte, nehogy bajba kerüljön.

– Te tudtad, hogy Cooper az FBI besúgója volt! – vádolta meg Cadieux Friedkint.

Friedkin már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de én gyorsabb voltam.

– Az elején nem. Azt Gabrielle jól tudta, hogy Cooper segítheti felpumpálni és lefölözni a kriptopiacot. De arra csak később jött rá, hogy az FBI informátora, nagyjából akkor, amikor a Fairwood Glen projekt kezdett bedőlni.

– Honnan tudja maga mindezt? – kérdezte Cadieux.

– Cooper elmondta egy barátjának. A barát pedig rögzítette a beszélgetést. És végül ideadta nekem.

– Ez nem valami jó barát.

– Mr. Cadieux, magának aztán végképp tisztában kell lennie azzal, hogy a telefonok biztonsága mennyi kívánnivalót hagy maga után. – Visszafordultam Friedkinhez. – Amikor maga rájött, hogy Cooper az FBI-nak dolgozik, megzsarolta, hogy segítsen eltitkolni a sikkasztását a Shikaakwából.

– Ez teljes ostobaság – mondta Friedkin Cadieux-nak. – A kriptovalutáknak pont az a lényege, hogy biztonságosak. A blokklánc mindig megmondja, mennyi van benne.

– Persze – feleltem –, ha az ember pontosan érti, hogyan működik. De ha *nem,* akkor az, aki konkrétan *üzemelteti* a kriptotőzsdét, na az át tudja verni magát. – Cadieux-hoz fordultam. – És Paul Cooper éppen ezt csinálta egy ideig. Gabrielle megmondta neki, hogy ha nem hagyja őt sikkasztani, akkor elmesél majd magának ezt-azt az ő FBI-

kapcsolatáról. Cooper tudott róla, hogy maga rengeteg pénzt fektetett a Shikaakwába. És azt is tudta, hogy az a pénz nem a szoftvercégéből van. – Masonre néztem, aki egész végig csöndben volt. – És azt is tudta, mi történne vele, ha maga, a családja vagy a családjának az üzleti kapcsolatai tudomást szereznének az FBI-érintettségről.

– Ez abszurd – méltatlankodott Friedkin.

– Még működhetett is volna, ha Gabrielle nem lett volna túl kapzsi – folytattam. – Ameddig Gabrielle csak keveset sikkasztott, Cooper fedezte. Ő képes volt néhány kriptovaluta árfolyamát lenyomni; vagy éppen beletolt valamennyi Shikaakwa-tőkét, és újra feltornázta az árfolyamot. Csakhogy Gabrielle mohóvá vált, és Cooper már nem tudta eléggé befolyásolni a dolgot. Gabrielle megpróbált újabb befektetőket szerezni az alaphoz, ezért volt ott Brennan Tunney is a partin, de Cooper tudta, hogy ez nem lesz elég. Úgyhogy megtette az egyetlen dolgot, amelyről úgy gondolta, hogy megteheti.

– Hazavágta magát – szólalt meg Mason, először az este folyamán.

– Nem. Az, hogy öngyilkos lett, fontos volt, de nem ez volt a cél. Cooper hazavágta a kriptopiacot, amelyet a MoreCoinzzal teremtett meg. A platformnak van egy biztonsági jellegzetessége: ha Cooper nem jelentkezik be rendszeresen, akkor a szerveroldali komponensek lezárnak. Egy darabig még működnek, de nem lehet hozzájuk férni. Amikor a szerveroldal lezár, előbb-utóbb az ügyfeleknél futó appok is leállnak. És amikor ez bekövetkezik, a kriptóban fekvő milliárdok elérhetetlenné válnak. Előtte persze az emberek el fognak adni mindent, amijük van, hogy a platform leállásából következő veszteséget elkerüljék. Azoknak a kriptodevizáknak az árfolyama össze fog omlani. – Friedkin felé biccentettem. – Maga el fog veszíteni mindent, ami a Shikaakwában van. A befektetők és a szövetségiek fogják auditálni a könyvelését. Minden ki

fog derülni. Börtönbe megy. Vagy valami még rosszabb fog történni.

Friedkin nem szólt semmit.

– Hacsak fel nem oldják a MoreCoinz szerveroldali komponenseit – vetette fel Cadieux.

Bólintottam.

– Éppen ezért van *magának* szüksége Mason kriptotárcájára, és magára Masonre is, hogy hozzáférjen a tárcához. Maga meg tud bizonyosodni arról, hogy átverték. És akkor Gabrielle meg lesz baszva.

– Ő akkor is meg lesz baszva, ha a MoreCoinz szerveroldalát *nem oldják* fel – mutatott rá Cadieux.

– Talán. Hacsak nem játszik a piaccal pont ugyanúgy, ahogyan Cooper: az alacsony árfolyamnál beszáll, és meglovagolja az emelkedést. Ő szeretné, ha megrogyna a piac, de nem *nagyon*. Aztán, amikor jön az árfolyam-emelkedés, ő is ki tud kecmeregni a gödörből, magával együtt. *Ő* ezért akarja Masont és a digitális tárcáját.

Összecsaptam a tenyerem.

– Na szóval. Most, hogy mindenki tud mindent, lássunk neki a licitálásnak. Ki akarja kezdeni?

Cadieux, Friedkin és Gomez is üres tekintettel bámult rám.

– Senki? – kérdeztem. – Akkor mit szólnak ehhez? – Mason felé intettem. – Véletlenül van itt egy irányító. Mi lenne, ha most hagynám, hogy maguk ketten megvitassák egymás között ezt az ügyet? Mason fogja eldönteni, melyikük érvelt meggyőzőbben.

Az este során először Mason elvigyorodott.

– Menő! – jelentette ki.

– Gabrielle – sziszegte Gomez. – Indulunk. *Most!*

– Ó, és Michel – folytattam. Cadieux felém kapta a fejét, valószínűleg azért, mert Michelnek szólítottam, nem Mr. Cadieux-nak. – Megígértem neked, hogy nem fordulok Langdon nyomozóhoz, és ezt az ígéretemet be is tartottam. De Andy Liu ügynöknek az FBI-nál elmondtam mindent,

amit nektek is. Ő nagyon érdekesnek találta. És ő, sajnos ezt kell hogy mondjam, beszélt Langdon nyomozóval. Mert ők megosztják az információikat.

A Bab körül számos turistának látszó járókelő rántott fegyvert, és fogta rá Cadieux-ra, Friedmanre és Gomezre.

Az egyik turistának tűnő egyénről kiderült, hogy maga Liu ügynök. A másikról, hogy Langdon.

Cadieux, Friedman és Gomez is felemelte a kezét.

És akkor Cadieux valami furát csinált.

Elmosolyodott.

– Csinálja! – mondta hangosan, láthatóan bele a levegőbe.

Egy piros pötty tűnt fel a homlokán, és utána már egyáltalán nem volt homloka.

Néhányan sikítottak, és mindenki a földre vetette magát.

Amikor felnéztem, láttam, hogy a chicagói rendőrség emberei a távolban a földre tepernek egy férfit. Cadieux bérgyilkosa volt az, vagy az utazási ügynöke – ez csak a nézőponttól függ.

Cadieux eltűnt, csak a ruhái maradtak utána.

Elutazott egy lövedékkel.

– Eszébe se jusson! – mondta Langdon. Ekkorra már terpeszben állt Gabrielle Friedkin felett.

EPILÓGUS

– CADIEUX ELTŰNT – mesélte Langdon másnap.
Éppen szünetet tartottam a kórházi munkámban; újra megpróbáltam lebeszélni családokat arról, hogy elirányíttassák a végletekig legyengült rokonaikat, és újra frusztráltan tapasztaltam, milyen kevéssé hallgatnak rám. Készen álltam arra, hogy a családi együttérzés törvényét hatályon kívül helyezzék. Sajnos Illinois állam törvényhozásában senki nem értett egyet ezzel.

– Értem én, persze – mondtam Langdonnek. – Ez volt végig a terve, hogy az egyik sameszával főbe lövesse magát egy tisztességes puskával.

Langdon megrázta a fejét.

– Nem, maga nem ért engem. Nem csak *lelépett*. Eltűnt. Nincs Chicagóban, ez nyilvánvaló. De nincs Lyonban sem. Az Interpol bekopogtatott hozzá nem sokkal azután, hogy itt lelőtték. A háza üres volt. Csak dulakodás nyomait találták.

– Ez érdekes.

– Az „érdekes” is egy jó szó erre. Az Interpol mindenesetre azt gyanítja, hogy a családja néhány üzleti partnere hallhatott arról, mi történt a pénzükkel, és ettől nem lettek boldogak.

– Ha engem vágtak volna át nyolcszázmillió dollárral, én sem repesnék az örömtől.

– Nem tudja véletlenül, ki figyelmeztethette őket? – kérdezte Langdon.

– A leghalványabb fogalmam sincs.

– Arról sem tud, hogyan került egy doboz, benne inkriminálló dokumentumokkal, egy képpel egy levágott kézről, valamint egy kriptotárcával, amely előzőleg még a chicagói rendőrség birtokában volt... szóval hogy került ez

a doboz a maga küszöbére pont abban a pillanatban, amikor ezek nagyon jól jöttek magának?

– Valóban nem tudom – erősítettem meg.

– Jó dolog, ha az embernek szívességekkel tartoznak.

Mosolyogtam.

– Mi újság Gabrielle Friedkinnel? – kérdeztem.

– Börtönben van, bár valószínűleg nem sokáig. Nem tudom elképzelni, hogy ne tenné le az óvadékot. Az ügyvédje viszont valószínűleg több időt fog a hűvösön tölteni. Neki nincsenek milliárdjai. És az ügyvédi titoktartás sem alkalmazható azokban az esetekben, amikor az ügyfele több százmillió dollárral vágja át a saját befektetési alapja többi résztulajdonosát.

– Ez tényleg nem hangzik valószínűnek.

– Azt viszont el tudom képzelni, hogy Friedkin megpróbálja rátolni az egészet Gomezre. A milliárdosok jól tudják okolni az alattuk lévőket.

– Ismerve Gomezt, szerintem ezt ő maga javasolta a nőnek.

– Örülhet, mert Paul Cooper szülei legalább annyi időre kibékültek, hogy a rendszerüzemeltetők a maga Mason barátja segítségével megnyithassák a MoreCoinz szerveroldali részét – folytatta Langdon. – És engedélyt adtak nekünk, hogy használhassuk Cooper kezét a számítógép megnyitására, és letölthessük a rajta lévő fájlokat. Azt biztosan tudja, hogy megkerültek a kezek.

– Nem is hallottam róla.

– Ott hagyták őket egy dobozban, a Michaelson Temetkezésnél. Az ellopott furgonnal együtt. Tudja, amelyik a képen szerepelt, amikor Mason berakta Cooper holttestét.

– Mi fog most Masonnel történni?

– Úgy érti, a testlopásért? – kérdezett vissza Langdon, én pedig bólintottam. – A szülők nem terveznek vádat emelni. Mason kötött egy megállapodást a Cook megyei kerületi ügyésszel. Segít neki a Gabrielle Friedkin elleni perben,

cserébe próbaidőre felfüggesztett büntetést kap. Természetesen a próbaidő egyik feltétele, hogy nem vállalhat többé semmiféle „szürke zónás” irányítói megbízatást. Innentől Mason Schilling már csak egyenes és szűk utakon járhat. Maga szerint meg tud ezzel a helyzettel birkózni?

– Ha az alternatíva a „vagy irány a börtön”, akkor talán.

– Mondanám magának, hogy tartsa rajta a szemét, de ha figyelembe vesszük a maga bizonyítékokat rejtő varázsdobozát, talán ezt pont fordítva kellene csinálni.

– Ebben azért van irónia.

– És nem felejtettem ám el a ránk váró hosszú és komoly beszélgetést sem – fogadkozott Langdon.

Bólintottam.

– Meg fogjuk ejteni, megígérem.

– Rendben.

– És addig is: köszönöm,

– Micsodát?

– Hogy megbízott bennem akkor, amikor nem érdemeltem meg.

– Maga egy baráton segített, Tony.

– Ez igaz – értettem egyet. – De sajnálom, hogy ezért meg kellett sértenem egy másik barátot.

Langdon mosolygott.

•••

– Ha jól értem, mostantól jófiúnak kell lenned – mondtam Masonnek.

Éppen fagyit vettünk a Zooabalooban, látszólag azért, hogy megünnepeljük, Masont már nem fenyegeti csonkolás, de főleg azért, mert rákívántam a fagyira, a Zooabaloo meg közel volt.

– Így is lehet mondani – felelte Mason. – Én inkább úgy mondanám, hogy bevételi forrásaim hirtelen észrevehetően megcsappantak. – Felemelte a fagylaltját, ami egy cápát formázott. – Amúgy köszi, hogy meghívtál.

– Találsz majd állást, meglátod. A kórházaknak még mindig szüksége van irányítókra.

– Ó, igen, áldjuk az Urat a gyöngékért! – ironizált Mason. – És a családjaik rossz döntéseiért.

– Van itt valami, amit még mindig nem értek – néztem rá a fagyim mögül.

– Mit?

– Paul Cooper miért adott neked hozzáférést a kriptotőzsdeplatformja szerveroldalához? Miért pont neked?

Mason úgy nézett rám, mintha nem lennék teljesen komplett.

– Nem nekem adta azt a hozzáférést.

– Ő konkrétan a te kriptotárcádra rakta fel a hozzáféréshez szükséges dolgokat – mutattam rá.

– Igen, ugyanúgy, ahogy te beteszel egy csomagot egy futártáskába. Nem én voltam a valódi címzett. Én a kézbesítő voltam. Amikor végül megnyitottam a tárcát Liu ügynök éber szemei előtt, ami amúgy egyáltalában nem volt vicces, egészen konkrét leírást találtunk arról, kinek kell átadni a tartalmat. Volt még egy százezer dolláros jatt is, hogy biztosak legyenek abban, követni fogom az utasításokat.

– Kellemes meglepetés.

– A szövetségiek nem engedik meg, hogy megtartsam. Mindent számba véve, azért örültem volna, ha ezt Cooper előre elmondja nekem. Akkor ez az egész meg sem történt volna.

– Dehogynem történt volna meg. Ez nem rólad szólt.

– Akkor legalább megtaláltam volna annak a módját, hogy eltűnjek, mielőtt ki kellett volna ugranom egy mozgó autóból.

Mosolyogtam.

– Kinek kellett volna kézbesítened a cuccot?

– Ugyan már, Tony! Mégis mit tippelsz?

– Ó, Brennan Tunney-nak!

– Nézzenek oda! Mégsem vagy teljesen reménytelen. – Mason beledöfött a kanalával a jégkrémjébe.

– Oké, akkor miért pont neki?

– Mert Tunney rájött, hogy Friedkin zsarolja Coopert. Ő felajánlotta, hogy beavatkozik Cooper érdekében. Tanácsokat adott neki. Vázolta a lehetőségeit.

– Az öngyilkosságot? – kérdeztem. – Nem valami segítőkész.

– *Ezt* azért nem hinném. De abban biztos vagyok, hogy felvetette, Cooper borítsa be a piacot, és ezzel vágjon alá Friedkinnek.

– De ha *bárkinek* megadja a lehetőséget, hogy megnyissa az app szerveroldalát, az egész tervét rövidre lehet zárni – állapítottam meg. – Nem értem, miért csinálta.

– Mert nem vagy szemérmetlenül gazdag.

– Te se.

– De én értem őket, te meg nem – mutatott rá Mason. – Akiket az mozgat, hogy ekkora pénzhegyet toljanak össze, azoknak egyfolytában az örökségükön jár az eszük. Hogy mi marad utánuk. Beleragadnak ebbe a szarba. Friedkinnek és Cadieux-nak is ott vannak a rokonai, akikhez fel kell nőniük. Tunney megpróbálja megváltoztatni a családi örökséget. Cooper azon volt, hogy megteremtse a sajátját. Az ő öröksége ez a kriptotőzsdeapp volt, akár mézesmadzagként szolgált az FBI-nak, akár nem. Amikor eljutott a végső kérdésig, egyszerűen nem tudta elpusztítani. Úgyhogy rábízta valakire, aki megértette, hogy mit jelent az, hogy *örökség*.

Masonre bámultam.

– Te ezt frankón elhiszed?

Mason megvonta a vállát.

– Nekem ez így kerek. De mindegy is. A mi kis kalandunk során rájöttem, hogy milliárdosnak lenni tulajdonképpen szar dolog.

– Tényleg? Mindenki közül pont *te* jöttél rá erre? Hogy milliárdosnak lenni tulajdonképpen szar dolog?

– Ne érts félre, Tony! Én *szeretem* a pénzt. Elég régóta ismerjük már egymást, hogy ezt tudd rólam. De a pénz az *eszköz,* nem a *cél*. Hogy megszerezzünk dolgokat általa, nem maga a megszerzendő dolog. Amikor a pénz válik *magává a céllá,* az kifordít önmagadból. Senkinek sincs szüksége több milliárd dollárra. És a milliárdosok nem boldogok. Friedkin boldog volt? Vagy Cadieux? Vagy Cooper?

– Nem, nem voltak azok – értettem egyet.

– Nekem nincs szükségem milliárdokra – jelentette ki Mason, de azután elkomorodott az arca. – De annyit mondhatok, hogy annál azért többre lesz szükségem, mint amennyit rendes irányítóként fogok megkeresni a következő öt évben, ameddig tart a próbaidőm.

– Életben leszel – próbáltam vigasztalni.

– Ja, tudom. Csak ez kiesett nekem ebből az egész katyvaszból – foglalta össze a helyzetet Mason, és beleharapott a cápájába.

•••

Elköszöntem Masontől a Zooabaloonál, és hazasétáltam. Nagy fekete szedán várt rám a ház előtt. A sofőr kiszállt, kinyitotta azt ajtót, és intett, hogy szálljak be. Benéztem az utastérbe. Brennan Tunney várt rám.

– Nincs semmi baj – biztosított.

– Mert ha baj lenne, nem jött volna el személyesen.

Tunney mosolygott, és intett, hogy üljek be mellé.

– Jöjjön, menjünk egy kört!

Beszálltam. A sofőr becsukta az ajtót, visszaült a helyére, és elindultunk.

– Szerettem volna köszönetet mondani – mondta Tunney. – Mindenért.

– Szívesen. De nem magáért csináltam.

– Nem, hanem a barátjáért. Ez tiszteletre méltó. Főleg, hogy egy olyan barátról van szó, aki nem feltétlenül viszonozta volna ezt a szívességet.

– Szerintem viszonozná. Mason mindig kiállt értem.

– Amikor ez kapóra jön neki, igen. De nem azért jöttem el, hogy megkérdőjelezzem a lojalitását, Tony. Hanem a nagyrabecsülésem jeléül.

– És ez nekem mit jelent?

– Nos, mit szeretne, mit jelentsen? Ajánlhatok magának pénzt, ha szeretne. Valamilyen tárgyi dolgot, amire vágyik. Kérhet majd egy szívességet. Ha nem bánja, azt mondanám, hogy ezt legutóbb elfecsérelte. Jól jöhetne egy másik.

Megráztam a fejem.

– Nem szeretnék öntől több szívességet. De egy dolgot megtehetne nekem.

Tunney széttárta a kezét.

– Mi legyen az?

– Elmondhatná nekem az igazat.

Tunney elmosolyodott, és odaszólt a sofőrnek.

– Menjünk két kört a tömb körül, Sean!

A sofőr bólintott. Tunney újra felém fordult.

– Ameddig megtesszük ezt a két kört, Tony, elmondom magának az igazságot.

– Mi történt Michel Cadieux-val?

– Nem tudom. De erős a meggyőződésem, hogy a családjának néhány kevésbé megbocsátó üzleti partnere megtudta, mi történt a pénzükkel. Tudták azt is, hogy Michel hamarosan felbukkanhat az otthonában. Szóval azt hiszem, semmi jó nem várt rá, amikor megérkezett.

– Rendben. Miért tette el Paul Cooper kezeit?

– Mert előbb vagy utóbb a rendőrségnek is eszébe jutott volna, hogy a holttesteknek is vannak ujjlenyomataik, én pedig nem szerettem volna, hogy Cooper számítógépéről túl korán kerüljenek elő az információk.

– Miért vette rá Masont, hogy lopja el a holttestet?

– Mert két ember kellett a feladathoz, neki pedig szüksége volt a védelmemre.

– Tudta, hogy Paul Cooper magára hagyta a kereskedőplatformja irányítását?

– Lehetséges, hogy felvetettem neki ilyesmit. Talán azt is javasolhattam, hogy használja Masont futárnak. Megörültem, amikor Mason hozzám fordult segítségért. Ez azt jelentette, hogy nem kell erőszakkal elvennem tőle a hozzáférést. Természetesen, mint az utóbb kiderült, nincs is szükségem a hozzáférésre, és az irányításra sem. Ezt köszönöm magának.

– Maga javasolta az öngyilkosságot Paul Coopernek?

– Nem – felelte Tunney. – Az öngyilkosság halálos bűn. Vagyok annyira katolikus lélekben, hogy távol tartson ettől. De amikor Cooperrel beszélgettem, a beszélgetés egy pontján úgy láttam, hogy stratégiai lehetőségként megfordul a fejében. Tudta, mi történhet vele, ha Cadieux rájön, mi lett a pénzével. Úgyhogy azon gondolkodott, a saját szabályai szerint száll ki. Én pedig nem beszéltem le erről a lehetőségről.

– Miért nem?

– Mert láttam, hogy ez nekem is hasznos lehet.

– És hogyan volt hasznos?

– Volt a fejemben egy cél.

– Éspedig?

– Rövid távon arra volt szükségem, hogy megszabaduljak Friedkinéktől. Pályázok ugyanis egy ingatlanfejlesztésre DuPage megyében, amit én akarok megcsinálni. Kis híján lecsapták ezt az üzletet a kezemről. Ezek a fejlemények viszont nagyon megnehezítik a dolgukat. A város, az állam és a szövetségiek is ott lesznek a nyakukon az elkövetkező

pár évben. És ez nem tesz jót az üzletmenetüknek, az enyémnek viszont annál inkább. Hosszú távon ettől javul majd a vállalatom helyzete, és átvihetem a teljes működést a törvényes oldalra. Ahogy pedig azt már elmagyaráztam magának, a törvényes üzlet egyszerűen jobb gazdasági környezetet jelent a családom érdekeltségei számára. Annyival könnyebb így, mint bűnözőnek lenni.

– Szóval ez az egész a pénzről szólt?

– Nem, nem csak a pénzről – ellenkezett Tunney. – Vannak bizonyos egzisztenciális előnyök. És igen, a pénz része ennek.

– Mason pont most mondta, hogy senkinek sincs szüksége több milliárd dollárra.

Tunney mosolygott.

– Lehetséges. Azt gondolom, pontosabb lenne úgy fogalmazni, hogy Mason Schilling elképzelni sem tudja, mi mindenre lehet használni több milliárd dollárt. Ha az ember türelmes, nem mohó, és kellőképpen eltökélt.

– Mint például egy ingatlanfejlesztésre DuPage megyében.

– Akár. – Az autó megállt, és Sean, a sofőr kiszállt. – Azt hiszem, maga most száll ki, Tony. Szeretném még egyszer megköszönni a szolgálatait.

– Köszönöm, hogy segített nekem kihúzni a csávából egy barátot.

– Szívesen. – Kinyílt az ajtó. – És Tony!

Megálltam mozdulat közben.

– Igen?

– Rájöttem, hogy maga nem igazán szeretne tőlem semmit. Úgyhogy ameddig mi autóztunk körbe-körbe, hagytam magának egy apróságot a lakásában.

Pislogtam.

– Hogy mit csinált?

– Ott van a széfjében. Engedje meg, hogy javasoljak magának valamit: változtassa meg végre a PIN-kódját!

Kiszálltam az autóból. A kocsi, benne Brennan Tunney-val elhajtott.

A széfemből semmi sem hiányzott. Volt benne viszont egy kriptotárca és egy cédula. *Ez jár magának,* állt a cetlin.

Pár percig csak bámultam a kriptotárcát. Azután kivettem a széfből, kivittem a konyhába, és leraktam a konyhapultra. Lenyúltam az egyik alsó fiókba, és elővettem belőle egy öntöttvas serpenyőt, amelyet akkor vásároltam, amikor arra gondoltam, hogy egyszer tényleg főzni fogok valamit.

Lesújtottam a serpenyővel, és ripityára törtem a kriptotárcát.

Aztán visszamentem a széfhez, hogy megváltoztassam a PIN-kódot.

JEGYZETEK

* Nincs mit.

** A belső gyűrű a chicagói magasvasút-hálózatban.

*** MajicBienz – kiejtve ugyanaz, mint a Magic Beans: varázsbab.

A SZERZŐRŐL

John Scalzi az ezredforduló után feltűnt sci-fi írók nemzedékének termékeny és invenciózus tagja. Több stílusban és médiában kipróbálta magát, ír filmrecenziókat, ismeretterjesztő könyveket és esszéket. Dolgozott kreatív tanácsadóként a *Csillagkapu Univerzum* tévésorozatban; népszerű blogja, a *Whatever* pedig az egyik legrégibb a maga nemében. A *Vének háborúja* az első műve, mára kultkönyvvé vált, az univerzuma a későbbiekben öt további kötettel bővült. A 2012-es *Vörösingesek* című regényéért elnyerte a Hugo-díjat, *Az összeomló birodalom* pedig Locus-díjat kapott 2019-ben. Scalzi szakmai elismerését jelzi, hogy 2010-ben megválasztották az Amerikai Science-Fiction és Fantasy Írószövetség elnökévé.

Jelenleg az ohiói Bradfordban él feleségével és lányával.

A SZERZŐ EDDIG MEGJELENT MŰVEI AZ AGAVE KÖNYVEK GONDOZÁSÁBAN

Vének háborúja-sorozat:

Vének háborúja
Szellemhadtest
Az utolsó gyarmat
Zoë története
A lázadás hangjai
Árnyékszövetség
Vének történetei és más írások

Bezárt elmék:

Bezárt elmék
Fejvesztve

Az Egyesülés:

Az összeomló birodalom
Pusztító tűz
Az utolsó emperátor

Önálló kötetek:

Vörösingesek
A Kaidzsú Állatvédő Társaság
Állati gonosz

Az Agave Könyvek megvásárolható e-könyveit megtalálja a DiBookon.